

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TKİH VE TKP/ML HAREKETİ BİRLİK KONGRESİ BELGELERİ

Derleyen: Garbis Altınoğlu

VARYOS YAYINLARI
EKİM 1994

VARYOS YAYINLARI: 14
BİRİNCİ BASKI

TKİH ve TKP/ML Hareketi

Birlik Kongresi Belgeleri

Derleyen: Garbis ALTINOĞLU

Teknik Hazırlık: Ceylan Ajans

Baskı: Ceylan Matbaacılık Ekim 1994

Yönetim Yeri: Başmusahip Sok. No: 3/4 Cağaloğlu/İST

Tel: (0 212) 512 40 84 - 512 35 76 Fax: 519 05 28

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İÇİNDEKİLER

1- SUNU.....	7
2- ULUSLARARASI DURUM.....	13
3- İÇ POLİTİK DURUM.....	29
3- MLKP-K PROGRAMI.....	45
4- MLKP-K TÜZÜĞÜ.....	59
5- STRATEJİ VE TAKTİK.....	67
6- PARTİNİN TEMEL TAKTİKLERİ ve ÖRGÜTLENME PERSPEKTİFLERİ.....	113
a- Örgütlenme Planının Genel Çerçevesi.....	115
b- Sınıfa Yönelik Çalışmalar ve Sendikalar Politikası.....	121
c- Eylem Birliği Politikasının Yönü.....	137
d- Parlamentodan Devrimci Amaçlarla Yararlanma.....	141
e- Komünist Gençlik Örgütlenmesi.....	145
f- İşçi, Emekçi ve Genç Kadınlar Arasında Komünist Çalışma.....	149
g- Gizli Parti Örgütü ve Açık Komünist Çalışma.....	153
h- Ülkücü ve Şeriatçı Faşist Harekete Karşı Tutum.....	161
ı- Partinin Örgütsel Yapısı.....	167
i- Parti Birliği.....	169
j- Nasıl Bir Kadro Politikası, Nasıl Bir Kadro Tipi.....	173
k- Yayın Organları ve Yayın Politikası.....	181
7- KUZEY KÜRDİSTAN'IN STATÜSÜ.....	191
8- KOMÜNİST HAREKETİN GEÇMİŞİ.....	195

9- BİRLİK KARARI.....	197
a- Birlik Süreci-BKÖK Raporu.....	199
b- Fesih Kararları.....	209
c- Birliğin İlanı–MLKP-K'nın Kuruluş Kararı.....	213
10- KONUŞMALAR.....	215
a- TKP/ML Hareketi Merkez Komitesi Adına.....	217
c- TKİH Merkez Komitesi Adına.....	219
d- TKP/ML YİÖ Adına.....	221
11- MESAJLAR.....	225
a- Marksist-Leninist Komünist Parti-Kuruluş'un Kardeş Komünist Parti ve Örgütlere Mesajı.....	227
b- Birlik Kongresi'nin Zindandaki Tutsak Yoldaşlara Mesajı.....	229
9- Birlik Kongresi Duyuru ve Çağrısı.....	231

TKİH ve TKP/ML BİRLİK KONGRESİ BELGELERİ

SUNU

Yaşam ve sınıf kavgası sürüyor. İşçi sınıfının ve halkların geleceği kazanma mücadelesi sürüyor. Sosyalizmin ilk kez kurulduğu topraklarda, şanlı Ekim ülkesinde, Rus emekçileri Lenin ve Stalin'in posterleriyle geçmişe olan özlemlerini haykırıyorlar. Gerici milliyetçiliğin bir salgın gibi yayıldığı koşullarda Rus halkının, Gürcü Stalin'in posterleriyle sokaklara dökülmesinin anlamı iki kat önem kazanıyor.

Kapitalizmin ebediliğine ya da sosyalizmin öldüğü ve insanlığın gündeminden kalktığı üzerine tüm arsız ve süslü yalanlar hızla buharlaşıyor. Yaşam, burjuvazinin yazılı ve görsel medyadan bekçi köpekleri, dönecekler ve hainler aracılığıyla kustuğu yalanları onun ağızına tıkıyor.

Yaşadığımız coğrafya tüm bu değerlendirmelerin kolayca sınanabileceği bir alan. Süreğiden ulusal özgürlük kavgasının yanısıra devrimci ve komünistler de daha büyük mücadeleler için ileri atılmaya çalışıyorlar. Ortaya konulan yüksek feda ruhu, salt burjuvaziye değil işkenceci faşist katiller sürüsünü dahi şaşkınlık içinde bırakıyor. "Bitirdik" sözleri artık iddia sahiplerinin telaffuzda güçlük çektikleri bir alay konusudur. Yayınevimize postalanmış ve yayınlamayı görev saydığımız bazı belgeler tüm bu olguları iyice pekiştiriyor.

Belgelerin iki açıdan büyük önemi var.

Birincisi, tarihseldir. Onlarca yıllık geçmişleri olan iki örgütün birleştiğini ortaya koyuyor. İki komünist örgüt TKİH ve TKP/ML Hareketi, bu topraklarda gerçekleştirilemez denilen bir hedefe ulaştıklarını, kendilerini feshederek MLKP-K adlı yeni bir örgüt kurduklarını açıklıyorlar.

İkincisi, güncel politik önemidir. Birliği gerçekleştiren komünist güçler ideolojik, politik ve örgütsel açıdan daha büyük bir donanıma ulaştıklarını, bundan böyle sınıf mücadelesine daha güçlü müdahalelerde bulunacaklarını ortaya koyuyorlar.

Kuşkusuz tüm bunlar, proletaryanın, halkın ve ulusal acılar çeken milyonların hanesine yazılacak önemli gelişme ve kazanımlardır.

Komünistlerin proletaryanın çıkarları dışında hiçbir çıkarları olmadığına göre ayrı kalmalarının hiçbir mantığının bulunmadığını, bu açıdan birliğin bir ilke sorunu olduğu; sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarının bölünmüşlüğü son vermeyi emrettiği koşullarda bir dizi psikolojik ve yapay gerekçeyle bu görevden kaçmanın veya onu bilinmez bir geleceğe ertelemenin bağışlanmaz bir körlük ve ahmaklık sayılacağı, bu açıdan birliğin güncel bir siyasal görev olduğu bilinç ve görüş açısıyla gerçekleştirildiği ifade edilen yeni oluşumun, dokuz ay boyunca yürütülen bir dizi teorik politik tartışmanın ve eylem birlikleri yoluyla ruhsal şekillenme birliğinin ilk adımlarının atılması zeminlerinde kurulduğu vurgulanıyor.

Yayınevimiz, Türk ve Kürt coğrafyası açısından oldukça önemli olan bu gelişmeye ait belgeleri yayınlamaya yerel ve uluslararası alanda okuyucuya ve siyasal bilimcilere karşı önemli bir görev yerine getirmekten, yanısıra kamuoyunun bilgi edinme özgürlüğüne katkıda bulunmaktan onur duyuyor.

Varyos Yayınları
Ekim 1994

ULUSLARARASI DURUM

Başını sosyal-emperyalist SB'nin çektiği revizyonist blokun 1989-90 yıllarında çökmesi, aynı dönemde sosyalist Arnavutluk'un kapitalist-emperyalist kuşatma karşısında beyaz bayrak çekmesi, Sovyet bürokratik burjuvazisinin "tutucu" kanadının Ağustos 1991'deki başarısız darbe girişimden sonra, SB'nin yerine BDT denen gevşek bir federasyona bırakması ve revizyonist SBKP'nin yasaklanmasının vb. ABD önderliğindeki Batı emperyalist bloğunun bir zaferi olarak görüldüğü günlerin üzerinden fazla zaman geçmedi. Dünya proletaryası ve halklarının devrimci savaşımalarının hayli düşük bir tempoda seyretmeye devam ettiği, kapitalist-emperyalist sistemin 1981-82 ekonomik bunalımının etkilerini atlattığı ve önemsiz bir aksama saydığı, Ekim 1987 borsa bunalımını unutmuş gözüktüğü bu yıllarda, burjuva-revizyonist ideolojik saldırı, daha önce görülmemiş ölçüde yoğunlaşmıştı. 1989-90 yıllarında, ABD ile SB arasındaki Malta doruğu ve onu izleyen karşı-devrimci pazarlık ve anlaşmaların katkısıyla Angola, Afganistan, Namibya, Kamboçya gibi ülkelerdeki çatışmaların sona erdirilmesi ya da bu doğrultuda adımlar atılması, bazı nükleer silah kategorilerinde indirimlere gidilmesi, Varşova Pakti ülkelerindeki Sovyet askeri birliklerinin kademeli olarak buralardan çekilmeye başlaması, "silahsız, savaşırsız bir dünya"nın kurulabileceği, yolundaki emperyalist demagojiyi haklı çıkarır gibiydi. Önde gelen kapitalist ülkelerde ekonomik büyüme hızı oldukça düşük olmasına ve bu düşüş trendi devam etmesine karşı, bu ülkelerin burjuvazisi, siyasal gelişmelere bağlı olarak geniş SB ve Doğu Avrupa pazarının kendilerine sunacağı kar olanaklarının hayaliyle avunabiliyordu. Sovyet sosyal-emperyalizminin boyunduruğundan kurtulmuş olan halklar ise burjuva-demokratik bir tüketim cennetinde yaşayacakları beklenti-

siyle avunuyorlardı. Sovyet tehdidinin kalkması, Uzakdoğu'da kendi "Yen İmparatorluğu"nu genişletme uğraşı içinde bulunan Japon emperyalizmine daha geniş manevra olanakları sağlıyordu. Ekim 1990'da Demokratik Almanya'yı yutarak büyüyen Alman finans kapitali, "Drang nach Osten" siyasetini yeniden ve daha güçlü biçimde gündeme getirme ve Avrupa'nın patronluğuna oynama şansına kavuştuğu düşüncesiyle ellerini ovuşturuyordu. Alman ve Japon sermayesiyle giriştiği yarışmada hayli zorlanan ABD emperyalizmi de bu gelişmelerden kendi ekonomik ve siyasal konumunu güçlendirmek için yararlanmayı kuruyordu: Tüpleri dökülmekte olan kel kartal, baş rakibin ortadan kalkmasıyla birlikte dünyanın en büyük askeri gücü olmanın rantını toplamaya hazırlanabilirdi pekala. Türkiye gibi geri ve bağımlı ülkelerdeki gerici ve faşist diktatörlüklere gelince, bunlar "demokrasi" doğrultusunda bazı göstermelik değişikliklere gümeye zorlanabileceklerini, ama "komünizm" in çöküşünün kendi konumlarını daha fazla güçlendireceğini, sınıfsal egemenliklerine yönelik "iç tehlike"nin büyük ölçüde azalacağını düşünüyor olmalıydılar. Hatta bu emperyalist-revizyonist pasifizm dalgasından fazlasıyla etkilenen ya da etkilenmeye açık bir dizi küçük burjuva devrimci örgüt bile oldukça pembe bir gelecek hayaliyle kendinden geçmeye koyulmuştu. Onlar silahlı savaşım yolunun modasının geçtiği, devrimin "barışçıl ve demokratik" yollardan zafere ulaşabileceği gerici söylemini ağızlarından düşürmemeye ve silahlarını bırakmaya yönelirken, "Soğuk Savaş" sonrasının dünyasında herşeyin eskisinden çok daha farklı olacağı oportünist yaklaşımını benimsiyorlardı. Sonuç olarak, hemen hemen herkes, emperyalist merkezlerden pompalanan bu aptalca aşırı iyimserlik havasının etkisi altındaydı. Gerçi 1990 sonunda patlak veren Körfez bunalımı ve Sovyet sosyal-emperyalizminin boyundurluğundan kurtulan Doğu Avrupa ülkelerindeki işsizlik, enflasyon, kötü ekonomik performans ve toplumsal yozlaşma, patlaması yaşanılacak olan soğuk düşün ilk belirtileri sayılabilirdi. Ama Saddam gericiliğinin kofluğunun da yardımıyla Körfez Savaşı Batılı emperyalist koalisyonunun görece kolay bir zafer kazanmasıyla sonuçlanınca, kuşku bulutları yeniden dağılır gibi olmuştu. Doğu Avrupa ülkelerine gelince, bunlar, hızla birleşmeye doğru gittiği düşünülen emperyalist Batı Avrupa'ya ikinci kuşak ülkeler olarak eklemelenebilir ve böylece "komünizm" döneminden kalan sorunlardan –çok hızlı bir tempoda olmasa da– kurtulabilirlerdi.

Ancak son birkaç yılın ekonomik ve siyasal gelişmeleri, her tür ve renkten revizyonist akımların, burjuva ve emperyalist ideologlarla eşgüdüm içinde yaygarasını yaptıkları demagojik öngörülerini bütünüyle çürüttü. Ne sosyalist olarak gösterilmeye çalışılan revizyonist blokun çöküşü ve önde gelen kapitalist ülkeler arasındaki ilişkilerin görüntüden başka bir şey olmayan yumuşaması, ne de üretici güçlerin ve tekniğin kaydettiği ilerlemeler ve dünyanın karşı karşıya bulunduğu ileri sürülen "yeni" olgular kapitalist-emperyalist sistemin ve emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan

çağımızın karakterini ve temel özelliklerini değiştirmişlerdir. Tersine, bütün bu gelişmeler, maddi temelleri olgunlaşmış olan dünya proleter devriminin gecikmesinin tüm insanlığa ne denli ağır bir bedel ödettiğini, kapitalizmin ve emperyalizmin proletarya ve halklara savaşımlardan, koyulaşan bir gericilikten, üretici güçlerin sistematik yıkımlarından, dinsel gericilik ve gerici ulusalcılıktan, tinsel ve ahlaksal yozlaşmadan başka bir şey getirmediği vb. daha berrak bir biçimde göstermektedirler. Burjuvazinin ve revizyonizmin sözcülerinin "kapitalizmin militarizmden kurtulabileceği", kapitalizm koşullarında "silahsız ve savaşırsız bir dünya"nın kurulabileceği, kapitalizmin "yeni sömürgecilik olmadan yapabileceği", artık pazar ya da hammaddeler için "dünyanın bölüşümünden ya da yeniden bölüşümünden söz etmeye gerek olmadığı", "değişik sosyal sistemlere sahip ülkeler arasında uzlaşmaz çelişmeler" olduğunun ileri sürülemeyeceği, "kapitalist ülkelerdeki sınıf anlaşmazlıkları"nın "şiddete dayanan yöntemlerle değil, iki tarafın da kabul ettiği yasal çerçeve içinde" çözülmekte olduğu, "Batı Avrupa, Japonya ve ABD arasında üst düzeyde ekonomik işbirliğinin" gerçekleştirilebileceği, "çevre sağlığı açısından korkunç baskılarla başedebilmek amacıyla yoğun uluslararası ilişkiler" kurulabileceği, "devrimler çağının kapandığı", "komünizmin bir daha dirilmemek üzere mezara gömüldüğü" vb. yolundaki "saptama"larının yerle bir olması için hiç de öyle uzun bir sürenin geçmesi gerekmemiştir. Emperyalizmin saldırgan, gerici ve asalak karakterinin hiçbir biçimde değişmediği çağımızın asıl içeriği kapitalizminden sosyalizme geçiş olmaya devam ediyor. Burjuvaziyle proletarya, emperyalizmle ezilen uluslar ve halklar, emperyalist devletler ve finans kapital grupları arasındaki uzlaşmaz çelişmeler hala son derece keskindir. Bu gelişmeler kaçınılmaz bir tarzda proletaryanın burjuvaziye karşı toplumsal kurtuluş, ezilen ulusların ve halkların emperyalizme karşı ulusal kurtuluş ve anti-emperyalist demokratik devrim savaşımına ve emperyalist devletler ve finans kapital grupları arasında dünyanın yeniden bölümüşümü savaşımına yol açarlar. Sosyalist Amavutluk'un revizyonist yozlaşma yoluyla kapitalizme evrilmesi, kapitalist sistemle sosyalist sistem arasındaki çelişmenin geçici olarak gündemden kalkmasıyla sonuçlanmıştır. Ancak buna ve ileri kapitalist ülkelerde proletaryanın sosyalist devrim savaşımının zayıflığına karşın komünizm hayaleti ortadan kalkmamıştır. Barikatın bir yanında sömürü ve zulmün dünyasını ayakta tutmaya çalışan kapitalizm, emperyalizm ve gericilik, öbür yanındaysa bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşan proletarya ve halklar bulunuyor. Birbirleriyle uzlaşmaları olanaksız olan bu iki kampın güçleri arasındaki ölüm-kalım savaşımı sürmektedir ve daha da şiddetlenerek sürecektir. Komünistler bu görkemli savaşımında, proletarya ve halkların yanında ve önünde yer almakta ve onu mantıksal sonucuna, dünya proletarya diktatörlüğüne ve komünizme kadar sürdürme amacını taşımaktadırlar.

Bir-iki yıl öncesine kadar sosyal-emperyalist SB'nin gerilemesi, onun

başını çektiği revizyonist blokun çöküşü, Varşova Paketi'nin çözülüşü, vb'nin bir nükleer savaş olasılığını azalttığı gibi, dünyanın çeşitli bölgelerinde emperyalistler arası yarışma ve çekişmelerden kaynaklanan ve etkilenen gerginlikleri ve dolayısıyla "yerel" savaşları da azaltacağı düşüncesi neredeyse genel bir kabul görmekteydi. Ama gelişmeler bu demagojiyi kolayca etkisizleştirdi. Dünyanın en büyük ve neredeyse rakipsiz askeri gücü durumuna gelen ABD, halkların devrimci savaşımalarını bastırmak, diğer emperyalist devletlerle olan yarışmasında daha avantajlı bir konum elde etmek ve Amerikan hegemonyasına "uyum sağlamayan" küçük devletleri –tabii, gözü keserse– hizaya getirmek vb. amacıyla daha saldırgan bir politika izliyor. Irak ve Somali'ye karşı, pek de inandırıcı olmayan BM makyajlı bir müdahalede bulunmuş olan ABD, abluka altında tuttuğu Küba'nın yanısıra, Libya, Kore Demokratik Cumhuriyeti, İran, Haiti gibi ülkeleri de saldırı tehdidi altında bulunduruyor. Her ne kadar Batı Avrupa emperyalistlerinin –1955'de kurulmuş olan– Batı Avrupa Birliği'ni NATO'dan ayrı bir "Avrupa Ordusu" olarak örgütlenme girişimi, bu ülkelerin iç çekişmeleri ve ABD'nin engelleme çabaları yüzünden şimdilik askıya alınmışsa da, Almanya, Fransa ve İngiltere başta olmak üzere Batı Avrupa emperyalistleri silahlanmalarını sürdürüyorlar. Bu durum, Aralık 1990'da imzalanan ve adeta SB'nin ve Varşova Paketi ülkelerinin –konvansiyonel silahlar bakımından– tek yanlı silahsızlanması anlamına gelen Avrupa Konvansiyonel Kuvvet Anlaşması'nın yarattığı dengesizliği daha da pekiştirmektedir. Ekonomik ağırlığını siyasal ve askeri alanda duyumsatma zamanının geldiği kanısında olan Japon emperyalizminin yanısıra, Çin sosyal-emperyalistlerinin silahlanma yolunda attıkları adımlar, Doğu ve Güneydoğu Asya'da gerginliğin tırmalanmasına yol açıyor. Bugün Angola'dan Yugoslavya'ya, Kafkasya'dan Liberya'ya, Afganistan'tan Ruanda'ya, Mozambik'ten Filipinler'e, Sudan'dan El Salvador'a, Guatemala'dan Kürdistan'a, Peru'dan Hindistan'a, Cezayir'den Sri Lanka'ya, Doğu Timor'dan Filistin'e, Somali'den Nikaragua'ya ve Batı Sahra'dan İrlanda'ya kadar uzanan çok geniş bir coğrafyada iç savaşlar ve ulusal kurtuluş savaşları sürmektedir. Tacikistan, Kamboçya, Kolombiya, Mısır, Pakistan gibi bir dizi ülkede sıcak çatışmaların eli kulağındadır. Sözümona silahsızlanma girişimlerine, çeşitli silahsızlanma ve silah indirimi anlaşmalarının imzalanmasına karşın nükleer, biyolojik ve kimyasal silahlara sahip ülkelerin sayısı ile bu silahların nicelik ve niteliği yükselmeye devam ediyor. 1993 ortaları itibariyle nükleer silahlara sahip ülkelerin (ABD, Rusya, Çin, Kazakistan, Beyaz Rusya, İngiltere, Fransa, Ukrayna, İsrail, Hindistan, Pakistan) sayısı onbiri buluyor, aralarında Brezilya, İran, Tayvan vb'nin de bulunduğu onbir ülkede ise nükleer silah programları üzerinde çalışmalar sürdürülüyor.

Önde gelen kapitalist ülkelerde ekonominin durumunun giderek bozulmasına bağlı olarak kapitalist-emperyalist sistemin iç çelişmeleri ve bu ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme keskinleşmeye yüz tutuy-

or. Son yıllarda bu ülkelerin hemen hemen hepsi, daha düşük ekonomik büyüme ve sabit sermaye oluşum hızı, artan enflasyon ve işsizlik sorunlarıyla karşı karşıya bulunuyor. 1974-75 ve 1981-82 bunalımlarını yoğun devlet müdahalesi, silahlanmanın hızlandırılması, "rasyonalizasyon" önlemleri, yüksek faiz yoluyla yabancı sermaye çekme, tekelci sermayenin daha büyük ölçüde uluslararasılaşması, robotların üretime daha fazla sokulması gibi yöntemlerle aşmaya çalışan finans kapital üretici güçlerin gelişmesini giderek daha fazla engellemektedir. 1980'lerin ortalarında yaşanan geçici canlanmadan sonra dünya 1991 sonlarından başlayarak yeniden hızla bir ekonomik bunalıma dönüşen bir durgunluk batağına saplanmış bulunuyor. Bu durgunluk çok sayıda küçük ve orta boy işletmenin iflasına, satılamayan tarım ve sanayi ürünlerinin dev stoklar halinde birikmesine, sermayenin spekülatif alanlara akmasına, korumacılık eğilimlerinin güçlenmesine yol açmaktadır. Emperyalist burjuvazi, dünya pazarının aşırı üretimi emme kapasitesinin sınırlılığıyla karakterize edilen bu ekonomik bunalımı, onun yükünü –daha düşük ücretler, daha fazla işsizlik, tarım ürünlerine daha düşük fiyatlar, daha sınırlı sosyal yardım fonları vb. yoluyla– metropol ve bağımlı ülkelerin işçi ve emekçilerinin sırtına bindirerek aşmaya çalışıyor. 1993 yılında Avrupa'nın en büyük beş ekonomisinde işsizlik rakamı psikolojik bir sınır sayılan 3 milyonu aşmıştı. İşsizlerin sayısını gerçekte olduğunda daha az göstermek için yapılan tüm istatistik hilelerine karşın işsizlik oranı 1993 ortalarında Fransa'da yüzde 11'i, İngiltere'de yüzde 10'u ve İtalya'da gene yüzde 10'u bulmuştu. Bu oranlar 1992'nin son çeyreği itibarıyla ABD'nde yüzde 7,5 ve Japonya'da yüzde 2,2 idi. OECD verilerine göre, 24 OECD ülkesinin toplam işsiz sayısı 1992'de 32,5 milyondan (ki, işgücünün yüzde 8,5'i demek olan bu rakam İkinci Dünya Savaşı sonrası döneminin en yüksek oranına tekabül ediyordu), 1993'te 36 milyona fırlayacaktı. Ekonomik durgunluğun sürmesi ve emperyalistler arası yarışmanın kızışması dünyanın gündemine yeniden ticaret savaşlarını ve ekonomik bloklaşmaları getiriyor. Kronik dış ticaret açığından bir türlü kurtulamayan ABD, bir yandan tarım ürünlerinin sübvansede edilmesi nedeniyle AT ülkeleriyle ve özellikle de Fransa'yla gırtlak gırtlığa gelirken, bir yandan da Japonya'yı pazarlarını ABD mallarına açması için sıkıştırıyor. Otomobil ve çelik sanayisi iflasın eşiğine gelen Batı Avrupa burjuvazisi Japon ürünlerinin kendi pazarlarına girişini kotalar ve yüksek gümrük duvarlarıyla engellemeye çalışıyor. Kendi iç pazarına yavaş yavaş Japon ve Batı Avrupa tekellerinin sızmasından kaygılanan ABD emperyalizmi, bir yandan korumacı önlemlerini artırırken, bir yandan da savaş kışkırtıcılığı yaparak kendi silah sanayisinin ürünleri için –Körfez Savaşı sonrasında Suudi Arabistan ve Kuveyt'e silah satışında olduğu gibi– yapay pazarlar yaratmaya çalışıyor.

Batı Avrupa finans kapitali görece zayıflığını AT'ı 1993'e değin gerçek bir tek pazar haline getirerek ve süreç içinde emperyalist bir Avrupa Birleşik Devletleri oluşturarak aşmayı hedeflemişti. Aralık 1991'de imzalanan ve bolca

reklamı yapılan Maastrich anlaşması Birleşik Avrupa'nın oluşmasını hızlandırma işleviyle yükümlü kılınmıştı. Ama işler yolunda gitmedi. Farklı Batı Avrupa ülkeleri burjuvazileri arasındaki çelişmeler, ABD emperyalizminin bu birliği torpilleme çabaları, Avrupa birleşmesinin lokomotifi durumundaki Alman ekonomisinin teklemeğe başlaması ve Batı Avrupa işçileri ve halklarının üstü örtülü ve açık muhalefeti, şimdilik Maastrich gemisini karaya oturtmuş gözüküyor. ABD emperyalizmi ise Clinton'un işbaşına gelişinden sonra işçilerin, sendikaların ve burjuvazinin bir kesiminin şiddetli muhalefetine karşın Kanada ve Meksika'yla NAFTA (Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması)'yı imzaladı. NAFTA'nın esas amacı, ABD'nin, AT ve Japon sermayesinin kendi iç pazarına ve geleneksel nüfuz alanına girmesini güçleştirmek ve Amerikan tekelleri için daha geniş bir pazar sağlamaktır. Daha önce olduğu gibi, 1980'li yıllarda da ABD ve Batı Avrupa ülkelerine kıyasla daha yüksek bir ekonomik büyüme hızı tutturan Japonya'ya gelince, o da Doğu ve Güneydoğu Asya ülkelerini kucaklayan bir "Yen bloku" oluşturmaya çalışıyor. Ancak Japon emperyalizminin bu genişleme projesi de birtakım önemli sorunlarla karşı karşıyadır. Bunların başında, bölge halklarının Japon yayılmacılığına karşı, kökeni İkinci Dünya Savaşı'na ve öncesine dayanan haklı güvensizliği, Japonya'nın siyasal ve askeri cızlılığının ekonomik gücünün fazlasıyla gerisinde olması ve hızlı ekonomik büyümesi nedeniyle 21. yüzyılın süper devlet adayı olan sosyal-emperyalist Çin'in alternatif bir güç odağı olarak sivrilmesi gelmekte.

1989-90 yıllarında revizyonist blokun çöküşünden ve SB'nin emperyalistler arası yarışma alanından –geçici olarak da olsa– çekilmesinden bu yana, dünyada meydana gelen bütün değişikliklere karşın ABD emperyalizmi dünya proletaryası ve halklarının baş düşmanı olmaya devam etmektedir. SB'nin gerilemesi ve daha sonra dağılmasıyla yerini alan Rusya'nın –büyük askeri gücüne karşın– orta boy bir emperyalist devlete indirgenmesi, ekonomik bir dev olan Japonya'nın ancak potansiyel bir süper devlet olan Çin'in ve birleşik bir devlet oluşturabilmekten uzak bulunan Batı Avrupa ülkelerinin global bir güç olamamaları, ABD'yi kapitalist-emperyalist kampın rakipsiz şefi durumuna getirmektedir. Ama şimdilik. Şimdilik, çünkü ABD deyim yerindeyse sönmekte olan bir güneştir. 1986'da Libya'yı bombalayan, 1989'da Panama'yı işgal eden; 1991'de bağlaşıklık ve uşaklarıyla Irak'a saldıran ve süregelen müdahale ve bombardımanlarıyla bu ülkeyi adeta şamar oğlanına çeviren, 1993'te gene benzeri bir biçimde Somali'ye saldıran, BM örgütünü kendi denetimi altına almış gözüken ve kendi emperyalist hegemonyasının tüm dünyaya empoze etmeye girişen ABD, dünyanın baş jandarmalığına soyunabilmişse, bu, onunla aşık atabilecek başka bir emperyalist devletin olmamasındandır. Gerçekte, ekonomik, siyasal ve askeri bakımlardan dünyanın en güçlü ülkesi olmaya devam etmekle birlikte ABD gerilemekte ve zayıflamakta olan bir güçtür. Lenin 1915 yılında kaleme aldığı "Avrupa Birleşik Devletleri Sloganı

Üzerine" adlı yazıda;

"Eşitsiz ekonomik ve siyasal gelişme, kapitalizmin mutlak yasasıdır" diyordu. ABD emperyalizminin güç yitirme süreci bu yasanın bir başka doğrulanması olmaktadır. ABD 1950'de toplam dünya üretiminin yarısına yakınına gerçekleştiriyordu; ama bu oran 1970'te üçte bire, 1990'da ise beşte bire düşmüştü. Reagan-Bush döneminde (1981-93) ABD dev dış ticaret açığını karşılamaya girişmişti. Aynı dönemde burjuvaziye ve özellikle büyük tekellere sağlanan cömert desteklerin artırılmasını, sosyal yardım, sağlık ve eğitim harcamalarının kısıtlanmasını içeren monoterist politikalar yürürlükteydi. Bu önlemler, emek üretkenliğinin diğer önde gelen emperyalist devletlere göre daha yavaş arttığı ABD'nde, daha sonra tersine dönecek olan yapay ve sınırlı bir canlanma yarattı. Ama bu yapay ve sınırlı canlanma bile ABD'nin dünyanın en borçlu ülkesi haline gelmesi, bütçe ve dış ticaret açıklarının kronikleşmesi ve gelir dağılımının işçiler ve diğer emekçiler aleyhine bozulması pahasına gerçekleştirebildi. Bush'un "parlak" dış politika başarılarına ve sözümona Yeni Dünya Düzeni'nde ABD'nin liderlik misyonuna ilişkin gevezeliklerine karşın 1992 başkanlık seçimlerinde Amerikan halkının, ekonomiye önem vereceğini, işsizlik ve sağlık sorunlarını çözeceğini, askeri harcamaları azaltıp sosyal yardım harcamalarını artıracığını ve gelir dağılımını düzelteceğini vb. vurgulayan Clinton'ı işbaşına getirmesinin nedeni burada yatıyor. Nüfusuna oranla dünyanın en kalabalık mahkum stokuna (yüzbinde 455) sahip olan, işsizliğin, evsizliğin ve yoksulluğun artmakta olduğu, uyuşturucu bağımlılığının ve suç oranlarının giderek büyüdüğü, ABD'nde nüfusun en zengin yüzde 1'i gelirinin yüzde 35'ini, en zengin yüzde 10'uysa ülke gelirinin üçte ikisini elinde bulundurmaktadır. N. Chomsky ABD için "Ülke iki sınıflı bir üçüncü dünya ülkesi olmaya doğru hızla ilerliyor" derken, durumu pek abartmıyordu. 1992'de Los Angeles'ta patlak veren ve en az 50 kişinin ölümü ve yüzlerce kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan zenci ağırlıklı yoksullar ayaklanması ve işçi sınıfının artan hoşnutsuzluğu, aslında durumu hiç de sağlam olmayan ABD finans kapitalinin yavaş yavaş patlamaya hazırlanan bir volkan üzerinde oturduğunu gösteriyor.

Irak'a karşı 1991 başında düzenlenen ve ABD'nin Vietnam sendromundan kurtulmasını sağladığı ileri sürülen sözümona başarılı "Çöl Fırtınası" operasyonu aslında, dev askeri gücüne karşın ABD emperyalizminin karşı-devrimci bir savaşı sürdürmede gerek ekonomik, gerek siyasal ve gerekse askeri bakımdan ne denli zorlandığını gösterdi. Körfez Savaşı'nı Japonya ve Almanya'nın yanı sıra Suudi Arabistan ve Kuveyt'in mali, İngiltere ve Fransa'nın yanı sıra çeşitli uşaklarının askeri desteğiyle yürütebilen ABD, ikinci bir Körfez macerasının yükünü kaldıracabilecek durumda değildir. Bu nedenledir ki, o, Somali müdahalesinin başlamasından kısa bir süre sonra bu karşı-devrimci operasyonun yükünü, Türkiye, Pakistan vb. uşaklarının sırtına yıkarak askerlerinin büyük bölümünü (Mayıs 1993 itibarıyla 24.000 deniz piyadesinin

20.000'ini) geri çekmiştir. Nitekim bu olguların da ciddi etkisiyle ki, o, tüm askeri operasyon, bombardıman vb. gevezeliklerine karşı Bosna-Hersek'teki iç savaş batağına girmeye cesaret edememiştir. 1960'larda Che Guevara, ABD emperyalizmini çökertmek için "İki-üç daha fazla Vietnam"a gerek olduğunu söylüyordu. Şimdi bu kadarı da gerekmiyor. Askeri gücü daha da gelişmiş olmasına karşın, siyasal ve toplumsal çürümesi daha ileri boyutlara varmış, rakipleriyle giriştiği ekonomik yarışmada, daha güç duruma düşmüş olan ABD emperyalizmi bugün "iki-üç daha fazla Irak, Sırbistan ya da Somali"yle bile başedebilecek durumda değildir.

Peki diğer emperyalist devletler daha iyi durumdalar mı? Hayır. Dünyanın ikinci büyük ekonomik gücü olmasına, son yıllara kadar ekonomik performansı "parlak" sayılmasına karşın Japonya da 1991 sonundan itibaren kapitalist-emperyalist sistemi pençesine almış olan dünya fazla üretim krizinden payını almış bulunuyor. Artan işsizlik, rekor düzeye varan firma iflasları, ardı arkası gelmeyen skandallar ve kitlelerin giderek büyüyen hoşnutsuzluğu, 1955'ten beri ülkeyi yöneten Liberal Demokratik Parti'nin bölünmesine yolaçtı. 1992 yılı askeri harcamaları 36,5 milyar dolar gibi dev bir rakama ulaşan Japon emperyalizmi, hızla silahlanmakta ve çözölen sosyal-emperyalist SB'nin ve gerilemesine bağılı olarak Doğu ve Güneydoğu Asya'daki askeri varlığını azaltmaya başlayan ABD emperyalizminin bölgede bıraktığı güç boşluğunu doldurmaya hazırlanmaktadır. Japon anayasasının ülke dışına asker göndermeyi yasaklayan ünlü 9. maddesini değıştirmenin yollarını arayan güneş ülkesi, 1930'ların Büyük Doğu Asya Ortak Gönenç Alanı projesiñin çağdaş versiyonunun yaratmaya yönelmiş bulunuyor.

Kendi önderliğinde birleşik bir emperyalist Avrupa oluşturma çabaları şimdilik suya düşmüş gözöken Alman finans kapitali, yaşanan ekonomik durgunluktan en fazla etkilenen güçler arasında yer alıyor. Yuttuğı kirpiyi – Demokratik Almanya– sindirmekte zorlanan Alman emperyalizminin geleceğı hiç de parlak gözökmemektedir. Otomobil, çelik, elektronik başta olmak üzere bir dizi alanda Japonya ve diğer emperyalist devletlerle yarışmakta zorlanan Alman burjuvazisi, Almanya'da işgücü maliyetinin diğer ölkelere göre daha yüksek olduğı yaygarasının eşliğinde bunalımın yükünü işçilere ve diğer emekçilerin sırtına bindirmeye çalışıyor. İrkçi ve faşist eğilimlerin ve yabancı düşmanlığının kışkırtılmasının yanı sıra, Almanya'nın pençelerini Balkanlar'a, Ukrayna'ya ve Rusya'ya uzatma çabaları Alman finans kapitalinin daha fazla artıracak, burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi daha da keskinleştirecektir.

İMF'nin son hesaplarına göre, ABD ve Japonya'dan sonra dünyanın üçüncü büyük ekonomik gücü durumuna gelmiş olan Çin, emperyalist devletler arasında en yüksek ekonomik gelişme hızına sahip olanıdır. Deng-siao Ping'in onu "sosyalist pazar ekonomisi" olarak adlandırmasına karşın gerçekte bürokratik devlet kapitalizminden çok klasik kapitalizmi andıran Çin kapitaliz-

mi, son derece dengesiz bir biçimde gelişmektedir. Bu dengesizlik büyük kentler, serbest bölgeler ve ülkenin Doğu yakasındaki sanayi ve ticaret merkezleriyle, Çin'in geri kalan kesimleri arasında olduğu gibi yeni burjuvazi ve yüksek parti ve devlet yöneticileriyle geniş işçi ve köylü kitleleri arasındaki ekonomik ve sınıfsal uçurumu hızla derinleştirmektedir. Toplumsal muhalefetin hemen hemen tüm biçim ve belirtilerinin yasaklanmış olduğu barbar bir diktatörlükle yönetilen Çin, bu durumuyla, büyük devrimci patlamalar gebe ülkelerin ön sıralarında yer alıyor.

Rusya'ya gelince, 1991 Ağustos darbe girişiminden sonra iktidarı ele geçiren ve revizyonist SBKP'nin ve daha sonra SB'nin hukuksal yapısına son veren Yeltsin kliğinin yürürlüğe koymaya çalıştığı kapitalist ekonomik reformları, bu ülkeyi giderek kutuplaşma, parçalanma, iç savaş ve devrim ortamına sürüklüyor. 1990-92 yılları arasında batılı emperyalist ülkelere -çoğu borç olmak üzere- 57 milyar dolar "yardım" alan Rusya'da ekonominin durumu, 1992'de kötüleşmeye devam etti. Geçtiğimiz yıl enflasyon yüzde 2000 gibi çok yüksek bir rakama ulaşırken, yurtiçi ulusal gelir yüzde 19 oranında azaldı. Yeltsin kliğinin batılı emperyalistlerin desteğiyle yaşama geçirmeye çalıştığı kapitalist ekonomik reformlara ve Rusya'yı ABD'nin güdümüne sokma politikasına karşı gelişen ve komünistlerden Büyük-Rus ulusalcılarına kadar uzanan geniş bir siyasal spektrum kapsayan muhalefetin Ekim olaylarına yol açması hiç de rastlantı sayılmamalıdır. 1993'ün başlarında parlamento başkanı Hasbulatov'la devlet başkanı Yeltsin arasında bir yetki paylaşımı kavgası olarak gelişen bunalım Eylül ayında hızla tırmandı ve Ekim'in başlarında Moskova'da yüzlerce kişinin ölümüne, binlercesinin yaralanmasına ve tutuklanmasına yol açan silahlı çatışmayla sonuçlandı. Önde gelen emperyalist devletlerin açıkça desteklediği Yeltsin kliği, şimdilik diktatörlüğünü ilan etmiş gözüküyor. Ancak Rusya'da henüz son söz söylenmedi. Farklı burjuva kliklerinin ayağa kalkan kitlelere karşı güçlerini birleştirme eğiliminin öne geçeceği önümüzdeki dönemde bu ülkenin, proletaryanın ve diğer emekçilerin devrim ve sosyalizm kavgasının gelişmesi açısından önemli olanaklar sunacağı tartışma götürmez.

Kapitalist-emperyalist dünyada ekonomik durgunluğun bir bunalıma doğru evrilmesinin en acı sonuçlarını geri ve bağımlı ülkelerin proletarya ve halkları yaşamaktadırlar. Siyasal bağımsızlık, geri ve bağımlı ülkelerin emperyalist devletlere olan çok yönlü bağımlılığını ne ortadan kaldırmış ne de azaltmıştır. O, yalnızca bu bağımlılığı daha rafine, daha zor algılanabilir ve daha karmaşık ve dolayısıyla savaşılmaması daha zor bir olgu haline getirmiştir. Önde gelen kapitalist devletlerin çok uluslu şirketlerin bu ülkelerin halklarına doğrudan yatırımlar, devlet ve özel sektör kurumlarını borçlandırılması, eşitsiz ticaret oranları, pahalı teknoloji ve sofistike silah satımı, beyin göçü gibi değişik yol ve yöntemlerle sömürmesi sürmekte ve kapitalist-emperyalist sistemin bunalımının yoğunlaşmasına koşut olarak daha da ağırlaşmaktadır.

Veriler, dünyanın zengin ülkeleriyle yoksul ülkeleri arasındaki maddi refah ve yaşam standardı farklılığının azalmak şöyle dursun, gitgide arttığını, dahası bunun bir uçurum halini almakta olduğunu gösteriyor. Birkaç örnek verelim: 1990'ların başında OECD ülkelerinde yaşayan 751 milyon insan (dünya nüfusunun yüzde 14.7'si) dünya gelirinin yüzde 76.6'sına el koyarken, geri ve bağımlı ülkelerde yaşayan 3. 952 milyon insan (dünya nüfusunun yüzde 77.4'ü) dünya gelirinin yüzde 17.7'sine sahipti; dünya nüfusunun yüzde 5'ine sahip olan ABD, dünya besin üretiminin yüzde 35'ini ve enerji üretiminin yüzde 60'ını tüketmekteydi ve diğer OECD ülkelerinin ve geri ve bağımlı ülkelerin içindeki farklı sınıfların gelirden (ve dolayısıyla besin, enerji vb tüketiminden) farklı oranlarda pay almakta oldukları da hesaba katıldığında yukarıdaki ortalama rakam ve oranların eşitsizliğin gerçek boyutlarını yansıtmaktan ne denli uzak olduğu anlaşılabilir.

Gerçekte bu durum, geri ve bağımlı ülkeler halklarının bir avuç önde gelen kapitalist ülkenin emperyalist burjuvazisi tarafından gittikçe daha yoğun bir biçimde sömürülmesinin bir sonucudur. Bu ülkelerin hızla artan ve artık geri ödenmesi olanaksız duruma gelen borçları, buzdüğünün suyun üzerinde görünen bölümü gibidir. Gene de bu borçların 1975'te 191 milyar dolardan 1983'te 726 milyar dolara ve 1991'de 1341 milyar dolara ulaştığını, bu paranın yıllık faizinin 200 milyar doları bulduğunu anımsatmakta yarar var. 20. yüzyılın sonuna yaklaşmakta olduğumuz bu günlerde hala Sudan ve Somali gibi ülkelerde yüzbinlerce insan açlıktan kırılıyor, başta Afrika gelmek üzere dünyanın birçok bölgesinde yetersiz beslenmeden ve salgın hastalıklardan her yıl yüzbinlerce bebek ve çocuk ölüyor, dünyada yaşayan insanların büyük çoğunluğu yeterli beslenme, sağlık, eğitim, dinlenme vb olanaklarından yararlanmıyor, 550 milyon nüfuslu Afrika, 10 milyon nüfuslu Belçika'nın toplam gelirinin alunda bir toplam gelirle yetinmek zorunda kalıyor, Batı Avrupa, ABD ve hatta Japonya, Afrika'dan, Orta Amerika'dan, Doğu Avrupa'dan, Ortadoğu'dan, Güneydoğu Asya'dan gelen milyonlarca yoksul ve işsiz göçmen tarafından adeta istila ediliyorsa, vb bütün bunlar neyi gösterir? Bütün bunlar, klasik sömürgeciliğin yerini, bağımsız devletlerin varlığıyla karakterize edilen yeni-sömürgeciliğin almış olmasının, emperyalizme karşı savaşım sorununu hiçbir biçimde gündemden kaldırmadığını, ama onun "daha değişik" ve "daha dolaylı" bir biçimde sürdürülmesini gerektirdiğini ve emperyalizme karşı savaşımın proletaryanın ve halkların kurtuluşu bakımından yaşamsal bir önem taşıdığını gösterir. ABD emperyalizminin tek şüper devlet olarak kalması ve sözümona Yeni Dünya Düzenini korumak için BM bayrağı altında saldırganlığını arttırmasının ve ABD, Japonya ve Batı Avrupa'nın dünyanın geri kalan kesimine karşı bir zenginler bloku gibi davranıyor olmalarının da etkisiyle Kuzey-Güney çelişmesinin öneminden son yıllarda sıkça söz edilir olmuştur. Ancak, dünyanın zengin emperyalist ülkelerle geri ve bağımlı ülkeler arasında –emperyalizm çağının temel özellikleriyle bütünyle uyum-

lu- bu kutuplaşması ve ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımının ikinci kate-
gorideki ülkelerde yoğunlaşması, dünyamızdaki temel çelişmenin Kuzey-
Güney çelişmesi haline geldiği ya da olduğu biçiminde yorumlanamaz. Kötü
ünlü "Üç Dünya Teorisi"nin bu daha rafine ve üstü örtülü biçimi, geri ve
bağımlı ülkelerde emperyalistlerle işbirliği ve bağlaşma içinde bulunan bir
yerel burjuva gericiliğinin varlığını "unuttuğu" gibi, kapitalizme karşı savaşımı
son yıllarda yeniden canlanmaya yüz tutmuş olan emperyalist ülkeler proleta-
ryasının dünya proleter devriminin temel güçleri içinde yer aldıklarını da "unu-
tuyor". Bu sözümona teorinin "unuttuğu" bir başka şey ise, -sosyalizmin ve
uluslararası komünist hareketin yaşadığı gerilemeler ve sorunlara karşın-
çağımızın esas içeriğinin hala kapitalizmden sosyalizme geçiş ve çağımızda
meydana gelen tüm devrimlerin ve kurtuluş hareketlerinin proleter dünya dev-
riminin parçaları ya da ögeleri oldukları gerçeğidir.

Emperyalistlerin ve yerli gericiliğin çifte baskı ve sömürsü altında bu-
lunan geri ve bağımlı ülkeler proletarya ve halklarının ulusal ve toplumsal kur-
tuluş savaşımını dalgalar halinde gelişmeye devam ediyor. İki süper devlet,
ABD ve SB arasındaki çauşma ve kutuplaşmaların ortadan kalkması, emperya-
listlerin umduğunun ve burjuva-revizyonist karşı-devrimin yaygaralarının ter-
sine, devrim fırtınasının şiddetle esmekte olduğu bu bölgelerde "barış ve istik-
rar" sağlamadı. Bu ülkelerde gelişen kurtuluş savaşımını, devrimin -onu
gelişmesini ve zafere ulaşmasını güçleştiren- iç ve dış engellere karşın
çözümü, gündemde duran bir sorun olduğunu göstermektedir. Namibya'nın
Mart 1990'da bağımsızlığına kavuşması ve Mayıs 1991'de Etiyopya devrimi-
nin komünist ve devrimci-demokratik güçlerin önderliğinde zaferle noktalan-
ması, bunun en somut kanıtlarıdır. Filipinler, Sikh, Keşmir, Güney Sudan,
Peru, Guatemala, Tamil, Kuzey İrlanda, Doğu Timor, Kuzey Kürdistan,
Güney Lübnan, Burma, Somali, Batı Sahra vb. halklarının gerici egemen
sınıflara ve onları destekleyen emperyalist güçlere karşı yürütmekte oldukları
silahlı savaşımını da bunun kanıtlarıdır. Bu ve benzeri diğer veriler, emperya-
listlerin, revizyonistlerin ve devrim dönek ve hainlerinin savlarının tersine,
dünyanın, devrim dalgasının belli bir alçalma gösterdiği 1980'li yıllarda bile
emperyalizm, burjuvazi ve gericilik için hiç de öyle dikensiz bir gül bahçesi
durumuna gelmediğini ve devrim dalgasının yeniden yükselmeye başlamasıyla
-ki, bunun belirtileri ortaya çıkmaktadır- onlara yaşamı çekilmez kılacağını
göstermektedir.

Güney Afrika'nın zenci halkının Güney Afrika gericiliğine ve Aparthe-
id rejimine karşı kitlesel savaşımı ve silahlı direnişi, Kuzey Kürdistan halkının
Türk faşist diktatörlüğüne ağır darbeler indiren gerilla savaşı ve serihıldanları,
Maoist Peru Komünist Partisi'nin önderi A. Guzman'ın Eylül 1992'de
düşmanın eline geçmesine karşın Peru halkının, Fujimori kliğinin başını
çektığı gerici egemen sınıflara ve ABD emperyalizmine karşı silahlı savaşımı,
1975'ten bu yana FRETİLİN önderliğinde çok zor ve eşitsiz koşullarda faşist

Endonezya işgalci güçlerine karşı silahlı direniş içinde olan Doğu Timor halkının savaşımı sürüyor. 1976'dan bu yana Sahra Halk Kurtuluş Ordusu ve onu yöneten Polisario Cephesi'nin önderliğinde Fas geriliğine karşı savaşan ve gene aynı yıl Sahra Arap Demokratik Cumhuriyeti'ni kuran Baı Sahra halkının savaşımı, 1960'lı yılların sonralarından bu yana, ABD emperyalistlerince desteklenen Markos kliğinin ve onu izleyen Akino ve Ramos kliklerinin başını çektiği Filipinler gericiliğine karşı Yeni Halk Ordusu'nun ve Moro ulusal kurtuluş hareketinin savaşımı, Sri Lanka'da, Kuzey Tamil gerillalarının ve güneyde Halk Kurtuluş Cephesi'nin, Hindistan tarafından da desteklenen Sri Lanka gerici egemen sınıflarına karşı savaşımı sürüyor. Güney Sudan halkının Hartum'daki İslami gerici rejime, 1980'lerin ortalarında uğradıkları yenilgiden sonra yeniden toparlanan Guatemala gerillalarının ABD emperyalistlerince desteklenen askeri cuntalara ve sözümona sivil yönetime karşı silahlı savaşımalarının yanı sıra, Güney Lübnan halkının siyonist İsrail'e ve onun uşaklarına, Kuzey İrlanda halkının İngiliz emperyalizmine ve Ülster gericiliğine, Hindistan'da Sikh, Keşmir, Naga, Tripura vb halkalının Hindu gericiliğine, Burma'da değişik azınlık milliyetlerinin ve Maoist Burma Komünist partisi'nin askeri cuntaya karşı, Somali halkının başını ABD'nin çektiği işgal güçlerine karşı silahlı savaşımaları sürüyor. Bazı ülkelerde ise, küçük burjuva devrimci örgütler emperyalist burjuvazinin ve Gorbaçov revizyonizminin karşıdevrimci demagojisinden de etkilenerek "barışçı ve demokratik" mücadele adını verdikleri bir çizgiye yöneldiler. Bunlar arasında Nikaragua'da, 25 Şubat 1990'da yapılan seçimleri –yüzde 55'e karşı yüzde 41'le– yitirdikten sonra iktidarı V. Chamorro önderliğindeki burjuva ve küçük burjuva partilerin koalsiyonuna teslim eden Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni (FSLN), Kolombiya'da, 1990 Mart'ında silahlı savaşımı sona erdirerek parlamenter savaşım yolunu tutan M-19 gerilla örgütüyle, bir yıl sonra onun örneğini izleyen Maoist Halk Kurtuluş Ordusu'nu (EPL), El Salvador'da, 1979 yılından beri savaşan ve askeri bir yenilgiye uğramak şöyle dursun, güçlü devrimci üslere ve önemli bir askeri güce ve kitle desteğine sahip olduğu halde, ABD emperyalizminin yoğun askeri vb. yardımıyla ayakta durabilen faşist Cristiani hükümetiyle uzlaşarak, Ocak 1992'de silahlı savaşımı durduran Farabundo Marti ulusal Kurtuluş Cephesi (FMLN) ve 1993'te Güney Afrika rejimini devrimle yıkarak yerine demokratik bir Güney Afrika kurma stratejisinden uzaklaşarak "ulusal uzlaşma" yolunu tutan Afrika Ulusal kongre si'ni (ANC) sayabiliriz. Ancak devrimci önderliklerin yalpalama ve ihanetlerine karşın bu ülkelerin herhangi birinde durum emperyalizm ve yerli gericilik açısından istikrar kazanmaktan çok uzaktır. Nikaragua'da orduda ve sendikalarda önemli mevzilere ve yaygın bir kitle desteğine sahip olan FSLN ile gerici iktidar arasında –yeniden başlayan kontra saldırılarının daha da şiddetlendirdiği– gerginlik devam etmekte ve silahlı çatışmalara dönüşmüş bulunmaktadır. Kolombiya'da silahlı savaşımı sürdürülen Kolombiya Devrimci

Silahlı Güçleri (FARC), egemen sınıfların ateşkes sonrasında devrimci ve demokratik güçlere karşı giriştiği saldırıların da katkısıyla güçlenmekte, El Salvador'da 75.000 kişinin ölümüne yol açan 14 yıllık iç savaşın sona ermesiyle devrimci güçlerin geriye doğru attıkları büyük adıma karşın durum belirsizliğini korumakta, Güney Afrika'da ANC'nin devrimci tabanının yanı sıra Pan Afrika kongresi (PAC)nin de karşı çıktığı "ulusal uzlaşma" Mandela'yı hükümet başkanı yapmış olsa dahi, yeni ve daha karmaşık toplumsal çatışmaların belirtilerini şimdiden ortaya koymaktadır. Arafat kliğinin Eylül 1993'te İsrail'le imzaladığı "barış" anlaşması adlı utanç verici teslimiyet sözleşmesi, Filistin halkının savaşımını ancak geçici bir süre için yavaşlatabilecektir.

Kitlerin devrimci savaşımının, esas itibariyle silahlı devrimle silahlı karşı-devrim arasındaki bir çatışmaya dönüşmüş olduğu ülkelerin yanı sıra, kapitalist gelişmenin daha ileri bir düzeye varmış olduğu bağımlı ülkelerde de işçi sınıfının ve diğer emekçilerin grev, yürüyüş, miting, işgal vb. biçimler alan direnişleri geçtiğimiz yıllarda emperyalistlere ve yerli gericiliğe ağır darbeler indirdi. Brezilya, Hindistan, Türkiye, Ekvador, Yunanistan, Arjantin, Ukrayna, Polonya, İspanya gibi ülkelerde işçilerin, memurların, gençliğin, emekçi köylülüğün vb egemen sınıfların ve emperyalistlerin ekonomik bunalımın yükünü sömürülen ve ezilen yığınların sırtına bindirmek yolundaki çabalarına, IMF reçetelerine, sendikasılaştırmaya, işten çıkarmalara, yaşam pahalılığının dayanılmaz boyutlara varmasına, varolan sınırlı demokratik hak ve özgürlüklerin tümünden ortadan kaldırılmasına, artmakta olan siyasal baskı ve faşist teröre vb karşı savaşımaları önemli gelişmeler kaydetti. Uzun yıllardır sınıf savaşımının uykuya daldığı alanlar olarak görülen ve gösterilen emperyalist ülkelerde de proletarya ile burjuvazi ve devrim ile karşı-devrim arasında giderek daha fazla sertleşmeye ve keskinleşmeye aday olan çatışmaların başladığı bir dönemden geçiyoruz. Rusya, Almanya, ABD, İngiltere, Japonya, Fransa, İtalya gibi ülkelerde işçi sınıfı, emekçi köylülük, gençlik vb kapitalist sömürüye, tarım ürünlerinin yok pahasına kapatılmasına, yabancı düşmanlığına, ırkçılığa, çevre kirliliğine, demokratik hak ve özgürlüklerin iğdiş edilmesine, burjuva siyasal sistemin çürümesinin bir anlatımı olan yaygın skandallara ve rüşvet olaylarına, emperyalist savaşa ve savaş tehlikesine vb. karşı önemli kitlesel eylemler gerçekleştirdiler ve gerçekleştiriyorlar. Kapitalist-emperyalist sistemin bir ekonomik bunalıma sürüklenmekte olduğu, başta ABD, AT ve Japonya gelmek üzere farklı emperyalist devletler ve onların çevresinde oluşmakta olan ekonomik bloklar arasındaki ticaret savaşının ve nüfuz alanı çekişmesinin sertleşmekte olduğu, geri ve bağımlı ülkelerde proletarya ve halkların devrim, ulusal kurtuluş ve sosyalizm savaşımalarının yeniden yükselmekte olduğu gözönüne alındığında, ABD, Batı Avrupa ve Japonya proletarya ve diğer emekçilerinin kitle savaşımalarının da giderek daha sert ve daha devrimci biçimlere bürüneceği kestirilebilir. Kapitalist-

lizmin çürümesinin en ileri aşamasına vardığı, pek çok kapitalist ve emperyalist ülkede devletle mafya benzeri çetelerin içiçe geçtiği, genelkurmaylar, gizli servisler ve öndegelen tekellerin yöneticileriyle el ele çalışan burjuva TV ve basının kitlelere karşı sistemli bir dezenformasyon ve beyin yıkama etkinliği yürüttüğü, yolsuzluk, rüşvet ve skandalların günlük ve sıradan bir olay durumuna gelmeleri sonucu burjuva siyasal parti ve kurumlarının saygınlıklarını büyük ölçüde yitirdiği bu ülkelerde, dinsel gericilik de içinde olmak üzere en gerici ideolojilerin burjuva eğitim kurumları ve kitle iletişim araçlarıncaya yaygınlaştırdığı ve dolayısıyla en "ileri" kapitalist ülkeler de bile burjuva demokrasisinin sapına kadar gericileştiği bir gerçektir. Bütün bunlar devrim ve sosyalizm için kararlı bir biçimde kavgaya atılması durumunda işçi sınıfının, toplumun değişik katlarından ve bölümlerinden pek çok bağlaşıklık bulabileceğini göstermektedir. Üretici güçlerin gelişme düzeyinde meydana getirdiği önemli gelişmelere karşın, kapitalizm, insanlığı esas olarak açlık, işsizlik ve güvencesiz bir gelecek, doğal çevrenin yıkımı, insanın insana yabancılaşması, ırkçılık ve faşizm, soykırım ve savaşlar, ahlaksal ve entelektüel çürümeye mahkum eden bir sistem durumuna gelmiştir. İnsanlığa "ya barbarlık, ya sosyalizm" ikilemiyle, hatta "ya yokoluş, ya sosyalizm" ikilemiyle karşı karşıya getiren kapitalizm ve emperyalizm koşullarında dünyanın pek çok bölgesi, siyasal açıdan son derece patlayıcı maddelerle dolup taşmaktadır.

Devrim nerede patlak verebilir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağı olan çağımızda devrim, kapitalist-emperyalist zincirin en zayıf halkalarında patlak vermektedir ve bundan sonra da böyle olacaktır. Sınıfsal ve ulusal çelişmelerle kast ayrımının üst üste bindiği bir Hindistan, siyah halkın devrimci öfkesinin militan bir maden proletaryasının anti-kapitalist eylemiyle gelişmesi olasılığının yüksek olduğu bir Güney Afrika, Ekim Devrimi'ni ve Lenin-Stalin döneminin devrimci geleneklerinin izlerini kollektif belliğinde yaşatan işçi sınıfının, ekonomik çöküntünün ve Batı güdümlü dış ekonomik politakaların yol açtığı ulusal aşağılanmanın radikalleştiği kitlelerle yanyana olduğu bir Rusya, devrimin bir sonraki uğrağı olabilir. Ama Lenin'in de üzerine basarak belirttiği gibi, burjuvazi, eğer onu yıkacak, iktidarı ele geçirecek ve bütün karşı-devrim girişimlerini kararlı bir biçimde ezecek devrimci öncü müfreze yoksa, en derin bunalımları bile atlatabilir. Dolayısıyla, dünyanın emperyalistler, burjuvazi ve gericilik için bir mayın tarlası haline gelmekte olması, emperyalist ülkelerin şimdiye dek "sağlam" gözüken cephe gerilerinde bile geleceğin devrimci fırtınalarının ilk esintilerinin duyulması, hiçbir biçimde devrimin ve sosyalizmin zaferinin kendiliğinden geleceği ve iktidarın olgunlaşmış bir armut gibi proletaryanın ve bağlaşıklarının eline düşeceği anlamına gelmez. Emperyalistler ve uşakları, bir yandan "devrimler çağının sona erdiği" ve "Marksizmin-Leninizmin iflas ettiği" yolundaki bayatlamış propagandalarını sürdürürken, bir yandan da yaklaşmakta olan devrim ve sosyalizm dalgasını savuşturabilmek için işçi sınıfına, halklara, devrimci ve

komünist güçlere karşı daha şimdiden çok yönlü bir ideolojik, siyasal ve örgütsel saldırıya geçmiş bulunuyorlar. Bu saldırı, burjuva devlet aygıtlarının gelecekteki savaşımın düşünülerek yetkinleştirilmesini, yoğun ve kapsamlı bir ideolojik-kültürel kampanya yardımıyla burjuva yaşam tarzı ve değerlerinin işçi sınıfına, diğer emekçilere ve gençliğe içselleştirilmesini, saldırgan ulusalcılığı, şovenizme ve ırkçılığı körükleyerek işçi sınıfının ve diğer emekçilerin saflarını bölme çabalarını ve anti-Marksist ve revizyonist akımların hatalı teori ve olumsuz pratiklerinden yararlanarak devrim ve komünizm idealini kitlelerin gözünden düşürme girişimini vb içeriyor. Daha öncesini bir yana bırakacak olursak, burjuvazinin, Ekim Devrimi'nden bu yana yaşanan proleter halk devrimlerinin deneyimlerini olduğu gibi başansızlık ve yenilgiyle sonuçlanan devrim girişimlerini de inceleyerek kendini "eğittiği" ve bu konuda komünistlerden daha ilerde olduğu açıktır. Proletarya ve halklara, devrimci komünist güçlere karşı hiçbir zaman yalnızca sopa kullanmakla yetinmeyen, kitlelerin belli kesimlerini ekonomik ve siyasal ödünler karşılığında satın alma, devrim saflarındaki anlaşmazlıkları çeşitli yollarla derinleştirme, devrimci öncünün zayıflıklarından yararlanma, yüzüne demokratik bir maske takarak aşırı sağa ya da faşizme karşı olduğu izlenimini verme vb. hileleri içeren karşı-devrimci repertuarını zenginleştirmiş olan burjuvazi, ancak kararlı, militan ve Marksist-Leninist teori ile donatılmış bir komünist öncü müfrezenin varlığı halinde kesin bir yenilgiye uğratılabilir. Devrim ve karşıdevrim deneyimlerinin bu en önemli dersini burjuvazi de öğrenmiş bulunuyor; bu yüzdendir ki o, bir yandan da kendi zor ve ideolojik aygıtlarını kullanarak komünist öncü müfrezeyi fiziksel olarak yok etmeye ya da doğru yoldan sapırmaya çalışmaktadır.

Kitlelerin savaşımının gelişmesi ve devrim dalgasının yeniden yükselmeye yüz tutması, devrimin nesnel koşullarının daha da olgunlaşacağını ve devrim olanaklarının artacağını gösteriyor. Bu durum, Sovyet ve Çin revizyonistleri başta olmak üzere revizyonizmin 1950'li, '60'li ve '70'li yıllarda uluslararası komünist hareket saflarında yarattığı yıkımın üstesinden gelinmesinin ve komünist öncü müfrezelerin kurulmasının ve/ya da pekiştirilmesinin yaşamsal bir önem taşıdığını gösteriyor. AEP'in Marksist-Leninist konumunu muhafaza ettiği koşullarda uluslararası komünist hareket, devrimin ve Marksizm-Leninizmin temel sorunlarında belli bir birliğe sahipti. Ancak revizyonist blokun çöküşü ve ardından AEP'nin ve sosyalist Arnavutluk'un emperyalizme teslim olması, bu ideolojik birliğin zayıflamasına ve uluslararası komünist hareket saflarında oportünist yalpalanmaların ve ideolojik kargaşalığın artmasına yol açtı. Bugün, uluslararası komünist hareket saflarında ortaya çıkan sapmalara karşı ilkeli ideolojik savaşın temelinde tüm Marksist-Leninist güçlerin birleştirilmesi son derece büyük bir önem taşıyor. Marksizm-Leninizmin zenginleştirilerek savunulması ve onun arılığının bozulmasına karşı konulması savaşımında Alia revizyonizminden ve Sovyet blokun-

daki çöküşten etkilenenin oldukça düşük düzeyde kaldığı Türkiye komünist hareketi, bu alanda daha önemli sorumluklar yüklenabilir ve yüklenmelidir.

Revizyonist blokun çöküşü ve ardından AEP'nin ve sosyalist Arnavutluk'un aynı yolu -uluslararası ortamın da baskısıyla daha hızlı bir tempoyla tutması, Troçkizm ve özellikle Maoizm gibi anti-Marksist akımların uluslararası komünist ve devrimci hareketin saflarındaki etkilerini artırmalarına olanak sağladı. Bu akımlar, eski sosyalist ülkelerde olup bitenlerin proleter devrimine, sosyalizmin inşasına ve parti öğretisine ilişkin Leninist-Stalinist ilkeleri çürüttüğünü, kendi oportünist yaklaşımlarınıysa doğruladığını ileri sürerek, ideolojik olarak olgunlaşmamış ya da sağlam olmayan komünist ve devrimci örgüt ve kişileri belli ölçülerde etkilemeyi başardılar ve başarıyorlar. Marksizm-Leninizm tarafından çoktan ve pek çok kez çürütülmüş olan bu akımların yeniden güç kazanmaya başlamalarını değişik nedenleri vardır. Bunların belli başlıları arasında.

a) Enver Hoca'nın ölümünden sonra AEP'nin, O'nun komünist çizgisini sürdürme başarısını gösterememesi ve sosyalist Arnavutluk'un da revizyonist ülkelerin yolunu tutmasını,

b) Güçsüz bir durumda bulunan uluslararası komünist hareketin örgütlü ve birleşik bir yapıya sahip olmaması ve Alia revizyonizminin ortaya çıkışından sonra onun saflarındaki ideolojik belirsizlik ve yalpalamaların gide-rek artmasını,

c) Peru ve Filipinler'deki iktidara alternatif duruma gelmiş olan Maoist partilerin yanı sıra Maoist parti ve örgütlerin yıllardır belli bir uluslararası örgütlülüğe sahip olmalarını sayabiliriz. Ancak, karşı karşıya bulunduğu çetin güçlükler uluslararası komünist hareketin önemli rezervlere ve gelişme potansiyeline sahip olduğu gerçeğini gizlemeye yol açmamalıdır. Buna olanak veren ve gittikçe daha fazla verecek olan yalnızca genel olarak kitlelerin devrimci yaşamının yükselmeye yüz tutmuş olması değildir. Arnavutluk da içinde olmak üzere eski sosyalist ülkelerdeki revizyonist partilerin tabanında, hatta yer yer orta kademelerinde görülen komünizme yönelim dikkatle gözlemlenmesi ve özendirilmesi gereken bir olgu olarak karşımızda durmaktadır. Emperyalist Batı ile bağların sıkılaştırılmasının ve IMF reçetelerinin uygulanmasının daha da sertleştirdiği, sınıf çelişkilerinin keskinleştiği, burjuva-revizyonist propagandanın 1989-90 dönüşümü sırasında yarattığı pembe beklentilerin boşa çıktığı, işsizlik, enflasyon ve hatta açlıkla boğuşan işçilerin ve diğer emekçilerin büyük çoğunluğunun neredeyse Brejnev dönemini arar hale geldiği bu ülkelerde siyasal ortam az ya da çok hızlı bir biçimde devrimcileşmektedir. Bu koşullarda, hemen hemen hepsi resmen dağıtılmış ve dolayısıyla üyeleri ve hatta yöneticilerinin çoğunluğunun iktidar olmanın "nimetleri"nden yararlanma olanağını da yitirmiş olduğu revizyonist partilerin tabanlarında devrimci ve komünizme açık oluşum ve gruplar meydana gelmektedir. Görüş ve yaklaşımları çeşitli ideolojik sapmalarla sakatlanmış olmakla

birlikte bu oluşum ve grupların güçlü bir komünist potansiyel taşıdıkları ve en azından bir bölümünün yeni ayrıma ve safaşmaları sonucunda Marksist-Leninist bir konuma gelmeleri hiç de uzak bir olasılık değildir. Enternasyonalist yükümlülükleri gereği Tüm Rusya Bolşevik Komünist Partisi gibi Stalinist çizgide ve Arnavutluk Komünist Partisi gibi Enver Hoca'nın çizgisinde olduğunu ilan eden gruplar başta olmak üzere, bu ve benzeri gruplarla ilişkilerini geliştirmeli ve onları ideolojik olarak etkilemeye çalışmalıdır. Olguların gösterdiği gibi, her tür ve renkten oportünizme ve revizyonizme karşı, tüm anti-Marksist sapmalara karşı kararlı ideolojik savaşım, uluslararası komünist hareketin proletarya ve halkların geliştirmekte ve daha da gelişecek olan ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımına önderlik edebilmesi ve bu savaşımın doğru bir yolda ilerleyebilmesi ve sosyalist devrimle/proletarya diktatörlüğüyle taçlandırılabilmesi açısından da son derece büyük ve hatta belirleyici önem taşımaktadır. Tersi durumda yığınların devrimci enerjisi, devrimci-olmayan, hatta karşı-devrimci kanallara akacak ve bundan emperyalizm, burjuvazi ve gericilik kazançlı çıkacaktır. İçinden geçmekte olduğumuz dönemin bir başka özelliği de dinsel söylemli siyasal akımların yaygınlaşması ve güçlenmesidir. Bunun yeni bir olay olmadığı, daha önceki onyıllarda da bu tür akımlara rastlandığı doğrudur. Ancak, uluslararası komünist hareketin şaflarında Sovyet, Çin vb revizyonizmlerinin yarattığı yıkım sonucunda, devrimci savaşım için ayağa kalkan yığınların –özellikle geri ve bağımlı ülkelerde– fundamentalist ya da dinsel söylemli siyasal akımların etkisi altına girmelerinin koşullarının konjonktürel bir aruş gösterdiği de yadsınamaz. Bu akımlara örnek olarak 1970'li ve '80'li yıllarda Latin Amerika ülkelerinde gelişen "kurtuluş teolojisi"ni, İran'da faşist Şah rejimine karşı savaşım veren İslami hareketi, gene İran'da daha önce Şahlığa şimdi de Humeynici rejime karşı savaşın ve islamla Marksizmi birleştirdiğini ileri süren Halkın Mücahitleri'ni, Afganistan'da 1979'dan önce Sovyet sosyal-emperyalizmine bağımlı kliklere ve 1979'dan sonra da Sovyet işgaline karşı savaşan değişik mücahit gruplarını, 1980'li yıllardan bu yana Güney Lübnan'da İsrail işgaline karşı savaşan Hizbullah'ı, 1970'li yıllardan bu yana Mindanao'da Filipinler gericiliğine karşı savaşan Moro Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni ve 1990'larda ondan kopan Moro İslami Kurtuluş Cephesi'ni, 1987 sonunda başlayan intifada süreci içinde doğan ve FKÖ'nün ABD ve İsrail'le uzlaşma çizgisine karşı çıkarak gelişen HAMAS'ı, Mısır'da daha önce Sedat ve şimdi de Mübarek yönetimine karşı savaşım veren Müslüman Kardeşler'i, Cezayir'de iktidardaki askeri cuntaya karşı savaşan İslami Selamet Cephesi'ni (FİS) sayabiliriz. Hemen hemen hepsi aynı zamanda anti-komünist bir karakter taşıyan bu akımların kitleleri dinsel ideolojiyle zehirleyerek orta erimde kapitalizmin ve siyasal gericiliğin konumlarını pekiştirdikleri, onların toplumsal tabanını genişlettikleri unutulmamalıdır. Tabi bu akımların devrimin anti-emperyalist ve demokratik hedeflerine varmasını engelledikleri de. Marksist-Leninistler herşeyden önce

materyalist olmaları nedeniyle, burjuva ideolojisinin bir biçimi olan dine karşı oldukları gibi, ezilen yığınların devrimci savaşımını saptırmanın ve onu çıkmaz yollara sürüklemenin aracı olan dinsel söylemli ya da fundamentalist akımlara karşı da uzlaşmaz bir ideolojik ve siyasal savaşım sürdürürler. Ancak onlar dine yaslanan ve kitlelerin devrimci özlemlerine onları çarpıtarak sahip çıkan bir siyasal akıma karşı –ülkelerin özgünlüklerini de hesaba katmak koşuluyla– savaşım verirken, bu ilkesel uzlaşmazlıklarını taktiksel esneklikle birleştirmeye de özen göstermelidirler.

Eski SB'nin ve Yugoslavya'nın parçalanması, "sosyalizmdan kaçma" eğilimi, önde gelen kapitalist devletler arasındaki nüfuz alanı çekişmesinin hızlanması ve emperyalistlerin ve onların uşaklarının ezilen ulus ve milliyetler üzerindeki sömürü ve baskısının yoğunlaşması vb. içinden geçmekte olduğumuz dönemde bir ulusalcılık patlamasına da yolaçıyor. Marksist-Leninistler, revizyonizmin bir ürünü olan ve eski SB'nde ve Yugoslavya'da halkların birbirlerini boğazlamalarına götüren gerici ulusalcılığa ve emperyalist ve gerici burjuvazinin, kendi karşı-devrimci amaçlarına ulaşmak için kışkırttığı saldırgan ulusalcılığa ve şovenizme kayıtsız koşulsuz karşı çıkarlar. Onlar özellikle Almanya, Japonya gibi öndegelen kapitalist devletlerin dünyanın yeniden bölüşümü çabalarının bir ürünü olarak ortaya çıkan ve militarizm, faşizm ve ırkçılıkla el ele giden emperyalist ulusalcılıkla kararlı bir biçimde savaşır. Emperyalistlerin ve gerici burjuva devletlerinin sömürü, baskı ve ilhakına karşı savaşım veren küçük ulus ve milliyetlerin ulusal kurtuluş hareketleri dün olduğu gibi, bugün de proleter dünya devriminin önemli bir yedek gücü olmaya devam etmektedir. Ancak kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak nicel ve siyasal ağırlığı artan proletaryanın ulusal ve demokratik hareket içindeki rolünün giderek büyümesinin, uluslararası komünist hareketin zayıflığı ve sosyalizmin saygınlığının azalmasının, küçük burjuvazinin önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketlerinin devrimci içeriklerinin bir ölçüde zayıflamasına, emperyalizmin, burjuvazinin ve gericiliğin ideolojik ve siyasal baskısı altında daha da fazla yalpalanmalarına ve diğer ulus ve milliyetlerle sonu gelmez parçalanmasına, çekişme ve çatışmalar içinde yozlaşarak gericileşmeleri tehlikesinin daha da artmasına yol açtığı gözardı edilemez. Komünist hareket, ezilen ulus ve milliyetlerin emperyalistlere ve gerici burjuva devletlere karşı ilerici ve devrimci savaşımalarını sonuna değin destekler; ancak o aynı zamanda burjuva ve küçük burjuva ulusalcılığının karşısına proleter enternasyonalizminin bayrağı ve sloganıyla çıkar ve belli bir devletin sınırları içindeki değişik ulus ve milliyetlerden işçileri öncelikle kendi sınıf örgütlerinde birleşmeye çağırır.

Komünist hareketin burjuva ve küçük burjuva ulusalcılığına karşı kesin bir tavır alması onun ulusal nihilizmden yana olduğu anlamına gelmiyor. Yani onun, "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen hakları, birleşin" sloganını yükseltmesi, elbetteki özellikle emperyalizmin ve gerici burjuvazinin baskısı

altında ezilen halkların ulusal çıkarlarını savunmaması gerektiği anlamına gelmediği gibi, onların ilerici ulusal değerlerine sırtını dönmesi anlamına da gelmemektedir. Proleter enternasyonalizmi, emperyalist burjuvazi ve uşaklarının bir yandan kitleleri şoven ve bağınaz bir ulusalcılıkla zehirlemeye çalışırken, bir yandan da dünyanın "küçülmekte" olmasından ve kitle iletişim araçlarından yararlanarak, halkları, finans kapitalin gerici ve kozmopolit değer ve yaklaşımlarıyla "eğitmeye" çalışmasına karşı çıkmakla çelişmez, tam tersine bunu gerektirir. Komünistlerin en önemli görevlerinden birisi de ilericilik ve çağdaşlık adı altında pazarlanmaya çalışılan emperyalist ve gerici kültüre karşı halkların ilerici ulusal değerlerini de kapsayan "demokratizmin ve dünya işçi hareketinin enternasyonal kültürü"nü (Lenin) savunmaktır.

Geri ve bağımlı ülkelerin egemen sınıflarının kitleleri kendi ideolojik boyundurukları altına almak ve devrim "tehlikesi"ne karşı anti-komünist ve karşı-devrimci bir kitle seferberliği yaratmak için şoven ve bağınaz ulusalcılığın propagandasına özel bir önem ve ağırlık verdikleri biliniyor. Komünist hareket, emperyalizme uşaklık etmek suretiyle "kendi" yurduna ve ulusuna ihanet eden egemen sınıfların bu gerici çabalarını boşa çıkarmaya ve kitlelerin ulusal duygularının ve ulusalcı önyargılarının devrime ve komünizme karşı bir silah haline getirilmesini engellemeye çalışmalıdır. Marksist-Leninistler, burjuva ve küçük burjuva ulusalcılığıyla asla bir ulusalcılık yarışına girmeksizin, ulusun ezici çoğunluğunu oluşturan işçilerin ve diğer emekçilerin çıkar ve özelemleriyle, ulusun çok küçük bir azgınlığını oluşturan emperyalist uşağı egemen sınıfların çıkar ve özelemleri arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı kitlelere gösterebilmelidir. "Büyük Rus Ulusal Gururu Üzerine" adlı makalesinde Lenin şöyle diyordu:

"Ulusal gurur duygusu, bize, biz bilinçli büyük Rus proleterlerine yabancı bir duygu mudur? Elbette ki değildir! Biz, dilimizi ve yurdumuzu severiz; biz, yurdumuzun emekçi yığınlarını (yani yurdumuz nüfusunun onda dokuzunu) demokratik ve sosyalist bilinç düzeyine yükseltmek için elimizden geleni yapıyoruz." Halkların ulusal onur ve gururlarının emperyalistler ve onlara uşaklık eden gerici egemen sınıflarca hayasızca çiğnendiği, dünya halklarına ABD emperyalistlerinin Coca Cola'lı, Mc. Donalds'lı, Michael Jackson'lu, Dallas'lı sözümona kültürünün empoze edilmeye çalışıldığı ve emperyalist devletlerin "insan haklarının çiğnenmesi" vb. uydurma gerekçelerle küçük ülkelerin ve ezilen halkların işçilerine sürekli bir biçimde karışmayı adeta meşru bir hak gibi görmeye ve göstermeye kalkıştığı, başta Afrika ülkeleri olmak üzere geri ve yoksul ülkelerin zengin emperyalist ülkelerin endüstriyel auk maddeleri için bir çöplük olarak kullanıldığı günümüzde Marksist-Leninistlerin devrimci yurtseverlik silahına sahip çıkmaları ve onu emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının göğüslerine doğrultmaları büyük bir önem taşımaktadır.

İÇ POLİTİK DURUM

Faşist diktatörlüğün bazı ayırıcı çizgileri;

Ülkemizde hüküm süren bugünkü faşist rejim, son otuz küsur yıllık dönemde, işçi sınıfı ve ezilen yığınlar ile egemen sınıflar arasındaki çelişki ve mücadeleler temeli üzerinde egemen sınıfların iç çelişki ve dalaşmaları ve emperyalist bağımlılık ilişkileri tarafından şekillendirilmiştir. Özgürlük; bu otuz yıllık tarihi yapan karşıt siyasal, toplumsal ve ulusal kuvvetler arasındaki çatışmanın ana ya da baş sorunu olagelmıştır. İşçi sınıfı, kır ve kent yoksulları, gençlik, ezilen kategorilerden bütün toplumsal güçler, Kürt ulusu ulusal ve dinsel azınlıklar, ancak ve ancak işbirlikçi Türk egemen sınıflarına ve onların egemenlik aygıtı devlete karşı örgütlenip mücadeleye atıldıkları ölçüde özgürlüğü tadabilmişler, ama her defasında da egemen sınıfların sert saldırılarıyla karşılaşmışlardır.

'65-'71 devrimci atılımını egemen sınıflar nihai olarak 12 Mart faşist darbesiyle yanıtlamışlardır. Devrimci yükselişi kırmayı, devrimci hareketi geçici bir yenilgiye uğratmayı başaran 12 Mart darbesi, devleti, devrimci gelişme karşısında, yeni savunma ve karşı saldırı araçları yaratarak tahkim etme çabasına yöneltmiştir. Bununla birlikte, gelişmelerin çok açık olarak doğruladığı gibi, devletin temel kurumları içinde en önemli ve belirleyici konuma sahip olan orduda, 27 Mayıs darbesinin yarattığı iç zaafı gidermek gibi özellikle sol kemalist cuntacı subayların temizlenmesi çok önemli ve özel bir rol oynamıştır. Dizginlerini NATO ve Pentagon'un tuttuğu kontrgerilla Özel Harp Dairesi '65-'71 döneminde olduğu gibi, 12 Mart döneminde de ileri sürülerek sınanmış, deneyim kazanarak hazırlanmıştır.

Devrimci yükselişi bastıran 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü

devrimci hareketi acımasızca ezmiş olmasına karşın, bu dönemden tarihsel bir inisiyatifi somutlayan savaşıarak alınan fiziki yenilginin yüksek moraliyle çıkan devrimci hareket ve yığınlar, '74 sonlarından itibaren yeni bir atılıma geçmişlerdir. Daha '76'da, 12 Mart'ın devletin savunma gücünü arttırarak tahkim etmek üzere dayattığı DGM'ler, yığın hareketinin baskısıyla, Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmek zorunda kalmıştır. '75-'80 devrimci atılımı karşısında egemen sınıflar ve faşist diktatörlük, temel mücadele aracı olarak ipleri kontrgerillanın elinde olmanın da ötesinde, esasen kendisi de doğrudan doğruya kontrgerilla örgütlenmesi olan MHP-ülkücü terör çetelerini kullanmıştır. Ancak bu yoldan kesin bir sonuca gidilemeyeceğinin açığa çıkması ve rejimin o günkü çerçevesi içerisinde yönetemez hale gelmesi ile egemen sınıflar, '78 Maraş katliamını bahane edip sıkıyönetim ilanından başlayarak orduyu ön plana çıkarmaya yönelmişlerdir. Ordunun iç yapısı 12 Eylül darbesi için 12 Mart darbesiyle hazırlanmış ve 12 Eylül, devrimci hareketi bastırmak ve '79-'80 ekonomik krizinin aşılmasının politik koşullarını yaratmakla da sınırlı kalmamıştır.

24 Ocak ekonomik kararlarıyla 12 Eylül darbesi arasındaki bağıntı açık olduğu gibi genel kabul de görmektedir. Ancak, '75-'80 devrimci yükselişi ve eğer önüne geçilmezse patlaması kaçınılmaz görünen yaklaşan devrimci fırtına egemen sınıflar bakımından olduğu gibi ABD tarafından da İran devriminin Ortadoğu'da statükoyu tehdit nedeniyle de çok daha büyük bir risk olarak görülmüş ve bir aşırı savunma tedbiri olarak '12 Eylül'ü koşullandıran en önemli faktör olmuştur.

12 Eylül darbesiyle askerileştirilen faşist diktatörlüğün baş hedefi '75-'80 devrimci yükselişini bastırmak ve devrimci hareketi intikamcı biçimde ezmek olmuştur. Bununla birlikte, kökleri bütün cumhuriyet tarihine uzanan egemen sınıf partilerini büyük bir oranda tasfiye ederek, ve egemen sınıfların politik iç ilişki ve bağıntılarının ve devlet kurumlarının yapılanışının yeniden düzenlenmesini de gündeme getirmiştir. Politik gericiliğin yoğunlaşmış ifadesi olarak, bugünkü yarı-askeri faşist diktatörlük 12 Eylül cuntacıları tarafından şekillendirilmiş, güdümlendirilmiş ve '82 Anayasası ile de hukuksal bir çerçeveye oturtularak kurumlaştırılmıştır.

Beşli generaller çetesinin 12 Eylül darbesiyle gerçekleştirdikleri askeri faşist diktatörlük; herşeyden önce çıplak terör yöntemiyle yığınlara depolitizasyonu dayatarak, politika dışına itmiş ve bu durumun sürgit devamı anayasal güvencelere kavuşturulmuştur. Esasen bunun da ötesinde işçi sınıfının ve emekçi yığınların bırakınız politik yaşama katılımını, en basit günlük ekonomik, sosyal çıkarlarını dahi savunamaz hale getirmeyi hedeflemiş, siyasal hegemonyayı güvenceye almak için baskı altında tutulan sınıf ve tabakalardan kaynaklı her çeşit özerk sosyal, siyasal, ulusal, ekonomik, akademik-demokratik örgütlenmeyi dağıtıp, yasaklayarak toplumun tam bir atomizasy-

onunu hedeflemiştir. Darbeciler, işçi sınıfına, kır ve kent yoksullarına gençliğe ve Kürt ulusuna karşı acımasız faşist terörle fiilen gerçekleştirdikleri depolitizasyon ve atomizasyonu, anayasa (ve yasa) katına çıkararak hukukileştirerek kurumlaştırmak amacıyla tam bir intikamcı çizgi izlemişlerdir.

Cuntacı generaller Milli Güvenlik Kurulunu (MGK'yı) devletin bütün diğer kurumlarının üzerinde belirleyici yönetim merkezi olarak vaazetmişlerdir. Her ne kadar sonuç olarak '82 Anayasası taslağındaki, MGK kararlarının hükümet (ve parlamento) bakımından uyulması zorunlu tavsiye kararları söyleminin "kararlar, Bakanlar Kurulu'na öncelikle dikkate alınır" biçiminde lafzı olarak değiştirilmesi söz konusu olsa da gerçekte bütün iktidar MGK'dadır. MGK yapısı itibarıyla, hükümet partileriyle Genel Kurmay başkanı ve kuvvet komutanları arasında zorunlu anayasal ittifaka dayanan bir kurumdur. Faşist diktatörlük abartmasız MGK'da somutlaşmaktadır. Türk ulusunun cisimleşmiş hali olarak devlet dokunulmazdır, devletin bölünmez bütünlüğü ve MGK'dan sorulur. Bütün iktidar, en nihayetinde MGK'nın tekelindedir.

Bütün tarihi boyunca parlamento egemen sınıfların (ve orta burjuvazinin) iç ilişkilerini düzenleyen bir uzlaşma kurumu ve platformu olagelmış, istisnai durumlar dışında, ezilen, sömürülen yığınların çıkarlarının sözcülerine kapatılmıştır. Türkiye'de "hakimiyetin kayıtsız şartsız millet meclisinin olduğu" değişmez bir yalan olarak, meclisin duvarlarında yazılı kalmıştır. Demokrasinin kesin bir belirtisi kabul edilen genel oy ve parlamento, ezilen yığınların örgütlenme, (propaganda-ajitasyon ve eylem özgürlüğü olmadığı için, (bir çeşit özgürlüksüz "demokrasi") gerici ya da faşist diktatörlüklere demokratik bir görüntü kazandıran aksesuarlar olmuşlar, ama egemen sınıfların iç dengelerini kurmak ve yığınları yanıltmak bakımından yine de gerekli görülmüşlerdir. Faşist diktatörlüğün mevcut yapılanışı içinde, partiler, genel seçim ve meclis MGK diktatörlüğünü gizleyen incir yapraklarıdır. Hükümet partileri anayasa emri gereği MGK aracılığı ile generallerle iktidarı paylaşmak ve MGK diktatörlüğünü kabul etmek zorundadırlar. Parlamento çoğunluğu günlük devlet yönetiminde MGK'yı desteklemek, kararlarına yasallık ve toplumsal meşruiyet kazandırmakla yükümlüdür. Bu salt anayasa emri olduğu için değil, aynı zamanda ve daha da önemlisi yürürlükteki faşist anayasasının arkasında duran, ona can ve kan veren faşist ordu nedeniyle de böyledir. MGK'nın günlük devlet iktidarındaki sürekli ve belirleyici rolünden olarak, MGK içerisinde iktidar dizginlerinin generallerin elinde olduğu içindir ki, yarı-askeri karakteri, faşist diktatörlüğün ayırıcı bir özelliğidir.

Siyaset sahnesinin ön planında yer alan politik yaşamın vazgeçilmez unsurları gibi gösterilen partiler ve meclis, iktidar sahibi oldukları için değil, faşist diktatörlük gerçeğini gizlemek ve yığınları yanıltmak gibi çok belirleyici bir işlev yerine getirmekte oldukları için önemlidir. Bu iktidarsız politik

kurumların asıl işlevi iç ve uluslararası kamuoyuna demokratik bir görüntü vermek ve faşist diktatörlüğe kitle desteği sağlamaktır.

Açık terörist karakterleri faşist diktatörlükleri diğer burjuva egemenlik biçimlerinden ayıran temel özelliklerden birisidir. Mevcut parlamento ve partiler, diğer bütün sözde demokratik kurumlarla birlikte burjuva demokrasisinin değil, egemen sınıfların emperyalist uşağı, açık terörist diktatörlüğüne meşruiyet kazandırmanın araçlarıdır ve asla küçümsenmemesi gereken, büyük ve muazzam bir yanıltma gücüne sahiptirler.

Cuntacılar, bütün iktidarın MGK'da toplandığı, siyasi partiler ve meclisin de gösterdiği yolda MGK ile uyumlu hareket ettiği, ezilen sömürülen yığınların politika dışına itildiği bir politik istikrarı sürekli kılmayı amaçlamış, '82 anayasası ve politik yaşamı düzenleyen temel yasalar bu açıdan şekillendirilmiştir. Egemen sınıfların kökleri eskiye uzanan partilerinin tasfiyesi ve yönetici kadrolarına konan yasaklarla, devrimci hareketin ezildiği koşullarda bu genel perspektif içinde burjuva siyasal partilerin yeniden şekillenmesi sağlanmıştır.

Askeri faşist diktatörlük işçi sınıfı ve emekçi yığınların örgütlenmesini dağıtıp, bastırarak "70 sente muhtaç" Türk kapitalizminin içerisine yuvarlandığı ekonomik krizin bütün yükünü, emperyalist çıkarların yönlendirdiği IMF reçetelerine dayanan 24 Ocak kararlarında somutlanan ekonomik politikalarla çalışan halk kitlelerinin sırtına bindirerek, ekonomide geçici bir rahatlatma yaratmıştır. Diktatörlüğün, yönetici çevrelerin ancak bundan sonra Türkiye'yi ucuz işgücü cenneti haline getirdiklerini uluslararası sermayeye ilan ettikleri unutulmamalıdır.

Eğer Cumhuriyet tarihi bir bütün olarak düşünülürse, Türkiye hiçbir zaman emperyalizme son 15 yıllık dönemdeki kadar bağımlı olmamıştır. Esasen bu, darbeci generallerin ve askeri faşist diktatörlüğün olduğu gibi ordusunun da emperyalizme fütursuz uşaklığının, göbekten bağlılığının göstergesidir. Ordunun kaymak tabakası generaller, politik parti olarak kontrollerinin çocuğu MHP dışta tutulursa, egemen sınıfların emperyalizme, özellikle de dünya gericiliğinin jandarması ABD emperyalizmine geleneksel olarak en bağımlı kesimlerin en önemli bölümünü oluşturmaktadır. Bu, ordunun NATO ve ABD'ye bağımlılığının da bir sonucudur. Körfez savaşı sırasında Türkiye'nin duraksamaksızın emperyalist koalisyonunun yanında yer alması, Irak'ın İncirlik üssünden kalkan ABD uçakları tarafından vurulmasına izin verilmesi, emperyalist Körfez Savaşı'nın ardından Çekiç Güce kapılarının açılması ve dış borçların 12 Eylül'den sonraki dönemde 3-4 misline fırlaması, bu dönemde emperyalist kültür bombardımanının görülmemiş boyutlar kazanması vb. bütün veriler emperyalizme ve ABD'ye bağımlılığın ulaştığı düzeyi sergilediği gibi, devrimimizin anti-emperyalist görevlerinin kapsamının genişlediğine ve aciliyetinin arttığına da işaret eder.

Türkiye'nin on yıllardır karşı karşıya olduğu temel sorunların hiçbirini çözemeyen egemen sınıflar, askeri faşist diktatörlüğün örneğine az rastlanır zorbalığıyla ve emperyalizme bağımlılığı pekiştirerek, geçici bir ekonomik ve politik istikrar yaratmıştır. Ancak bu, yeni kriz ögeleri yaratma, krizin daha geniş çaplı ve derin biçimde patlak vermesi, daha geniş alanları ve daha geniş yığınları girdabına çekmesi pahasına başarılmıştır.

Daha sonraki süreçte rejimin genel çerçevesi bakımından önem taşıyan gelişmelere de işaret edilmelidir. Batı'da sıkıyönetim ve olağanüstü hal kaldırıldı. Kuzey Kürdistan'da sıkıyönetimden olağanüstü hale geçiş ise, "normal"leşme yönünde bir gelişme olamadı. '84'de yeni unsur olarak devreye giren gerilla hareketi hesaplanamayan bir kuvvet olarak, 12 Eylül faşist cuntasının güdümlendirdiği "normal"leşmenin karşısına dikildi. Gerilla hareketinin gelişimi ve giderek serhıldanla birleşmesi faşist diktatörlüğün olağanüstü hal uygulanması adı altında savaş halini fiilen yürürlüğe sokmasını getirdi.

Yarı-askeri faşist diktatörlüğün hukuki çerçevesi bakımından daha sonraki yıllarda iki önemli değişiklikten söz edilebilir. İlki, '90 baharında Özal, Demirel, İnönü zirvesinden çıkan, MGK kaynaklı sansür ve sürgün (SS) kararnameleleridir. Kürdistan'da gerillayı tecrit etmek ve ulusal kitle hareketinin önemli gelişmeler gösterdiği, orta veya küçük yerleşim birimlerini boşaltmayı hedefleyen zorunlu göçe-sürgüne ve muhalif basını susturmayı hedefleyen sansüre yasal dayanak yaratılmasıdır. Hareketin gelişimi bunların hayat bulmasına izin vermemiştir.

Yine rejimin hukuki çerçevesi bakımından önem taşıyan diğer bir gelişme ise, Körfez Savaşı'nın akabinde çıkarılan, "Terörle Mücadele Yasasıdır." Faşist diktatörlük bu yasayla, anadil yasağını, 141-142 ve 163'ü kaldırmış, bir yandan şeriatçı güçlere göz kırıp ileri atılmaları mesajını verirken, diğer yandan sol muhalif güçler ve yurtsever hareket bakımından devrimci reformcu ayrımını gözetken hukuki bir çerçeve yaratarak, terbiye edilmiş düzen içi sola alan açmıştır. Batı'da devrimci güçlere karşı, iç savaş taktikleri, bu, aynı süreçte devreye sokulmuştur. Ne bunlar ve ne de DYP-SHP koalisyonu döneminde CMUK'un değiştirilmesi, beşli çetenin şekillendirdiği bugünkü yarı-askeri faşist rejimde önemli değişiklikler yaratmıştır.

Kuşkusuz mevcut faşist diktatörlüğün ayırıcı çizgilerinden birisi, toplumun en alt sınıf ve tabakalarından işçi sınıfı ve ezilen yığınlardan ve Kürt ulusundan kaynaklanan, rejimin gerçek muhaliflerinin zaptı rapt altına alınması ve son derece sınırlı bir legalite tanınmasıdır. Bu çok sınırlı legalite, tamamen ortadan kaldırılmayan ama yok edilmeye çalışılan bir durumdur. Faşist rejimin çok sınırlı legalitesi, onun gücünün değil, zaafının işçi sınıfından, ezilen yığınlardan, Kürt halkından duyduğu korkunun büyüklüğünün, diken üzerinde durduğunun göstergesidir. İşçi sınıfı ve

emekçi yığınların, Kürt halkının örgütlenme, propaganda, ajitasyon ve eylem özgürlüğünün yok edildiği (işçi sınıfının ekonomik grev hakkı bile yalnızca tek bir durum için tanınmıştır) politik özgürlüğün egemen sınıflara, orta burjuvaziye ve terbiye edilerek, uysallaştırılıp düzen içine çekilen küçük burjuva reformist güçlere tanındığı, doğrudan doğruya devrimci hareketin bastırılması temelinde özel olarak devrim tehlikesine karşı örgütlenmiş, tepesinde MGK duran politik gericiliğin yoğunlaşmış ifadesi olan bu rejim, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin faşist diktatörlüğüdür. Politik "çoğulculuk", işbirlikçi tekelci burjuvazi, büyük toprak sahipleri ve orta burjuvazi ve düzen içi diğer politik güçler için vardır ki, bu da faşist diktatörlüğe demokratik bir görünüm sağlamakta, MGK'yı ve rejimin yarı-askeri niteliğini gizlemektedir.

Diktatörlüğün Uluslararası Durumu

Rusya'nın ABD önünde diz çökerek havlu atmasını, revizyonist-sosyal emperyalist kampın çöküp dağılmasını büyük bir iştahla selamlayan faşist diktatörlük, uluslararası durumdaki köklü değişikliklerin yarattığı olanaklara, "Adriyatikten Çin seddine" politik söylemiyle yöneldi, hayaller görerek boyundan büyük laflar etmeye başladı. Ama bu dönemde uluslararası ilişkilerinde, bir dizi yenilgi ya da başarısızlığı tattı. Örneğin emperyalist Körfez Savaşı'nda, başını ABD'nin çektiği dünya gericiliğinin koalisyonuna katılmasına ve kazananlar tarafında yer almasına rağmen kaybetti. Bu durumun ekonomik faturasının hiç hafif olmadığı da ayrıca eklenmelidir. Azerbaycan-Ermenistan çatışmasında da faşist diktatörlük kaybetmiş, Rusya boyunun ölçüsünü göstermiştir. Diktatörlük uluslararası ilişkilerde inisiyatifini geliştirmeye can atarak, ortaya çıkan her fırsatın üzerine körce atılmış Somali'de açıkca burnu sürtülmüştür. Aynı durum Bosna ve Balkanlar politikası için de özünde geçerlidir. Kafkaslara yönelik hayal ve vaatler, ihtirash açıklamalar olarak kalmış, bir işe yaramamıştır.

Gelinen aşamada, abartmasız hemen tüm uluslararası ilişkilerinde, Kürt sorunu faşist diktatörlüğün karşısına dikilmekte, altına imza koyduğu uluslararası sözleşmelere uyması istenmektedir. Her ne kadar '94 başında Almanya ve Fransa, ABD ve diğerleri PKK'yı terörist ilan ederek faşist diktatörlüğe daha açık bir destek verdilerse de, çok geçmeden DEP'in kapatılması ve milletvekillerinin tutuklanması nedeniyle artan bir uluslararası baskı oluşmuştur. Egemen sınıfların uşakça bağlı olduğu ABD'yle ilişkilerinde bile Irak'a uygulanan ambargo, Ege ve Kıbrıs sorunlarının yanı sıra son dönem Kürt ulusal hareketi çok ciddi bir problem olarak öne çıkıyor. ABD Türkiye'yi Pax-Americanaya adapte etmek için "değişime" zorluyor. Sık sık, PKK sorunuyla Kürt sorununun ayrılmasını, siyasi çözüm doğrultusunda adımlar atılmasını istiyor hatta insan haklarının çiğnendiği

gerekçesiyle bazı yaptırımlara başvuruyor.

Faşist diktatörlük, emperyalist politikaların etkin müdahalesi ve çauşması altındaki dünyanın abartmasız en gergin ve problemlili üç bölgesinin, Ortadoğu-Balkanlar-Kafkaslar kesişme noktasında, hemen bütün komşularıyla sorunlu olarak, içerde yürüttüğü topyekün kirli savaşı inatla sürdürmekte direnıyor. Kronikleşen Kıbrıs ve Ege konularına eklenen, Kürt ulusal hareketini çok dolaylı biçimde de olsa desteklemesi, son dönemde tekrar Yunan düşmanlığı biçiminde şovenizmi ayağa kaldırırken, diktatörlüğün Yunanistan'la ilişkilerinin daha da gerginleştiği bir döneme işaret ediyor. ABD'nin dayattığı "Ortadoğu barışı" planı çerçevesinde, diktatörlüğün İsrail'le ilişkilerini hızla geliştirmesi, ona bazı yeni olanaklar yaratıyor. Son aylarda Suriye ve İran'la ilişkilerde belli yumuşama ve iyileşme belirtileri söz konusu olsa da hemen tüm komşu ülkelerle ilişkileri sorunludur. Bugünkü zorluklarına karşın Irak'ın Körfez Savaşında Türkiye'nin izlediği düşmanlık çizgisini unutabileceği de düşünülemez. Irak'ın "bölünmesi"ne ve Kürt ulusal kurtuluşçuluğuna karşı bölgenin gerici devletlerinin ortak çıkarları, sürekli gündemde tutulan ittifak arayışları aralarındaki çelişki ve düşmanlıkları ortadan kaldıramıyor. Bütün bunlara, Rusya'nın konvansiyonel silahların indirimi anlaşmalarını bozarak Kafkaslarda askeri yığınak yaratma çabalarını ve saldırgan askeri politikalarıyla küstahca meydan okumalarının yarattığı gözdağını, Ermenistan-Azerbaycan arasındaki dalaşı istediği gibi yönlendirebilmesini de eklediğimizde, faşist diktatörlüğün uluslararası ilişkilerinin belirgin biçimde kötüleştiği, sorunların ve çelişkilerin yığılarak uluslararası destek ve durumunun zayıflamakta olduğu gerçeği açığa çıkmaktadır. Bunun da ötesinde, kısa vadede diktatörlüğün uluslararası ilişkilerinde belirgin ve çok ciddi iyileşmeler sağlama olanaklarının kalmadığını kestirmek de zor değildir. Hatta giderek dozu artan ve artacak olan bir uluslararası baskıyla karşı karşıyadır.

Ekonomik kriz ağırlaşıyor

Türkiye'nin emperyalizme ekonomik, mali, askeri, diplomatik vb. bağımlı yapısı, ve bütün bunların bir sonucu olarak da siyasi bakımdan bağımlı oluşu, yapısının belirgin ekonomik, politik ya da askeri belli başlı uluslararası gelişmelere karşı oldukça duyarlı olduğu anlamına da geliyor. Bugün Türkiye'nin yaşamakta olduğu derin ve kapsamlı konjonktürel ve devrevi kriz olduğu gibi yapısal ekonomik kriz de, ancak bir parçası olduğu dünya emperyalist sisteminin yaşamakta olduğu ekonomik durgunluk ve krizle bağıntılı olarak kavranabilir. İşbirlikçi Türk kapitalizminin emperyalizme bağımlı ama iç pazara dönük yapısı, bir ucuz işgücü cenneti olmasına karşın, sermaye birikimi yetersizliği ve dünya finans kapitaline bağımlılığının yanı sıra, geri teknolojik temele dayanan sanayinin hammadde ve girdi

yönünden de emperyalist dünyaya bağımlı oluşu, enerji sorunu, ekonomik gücünü çok aşan yüksek askeri harcamaları ve devletin geleneksel israfçı, savurgan yapısı gibi çizgi ve özellikleri, ekonominin içerisine yuvarlandığı krizin yapısal niteliğinin ip uçlarını vermektedir.

Revizyonist sosyal-emperyalist sistemin çöküşü ve bu ülkelerin emperyalist dünya ekonomisiyle hızla bütünleşmeye yönelmesi, emperyalist dünya pazarının fiziki olarak genişlemesini getirmişse de, dünya pazarlarında talep düşüşünün yarattığı daralma, veyahutta kitlesel fazla üretim ekonomik durgunluğu beraberinde getirmekte ve dünya ekonomisini derin bir krize sürüklemektedir. Burada, özel olarak, dünya ekonomisinin içerisine yuvarlandığı durgunluk ve krizin, emperyalist devletler ve uluslararası emperyalist örgütler tarafından krizi atlatmak için, krizin yükünü bağımlı, sömürge ve yarı-sömürge ülkelere taşıyan/aktaran politikaları nedeniyle, bu ülkelerin ekonomilerini de derinden derine etkilediğini, Türkiye'de işbirlikçi kapitalizmin gelişim özellikleriyle de birleşerek, konjonktürel ve devrevi yönleri olsa da, bunların ötesinde, yapısal bir kriz olarak belirdiği vurgulanmalıdır.

Daha bir iki yıl önce sermaye sınıfının önde gelen şahsiyetleri ve hükümet ekonomik gidişat için çok pembe tablolar çiziyorlardı. Bunun yerini '94'ün ilk aylarından başlayarak tam bir karamsarlık ve panik aldı. Borsada ve mali piyasalarda patlak veren parasal deprem, artan stokların gün yüzüne çıkması ve fabrikalarda üretimin kitlesel işçi çıkarmalara varacak denli kısılması hatta durdurulması şeklinde sürdü ve bir fazla üretim krizi her yönüyle kendini ortaya koydu. Ancak işbirlikçikapitalist ekonomide bunların da ötesinde, bugün konjonktürel ve devrevi fazla üretim krizinin de üzerine bindiği yapısal bir ekonomik kriz söz konusudur. Uluslararası piyasalardan kısa süreli sermaye akışını sağlayacak mali politikalar, bir-kaç yıl gibi kısa süreli ve geçici bir rahatlama yaratmışsa da, bu durum daha ağır bir krizin de nedenlerinden birisi olmuştur. '91 Körfez Savaşı'nın maliyeti ve Kürt ulusal özgürlük savaşına karşı sürdürülen kirli savaşın kesin şekilde açığa çıkarılamayan büyük mali faturası, sürekli katlanan iç ve dış borçların faizleri, bugünkü krizin özel nedenleridir.

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün çıplak terörü altında '82 mali krizini takip eden bir kaç yıldan sonra, ekonomide beliren geçici rahatlamanın temelinde, '79-'80 ekonomik krizinin bütün faturasının işçi sınıfı ve tüm çalışan-emeğiyle geçinen yığınlara bindirilmesi yatmaktadır. '87-'88'lerde, işçi sınıfının alım gücü/gerçek ücretleri '79'a göre %100'ü aşan bir gerileme göstermiş ve 1963'deki gerçek ücretler düzeyine düşmüş olması bunun yeterli temel verisidir. Ulusal gelirden kar-faiz-rant'ın temsilcisi olan sömürücü sınıfların aldığı pay büyük oranlarda yükselmiştir. 12 Eylül döneminde askeri faşist diktatörlüğün koruyucu şemsiyesi altında sömürü katlanarak yoğunlaşmış, emperyalist sömürünün aynı dönemde artmasına

karşın, ekonomide bir rahatlama oluşmuştur. Bunu, işçi sınıfı, çok belirgin şekilde '89'da yüzbinleri kucaklayan bahar eylemleri, kitle grevi dalgasıyla karşılaşmış ve '89-'91 döneminde işçi sınıfının yükselen mücadelesi, devletin ve egemen sınıfların ücret politikasını geriletmeyi başarmıştır. Düşük ücret politikasının parçalanması mevcut ekonomik krize doğru gelişte kilometre taşlarından birisidir. '87'den sonra uygulanan sistemle —kur ve TL'ye uygulanan faizlerin düşük tutulması— dünya piyasalarından "sıcak para" diye tarif edilen belli miktarlarda yabancı paranın Türkiye'ye yönelmesinin sağlanması ve '94 başında uluslararası piyasalarda kredibilitenin düşmesiyle, "sıcak paranın" bir ölçüde Türkiye'ye yönelme eğiliminin tersine dönmesi, devletin dış ve iç borç ve faizlerini ödeme sorununu da gündeme getirmiştir. '70-'80 milyar dolara varan dış borçları ve astronomik rakamlarla ifade edilen iç borçlarıyla ve bunların faizleriyle devlet, içerisine saplandığı borç batağında borçlar ve faizlerini ödeyememe krizinin de eşiğine gelmiştir.

'91 Körfez savaşında diktatörlük, kazananların tarafında yer almasına rağmen kaybetmiştir. Körfez Savaşı'nın hemen ardından piyasalarda durgunluk belirmiş, bir-kaç yıl içinde Körfez Savaşı'nın maliyeti on milyarlarca dolarla ifade edilir boyutlar kazanmıştır.

Faşist diktatörlüğün ulusal kurtuluşcu devrime karşı yürüttüğü savaş, bir yandan bütünüyle savaş alanı haline gelen Kuzey Kürdistan'daki ticari ve sınayi faaliyetleri durma noktasına getirerek, iç pazarda da önemli bir daralma yaratmış, aynı zamanda diğer yandan savaşın mali bakımından finanse edilmesi sorunu, devlet bütçesi ve işbirlikçi kapitalizmin uzun süre taşıyamayacağı denli muazzam bir yük haline gelmiştir.

Kuşkusuz ki, son 3-5 yıllık döneme özgü bu birkaç kriz ögesi dünya ekonomisinin yaşadığı durgunluk ve bunalımın işbirlikçi kapitalizmi girdabına alması zemininde, bugünkü patlak vermesinde çok özel değişik yönleri olan, kendini çok değişik düzey ve boyutlarda ortaya koyan bugünkü kriz rol oynamaktadır. DYP-SHP hükümetinin 5 Nisan kararlarında somutlaşan krizi yönetme; yani krizin bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçi yığınlar fatura etme politikaları, (düşük ücretler, sosyal hakların budanması, yüksek oranlı zamlar ve devalüasyon, KİT'lerin özelleştirilmesi, işçi kıyımı vb.) talebin kısılarak iç pazarın daha belirgin olarak daralmasını, mal stoklarının özellikle otomotiv sanayii ve dayanıklı tüketim malları (buzdolabı, çamaşır makinası, tv, vb.) sektörlerinde aşırı stoklar nedeniyle, kapasite kullanımının büyük oranlarda düşmesi bir yana, ismi ve kendisi büyük fabrikaların üretime ara vermesi ya da kapanması gibi, sanayiye durma noktasına getirmiştir. Büyüme oranının eksilere doğru yol alması ve yatırımların gerilemesi, iflasların bir kaç bankaya değin uzanması krizin diğer önemli belirtileri olduğu gibi, onun temel bir unsuru olan güncel ve devrevi yönünü sergiliyor.

Enflasyonun yüzde yüzü çok aştığı koşullarda devletin emekçi memur-

lara bir kaç yüzbin liralık komik zam teklifi, 700-800 bin işçinin toplu sözleşmelerden doğan ücret farklarını ödemeye yanaşmaması ekonomik iflas içindeki devletin hızla gangasterleşmekte olduğunu, yasa kural tanımaz hale geldiğini ve hızla geniş yığınlar nezdinde itibar ve güvenilirliğini kaybetmekte olduğunu diğer bazı verileridir.

İç ve dış borçlarını ödemekte zorluk çeken, borç (ve faiz) ödemelerinde tıkanma noktasına doğru giden devlet, içeride emekçi yığınların yoksulluğuna yoksulluk katarak kaynak yaratmaya yönelse de bu alanda olanaklarının sınırına yaklaşmaktadır. Diğer yandan, gerek '74'ten beri süregelen yapısal kriz gerek içerisine yuvarlandığı devrevi ekonomik kriz ve gerekse de kötüleşen uluslararası ilişkileri ve artan dış borçları nedeniyle, dışarıdan borçlanma olanakları da daralmaktadır. Büyüme hızının ve kapasite kullanımının düştüğü, yatırımların durma noktasına geldiği, zincirleme iflasların beklendiği, sınırlı bazı sanayi dalları hariç, uluslararası piyasalarda rekabet gücüne sahip olmayan işbirlikçi kapitalist düzen tam bir açmaz içindedir. Önümüzdeki bir kaç yıllık dönemde ekonomik durumda esaslı bir iyileşme de olanaklı görünmemektedir. Doğal olarak ekonominin içerisine yuvarlandığı derin yapısal kriz, bir yanda sefalet birikiminin (işsizlik, düşük ücretler, zamlar vb.) işçi sınıfı emekçi yığınlar kıpır ve kent yoksulları için yaşamın çekilmez hale gelmesi, diğer yanda, sayıları bir iki yüze varmayan (sanayi, toptan iç ve dış ticaret, bankacılık ve taşımacılığı elinde tutan) ailenin elinde ulusal zenginliğin en büyük bölümünün birikmesini, tam bir toplumsal uçurumun oluşmasını ve toplumsal çelişkileri had safhada derinleştirerek toplumun bütün ezilen ve sömürülen katları arasında patlayıcı maddeleri ateşlenmeye hazır hale getirmektedir.

Cumhuriyetin Krizi

Egemen sınıflar ve faşist diktatörlüğün iç politik durumunun uluslararası ilişkilerinden ve içerisine yuvarlandığı devrevi ve konjonktürel boyutları da olan yapısal ekonomik bunalımdan çok daha kötü olduğu şüphe götürmez. 12 Eylül'ün yarattığı geçici politik istikrar on yıl bile dayanamamış, Kürt ulusal hareketi ve işçi kitle grevi dalgalarının baskısı altında, 70 yıllık politikaların parçalanmasıyla, egemen sınıflar ve devlet, çok somut olarak Kürdistan'da eski yöntem ve politikalarla yönetemez hale gelmiş, saflarında çok ciddi iç çatlaklar oluşmuştur. Osmanlı devlet geleneklerine de dayanarak her renkte muhalefet belirtisini en zalimane şekilde bastırarak inşa ettikleri cumhuriyetin sorgulanması, bir daha geri dönülemez biçimde gündeme girmiştir. Egemen sınıfların mevcut siyasal rejimin çerçevesi içerisinde yönetememe durumunun ötesinde cumhuriyetin temel ilkelerinin yönlendirdiği devlet sorgulanmaktadır. Bu durumun Kürt ulusal kurtuluş hareketinden, alevilere; işçi sınıfı ve emekçi memur hareketine, kendi içerisinde

çeşitli versiyonlarıyla politik islamdan egemen sınıfların 2. Cumhuriyetçi kesimlerine kadar çok değişik tarafları bulunmaktadır.

Ortalama on yıl aralıklarla devletin göz bebeği ve temel direği ordunun tezgahladığı askeri darbelerin her birinin özgün koşullarına ve 27 Mayıs darbesinin bazı ayırıcı çizgilerine karşın, çok genel bir çerçevede ele alındığında, darbelerin esasen üçü de yorum farklılıklarıyla Cumhuriyeti tahkim etme girişimleridir. Ancak kemalist cumhuriyet hiçbir zaman bugünkü gibi bir durumla da karşı karşıya kalmamıştır. Abartmaksızın on yıl aralıklarla patlak veren bunalım, şimdi en kapsamlı ve yıkıcı biçimde kendini açığa vurmuştur.

Herşeyden önce yarım yüzyıllık gelişmelerin vardığı bir düzey olarak devletin resmi ideolojisi parçalanmış ve bir ideolojik hegemonya krizi oluşmuştur. Kürdistan'da patlak veren ulusal kurtuluşçu devrim resmi ideoloji kemalizmin hegemonyasını parçalamıştır. Resmi ideolojinin parçalanmasında generallerin 12 Eylül döneminde tarikatlarla girdiği politik ittifakın da bir sonucu olarak politik islamın yükselişinin de sınırlı bir rolü olmuştur. Egemen sınıfların ideolojik hegemonyasının kırılması, baskı altında tutulan çok değişik toplumsal güçlerin kendi kimlikleriyle filizlenmesini getirmektedir. Dini gericilik dışında bu, ulusal (Lazlar, Gürcüler, Abhazlar, Çerkezler, vs.) ve dinsel (aleviler-şiiiler vb.) topluluklar için de geçerlidir. Kemalist ideoloji egemen sınıflar bakımından birleştiriciliğini kaybetmiştir. Egemen sınıflar kaybedilen, parçalanmış ideolojik hegemonyanın yeniden tesisi yönünde burjuva ideolojisinin özgün şekillendirilmesi için yoğun bir çaba ve arayış içerisinde.

Kürt ulusal kurtuluş hareketi, yalnızca Kürt ulusal varlığını reddeden 70 yıllık sömürgeci politikayı değil, "misak-ı milli" sınırlarını sorgulamaktadır. Devletin, "ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" bütün dokunulmazlığını ve tılsımını kaybetmiştir.

Cumhuriyetin "laiklik" kavramı altında, doğrudan doğruya devletin finanse ettiği, diyanet işleri teşkilatı aracılığıyla dayattığı, sunni mezhebinin "devletlü" yorumuna dayanan bir çeşit devlet dini olarak "laiklik", devleti yönlendiren temel ilkelerden birisi olarak sorgulamadadır. Kapitalizme ve şehirleşmeye uyum sağlama çabası içerisinde kendi içinde değişik eğilimleri de barındıran, son yıllarda yükselen aleviler hareketi "laiklik" sorgulanmasının bir başka boyutudur.

Egemen sınıf partilerinin ve politikacılarının zaman zaman çok ateşli militarizm karşıtı kesilmeleri, esasen toplumda için için orduya karşı geleneksel güvenin kırılmakta oluşunun ve belki bütün diğer şeylerden daha da önemlisi, cumhuriyetin ve siyasi gericiliğin temel direği ordunun yığınlar tarafından sorgulanmasının Batı'da da toplumun gündemine girmesinin gide-rek kaçınılmaz hale gelmekte olduğunun bir göstergesidir. 12 Eylül darbesiy-

le ordu, içten politik bir parçalanmaya uğrayan polis teşkilatını tahkim ve organize etmiştir, ama şimdi sıra kendisine geliyor. Kürt ulusal kurtuluş hareketi, ordunun yenilmezliği efsanesine büyük darbeler indiriyor.

'89 genel yerel seçimlerinin ortaya çıkardığı politik tablo, askeri faşist diktatörlüğün egemen sınıfların iç durumu bakımından sağladığı istikrarın sonuna gelindiğini sergiliyordu. '91 erken genel seçimleri faşist diktatörlüğe at değiştirerek nefeslenme olanağı yarattıysa da egemen sınıfların politik güçlerinin kendileri bakımından sürekli istikrarsızlık konusu olacak şekilde parçalanmaya uğradığını ortaya çıkardı. En son yerel seçimler ise siyasal parçalanmışlığın daha kesin çizgiler kazandığını gösteriyor. Düzenin en has partilerinin yığınlar nezdinde hızla güven kaybına uğramakta oldukları ve egemen sınıfların yeni umutlar yaratamadıkları genel kabul gören olgulardır.

"Yeni", "genç" politik "liderlerin" bir kaç yıl bile dayanamadan eskidiği bugünkü Türkiye'de, hükümet partileri DYP ve SHP, "ana muhalefet" partisi ANAP iç krizlerle çalkalanıyor. "Merkez sağ" ve "merkez sol" tam bir iflas ve parçalanma içerisinde debelenirken, Kürt Ulusal Kurtuluş hareketine karşı yürütülen kirli savaşın şaha kaldırdığı Türk şovenizmi ve reaksiyonun meyvesini toplayan MHP ve güven veren politik bir seçenek göremeyen umutsuzluğa kapılmış yığınların düzen partilerine duyduğu tepkiyi istismar etmeyi başaran kendisi de bir düzen partisi olan RP'nin politik yükselişi dikkat çekiyor. '65-'70; '75-'80'den kıyaslanamaz boyutlarda daha güçlü olarak ortaya çıkacak şeriatçı ve ülkücü faşist hareket komünist, devrimci ve yurtsever harekete karşı örgütlenip hazırlanıyor. Devlet laik-şeriatçı kutuplaşmasını kışkırtıyor. Cumhuriyetin "laiklik" ilkesinin harareti ve tipik savunucusu aydınlar faili ortaya çıkarılamayacak şekilde katlediliyor, devlet açıkça Sivas katliamına çanak tutup destekliyor. '65-'71 ve '75-'80 deneylerinden sabit olduğu gibi devlet, önümüzdeki dönemde devrimci hareketin ve kitlelerin devrimci atılımının karşısına şeriatçı ve ülkücü sivil faşist hareketi dikecek, bu stratejik yedeklerini kullanma yolu tutacaktır.

Şunu söylemeliyiz ki, egemen sınıf siyasasındaki örgütsel ve politik parçalanmışlığı gidermek için, hummalı çabalar sürüp gidiyor olmakla birlikte, bu çabalar yalnızca "yeni" "yeni" partilerin kurulmasını ve parçalanmaları getiriyor. En has düzen partilerinin ve liderlerinin, meclisin ve hükümetlerinin politik olarak hızla eskiyip tükenmelerinin temel nedenini egemen sınıfların toplumun gündemine giren temel sorunları çözebilme güç ve yeteneğinin olmaması oluşturuyor. İşbirlikçi kapitalist düzen tam bir iflasa sürükleniyor. Liderleri, partileri, hükümetleri, meclisi ve sözde bağımsız yargısıyla faşist diktatörlüğün yönetici tepesi MGK'yı gizleyen bir incir yaprağı olan sermaye egemenliğinin bu politik kurumlarının tamamen işlevsizleşmeleri muazzam bir çürümeyi de beraberinde getiriyor. Koltuğu terkeden bir bakan devletin mafyalaştığından sözdebiliyor.

Hükümetlerin artık altı ayda eskidiği ve mevcut hükümetin süregelen tartışma konusu haline geldiği Türkiye'de, sözde demokrasinin olmazsa olmaz şartı kabul edilen seçimler egemen sınıflar için tam bir karabasan oluşturuyor. Bir erken seçim belasıyla karşı karşıya kalmamak için, Kürt halkının meşru bir temsilcisi olan DEP'i 'tam bir küstahlıkla kapatırken Anayasa mahkemesinin yaptığı ayak oyunları bunun çok net göstergesidir. Bu tek tek unsurlardan öte genel tablo içerisinde çok daha önemlisi egemen sınıfların olanaklarının daralmakta oluşu ve yönetemez hale geldikleri gerçeğidir.

Kürt ulusal kurtuluş hareketi tarafından köşeye sıkıştırılan diktatörlüğün Kürdistan'da uygulayageldiği "olağanüstü hal rejimi" iflas etmiştir. Sıkıyönetim, kısmi seferberlik ya da savaş hali uygulamasına geçilmesi egemen sınıflar ve özellikle genel kurmayın değerlendirme konusu olmaktadır. Zaten, esasen olağanüstü hal rejimi adı altında fiilen savaş hali uygulanmaktadır. Kürdistan'da sıkıyönetimin faşist diktatörlüğe sağlayacağı çok büyük olanaklar olduğu da söylenmez. Yarı-askeri nitelik taşıyan faşist diktatörlük için, burjuva politikanın "sivil" kurumları —diktatörlüğün demokratik aksesuarları— çok somut bir ayak bağı haline gelmedikçe, demokratik bir görüntü vermek babından bir işlev yerine getirmektedir. Her ne kadar egemen sınıfların ivedi bir askeri sonuç alma yönündeki bütün çaba ve girişimleri, orduyu daha da ön plana çıkarıp darbeye zemin hazırlıyorsa da, generallerin rejimin iplerini zaten elinde tuttuğu mevcut koşullarda, darbe seçeneğinin de egemen sınıflar bakımından çok fazla anlam taşımadığı ortadır. Şimdilik daha çok bir tehdit unsuru olarak, darbe tartışmaları, zaman zaman ön plana çıkarılmaktadır.

Egemen sınıf siyasasında ortaya çıkan ve kendini 2. Cumhuriyetçilik olarak ortaya koyan çatlak, Cumhuriyetin içerisine yuvarlandığı krizle bağlantılıdır. Bu eğilimin arkasında ABD emperyalizminin yeni dünya düzeni stratejisinin durduğu şüphe götürmez. Siyasal arenada gelişme ve güçlenme eğilimi gösteren 2. Cumhuriyetçilik, devletin yönlendirici ilkelerini yeniden tanımlamaya yönelmekte, cumhuriyeti sorgulayan çok değişik eğilimleri arkaalamayı hedeflemektedir. Egemen sınıfın siyasasındaki çatlak, devletin asker ve sivil bürokrasisine de yansıyor. Orduda bazı generallerin fiziki imha yolundan tasfiyesi bu bakımdan fikir verici olsa da henüz, asker ve sivil bürokrasi 1. Cumhuriyetçilerin en sağlam mevzilerini oluşturuyor ve ulusal kurtuluş savaşının askeri yöntemlerle ezilmesi yönündeki en ısrarlı direnci de bunlar gösteriyor.

Kürt ulusal hareketini kirli savaş yolundan ezmede bütün 1. Cumhuriyetçiler tam bir ittifak içerisinde görünseler de, gerçekte burada da bir çatlağın belirginleştiği görülüyor. Farklı eğilimdekiler kendilerini daha çok, yalnızca askeri yöntemlerle olmaz, "demokratik" ve "siyasi" çözüm,

formülleriyle ifade ediyorlar. SHP ve CHP'nin yanı sıra, medyada bu eğilim kendini çok açık olarak ortaya koyuyor. Siyasal gidişatın akışı içerisinde bu eğilimin 2. Cumhuriyetçilere yedeklenmesi ciddi bir olasılık olduğu gibi, 2. Cumhuriyetçilik anti-faşist savaşımın önünde çok ciddi bir tehlike olarak duruyor.

'84'de başlayan gerilla hareketinin yaygınlaşıp, gelişip büyümesi, '90'da patlak veren serhıldanla buluşarak, ulusal kurtuluşçu devrim boyutu kazanarak, anti-emperyalist demokratik devrimimizin patlama noktasını oluşturmuştur. Faşist diktatörlük her belirli aşamada, ulusal kurtuluşçu devrim olanaklarını limitine vardırıarak saldırmakta, ama kesin bir sonuca ulaşamadığı gibi, psikolojik savaşın unsurları olan bütün resmi açıklamalara karşın her geçen gün durum daha çok ağırlaşmaktadır. Ulusal kurtuluş hareketinin parlamentoda yarattığı mevzilerin tasfiye edilmesine karşın, hareketin uluslararası düzeye taşınması ulusal kurtuluş hareketine yeni boyutlar ve olanaklar yaratmaktadır. Siyasi çözüm taleplerinde somutlaşan artan uluslararası baskılar, bir an önce kirli savaş yolundan sonuç almaya can atan faşist diktatörlüğün bu niyetini gerçekleştirmesinin önüne yeni bir engel olarak da çıkıyor. Faşist diktatörlük özellikle Batı'da ikinci bir devrimci cephenin henüz kesin hatlarıyla belirmediği koşullarda elini çabuk tutarak ulusal kurtuluş hareketini ezmek için vahşiyane biçimde kitlesel imha politikası uyguluyor. İkinci cephenin patlak vermesi olasılığına cephe gerisi olarak Batı'da devrimci ve komünist örgütlere karşı iç savaş taktiklerinin kullanılması (infazlar, kayıplar) zaten sınırlı olan legalitenin tasfiye edilmesi, çabalarına karşı, devrimci aydın ve sendikacıların ağır hapis cezalarıyla susturulması çabalarının yanı sıra kitle hareketlerine karşı zaman zaman azgınca saldırılması bu politikanın yansıması olarak belirginlik kazanıyor. Kürt halkını kaybeden diktatörlük, şovenizmden zorbalığa, Anayasa değişiklikleriyle özgürlük vaadinden, polis terörüne ve demokratikleşme demagojilerine kadar her türlü yöntemi kullanarak Batı'da ezilen yığınları denetim altında tutmaya çalışıyor. Ancak, bütün verilerin de gösterdiği gibi rejimin bugünkü çerçevesi içerisinde yönetemez hale gelen egemen sınıfların saflarında siyasal parçalanma, kaos ve kargaşa hüküm sürmektedir.

İç politik durumun özgünlüğünü belirleyen unsurlar egemen sınıflar ve faşist diktatörlüğün kendini dayatan temel sorunları çözme güç ve yeteneğine sahip olmaması ve devrimin çok belirgin olan eşitsiz gelişimidir. Giderek dengesini kaybeden egemen sınıfların ve diktatörlüğün bu eşitsiz gelişmeden güç ve cesaret aldıkları açıktır. Ancak derinleşen ekonomik kriz nedeniyle Batı'da da işçi sınıfının, emekçi memurların, özellikle kır ve kent yoksullarının durumunun çekilmez hale gelmekte oluşu, egemen sınıf temsilcilerini sık sık sosyal patlamalardan duydukları kaygılarını dile getirmeye yöneltiyor.

Hiç kuşkusuz ki Batı'da da durumun süt liman olduğu söylenemez. İ  i sınıfının "89 bahar atılımı, '90-'91 kitle grevi dalgası, emekçi memur hareketinin gelişimi, DYP-SHP koalisyonunun vaadlerinin yığınlarda yarattığı beklentilerin kırılmasından sonra, özelleştirmeye, işçi kıyımı terörüne ve ücret politikalarına karşı patlak veren direniş ve mücadeleler ve 20 Temmuz "genel eylemliliği vb. Batı'da yığınların hareketsizliğinden s zedilemeyeceğinin, cephe gerisinde de çok ciddi problemlerin varlığını ve patlayıcı maddelerin biriktiğini gösteriyor. Özelleştirme, ta eronla tırma, işçi kıyımı terörü, sermaye ve devletin d  uk ücret politikası, işçi sınıfının mücadele gündeminin başında yer alıyor. Emekçi memurlar, aynı şekilde d  uk ücret politikasına karşı olduğu gibi, öncelikle de grev ve toplu  le me hakkı için savaşıyorlar. Kent yoksullarının zamlara karşı patlak veren savaşımlarıysa daha çok, kentlerin varo larında patlayıcı maddelerin ateş almaya hazır olduğunun göstergeleri olarak önem kazanıyor. Ancak bir bütün olarak düşünüldüğünde odağında işçi sınıfının durduğu Batı'daki kitle hareketi açık devrimci bir nitelik kazanamıyor. Ve zaten bu devrimin eşitsiz gelişiminin bir başka anlatımı oluyor.

Batı'daki hareketin açık devrimci bir nitelik kazanamamasında  ovenizmin halen güçlü olan etkileri ve "bölücü teröre karşı mücadele demagojisi"  nemli bir yer tutuyor.

On milyon civarındaki i siz kitlesinin, işçi sınıfı üzerinde yarattığı baskı, i ini kaybetme korkusu, işçi sınıfının ileri atılmasında müthiş frenleyici bir etki yaratıyor.

İ  i sendikalarında, burjuvazinin işçi uçakları sendika ağalarının egemenliği ve sendika bürokrasisinin egemen sınıflara yedeklenmi  olu u, işçi sınıfının en örgütlü bölüklerinin önünde çok somut ve güçlü bir barikat oluşturuyor. Güven ve saygınlıkları zayıflamasına karşın ağa ve bürokrasinin yönetimi altında sendikalar, örgütlü işçi yığınlarını yönlendirebiliyor.

İ  i sınıfının sendikalarda örgütlenmiş kitlesinin, egemen sınıfın dayattığı "sendikal düzen" nedeniyle muazzam bir bölünme/parçalanma içerisinde bulunuyor. Devletin işçi memur ayırımı, özelleştirmenin parça parça uygulanması, ta eronla tırma b l nm  l k durumunu ağırla tırıyor.

12 Eylül döneminde gerçekleştirilen depolitizasyon ve halen egemen olan reformizm bütün bunlara eklendiğinde, işçi sınıfının devrimci bir sı rayı ı ger ekle tirmesinin zorluğunu gösteren verilerin çok önemli bir bölümünün oluşturduğu tablo tamamlanıyor.

Ancak bütün bunların ötesinde çok önemli bir sorunun varlığını da vurgulamak zorundayız. Asla küçümsenmemesi gereken bunca çabaya karşın, sınıf halen devrimci bir öncüden mahrum bulunuyor. Komünistlerin kuvvetlerinin sınırlılığı, yüzlerini ve çalışmalarını kesin bir kararlılıkla sınıfa yöneltmede gösterdikleri zaafı görmezden gelemeyiz. Bunlar, sınıf hareke-

ini devrimcileştirecek, komünist mayanın zayıflığını ve cılızlığını gösteriyor.

Bütün veriler ve değerlendirme unsurları, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde, içerisine yuvarlandığı kendini çok değişik düzey ve boyutlarda ortaya koyan ağırlaşan bunalım koşullarında, Türkiye'nin geleceğinin ve kaderinin Kürdistan'da süren ulusal kurtuluşçu devrimin, Batı'daki devrimci işçi hareketiyle birleşmesine bağlı olduğunu gösteriyor. Bu, egemen sınıflara ve faşist diktatörlüğe karşı Batı'da ikinci devrimci cephenin açılması demektir. Esasen belirli bir anlamda Batı'da ikinci cephe mevcuttur. Ama bu cephenin siyasal nitelik bakımından devrimci bir sıçrama gerçekleştirmesi, birleştirilip örgütlendirilerek derinleştirilmesi, yeni mücadele biçimleriyle güçlendirilmesi sorunu vardır. Sorun, olmayan bir şeyi yaratmak değil varolanı öncünün iradi müdahalesiyle ileri sıçratmaktır. Komünist hareketin taktiğinin odağında tam olarak bu sorun durmaktadır. Kürt ulusal hareketinin ortaya çıkardığı devrimci fırsatı değerlendirmek için, işçi sınıfı ve emekçi yığınların ikinci cephesini yaratmak üzere komünist hareket kendini tüm varlığı, güç, olanak ve yetenekleriyle ortaya koymak ve devrimci irade ve yeteneklerini burada sınavdan geçirmek zorundadır.

Devrimin eşitsiz gelişiminin kendisi de dengesizdir. Komünist hareket dikkatini, güç ve enerjisini, devrimci iradesini bu can alıcı sorunun çözümüne yöneltmeli, bütün politikalarını ve pratik devrimci çalışmalarını bu eksen etrafında inşa etmelidir.

MLKP-K PROGRAMI

I. BÖLÜM

KAPİTALİZM

1-Feodal toplumun bağrında doğan, kar yasası üzerinde yükselen kapitalizm, meta üretimini genelleştirdi, işgücünü meta haline getirdi, tekniğin gelişmesini hızlandırdı, üretim araçlarını kapitalistlerin elinde topladı, nüfusun giderek büyüyen bir bölümünü proleterleştirdi; bir yedek sanayi ordusu yarattı, kırın ve kentin küçük üreticilerini sermayeye bağımlı kıldı.

2-Kapitalistler arasındaki yarışma, ticaretin dev boyutlara ulaşması, makinalaşmanın vardığı düzey, sermayenin giderek daha fazla merkezileşmesine yol açtı. Üretimin plansız ve anarşik gelişmesi ve doğrudan üreticilerin alım gücünün sınırlı tutulması, kapitalizmi belirli aralıklarla derinden sarsan aşırı üretim bunalımlarını doğurdu.

3-Emek-sermaye çelişkisi üzerinde yükselen kapitalizm, işçileri ve diğer emekçileri yalnızca sömürüye ve yoksulluğa mahkum etmekle kalmamış, onları aynı zamanda ahlaksal ve entellektüel çürümeyle karşı karşıya bırakmıştır.

4-Tarih, kendi yokoluşunun maddi koşullarını yaratan kapitalizmi mezarla gömmeye görevini, ücretli köleler sınıfını oluşturan proletaryaya vermiştir. Komünist hareket, üretimin toplumsal karakteriyle üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişmeyi çözmeye yönelik işçi sınıfı hareketinin bilinçli ve bilimsel sosyalizmin teorisiyle aydınlatılmış anlatımıdır.

EMPERYALİZM

5-Ondokuzuncu yüzyılın sonlarından başlayarak serbest rekabetçi kapitalizm yerini tekelci kapitalizme bırakma sürecine girdi. Banka sermayesi ile sanayi sermayesinin kaynaştığı, sermaye ihracının meta ihracının önüne geçtiği, belirleyici üretim araçlarının tekellerin elinde toplanmaya başladığı ve dünyanın pazarlar ve nüfuz alanları için kıyasıya yarışan tekel grupları ve emperyalist devletler arasında paylaşıldığı bu dönem, emperyalizm çağıydı.

6-Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasının emperyalizm döneminde çok daha belirgin hale gelmesi ve emperyalizmin, ulusal ekonomileri, dünya emperyalizm zincirinin birer halkası durumuna getirmesi, emperyalist zincirin en zayıf halkasından kırılması yoluyla, tek tek ülkelerde proleter devrimleri ve sosyalizmin kuruluşunu olanaklı kıldı.

7-Emperyalizm çağında emperyalist devletlerin ve mali sermaye gruplarının kendi aralarındaki, metropol ülkeler başta olmak üzere tüm dünyada burjuvazi ile proletarya arasındaki ve emperyalistlerle sömürge ve bağımlı ülkelerin ezilen ulusları ve halkları arasındaki çelişmeler keskinleşti. Kapitalizmin çelişmelerinin ileri derecede keskinleşmesinin sonucu, emperyalistlerarası savaşların, proletaryanın burjuvaziye karşı sosyalist devriminin ve sömürge, yarı-sömürge ülke halklarının ulusal kurtuluş savaşlarının ve anti-emperyalist demokratik devrimlerin patlak vermesi oldu. Emperyalizm çağı aynı zamanda gelişmesinin son aşamasına varmış olan kapitalizmin ölüm çağı, proleter devrimleri çağıdır.

PROLETER DEVRİM VE GERİYE DÖNÜŞLER

8-1917'de Rusya'da gerçekleşen Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'yle proleter dünya devrimler çağı açıldı. Dünyanın altıda birinde burjuvazinin egemenliğine son veren ve kapitalist-emperyalist sisteme ağır bir darbe indiren bu devrim dünyayı iki ayrı ve karşıt sisteme ayırdı. Emperyalizm, sınıf mücadelesinin şiddetlendiği bu aşamada dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına karşı finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist açık terörcü diktatörlüğü ve son egemenlik biçimi olarak faşist diktatörlüğü devreye soktu.

9-Emperyalistler arası bir çatışma olarak başlayan İkinci Dünya Savaşı ise, Sovyetler Birliği'nin önderlik ettiği Avrupa ve Asya halklarının faşist bloka karşı görkemli zaferiyle sonuçlandı. Bu savaşın bitiminde güçler dengesi önemli ölçüde demokrasi ve sosyalizm güçlerinden yana değişti ve sosyalist bir kamp oluştu. Savaştan fiziki yıkıma uğramadan çıkan Amerikan emperyalizmi sömürücü dünyanın jandarması haline geldi, soğuk savaş başladı.

10-İkinci Dünya Savaşını izleyen dönemde sermayenin yoğunlaşması, merkezileşmesi ve uluslararasılaşması daha ileri boyutlara vardı; bilimdeki gelişme, teknolojiye sıçramalar yarattı. Çok uluslu şirketler ve dev tekelci birlikler yer küreyi birer ahtapot gibi saracak güce ve yaygınlığa ulaştılar. Tekel-

ci devlet kapitalizmi devasa boyutlara vardı. Sosyalist kampın oluşumuyla emperyalist dünya pazarının fiziki daralmasına karşın, emperyalist paylaşım savaşının yolaçtığı korkunç yıkım sonrasında emperyalist pazarın talep artışıyla muazzam boyutlarda gelişmesi sonucu, 1960'ların sonlarına değin metropol ülkelerde kapitalizm, göreceli sakin bir büyüme süreci yaşadı. Bu, komünist ve işçi hareketinde reformizm ve revizyonizmin güçlenmesi için uygun bir zemin oluşturdu.

11-Aynı dönemde eski sömürgelerin büyük çoğunluğu, Sosyalist kampın etkin desteğiyle gelişen ezilen halkların ve ulusların mücadelesi sonucu yeni (yarı) sömürgelere dönüştüler. Eski tip sömürgecilik çöktü. Yeni sömürgelerde emperyalizme bağımlı kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak işçi sınıfının nicel ve nitel ağırlığı giderek arttı. Bu durum, proletaryanın, anti-emperyalist demokratik devrimde hegemonyasını kurmasının ve devrimin demokratik aşamasından sosyalist aşamasına kesintisiz geçişin olanaklarını artırdı.

12-Emperyalistler '50'ler sonrası hızla silahlandılar, ekonominin askerileştirilmesi daha da belirginleşti, bizzat emperyalistlerin yönlendirmesiyle yerel ve bölgesel gerici savaşların sayısında bir patlama yaşandı; öyle ki bu savaşlarda ölen insanların sayısı 1. ve 2. paylaşım savaşlarında ölenlerin sayısını geride bıraktı. Aynı süreçte doğal ve tarihi çevrenin yıkımı da alabildiğine hızlandı.

13-1956'da Sovyetler Birliği'nde yaşanan karşıdevrimin uluslararası devrim cephesine yönelttiği saldırıyı karşın 1960 lı ve '70 li yıllar özellikle Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci kurtuluş savaşlarının görkemli zaferler kazandığı bir dönem oldu. Ancak '80li yıllar devrim dalgasının dünya çapında alçaldığına tanıklık etti.

14-1956'da Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçiren modern revizyonistler sosyalizmi yıkmak, kapitalizmi yeniden kurma sürecini başlattılar. Kruşçev'le başlayıp Brejnev yönetimiyle süren karşıdevrim, Sovyetler Birliği'ni, tekelci devlet kapitalizminin egemen olduğu sosyal emperyalist bir ülke haline getirdi. Proletarya diktatörlüğünün yerine bürokrat burjuvazinin diktatörlüğü kuruldu.

15-Sovyetler Birliği'nde meydana gelen karşıdevrim, dünya komünist hareketini yıkıma uğrattı. Pek çok komünist partisi ihanet safında yer aldı. Arnavutluk dışındaki sosyalist ya da kesintisiz devrim yoluyla sosyalizme yönelmiş ülkeler, kapitalist restorasyon yolunu tuttular. Sosyalist kamp dağıldı. Modern revizyonizme cepheden tavır alan AEP uluslararası komünist hareketin başında yer aldı.

16-Marksist-Leninist teori, emperyalist kuşatma şartlarında sosyalist bir ülkede geriye dönüşü olanaklı görmüş; emperyalist saldırı, içteki karşıdevrimci ayaklanma ve partideki beyaz ihanet bunun nedenleri ve yolları olarak vurgulanmıştı. Sovyetler Birliği'ndeki karşıdevrim partideki bürokratik

yozlaşma ve ihanet yoluyla gerçekleşti.

17-1980'lerin sonunda patronluğunu Sovyetler Birliği'nin yaptığı revizyonist kamp çöktü ve bunu Sovyetler Birliği'nin dağılması izledi. Dünya burjuvazisi bu durumu azgın bir ideolojik saldırı fırsatı haline getirdi ve tüm imkanlarıyla "sosyalizm"i "öldü"ğü, propagandası için kullandı. Bütün bu gelişmelerin ve emperyalist faaliyetin doğrudan bir parçası olarak sosyalizmin çetin mevzisi Arnavutluk'ta da tasfiyecilik yoluyla geriye dönüş yaşandı. Ramiz Alia liderliğindeki AEP, iktidarı emperyalizmin işbirlikçilerine ikram etti. SB'deki geri dönüşten farklı olarak Arnavutluk'ta başta yığılmal tepkiler ortaya çıktı; ne var ki, partideki ve özel olarak da önderlikteki komünistlerin bir iç savaşı göze alamaması, işçi ve emekçilerin devrimci şiddeti yoluyla karşıdevrimin püskürtülmesi için bir direnişin örgütlenmesini engelledi.

18-Bütün bu olumsuz gelişmelere karşın uluslararası üretim ve dağıtımın muazzam boyutlara vardığı, işçi sınıfının toplumsal örgütlenmesinin ilerlediği, eğitim ve kültürel seviyesinin yükseldiği, bunalım öğelerinin daha derin ve keskin biriktiği günümüz dünyasında insanlık sosyalizme ve komünizme nesnel olarak daha yakındır. Bilimsel teknik devrimle demokrasi ve refah sağlandığı demagogilerine karşın kapitalizm, insanlığa, savaştan, açlıktan, yoksulluktan, saldırgan ulusalcılıktan, faşizmden, üretici güçlerin ölçsüzce yıkımından, ahlaksal ve zihinsel yozlaşmadan, çevre kirliliğinden başka birşey vermedi ve veremez. İnsanlık yok oluşu kabul etmeyecek sosyalizme yönelecektir.

19-Bugün, proleter dünya devriminin nesnel koşulları ile özel koşulları arasındaki uçurumun doldurulması ve her ülkede işçi sınıfının komünist öncü müfrezelerinin oluşturulup pekiştirilmesi, yaşamsal bir önem taşıyor. Bu görevin yerine getirilmesi, burjuvazinin ideolojik saldırıları ve modern revizyonizmin yeni biçimlerinin yanısıra Maoizm, Troçkizm ve her renkten revizyonizme karşı kararlı ve uzlaşmaz ideolojik savaşımdan geçmektedir.

II. BÖLÜM

KOMÜNİZM VE KOMÜNİZME GEÇİŞ

20-Komünist hareketin sonal amacı, bayrağında herkesten yeteneğine göre, herkese gereksinmesine göre ilkesi yazan komünizmdir. Komünist toplumda sınıflar bütünüyle ortadan kaldırılmış, insanların işbölümüne köleleştirici bağımlılığı sona erdirilmiş, kafa emeği ile kol emeği ve kent ile kır arasındaki karşıtlıklar silinmiş, kültür herkesin ortak malı haline gelmiş, çalışma bir zevke ve yaşamın başlıca gereksinimine dönüşmüştür. Toplumun sınıflara bölünmesi temeli üzerinde yükselen devlet ortadan kalkmış, toplum üyeleri arasında gerçek eşitlik sağlanmıştır. Komünizm bir dünya sistemidir, kapitalist kuşatmanın yerini sosyalist kuşatmaya bırakmasıyla gerçekleşir.

21-Proletaryanın burjuvaziye karşı uzlaşmaz savaşımının kaçınılmaz ürünü ve komünizmin alt evresi olan sosyalizm, kapitalizmden sınıfsız topluma geçişe denk düşen bir devrimci dönüşümler dönemidir. Sosyalizm, rahminden doğduğu kapitalist toplumun doğum izlerini taşır. Sosyalizm, herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre ilkesini uygular. Proletarya burjuva devlet aygıtını kitlelerin devrimci silahlı savaşımıyla yıkar; kendi diktatörlüğünü kurar, belirleyici üretim araçlarını eline geçirerek sosyalizmin inşasına girişir. Kitlelerin ~~anan~~ maddi ve kültürel gereksinimlerinin azami derecede tatmini sosyalizmin temel ekonomik yasasıdır.

22-Sosyalizm döneminde burjuvazi ile proletarya, kapitalist yol ile sosyalist yol arasında yaşamın her alanında sert, karmaşık ve uzun süreli bir savaşım sürer. Proletarya bu savaşım sürecinde bütün emekçileri kendi çevresinde toplayarak sömürücü sınıf kalıntıları ve onların dış destekçilerinin tüm karşı-devrimci girişimlerini bastırır.

23-İşçiler ve diğer emekçiler için en geniş demokrasi, devrilmiş sömürücü sınıflar ve kalıntıları için en sert diktatörlük olan proletarya diktatörlüğü, sosyalist demokrasinin ta kendisidir. Geniş emekçi kitleleri adım adım devletin yönetimine, sosyalizmin ekonomik inşasına ve yeni insanın yaratılmasına katan proletarya diktatörlüğü, burjuvazi ve gericilikle savaşmanın, sosyalizmden kapitalizme dönüşü önlemenin tek ve en güvenilir afacıdır.

24-Proletarya diktatörlüğü sisteminde iktidar organları sovyetlerdir. Sovyet sistemi üretim ve bölge esasına dayanır, yasama ve yürütmeyi birleştirir. Emekçileri kendi temsilcilerini doğrudan seçme, denetleme ve her an görevden alma hakkıyla donatan, devlet yöneticilerinin ücretlerini ortalama işçi ücreti düzeyiyle sınırlandırarak bürokrasiye ezici bir darbe indiren ve çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatörlüğü olan sovyet sistemi, en demokratik burjuva cumhuriyetinden bin kez daha demokratiktir.

25-Proletarya diktatörlüğü, devletten devletsizliğe geçiş sürecidir. Proletarya, bu diktatörlüğü ancak iktidarı başka hiçbir sınıfla paylaşmıyorsa ve Marksizm-Leninizme sınıksız sarılan bir komünist partisi tarafından yönetiliyorsa sürdürebilir.

26-Sosyalizm koşullarında kapitalizme geri dönüş tehlikesi vardır, ancak bu bir yazgı değildir. Proletarya diktatörlüğü ve komünist partisi, emperyalist komplolara karşı uyanıklığı artırarak, sovyet iktidarını sürekli sağlamlaştırarak, kitleleri komünizm ruhuyla eğiterek, sosyalist demokrasiyi ve kitle inisiyatifini geliştirerek, kitlelerin artan maddi ve tinsel gereksinimlerini karşılayarak, ayrıcalıklı bir katmanın doğmasını önleyebilir ve komünizme doğru kesintisiz yürüyüşü güvence altına alabilir.

III. BÖLÜM

DEVİRİMİN İLK ADIMI

27-Emperyalizmin boyunduruğu altında bir yeni sömürge olan, Kuzey Kürdistan'ı sömürge bağımlılığı altında tutan çok uluslu Türkiye, işbirlikçi tekelci kapitalizmin egemen olduğu, emek-sermaye çelişmesinin temel çelişme haline geldiği, yarı feodal ilişkilerin özellikle Kürdistan'da varlığını koruduğu, küçük meta ekonomisinin yaygın bulunduğu, tekel dışı kapitalizmin belirli bir yer tuttuğu, sanayi toplumu olmaktan uzak, kırsal iktisadi yaşamda önemsizleşmediği geri kapitalist bir ülkedir. İşbirlikçi holdinglerin ve büyük toprak sahiplerinin egemen olduğu Türkiye, dünya ölçeğinde değerlendirildiğinde orta düzeyde gelişmiş ülkeler kategorisinde yer alır.

Bu ekonomik yapı üzerindeki sınıfsal şekillenme şöyledir:

İşçi sınıfı: Çekirdeğini sanayi proletaryasının oluşturduğu ve belli başlı sanayi şehirlerinde toplanmış bulunan işçi sınıfı, bugün nitel gücünün yanı sıra nicelik olarak da ciddi bir ağırlığa sahiptir. O, toplam aktif nüfus içinde kent ve kır küçük burjuvazisinin ardından ikinci sırada yer almakta, bu durum giderek sınıfın lehinde değişmektedir.

Proletarya devrimimizde fiili önderlik rolünü yerine getirebilecek, bağlaşıkları üzerinde hegemonya kurabilecek ve kesintisiz biçimde sosyalizme geçebilecek güç ve yeteneğe sahiptir.

Diğer ezilen sınıf ve tabakalarla birlikte, ülkede özgürlüğün bulunmayışının acılarını çeken ve demokrasi uğruna mücadelede kendini eğitme göreviyle yüzyüze olan ülkemiz proletaryası, devrimin temel ve önder gücüdür.

Yarı proletarya: Ana gövdesini kent yoksullarının ve yoksul köylülüğün oluşturduğu, geçimlerini sağlayabilmek için işgüçlerini sık sık satmalarıyla karakterize olan; proletarya ile küçük burjuvazi arasında yer alan yarı-proletarya Türkiye'de önemli bir yer tutmaktadır. Yarı proletarya demokratik devrimde olduğu gibi sosyalizme kesintisiz geçişte de işçi sınıfının başlıca ve en güvenilir müttefiği ve dayanağıdır.

Küçük burjuvazi: Küçük toprak ve işyeri sahipleri, zanaatkarlar, emekçi memurlar vb'den oluşan küçük burjuvazi aktif nüfusun en kalabalık kesimini oluşturur. Küçük burjuvazi hem emekçi hem mülk sahibi olması nedeniyle yalpalayan bir karaktere sahiptir. Sürekli güç kaybetmesine karşın toplumdaki ağırlığını hala koruyan küçük burjuvazi, emperyalizmin boyunduruğundaki işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin ekonomik sömürüsü ve faşist diktatörlüğün siyasi baskısı altındadır. Küçük burjuvazinin ileri sürdüğü ekonomik ve siyasi taleplerin işbirlikçi tekelci burjuva ve büyük toprak sahipleri düzeninde karşılanmasına olanak yoktur. Bu nedenle o, güçlü bir devrimci potansiyel taşımaktadır. Devrimimizin temel güçlerinden biri

olan kentin ve kırın küçük burjuvazisi, demokratik devrim boyunca proletaryanın stratejik müttefikidir. Proletarya devrimin ilk adımında kurulacak iktidarı bu sınıfla paylaşmayı kabul eder. Kesintisiz geçiş sürecinde ise proletarya küçük burjuvaziye tarafsızlaştırma ve olanaklı olduğu ölçüde kazanma politikası izler.

Orta burjuvazi: Orta burjuvazi şehirlerde işbirlikçi tekellerin dışındaki orta ölçekli işletme sahiplerinden ve kırdaki zengin köylülükten oluşur. Sömürücü bir sınıf olan orta burjuvazinin siyasi eğilimi liberalizmdir.

Orta burjuvazi, ülkenin ekonomik ve toplumsal gerçekleri nedeniyle, ortaya çıkan ve çıkabilecek tüm iktisadi ve siyasi çelişkilerine karşın kaderini düzene bağlamıştır. Şehirlerde varlığı tekellerin varlığına çok güçlü bir biçimde bağlı olan ve proletaryadan, onun önderliğinde, hegemonyasında gerçekleşecek bir devrimden derin bir korku duyan orta burjuvazi karşıdevrimci bir sınıftır.

Proletarya, demokratik devrim sürecinde, başlıca uzlaştırıcı toplumsal güç olan bu sınıfı yalıtma politikası izler. Orta burjuvazinin devrime karşı silahlı direniş içinde olan kesimlerini ezer ve mülklerine el koyar.

Buna karşın, ulusal sorun nedeniyle Kürdistan'da orta burjuvazi farklı bir rol oynama potansiyeli taşımaktadır. Söz konusu sınıfın ulusal mücadeleyi destekleyen kesimleriyle taktik ittifaklar olanaklıdır.

İşbirlikçi tekelleri burjuvazi ve büyük toprak sahipleri: Emperyalizmin işbirlikçisi olan bu sınıflar Türkiye'deki düzenin ve rejimin sahipleri. Devrimimiz, karşıdevrimin merkezi olan bu sınıfların faşist diktatörlüğünü yıkacak, onları tümüyle mülksüzleştirecek ve ezecektir.

28-İşçi sınıfı, diğer emekçiler ve Kürt ulusuyla gerici egemen sınıflar ve onları destekleyen emperyalistler arasındaki çelişmelerin son derece keskin olduğu, proletaryanın ve emekçi yığınların demokrasi okulundan geçmediği, burjuva devrimini tamamlamamış Türkiye'nin emperyalizme bağımlı bir yarı-sömürge olması, faşist diktatörlük altında bulunması, Kürt ulusunun (ulusal ve dinsel azınlıkların) vahşi bir boyunduruk altında tutulması, yarı-feodal ilişkilerin ihmal edilemez varlığı nedealarıyla devrimimizin ilk adımı anti-emperyalist demokratik devrimdir. Bu devrimin özü politik özgürlüğün kazanılmasıdır.

29-Proletarya, kendi öz devrimi olan sosyalist devrime geçebilmek için demokratik devrimi zafere ulaştırmak zorundadır. Bu yüzden o, kırdaki ve kentin küçük burjuvazisi ile asgari programı temelinde stratejik bir bağlaşıma oluşturarak öncelikle işçi-emekçi sovyetleri iktidarını kurmayı hedefler.

30-Türkiye'nin ekonomik ve toplumsal koşulları, proletaryanın nicel ve nitel gelişkinlik düzeyi, devrimci proletaryanın demokratik devrimden hızla sosyalist devrime geçmesini olanaklı kılar. Kesintisiz devrimden yana olan proletarya, yarı yolda durmaz, kır ve kentin yarı proleter yığınlarıyla birleşme derecesine, bilinç, örgütlenme ve hazırlık düzeyine bağlı olarak, demokratik

devrimci sosyalist devrime dönüştürür.

31-Komünist hareket, demokrasi savaşımını, son derece önemli, ama her zaman ve her koşulda göreceli bir değer taşıyan ve sosyalist devrim hedefine bağımlı, geçici bir görev sayar. Bu yüzden o, bir yandan Kürt ulusal, demokratik köylü, demokratik kadın ve genel demokratik halk hareketlerini destekler; taleplerine sahip çıkar; ama bir yandan da Kürt işçilerini, tarım işçilerini ve kadın işçileri, genel demokratik hareketten ayrı olarak sınıf örgütlerinde birleştirir. Devrimci proletarya, reformları devrime tabi kılar, demokratik görevleri sosyalist perspektifle ele alır.

IV BÖLÜM

ANTI-EMPERYALİST DEMOKRATİK DEVRİM PROGRAMI

1-İşbirlikçi tekelleri burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin faşist diktatörlüğü zora dayalı devrimle yıkılacak, yerine İşçi-Emekçi Sovyet Cumhuriyetler Birliği kurulacaktır.

2-Egemen sınıfların ordusu, polisi ve diğer zor aygıtları dağıtılacak ve yerine işçi-emekçi sovyetlerinde örgütlenmiş olan kitlelerin denetiminde bir halk ordusu ve halk milisi kurulacaktır.

3-Egemen sınıfların yargı mekanizması dağıtılacak ve yerine işçi-emekçi sovyetlerine bağlı devrimci mahkemeler kurulacak, duruşmalar halka açık olarak yapılacaktır.

4-Halk kitlelerine propaganda, ajitasyon, örgütlenme ve eylem özgürlükleri tanınacak, bunların kullanımı güvence altına alınacak, insan onuruyla bağdaşmayan cezalar ve işkence kaldırılacak, yurttaşlar arasında din, mezhep, dil, milliyet, cinsiyet, bölge vb. temelinde ayırım yapılması önlenecektir.

5-Tüm emperyalist devletlere, çok uluslu şirketlere, İMF, OECD, Dünya Bankası gibi emperyalist mali kuruluşlara olan borç ve yükümlülükler iptal edilecektir.

6-NATO'dan çıkılacak, hiçbir emperyalist, gerici askeri ya da siyasi bloka katılmayacak, ABD ve NATO üs ve kuruluşlarına el konulacak, bütün gizli anlaşmalar açıklanacak, gizli ve açık yükümlülükler iptal edilecektir.

7-Emperyalistlerin, işbirlikçi tekelleri burjuvazinin, devletin ve devrime karşı silahlı savaşa katılan tüm güçlerin mülkiyetindeki işletmelere, taşınmazlara ve diğer zenginliklere elkonacaktır.

8-Büyük emlak sahipleriyle, devletin mülkiyetinde bulunan tüm yapılar ve kentsel araziler ile büyük iç ve dış ticaret ulusallaştırılacaktır.

9-Ulusallaştırılmış ekonominin bütün sektörlerinin yönetimini elinde tutan Sovyet devleti, ekonominin diğer sektörlerinde işçi-emekçi sovyetleri aracılığıyla işçi denetimi sağlayacaktır.

10-Zorallm yoluyla büyük toprak sahiplerinin ve devletin mülkiyetinde bulunan tüm topraklar, üretim aletleri ve diğer zenginlikler ulusal-laştırılacaktır. Ulusal-laştırılan toprakların, üretim aletlerinin vb. bir bölümü örnek çiftlikler olarak değerlendirilecek, bir bölümü kooperatiflerde örgütlenecek yoksul ve az topraklı köylülerin kullanımına sunulacaktır. Yanı feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü alanlarda ise topraklar, demokratik köylü hareketinin istemleri dikkate alınarak, devrimci köylü komiteleri inisiyatifinde yoksul ve az topraklı köylülere dağıtılacaktır.

11-Tarım işçilerinin, yoksul, kk ve orta köylülerin devlete, bankalara, ağalara, tefecilere, kapitalistlere olan borçları iptal edilecek, toprakları ve üretim aletleri üzerindeki ipotekler kaldırılacaktır.

12-Kürt ulusuna uygulanan asimilasyon ve sömürgeci faşist terör siyasetine ve kirli savaşa son verilecek, Kürt ulusunun kendi devletini kurma hakkını kullanmasının ve bu amaçla ajitasyon, propaganda ve örgütlenme özgürlüğünün önündeki tüm engeller kaldırılacaktır.

13-Kürtlerle Türkler arasında her alanda tam hak eşitliği sağlanacak, tüm dil ve kültürler üzerindeki baskılara son verilecek, Türk milliyetçiliğine karşı sistemli bir savaşım sürdürülecek, Kürt ve Türk halklarının; Laz, ingene, Abhaz, Gürcü, Çerkez, Arap, Ermeni, Rum ve diğer ulusal toplulukların tam hak eşitliği temelinde zgr iradeleriyle İşçi-Emekçi Sovyet Cumhuriyetler Birliği'nde birlikte yaşaması için çaba harcanacaktır.

14-İşçi-emekçi sovyetleri iktidarı dünya proletaryası ve halklarının ulusal kurtuluş, devrim ve sosyalizm savaşımlarını bütün olanaklarıyla destekleyecek, bütün dünyayı köleleştirmeye çalışan emperyalist devletlere karşı dünya halklarının devrimci bir üssü olacaktır.

15-Egemen sınıfların Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya'da izlemekte oldukları saldırgan ve yayılmacı siyasete son verilecek, Kıbrıs'taki işgal ortadan kaldırılacaktır. Onların, diğer ülkelerdeki Türk ve Müslüman halkların ve azınlıkların haklarını savunma görüntüsü altında, Türk işçi ve emekçilerini şovenizm ve anti-komünizmle zehirlemeyi hedefleyen Pantürkist yayılmacı siyaseti sergilenecek ve reddedilecektir.

16-Bütün işçiler için haftada 35 saat çalışma ve her yıl bir ay ücretli dinlenme hakkı güvence altına alınacaktır. Fazla mesai tamamen, gece çalışması zorunlu durumlar dışında yasaklanacaktır.

17-Kadın ve erkek işçiler için eşit işe eşit ücret kuralı getirilecek ve kadınların kendileri açısından zararlı dallarda çalışması yasaklanacaktır.

18-Onaltı yaşından kk ocuk emeği yasaklanacak, onsekiz yaşından kklerin çalışma süresi dört saatle sınırlanacak ve ıraklık uygulaması kaldırılacaktır.

19-İş kazalarının önlenmesi için her türlü nlem alınacak ve işyerlerinde iş güvenliğinin gözetilip gözetilmediği işyeri komiteleri ve yerel işçi sovyetleri tarafından denetlenecektir. İş kazasına uğrayanların tedavi ve

bakımı güvenceye alınacaktır.

20-İşçilerin işyerlerinde özgürce siyasal çalışma yapmalarını ve örgütlenmelerini önleyen yasal ve diğer engeller kaldırılacaktır. Siyasal grev, dayanışma grevi, genel grev ve hak grevi hakları kabul edilecek, lokavt yasaklanacaktır.

21-Kadınlar her alanda erkeklerle eşit haklara sahip kılınacak, kadının aşağılanması ve cins ayrımcılığına karşı sistemli bir savaşım verilecektir. Çocuk bakımı toplumun bir işi sayılacak ve çocuklar toplumsal bir değer olarak kabul edilecekler, kadınlara doğum öncesi üç ay, doğum sonrasında altı ay ücretli izin verilecek, belli büyüklükteki tüm işletmelerde çocuk emzirme odaları, kreşler ve çocuk bahçeleri açılması zorunlu kılınacaktır. Kadınları geriliğe mahkum eden ev köleliğinin azaltılması için genel çamaşırhaneler ve yemekhaneler açılacaktır.

22-Ev hizmetçilerinin ve kapitalistler hesabına evde çalışan yarı-proleter kadınların yaşam ve çalışma koşulları iyileştirilecek ve mesleki örgütlerini kurmaları sağlanacaktır.

23-Kent ve kır yoksullarının yaşam düzeylerinin yükseltilmesine çalışılacak, mesleki hakları güvence altına alınacaktır. Küçük köylülerin durumunu iyileştiren önlemler geliştirilecektir.

24-Tüm çalışanlara iş güvencesi sağlanacak; işsizlik sorununun çözümü için çok yönlü ekonomik ve toplumsal önlemler alınacak, tüm emekçileri kucaklayan genel bir sigorta sistemi kurulacaktır. İşsiz, kimsesiz, yaşlı, hasta emekçiler özenle korunacaktır.

25-Sakat yurttaşların korunması, bakımı, eğitimi ve toplum yaşamına üretici bireyler olarak katılmaları için gerekenler yapılacaktır.

26-Bütün sağlık hizmetleri parasız hale getirilecek, geniş çaplı bir kamu sağlığı sistemi uygulanacaktır.

27-Kitle sporu teşvik edilecek, tüm emekçilerin yararlanabileceği spor tesisleri kurulacaktır.

28-Dolaylı vergiler kaldırılacak, artan oranlı tek bir vergi sistemi uygulanacak; vergi sistemi işçileri ve diğer emekçileri gözetecek biçimde düzenlenecektir.

29-Konut sorununun çözümüne, bir toplu konut seferberliğiyle ve ulusallaştırılmış konutların öncelikle yoksul ve bakıma gereksinen emekçilerin kullanımına sunulması yoluyla başlanacaktır.

30-Din işleriyle devlet işleri birbirinden kesin olarak ayrılacak, diyanet işleri teşkilatı lağvedilecek, başta aleviler olmak üzere dinsel azınlıklar üzerindeki baskılara ve bazı mezheplere tanınan ayrıcalıklara son verilecek, dinin kişisel bir sorun olduğu ilan edilecek, inananların ve inanmayanların inanç özgürlüğü güvenceye alınacaktır.

31-Gençliği gerici, faşist, şovenist, dinsel ve militarist düşüncelerle zehirleyen bugünkü gerici-faşist ve cinsiyetçi eğitim sistemi kaldırılacaktır.

Üniversiteler özerk-demokratik hale getirilecektir. Eğitim maddi üretimle birleştirilecek, bütün gençlerin bilimsel ve devrimci bir eğitim görmeleri için gereken olanaklar sağlanacak, paralı eğitime son verilecektir.

32-Emperyalist burjuvazinin, gençlik başta olmak üzere emekçi kitleleri kendi kozmopolit, tüketimci ve yoz kültürüyle zehirlenme etkinliğine karşı kararlı ve uzlaşmaz bir savaşım verilecektir.

33-Kapitalizmin ve egemen sınıfların cehalete mahkum ettiği yetişkin emekçilerin bilimsel, siyasal ve mesleki düzeylerini yükseltmek için geniş ölçekli bir eğitim seferberliğine girilecektir.

34-Bilim, sanat, kültür alanlarındaki askeri ve bürokratik sansür ve her türlü anti-demokratik kısıtlama kaldırılacak, bilimsel ve ilerici düşünce üretimi desteklenecektir.

35-Radyo, televizyon ve basın, burjuvazinin ve gericiliğin kitleleri aptallaştırma ve cahil bırakma araçları olmaktan çıkarılacaktır. Bu iletişim kurumları, işçi ve emekçi sovyetleri iktidarı denetimi altında komünist, demokratik ve bilimsel düşüncelerin yayılmasının araçları haline getirilecektir.

36-Fuhuş ve dilencilik yasaklanacak, alkolizme ve uyuşturucu kullanımına karşı etkili önlemler alınacak; fahişelerin, dilencilerin, serserilerin vb. normal ve üretici bir yaşama dönmeleri için gereken her türlü destek sağlanacaktır.

37-İşçi-emekçi sovyetleri iktidarı, bütün insanlığı tehdit eden nükleer, biyolojik, kimyasal ve diğer silahların yok edilmesi, yasaklanması için dünya halkları ve devrimci, demokratik ve barışsever güçleriyle birlikte kararlı bir savaşım verecektir.

38-İşçi ve emekçi sovyetleri iktidarı, azami kar elde etmek için doğal, tarihsel çevreyi ve uzayı acımasızca yokeden kapitalistlerin ve emperyalistlerin tersine insanlığın bu ortak mirasını özenle koruyacak, geri ve bağımlı ülkelerin emperyalist devletlerin sanayi atıkları için bir çöplük olarak kullanılmasına karşı duracaktır.

MLKP-K TÜZÜĞÜ

Türk ve Kürt ulusundan, Laz, Abhaz, Gürcü, Çerkez, Çingene, Arap, Ermeni, Rum vb. ulusal topluluklardan proletaryanın öncü müfrezesi ve savaş kurmayı MLKP-K, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yolunda yürür, Marksizm-Leninizmi rehber alır.

Proletarya enternasyonalizmi ilkesini yüksekte tutan ve dünya komünist hareketinin yaşadığımız topraklardaki kolu olan MLKP-K, diyaletik ve tarihsel materyalizmi temel alır.

I-ÜYELİK

1- 18 yaşını doldurmuş, MLKP-K program ve tüzüğünü kabul eden, MLKP-K örgütlerinden birinde görev alan ve düzenli biçimde aidatını ödeyen kişi MLKP-K üyesidir.

Üye kabulüne yetkili en alt örgüt İl Komitesidir. Kabul edilen üyelik başvurusu, aday üyelikle başlatılır. Aday üyelik süresi asgari altı ay, azami bir yıldır. Bu süre, yurtdışında en az bir yıl en fazla iki yıldır. Üyelik başvurusu, iki üyenin önerisi üzerine il komitesinin kabulü ve MK'nın onayıyla gerçekleşir.

2- Üyelerin görevleri

a) MLKP-K'nın kararlarına ve disiplinine uymak, politikalarını gerçekleştirmek için tüm yetenek ve enerjisini harekete geçirmek; MLKP-K

çizgisini savunmak ve geliştirmeye çalışmak; örgüt yaşamına aktif biçimde katılmak, MLKP-K'nın amaçları doğrultusunda, burjuvaziye ve her türden gericiliğe karşı mücadelede uzlaşmaz, militan bir savaşı olmak.

b) Marksist-leninist klasikleri incelemek ve bilgilerini derinleştirmeye çalışmak. Gerek uluslararası, gerekse de ülkedeki komünist ve devrimci mücadelenin deneyimlerini, derslerini inceleyip öğrenmeye önem vermek. Teori ile pratiğin birliğini gözetmek.

c) Marksizm-Leninizm'e bağlı kalmak ve onu her tür anti-marksist akıma karşı savunmak.

d) Burjuva-feodal düşünce ve duyguların gerek kendi yaşamı, gerekse de örgüt yaşamı üzerindeki etkilerine karşı mücadele etmek. Özel yaşamını komünistçe düzenlemek ve politik çalışmalarında tavır ve ahlakıyla örnek olmak. Düzenle, görünür/görünmez tüm bağlarını koparmak, sürekli kendini yenilemek ve yaşamının her zerresini komünistçe düzenlemek için mücadele etmek. Örgüte, yoldaşlarına ve halka karşı açık ve dürüst olmak. Eleştiri ve özeleştiride dürüst, içten ve kararlı olmak. Örgütten hiçbir şey gizlememek.

e) Siyasi polise karşı uyanık olmak. Örgütü, düşman saldırıları karşısında korumak. Poliste, mahkemede ve zindanda komünist bir tutum takınmak. Devrimin ve örgütün çıkarlarını gözbebeği gibi korumak. Hiçbir koşulda sır vermemek.

f) Her türden hizipçi faaliyet ve etkiyi göğüsleyebilecek komünist bilinç ve uyanıklığa sahip olmak, örgütün komünist birliğini özenle korumak.

g) Örgütün her tür olanağını en iyi biçimde korumak ve bunları geliştirmeye, çoğaltmaya çalışmak.

3- Üyelerin Hakları

a) Örgütün programatik, stratejik ve taktik görüşlerini, tüm kademe-lerdeki MLKP-K örgütlerini ve yönetici üyelerini eleştirebilmek.

b) Organ toplantısında, üye tartışma toplantıları vb. platformlarda, örgütün iç basınında, düşünce, eleştiri ve önerilerini sunmak, tartışmak ve geniş kapsamlı tartışma önerisinde bulunmak.

c) Seçme ve seçilme hakkına sahip olmak

d) Yer aldığı örgüt organında kendisi ile ilgili olarak yapılacak tartışmaya fiilen katılmak ve hakkında ceza verilmeden önce yetkili organa savunmasını sunmak.

e) Hakkında alınmış kararlara, örgütsel işlerlik çerçevesinde MK veya kongreye itirazda bulunmak.

f) Örgütten ayrılabilmek.

4- Aday Üyelerin Hak ve Görevleri

a) Aday üyeler ile üyeler arasında görevler açısından herhangi bir farklılık söz konusu değildir.

b) Aday üyelerin seçme-seçilme ve komite düzeyindeki örgütlerde görev alma hakları yoktur. Bunlar dışında kalan tüm üyelik haklarından yararlanırlar. Aday üyeler kongrede temsil edilir.

II- MLKP-K'NIN YAPISI VE İŞLEYİŞİ

5- MLKP-K'nin temel örgüt ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. MLKP-K'nın yönetiminin yol gösterici ilkesi ise kolektivizmdir.

a) MLKP-K, üretim ve bölge esası üzerinde örgütlenir.

b) MLKP-K, esas olarak tüm organlarının seçimle belirlenmesinden yana olmasına rağmen, faşizmin zorunlu kıldığı ağır illegalite koşullarında bu, kongre ve Merkez Komitesi'nin oluşumunda uygulanır. Diğer örgütler yukarıdan aşağıya doğru kurulur.

c) Seçim ilkesinin uygulandığı her durumda tek tek aday olma ve gizli oy yöntemleri uygulanır.

d) Bütün organların sekreteri ve sekreter yardımcıları demokratik danışma yöntemi işletilerek atamayla belirlenir.

e) Demokratik merkezîyetçiliğin bir gereği olarak birey örgüte, alt organlar üst organlara, azınlık çoğunluğa, tüm örgüt MK'ya, MK kongreye tabidir.

f) MLKP-K'nın her alt organı bir üst organa, MK tarafından saptanan periyod dahilinde, düzenli faaliyet raporu verir. MK, raporları değerlendirerek sonuçları ilgili örgütlere iletmekle yükümlüdür.

g) Tüm MLKP-K örgütleri, MLKP-K çizgisi ve kararları doğrultusunda faaliyet özerkliğine sahiptir.

h) Demokratik merkezîyetçilik ile düşünce özgürlüğü ve irade birliği teminat altına alınmıştır. Her organ üyesi görüş ve önerilerini sunma, tartışma, oy kullanma hakkına sahiptir.

ı) MLKP-K'nın örgütsel işleyiş ilkesi kolektivizmdir. Kollektif akıl ve kolektif iradenin egemen olduğu bir işleyiş esas alan MLKP-K, eleştiri ve özeleştiriye hayat damarlarından biri olarak görür. Hatalarına karşı tutumu sınıfa karşı sorumluluğu çerçevesinde ele alır. Hatalarına karşı hoşgörölü olmaz, onları gizlemez.

III- TEMEL MLKP-K ÖRGÜTÜ VE BAŞLICA YÖNETİCİ ÖRGÜTLER

6- Hücre

a) MLKP-K'nın temel örgütlü hücredir. Hücre en az üç üye ve aday üyeden oluşur.

b) Hücreler MLKP-K'yı temsil eder, onun verdiği görevleri yerine getirirler.

7- Yerel Örgütler

a) Yerel örgütler sorumluluk alanlarında MLKP-K çizgisini ve üst organların kararlarını uygular ve tüm örgüt faaliyetini yönetirler.

Bu örgütler çalışma sahalarının tüm sorunlarıyla ilgilenirler ve ihtiyaç duydukları her tür kararı alıp uygularlar. Gerekli saydıkları komite, komisyon vb. organları oluştururlar.

b) Yerel komiteler kendi adlarına, MLKP-K çizgisine uygun gazete, bülten vb. yayınlar çıkarabilirler.

c) Yerel yönetim merkezi İl Komiteleridir.

d) MLKP-K, Kürdistan örgütlenmesinde, Kürt ulusal gerçeğine dayanır ve Kürdistan Seksiyonu biçiminde örgütlenir.

8- Yurtdışı örgütlenmesi: MLKP-K'nın yurtdışı örgütü Merkez Komitesi tarafından kurulur.

9- MLKP-K'nın gençlik yığınları içindeki komünist kitle örgütü olan komsomol, ideolojik-siyasi bağlılık, örgütsel bağımsızlık ilkesi temelinde çalışır.

10-MLKP-K'nın MK dahil bütün organları, kadın çalışmasının bir ihtiyacı olarak kendilerine bağlı kadın komisyonları kurarlar.

11- Kongre, Olağanüstü Kongre

MLKP-K'nın en yüksek organı kongredir. Olağan kongreler üç yılda bir toplanır.

a) Kongrenin gündemi en geç üç ay önce açıklanır.

b) Kongrede temsil oranı MK tarafından belirlenir. Delegeler seçim yoluyla saptanır. Seçimler örgüt ve üye esasına göre düzenlenir.

c) Kongrenin başlayabilmesi ve kararlarının bağlayıcı olması için delegelerin salt çoğunluğunun hazır bulunması şarttır.

d) MK olağan kongreyi erkene alabilir veya erteleyebilir. Erteleme süresi 6 ayı geçemez.

e) Olağanüstü kongre, mevcut üyelerin salt çoğunluğunun veya il komitelerinin 2/3'ünün talebi ya da MK'nın girişimi üzerine toplantıya çağrılır. Oluşum biçimi olağan kongreyle aynıdır.

f) Merkez Komitesi, olağanüstü kongre talebinde bulunan üyelerin taleplerini, eline geçtikten sonra bir ay içinde örgüte sunmak zorundadır.

g) MK, olağanüstü kongreyi altı ay içinde toplamazsa, il komiteleri MK'nın yetkilerine sahip bir kongre örgütlenme komitesi kurar ve en geç 6 aylık bir sürede kongreyi toplarlar.

h) MK'nın düşman saldırıları sonucu ağır darbeler yediği koşullarda il komitelerinin temsil edileceği bir toplantı örgütlenerek burada olağanüstü kongreyi gerçekleştirecek bir kongre örgütlenme komitesi belirlenir.

ı) Kongre, MK'nın raporunu görüşür. MK'yı (asil ve yedek üyeleri) seçer. Örgütün teorik, siyasi ve örgütsel sorunlarını karara bağlar. Program ve tüzük sorunlarının çözümünde yetkili organ kongredir.

12- Konferans

a) Örgüt konferansları, iki kongre arasındaki dönemde ihtiyaç halinde toplanır. Konferansta temsil edilme biçimi ve konferansın içeriği Merkez Komitesi tarafından belirlenir.

b) Konferans kararlarının yaşama geçirilebilmesi için Merkez Komitesi'nin onayı şarttır.

13- Merkez Komitesi

Merkez Komitesi, iki kongre arasında MLKP-K'nın en yüksek organıdır. Bu süreçte tüm MLKP-K'yı yönetir, her alanda örgütü temsil eder, kongrede alınan kararları hayata geçirir. Tüm faaliyetlere önderlik eder, MLKP-K'nın taktiklerini saptar, maliyeyi yönetir.

a) MK, kendi içinde uzmanlaşmanın gerektirdiği iç örgütlenmesini gerçekleştirir. Çalışmalarını düzenleyecek bir iç tüzük hazırlar.

b) MK, sayısal bir azalma halinde yedekler arasından (yedeklik sırasına göre) yeni üyeler alır. Düşmanın eline geçen MK üyesi aksi bir neden olmadıkça statüsünü korur. Serbest kaldığında yerine alınmış üyenin organ üyeliği de sürer.

c) MK, kongrede belirlenen sayının 1/3'ü oranında yeni üye alabilir. Yeni üyelerin kabulü için 2/3 çoğunluk şarttır.

d) MK üye ve yedek üyelerinin organdan çıkarılması, genişletilmiş toplantıda MK asıl üyelerinin 2/3'lük çoğunluğunun kararı ile olanaklıdır. MK üyelerinin MLKP-K'dan atılması için ise geriye kalan üyelerin oybirliği şarttır.

e) Merkez Komitesi üyeleri kongrenin oy hakkına sahip doğal delegeleridir. MK yedek üyeleri ise, seçime örgütte katılırlar.

IV- ÖRGÜT DİSİPLİNİ

14- En sıkı örgüt disiplini, tüm üyelerin ve örgütlerin en yüksek görevidir. Örgüt kongresinin, merkez komitesinin ve tüm yönetici örgüt organlarının kararları tam ve kesin olarak uygulanır. Düşünce ayrılıkları bulunan tüm sorunlar karar alınmaya değin örgüt içinde özgürce tartışılır.

a) MK örgüt içinde eğitim amaçlı çeşitli tartışmalar açabilir, ancak program ve tüzük sorunlarına ilişkin bir tartışma başlatılacaksa bunu kongreye bağlı olarak yapmak zorundadır.

b) MLKP-K komitelerinin yarısının talebi üzerine MK örgütte tartışma açmakla yükümlüdür.

c) Tartışma ve öneriler her üyenin kendi biriminde ya da meşru örgüt platformlarında (kongre, konferans, örgüt içi yayın) yapılır. Aykırı bir durum örgütsel anarşiye, dolayısıyla örgüt disiplinini ihlale yol açacağından, kabul edilemez.

d) Örgüt disiplinine aykırı hareket edenler hakkında, üyelikten çıkarma, uyarı, ağır ihtar, geçici görevden alma, alt göreve verme, süreli olarak yönetici görev vermeme, aday üyeliğe indirme, üyelik ilişkisini süreli olarak dondurma cezaları verilebilir.

e) Üyelikten çıkarma il komitesinin kararı ve MK'nın onayıyla olur. Diğer cezalar il komiteleri tarafından verilebilir ve bunlar yürürlüğe girer. Tüm cezalar için ilgili kadroların itiraz hakkı saklıdır. İtiraz MK'ya yapılır.

f) Sistematik olarak kurallara aykırı davrananların üyelikleri gözden geçirilir. Peş peşe iki ay aidat ödemeyen üyeye uyarı yapılır, üçüncü kez ise üyeliği sona erer.

g) Üyelikten çıkarılan veya görevinden alınanlar örgütle ilişkilerini bir biçimde sürdürürlerse yapılacak ilk kongrede kendileriyle ilgili olarak alınmış karara itiraz hakları vardır.

h) İşkencede çözölen üyenin üyeliğı düşer.

V- DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ VE HİZİPÇİLİK

15- MLKP-K, hiziplerin varlığıyla bağdaşmayan irade ve eylem birliğidir. MLKP-K içinde her türlü hizipleşme ve hizipleşme çağrısı yasaktır, üyelikten ihracı gerektirir. Her türlü hizipleşmenin MK'ya iletilmesi ve bu durum MK içinde de söz konusuysa örgüte duyurulması kesin bir zorunluluktur. MLKP-K'nın hiçbir yasası, MLKP-K'ya karşı kullanılamaz.

Örgütsel çalışma ve ilişkiler kendi doğal işleyişi içinde sürdürölür. Organ dışında rastgele ilişki yasaktır ve disiplin suçudur.

VI- ÖRGÜTÜN MALİ KAYNAKLARI

16- Örgütün mali kaynakları üye aidatlarından, bağışlardan ve amaca aykırı olmayan diğer gelirlerden oluşur. Üyelik aidat miktarı MK tarafından belirlenir. Bunda ülkenin en düşük gelirli işçilerinin durumu dikkate alınır.

TÜZÜK YORUMU

1. Madde: a şıkkı; üye ve aday üye kabulunun il komiteleriyle sınırlı tutulması geçici bir durumdur. Bu reorganizasyon koşullarında daha büyük bir titizliğin ve daha sıkı bir disiplinin gerekliliğinden kaynaklanan özel bir tedbirdir.

Üyelik başvurusu ve önerisi yazılı yapılmak zorundadır.

MK, gerekli gördüğü takdirde doğrudan üye ve onur üyesi yapma yetkisine sahiptir.

2. madde: MLKP-K üye ve aday üyeleri merkezi yayınları incelemek, desteklemek ve dağıtmakla yükümlüdür.

3. madde: MLKP-K üyeleri, parti içi gelişmeler ve sorunlarla ilgili, illegalite ve güvenliğe aykırı olmamak koşuluyla bilgi edinme hakkına sahiptir.

Kadrolar görevlendirilirken demokratik danışma yöntemi uygulanarak düşünceleri alınır.

5. madde c şıkkı: Gizli oy ve gizli sayım yöntemiyle seçimlerin yapıldığı her durumda kadroların 1/3'ünün talebi halinde seçim sonuçları açıklanır.

7. madde a şıkkı: MLKP-K ile zindandaki üyeleri arasında bağların henüz kurulmadığı koşullarda, parti kadroları dışardaki statüleri temelinde bir MLKP-K örgütü kurarlar.

MLKP-K ile bağ kurulana değin zindanda oluşturulan bu örgütün kararları bağlayıcıdır. MLKP-K'nın böyle bir örgütünde yer alabilmeleri için MLKP-K üyelerinin poliste direnmiş olmaları ön koşuldur.

İçinde örgütlü sempatizanların da yer aldığı çalışma grupları, MLKP-K'nın çeper örgütleridir.

Parti üye aday üye ve ileri taraftarlarından çalışma grupları oluşturulur. Bunlar MLKP-K'nın çeper örgütleridir.

8. madde: Göçmen işçileri bulundukları ülke devrimine bağlı olarak örgütlenme politikası, ilkede ya da anlayış olarak doğrudur. Ancak, bugün için bu politikayı yaşama geçirmenin koşulları yoktur. Bu durum yurtdışı örgütlenmemizin kapsam ve görevlerini de doğal olarak genişletmektedir.

Yurtdışı bir cephe gerisidir. Yurtdışında MLKP-K örgütlenmesi ge-

reklidir. Yurtdışı MLKP-K örgütlenmesi, başlıca olarak, a) enternasyonalist ilişkileri geliştirmek, partiyi uluslararası alanda tanıtmak; b) Türkiye'li ve K. Kürdistan'lı göçmen işçileri ve politik sürgünleri ülke devrimine bağlı olarak örgütlemek; c) yaşadıkları ülkelerde sınıf mücadelesine katılmalarını sağlamak; d) MLKP-K'yı kadro, mali, teknik vb. her konuda desteklemek gibi görevleri yerine getirmekle sorumludur.

Yurtdışı örgütlenmesi, MLKP-K örgütlenmemizin bir parçasıdır ve MK'ya karşı sorumludur. Koşulları nedeniyle, MLKP-K'nın üyelik ve kadro politikası olduğu gibi uygulanamaz. Yurtdışı koşullarında, daha sıkı bir üyelik ve kadro politikasının uygulanması, kadro birikiminin önlenmesi, üye ve üye adaylarının her yönden ülke koşullarında mücadeleye göre hazırlanması, sıkı bir denetim ve disiplin uygulanması zorunludur. Yurtdışı koşullarının yol açabileceği farklılaşma göz önünde tutularak, bunun gerektirdiği önlemler verimli tarzda sürekli olarak geliştirilmelidir.

11. b şıkkı; MK, gerekli bulduğu durumda kongreye çağrılı delege getirme yetkisine sahiptir. Çağrılı delegelerin oy hakkı yoktur.

11. Madde g şıkkı: MK, olağanüstü kongre talebini yazılı yanıtıyla birlikte örgüte sunar.

Olağanüstü Kongre iradesi ortaya çıkmasına rağmen kongreyi toplamamakta direnen MK, resmiyetini ve meşruiyetini kaybeder.

MK, İl Komiteleri arasında KÖK kurulabilmesi için bağlantı kurmak zorundadır. MK'nın bu bağlantıyı sağlamadığı durumda İK'lar kendi olanakları ve inisiyatifleriyle ilişki kurarlar.

Her durumda KÖK'ün çoğunluğunu olağanüstü kongre toplanmasını savunanlar oluşturur.

KÖK'ün oluşturulabilmesi için çok çeşitli yöntemler izlenebilir:

a) 11. maddenin b şıkkında öngördüğü gibi olabilir;

b) İK'ların eşit temsilcilerinin katılımı veya İK sekreterleri (ya da İK sekreter ve sekreter yardımcılarının) bir araya gelmesiyle;

c) Belli koşullarda bir kaç İK'nın biraraya gelmesiyle de oluşabilir.

12. madde a şıkkı: Yerel örgütler MK'ya önceden bildirmek koşuluyla yerel sorunlarla ilgili konferans düzenleme yetkisine sahiptir.

12. madde e şıkkı: Olağanüstü kongre sorununda Kürdistan komitesi, bölge komiteleri ve yurtdışı komitesi İK'nın yetkilerine sahiptir.

MK gerekli gördüğü hallerde merkezi sorunları gündeme alan konferanslar düzenler.

13. madde b şıkkı: Tutsak düşen MK üyeleri bulundukları alanda seçime katılırlar.

14. madde a şıkkı: MK gerekli gördüğü hallerde güncel siyasal ve örgütsel sorunları illegal MYO'sunda tartışmaya açabilir.

d şıkkı: İK'lar İK üyeleri hakkında ceza veremez, bu hak MK'ya aittir.

Örgütsel çıkar ve güvenlik açısından, MLKP-K örgütleri üye veya sekreterlerinin görev ve statülerini tedbir açısından dondurma yetkisine sahiptir. Sorunu çözüme kavuşturacak olan organ, yetki sahibi (İK ve MK) komiteleridir.

e şıkkı: MLKP-K üyelerine verilen cezaların sicillerinden silinip silinmeyeceğine kongre karar verir.

STRATEJİK ve TAKTİK

STRATEJİK PLANIMIZIN ANA ÖZELLİKLERİ

Programımız tarafından doğru bir biçimde tanımlandığı gibi, devrimimizin ilk aşamasını anti-emperyalist demokratik devrim oluşturmaktadır. Bu devrim aşamasının stratejik planı, Marksist Leninist teori, bu teoriyi rehber alan programımızın Türkiye'nin toplumsal maddi gerçeğine yönelik çözümlmeleri ve bu çözümlmeler üzerinde yükselen asgari programımız tarafından aydınlatılmıştır.

Bu plana göre;

Devrimin stratejik hedefi; emperyalizm, işbirlikçi tekелci burjuvazi ve büyük toprak sahipleridir, onların faşist diktatörlüğünün yıkılmasıdır; Ana darbenin doğultusu; orta burjuvazidir.

Devrimin önder gücü; proletaryadır.

Devrimin temel güçleri; proletarya, kent ve kır küçük burjuvazisidir.

Temel ittifak; proletarya ile kent ve kır küçük burjuvazi arasındaki ittifaktır.

Devrimin stratejik sloganı; işçi ve emekçi sovyetleridir.

Dolaysız yedekler; geniş kent ve kır yoksulları, bütün ülkelerin devrimci işçi ve halk hareketleri.

Dolaylı yedekler; karşı devrim kampındaki iç çelişkiler.

Bu stratejik plan, proletaryanın karşı devrimci orta burjuvaziye yalıtarak kent ve kır küçük burjuvazisini yedeklemesini; bu ittifaka dayanan anti-emperyalist demokratik devrim üzerinde hegemonya kurmasını; bu hegemonyasına ve devrimin zaferine dayanarak, bilinç, örgütlülük düzeyi ile kent ve kır yarı-proletaryasıyla ittifak derecesine göre kesintisiz olarak sosyalist devrime yönelmesini öngörmektedir.

Stratejik önderliğin temel görevi, bu planı uygulamak ve başarıya ulaştırmaktır. Bunun için stratejik önderlik, tüm bu devrim aşaması boyunca

ve onun her anında, bu planı gerçekleştirmenin öznel koşullarını olgunlaştırmaya, çıkan her olanaktan yararlanmaya, nesnel koşulların bir unsuru olan kendiliğinden kitle hareketlerini bu plana göre mevzilendirmeye ve bu mevzilenme için gerekli manevraları yapmaya çalışmakla yükümlüdür. Bu aşamanın her iniş ve çıkış, yükselme ve düşüş aşamasında, taktik plan ve taktik önderlik, stratejik önderliğin en büyük yardımcılarından biridir. Bununla beraber taktik önderlik, o dönem boyunca stratejik önderliğin yerine ikame edilemez. Stratejik önderliğin, taktik önderliğin ilgi alanı dışındaki güncel görevleri varolmaya devam eder; her ikisi yanyana, birbirlerini tamamlayarak ve güçlendirerek işlevlerini yerine getirirler.

Buradan çıkan açık bir sonuç olarak belirtilmelidir ki, strateji, bir kere planlarını ortaya koyduktan sonra kenara çekilen, soyut ve cansız bir araç değildir. Aksine günlük pratik içinde, olayların stratejik plan doğrultusunda gelişimini sağlamaya çalışan etkin bir güçtür; komünist partisinin devrimi yönetebilmesinin çok önemli bir aracıdır.

Bunun içindir ki, stratejik önderlik, elindeki toplumsal ve siyasal güçlerin somut durumunu ve özelliklerini, hareket yeteneklerini ve iç ve uluslararası her yeni gelişmenin gerek bu güçler, gerekse de devrimin gidiş yönü üzerindeki etkilerini sürekli bir biçimde izlemek ve yönlendirmeye çalışmak göreviyle donanmıştır.

a) Stratejik Plana İlişkin Somut Veriler:

Son 30 yılın devrimci tecrübesi ve bugünkü durum, stratejik planımızda en genel biçimiyle ifade edilmiş olan toplumsal güçleri, bunların hareketlerinin içerik ve yönünü yeterince net bir biçimde ortaya koymuştur.

Türkiye’de güçlü bir kendiliğinden işçi hareketi mevcuttur. Kendiliğindenliğin doğası gereği, sürekli iniş ve çıkışlı bir seyir izlese de, bu hareket, son 30 yılın ve özellikle de 1987 sonrası dönemin toplumsal olayları üzerinde etkisi gittikçe artan bir güç olarak yerini almıştır. Bu hareketin temel zaafı —yine kendiliğindenliğin bir sonucu ve sendikal temelde kaldığı sürece de bilincinin gelişebileceği en üst sınır olarak— üzerindeki burjuva reformist boyunduruk ve devrimci ve komünist bir önderlikten yoksun oluşudur.

Bugün bir devrim aşamasında bulunan Kürt ulusal hareketi ve onun esas gücünü oluşturan Kürdistan küçük burjuvazisi, özellikle de geniş yoksul köylü yığınları, devrimimizin en temel güçlerinden birisi olduklarını pratik olarak kanıtlamış bulunmaktadır. Kürt ulusal devrimi, devrimimizin bir bileşenini oluşturmakta; Kürt ulusal sorunundan patlak veren devrimimiz dengesiz bir gelişim göstermektedir. Nesnel ve tarihsel nedenleri yanı sıra bu dengesiz gelişimin, hareketin küçük burjuva milliyetçi önderliği ile doğrudan ilişkisi bulunmaktadır. Burada da hareketin temel zaafı, devrimci proleter, komünist bir öncülükten yoksun bulunmasıdır. Hareketin önderliği, devrimin dengesiz ve bölgesel gelişimi, aynı zamanda devrimin yenilgi olasılığını

koşullandıran çok önemli bir etken oluşturmaktadır.

Stratejimizin en temel sorununu, kilit sorununu, işçi hareketi ile Kürt ulusal hareketinin ittifakı sorunu oluşturmaktadır. Devrimin zaferi, asıl olarak bu ittifakın gerçekleşmesine bağlıdır. Bunun için ise işçi sınıfının öncü konuma uygun devrimci bir niteliğe ulaşması, devrimci işçi hareketinin Kürt ulusal hareketiyle birleşebileceği bir düzeye ulaşması gereklidir. Bu gereklilik, proletaryanın diğer küçük burjuva müttefiklerini yedekleyebilmesi bakımından da geçerlidir.

Günümüzde Kürdistan'da küçük burjuvazi devrimci bir konuma ulaşmışken, Batı'nın geniş kent ve kır küçük burjuvazisi, henüz devrimci bir konumdan uzaktır. Bugün için kent küçük burjuvazisinin sadece bir bölümünün ilerici-reformcu bir hareketinden bahsetmek mümkündür.

Kent küçük burjuvazisinin aydın ve eğitimli kesimleri son 30 yıllık süreçte önemli bir ilerici rol oynamışlardır. Bugünkü görece geriliğinden bağımsız olarak, son 30 yıllık süreçte kendisini güçlü bir biçimde ortaya koyan ve önemli roller üstlenen anti-emperyalist demokratik bir gençlik hareketi yaşanmıştır. Memur hareketinin bugünkü yükselişi, kent küçük burjuvazisinin bu bileşeninin devrimci karakterini ve devrimimizde oynayacağı/ oynayabileceği rolü göstermekle kalmamış, bugün Batı'daki kitle hareketinin yükselişinin en önemli güçlerinden birisini oluşturmuştur. Aynı şekilde kentlerde, bugüne kadar yeterince değerlendirilemeyen önemli bir demokratik kadın hareketi potansiyeli bulunmaktadır.

Batı'nın kent esnafı, zanaatkarı vb. küçük burjuva kesimleri ile esasen küçük üreticilerden oluşan geniş kır küçük burjuvazisi, devrimimizin çok önemli bir temel gücü ve yedeği olmasına karşılık, henüz güçlü bir anti-emperyalist, demokratik eylem ve geleneğe sahip değildir. Son 30 yıllık süreçte, iki devrimci yükseliş döneminde —gerek 1965-'71 gerekse 1974-'80 dönemlerinde— işçi sınıfının ve kentlerdeki devrimci hareketlerin gelişimi ile yüzlerini belirli ölçülerde devrime dönmüşlerse de, bu kesimler, bugün için ilerici bir hareketlilikten önemli ölçüde uzaktırlar ve yedeklenmeleri şimdilik zayıf bir olasılıktır. Aksine bu kesimler, bugün önemli ölçüde gericiliğin her türünün oy deposudurlar ve daha kötüsü, faşist diktatörlüğün ırkçı ve şeriatçı faşist güçler eliyle kışkırttığı Türk-Kürt, sunni-alevi, şeriatçı-laik vb. renkler taşıyan iç savaş girişiminin önemli bir yedek gücü olma riskini taşımaktadır. Stratejimizin en önemli zaaf noktalarından birisi budur ve bu zaaf noktasını devrimci eylemin ve taktiğin stratejiyi güçlendirici etkisiyle aşmanın biçimlerini bulmak gereklidir. Bu biçim, kentlerdeki devrimci eylemi daha da güçlendirmekte ifadesini bulmaktadır.

Türk kapitalizminin işbirlikçi ve görece olarak geri karakteri, kırsal alanda varlığını sürdüren yarı-feodal kalıntılar vb. gibi nedenlerle nüfusun çok önemli bir kesimini oluşturan kent ve kır yoksulları (yarı-proletarya), Batı'da devrimin bugünkü zayıflığı nedeniyle, faşizm ve gericiliğin en çok istismarına

uğrayan kesimlerden birisini oluşturmaktadır. Oysa proletaryanın her iki devrimde de müttefiğini oluşturan bu kesimlerin, proletarya bakımından önemi, sadece anti-emperyalist demokratik devrimi zafere ulaştırmak ve hegemonya kurmak için bu kesimlerin mutlaka arkasına almasının gerekliliğinden değil, aynı zamanda bu kesimlerle ittifakının derecesinin derhal sosyalist devrime geçmesini (ya da geçmemesini) belirleyen önemli bir unsur olmasından kaynaklanmaktadır. 1974-'80 devrimci yükseliş döneminde önemli bir hareketlilik yaşayan kent yoksulları yanısıra, bugün de geniş Kürt yoksul köylüleri, yarı-proletaryanın güçlü devrimci niteliklerini ortaya koymaktadır. O nedenle de kent ve kır yoksulları içindeki özellikle de büyük kentlerin gecekondu semtlerindeki komünist çalışma, stratejimizin en temel sorunlarından birisinin, hegemonya sorununun, önemine uygun bir dikkatle ele alınmak zorundadır.

Son 30 yıllık süreçte, stratejiye konu olan bu toplumsal/güçlere yeni güçler, dolaysız yedekler eklenmiş ya da bu doğrultuda yeni potansiyeller oluşturmuştur.

Ulusal ve dinsel/mezhpsel azınlıklar, bu yeni güçlerin başında gelmektedir. Ezilen, baskı altında tutulan bir mezhep olarak alevilerin, her iki devrimci yükseliş boyunca ilerici bir rol oynadıkları ve bu yüzden faşizm ve gericiliğin boy hedefi haline geldikleri açık olmak yanısıra, bugün de esasen demokratik bir temel üzerinde güçlerini topladıkları görülmektedir. Bu hareket güçlü tarihsel köklere sahiptir ve alevi kitlelerinin tüm bir anti-emperyalist demokratik devrim boyunca ileri bir rol oynayacakları açıktır.

Aynı şekilde, Kürt ulusal devriminin ve dünya ölçeğinde yeniden yoğunlaşan ulusal etmenin de etkisiyle, kendilerini çok cılız bir biçimde de olsa ifade etmeye başlayan Laz, Çerkez, Abhaz, Gürcü, Arap, Çingene, Rum Yahudi, Ermeni vb. ulusal azınlıklar da devrimimize önemli bir dolaysız yedekler deposu oluşturmaktadır. Güçlü bir devrimci dalganın bu güçleri ileri mevizlere taşıyabileceği tartışmasız bir gerçektir.

Bunların yanısıra, tek tek anti-emperyalist, demokratik taleplerden yola çıkarak oluşan/oluşacak hareketlerin —ki bunlar önemli ölçüde küçük burjuva hareketlerdir— devrime önemli bir yedek teşkil ettiği kuşkusuzdur. Bununla beraber, İnsan Hakları, Çevre vb. hareketlerde olduğu gibi, ülkemizde reformizmin egemenliği ve yaşanan gericilik yıllarının etkisiyle gericileşen küçük-burjuva reformizmin artan etkisi, bu hareketlerin yedeklenmesinde stratejiye, ana darbesinin doğrultusunu daha güçlendirme, yani reformizmin yalıtılması için daha yoğun bir çalışma görevi yüklemektedir.

Devrimimizde temel ya da tali belirli bir rol oynayabilecek toplumsal güçlerin somut görünümü bu biçimdedir. Hiç kuşkusuz ki, bu toplumsal güçlere tekabül eden politik güçler de mevcuttur. Fakat söz konusu gruplar kendi sınıf temelleri üzerinde geniş bir kitlesel tabana oturtmayı başaramamıştır. Bu devrimci gruplar dar birer aydın topluluğu görünümü ar-

zetmektedirler. Bununla beraber belirli devrimci akımların, karşı devrimin yoğun terörüne ve dünyada ve Türkiye'de yaşanan yoğun tasfiyeciliğe karşın ayakta kaldıkları; son 30 yılın devrimci olayları içinde pişerek kökleştikleri ve kalıcılaştıkları da görülmektedir. Bu, devrimimiz ve strateji bakımından önemli bir kazanım ve avantajdır. Fakat yine bu devrimci hareketler içinden çıkmış küçük burjuva reformizminin giderek güçlenmesi, reformizm şahsında karşı-devrimi güçlendirmekte ve bu da, devrim için bir dezavantaj teşkil etmektedir. Bu dezavantajı avantaja dönüştürmenin yolu, reformizme karşı, özellikle bu grupların tabanını kazanmaya yönelik mücadeleyi güçlendirmekten geçmektedir.

Komünist hareketin küçük burjuva devrimci gruplarla ittifakı, bunun eylem birlikleri, bloklar ve giderek de bir ortak cephe tarzında geliştirilmesi, sadece taktiğin değil daha çok stratejinin bir sorunudur. Stratejinin temel ittifakını gerçekleştirmenin somut bir biçimidir. Bu nedenle de komünistler, bu gruplarla ittifaka ve onun bugünkü somut bir biçimi olarak eylem birliklerine hakettiği stratejik değeri vermelidirler.

Son 30 yıllık süreç, devrimin güçleri kadar, karşı-devrimin güçlerini de önemli ölçüde netleştirmiş ve geliştirmiştir. Her iki devrimci yükseliş kendisini geliştiren karşı-devrimi de geliştirmiş ve örgütlemiştir.

Stratejimizin ana darbesinin doğrultusunu oluşturan orta burjuvazi, bu süreç boyunca, bir yandan emperyalizm (ve işbirlikçi tekelci kapitalizm) ile ekonomik bağlarını daha geliştirir ve onlarla bütünleşirken, öte yandan da devrimci yükselişlerin etkisiyle daha da gericileşmiş ve faşist diktatörlüğün en temel yedek lastiği olma niteliği daha belirgin hale gelmiştir. Bu sınıf tamamıyla karşı-devrimci bir konumdadır. Reformizm ve liberalizm, hangi biçimiyle belirirse belirsin, son tahlilde bu sınıfın dünya görüşünün siyasi eğiliminin ve ekonomik-toplumsal çıkarlarının en yalın ifadesidir. Bu sınıfın ekonomik gücü zayıf olmasına karşın, reformizm aracılığıyla çok önemli bir ideolojik ve politik gücü mevcuttur.

Karşı devrimci liberalizmin ve reformizmin tek biçimi, bugün faşizmle tam bir blok kurmuş olan ve önemli bir iflas yaşayan sosyal demokrasiden ve artık yüzlerindeki sahte sosyalist maskesini de atan revizyonizmin değişik biçimlerinden ibaret olmadığı gibi, gerek küçük burjuvazinin reformcu yöneliminden gerekse de kendiliğinden (sendikal) işçi hareketinin saflarından sürekli bir biçimde kendisine taze güçler bulmaktadır. Türkiye'de reformizmin gücü, kemalizmin ulusal kurtuluş savaşında oynadığı rolün yakın zamana kadar demagojik bir biçimde idealize edilmesinden tutalım da, 1970'lere gelinceye kadar "sol" adına hareket eden bütün güçlerin burjuva kuyrukçusu, oportünist-revizyonist reformcu karakterine kadar bir çok etkenin koşullandığı güçlü tarihsel köklere dayanmaktadır. Aynı zamanda, Türkiye'deki sendikal yapı, mücadele gelenekleri ve sendika ağalığının gücü, reformizmin etkisini ve kaynaklarını güçlendiren önemli bir unsurdur. Keza

yukarıda vurgulandığı gibi, yaşanan tasfiyecilik olgusu da reformizmi güçlendirmektedir.

Öte yandan burjuva parlamentosu ve partilerinin kitlelerle bağının iyice zayıflaması, sosyal-demokrasinin iflasi, yaşanan kriz, —ki bu kriz bir rejim krizidir. Kürt ulusal devriminin doğrudan bir sonucu olarak 70 yıllık cumhuriyet sorgulanır hale gelmiştir— emperyalizm ve işbirlikçi tekелci burjuvazi, doğrudan kendisine bağlı ve hatta büyük burjuvalardan oluşan, "yeni" sahte liberal güçler yaratmaya yönelmiştir. "Yeni Demokrasi Hareketi", "2. Cumhuriyet" vb. emperyalist ve işbirlikçi tekелci kapitalist girişimlerin, kısa vadeli olası politik etkileri bir yana, ideolojik olarak reformizm ve liberalizmin boyunduruğunu güçlendirici bir etkiye bulunacağı kuşkusuzdur. Aynı şekilde yığınlar bakımından reformcu bir "umut" gibi algılanan politik islamın yükselişi de bu boyunduruğun yeni ve önemli bir hal-kasını teşkil etmektedir.

Bunca geniş bir yelpazeye yayılan reformcu, liberal ideolojik ve politik boyunduruğun kırılması; komünist hareketin yürüteceği çok yönlü ideolojik ve politik çalışma kadar, stratejik ve taktik önderliğin daha yoğun yönelimine ve gerekli manevralarına bağlıdır.

Son 30 yıllık süreç ve bugünkü durum, stratejik planımızın hedefini oluşturan emperyalizm, işbirlikçi tekелci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin ekonomik ve politik konumlarında da önemli değişiklikler meydana getirmiştir.

Bu süreç boyunca, emperyalizme bağımlılığı daha da derinleştiren işbirlikçi tekелci kapitalizm gelişip egemenliğini en uçra noktalara kadar yaymıştır. Fakat, aynı süreç, bir iç pazar çerçevesinde gelişebilmesinin sınırlarına yaklaşan ve aynı zamanda doğası gereği çürüten bir kapitalizm olan işbirlikçi tekелci kapitalizmin tam bir çürüme dönemi olmuş ve bugün çok iyi görüldüğü gibi bu çürüme tam bir ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel, ahlaki vb. çöküntü halini almıştır. Bu sürecin ve gelişen devrimci hareketin bir sonucu olarak politik rejim daha da gericileşerek faşist bir biçim almıştır. Tekелci kapitalizmin esas eğilimini oluşturan politik gericilik ve onun en yoğunlaşmış biçimi olarak faşizmin bu gelişimi, aynı zamanda Türk egemen sınıflarının en son mevzilerinde bulunduklarını da göstermiştir. Kürt ulusal devrimi ve yaşanan kriz, faşist diktatörlüğü daha fazla şiddete başvurmaya yönelttiği gibi, aynı zamanda çözümsüzlük içinde kıvrandığını da göstermiş ve rejim artık bugün iflas noktasına gelmiştir.

Bu olguların doğrudan bir sonucu olarak ve yanısıra uluslararası ve bölgesel gelişmelerin de etkisiyle, rejimin manevra olanaklarının iyice zayıfladığı, buna karşılık devrimin hareket kabiliyetine yeni olanaklar sunduğu belirtilmelidir. Düşmanın yedekleri ve cephe gerisi kadar, hareket kabiliyetini de hesaba katması gereken stratejik önderliğin, bu olanağı değerlendirebilmesi ise, sürekli yinelandığı gibi, ancak devrimci bir işçi hare-

ketinin varlığına bağlıdır.

İşbirlikçi tekelci kapitalizmin gelişme derecesi ve onun artık bir çürüme aşamasında olmasından bir başka stratejik sonuç daha çıkar ki o da; toplumsal pozisyonları daha da gelişen proleter ve yarı-proleter kitlelerin devrime damgalarını vurması, proletaryanın devrimin hegemonyasını ele geçirebilmesi ve buna dayanarak kesintisiz bir biçimde sosyalist devrime geçebilmesinin nesnel koşulları bugün daha da güçlüdür.

Tüm bu toplumsal güçler çerçevesinde, son bir nokta olarak belirtilmelidir ki, uluslararası ve bölgesel planda, emperyalistler ve gericiler arası güç ilişkilerinde meydana gelen değişiklikler de devrimimiz için önemli bir dolaylı yedek teşkil etmektedir. Revizyonist blokun yıkılması ve SB'nin dağılması sonrasında yaşanan süreç, uluslararası devrim güçlerini olumsuz etkileyen bazı dezavantajlar yaratmakla birlikte, aslında karşı devrim kampında tek tek ülkelerde devrimin gelişimini kolaylaştırabilecek önemli yeni çatlaklar yaratmış; belirsizlikle dolu uluslararası ve bölgesel gelişmelerin yönü, güçlü devrimci mayalanmaların oluşmasına da zemin sunmuştur. ABD emperyalizminin "yeni dünya düzeni" stratejisi ve bunun bir parçası olarak Ortadoğu'da tek başına egemen olma amacıyla attığı tüm adımlar bölgesel ve iç çelişkileri daha da keskinleştirmektedir.

Siyasal stratejimiz (ve taktiklerimiz) bakımından, buradan çıkan açık bir sonuç; ABD'nin devrimimizin temel bir bileşeni olan Kürt ulusal devrimini bastırmak ve Kürt sorununa ABD'ci bir "çözüm" bulmak amacıyla attığı/atacağı adımların dezavantajlar kadar avantajlar da yarattığıdır. Devrimi bastırmaya yönelik tüm emperyalist-gerici saldırı ve komplolar bu dezavantajı ortaya koyduğu gibi, işbirlikçi Türk egemen sınıflarının iyice sıkışması, faşist rejimin uluslararası yalnızlığının derinleşmesi ve üzerindeki baskıların artması da devrim için önemli bir avantaj yaratmaktadır. Bu, faşist diktatörlüğün zaten kısıtlı ve sınırlı olan stratejisini daha da sınırlandırmakta, kendi iç çelişkilerinin (gerek emperyalistlerle işbirlikçileri, gerekse de işbirlikçi tekelci burjuvazi saflarındaki çelişkilerin) daha da yoğunlaşmasına yol açmaktadır. Batı'da zayıf da olsa gelişecek bir devrimci işçi-emekçi hareketinin Kürt ulusal hareketi ile birleştiği koşullarda, devrimin kendi başına ilerlemesi bakımından önemli bir olanak olduğu kuşkusuzdur. Aynı şekilde, hemen hemen tüm komşularıyla düşmanlık içinde olan devletin, bu çelişkilerinin de güçlü bir devrimci hareket için önemli bir avantaj oluşturduğu belirtilmelidir.

Bununla beraber, özellikle de bugünkü bölgesel çelişkiler varlığını koruduğu sürece, Türkiye'de yaşanacak daha köklü, faşist diktatörlüğü tamamen çaresiz bırakacak devrimci bir gelişmenin doğrudan emperyalist bir müdahalenin (açık işgalin) oluşmasını koşullandırdığı da stratejimizin perspektifleri içinde bulunmalıdır. Bu gelişme, Kürt ulusal devrimi karşısında zaten yaşanmaktadır. Kürdistan'a yerleştirilen Çekiç Güç, Irak'a yönelik emperyalist komplonun bir üssü olmak yanı sıra, fakat bundan daha çok Kürt ulusal

devriminin daha da gelişmesini ve bölgeye yayılmasını, Türk faşist diktatörlüğünün zayıflığını önlemeye yönelik emperyalist bir işgal kuvvetidir. ABD'nin bunu aynı zamanda, devrimi ezmek için ve ezmesine bağlı olarak, Kürt ulusal sorununu kendi denetiminde "çözmek" amacını taşıması, bu işgalin ikincil bir amacı ve unsurudur. Her zaman emperyalist müdahale ile iç içe olan Türkiye devrimi, gelişimine bağlı olarak, en üst düzeyde bir müdahaleyi daima beklemelidir.

Engels'in de belirttiği gibi, "gelenekler, her tarihsel hareketin eylemsizlik momentleridir." Stratejik bir planın, "ulusal-siyasal kültürdeki değişme ve gelişmeleri" gelenekleri ve bunların gücünü, bu gücün savaşın genel gidişi üzerindeki olumlu ya da olumsuz, şu ya da bu orandaki olası etkisini mutlaka hesaba katması gereklidir.

Kürt ulusunun —bugün bir kez daha kanıtladığı gibi— sahip olduğu isyancı gelenekleri bir yana bırakırsak, başta egemen konumda bulunan Türk ulusu olmak üzere, Anadolu halklarının isyancı geleneklerinin oldukça zayıflamış olması, burjuva parlamentarizmi ve reformcu geleneklerin epeyce bir süredir yerleşmesi, özellikle de Türk halkının taşıdığı kaderci özellikler, devrimimizin gelişmesini olumsuz etkileyen/etkileyecek olan önemli unsurlardır. Gerek '71 çıkışı, gerek 1974-'80 devrimci yükselişi gerekse de bugün yaşanan Kürt ulusal devrimi bu kötü geleneklere belli darbeler vurmuş olsa da, bunlar artık bir siyasal kültür oluşturduğundan, bu kaynaktan sürekli beslenerek varlığını sürdürmektedir. Üstelik bugün, yaşanmakta olan kriz ve nesnel koşullardaki gelişmeye karşın Bau'da güçlü bir devrimci hareketin çıkamayışı ile birleştiği oranda, çok daha tahrip edici sonuçlara, ulusal ve toplumsal bir çöküntüye yol açmaktadır.

Milliyetçi ve dinsel zehirlenmeden en az etkilenen kesim olarak proletaryayı dışta tutarsak, ana gövdesini küçük burjuvazinin oluşturduğu Türk ulusunun, yerleşik bazı milliyetçi ön yargılarını ve egemen sınıfların bunu geliştirmek için yaptıkları tüm şoven kışkırtma ve manevraların da stratejimiz tarafından mutlaka hesaba katılması gereklidir. Devrimimizin bugünkü özgün ve dengesiz gelişimi; Kürt ulusal devriminin sınırları dışına çıkamayışı ve yalıtık olarak kalması, diğer bir çok stratejik ve taktik sonuç yanısıra, Türk halkı saflarında milliyetçi önyargıların güçlenmesine yol açmaktadır.

Anadolu topraklarında yüzyıllar boyu hakim olmuş ve bugünlere dek gelmiş dinsel/mezhepsel ayrılıklar ve bunun yarattığı karşılıklı önyargılar da, sınıf mücadelesinin gelişimini frenleyen önemli bir etkidir. Tarihsel kökleri bulunan alevi-sunni karşıtlığı, bugün laik-şeriatçı karşıtlığıyla da birleşerek önemli bir toplumsal ve siyasal bölüntü meydana getirmektedir. Faşist diktatörlük bunu Türk-Kürt karşıtlığıyla da birleştirerek, ulusal hareketi ve toplumsal muhalefeti bastırmaya, bunu başaramadığında da bir iç savaş yoluyla ezmeye çalışmaktadır. Anadolu'nun orta kısımlarındaki geniş bir alan bugün kontrgerillanın bu yönlü faaliyetinin odağı durumundadır. Kontrgerillanın

kurmaya çalıştığı Türk-Sunni-Şeriatçı hattın güçlü tarihsel, toplumsal, kültürel ve siyasal kökleri olduğu, stratejimiz tarafından hesaba katılmalı; özellikle de devrimimizin olası gelişme çizgisi saptanırken bu unsura dikkat edilmelidir.

Gelenekler ve önyargılar söz konusu olduğunda, Türk halkının ordu ve devlet konusunda sahip olduğu güçlü önyargılar da, mutlaka hesaba katılması gereken bir diğer unsurdur. Kökleri Osmanlı despotizmi ve toplumsal yapısına dek uzanan bu önyargı, ordunun birliği ve gücünü nispeten kolay sağlamasına da yardımcı olmaktadır.

Fakat, Türk ordusunun gücü, bunlardan daha çok, ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşamda tuttuğu yerden ve oldukça kalabalık olan sayısal gücünden gelmektedir. Bu nedenle de ordunun bu gücünün parçalanması, siyasal çalışmamızın ve stratejimizin önemli sorunlarından birisini oluşturmaktadır.

Öte yandan Türkiye'de devletin ekonomik yaşamda tuttuğu yer — tekelci devlet kapitalizmi— de, sınıf mücadelesinin gelişimini hem olumlu hem de olumsuz yönlerde etkileyen önemli bir unsurdur. Özellikle KİT'lerde çalışan yüzbinlerce işçi ve emekçinin salt ekonomik taleplerle mücadelesi dahi, başta politik bir içerik kazanmakta; bu da, bir yandan doğrudan devleti hedef alacak mücadelenin devrimci siyasal etki ve önderlikten yoksun olduğunda gelişimini frenlemekte, öte yandan da politik faaliyet için önemli bir alan sağlamaktadır.

Görülmektedir ki, gelenekler, önyargılar ve diğer bazı etkenler söz konusu olduğunda, strateji bakımından ortaya çıkan tablo, genellikle olumsuz bir görünüm arz etmektedir. Fakat komünist proletarya, hiçbir zaman kolay bir devrim beklentisinde olmamış, kimseye de bu yönde hayaller yaymamıştır. Proletarya karşı karşıya olduğu zorlukların bilinciyle ve herkese bunu göstererek devrime atılmalıdır. Zorlukların büyüklüğü, proletaryanın daha azimli, daha fedakar ve cüretli olmasını; zorluklar ölçüsünde devrimci iradesini geliştirmesini ve ortaya koymasını koşullandırır.

Hiç kuşkusuz ki, olumsuz gelenekleri; önyargıları vb. değiştirecek esas güç, mücadelenin koşullarındaki ve mücadelenin kendisindeki değişimler olacaktır. Sınıf savaşının gelişmesi kendi yeni geleneklerini de yaratır. Bununla beraber devrimci irade, bu gelişimi kolaylaştırmak, hızlandırmak için ve çoğu insanların cehaletinin, korkularının vb. ürünü olan bu gelenekleri düşüncelerden silmek için çok önemli bir görevle karşı karşıyadır. Bu, öncünün bir bütün olarak yığınlar içindeki çalışmasının bir konusu olmak yanı sıra strateji ve taktiklerinin de bir sorunudur.

Buraya kadar aktarılanlar stratejik planımızda en genel biçimiyle ele alınmış güçlerin ve stratejik doğrultuya etki eden bazı unsurların somut bir dökümünü yapmaya çalışmaktan ibarettir. Stratejiye etki eden güçler anlamında, burada eksik kalan bir çok unsurun varlığı da, kuşkusuzdur. Dahası yeni gelişmelerin de strateji üzerinde etkili olacağı ve stratejik planda bazı tadilatlar gerektirebileceği açıktır.

Strateji bir bilimdir ve bir bilim gibi ele alınmalıdır. Bir genel kurmayın savaş planını çizerken, bu savaşa etki edebilecek maddi, manevi tüm unsurları ve detayları —titiz bir mühendislik çalışmasıyla— hesap etmesi ve savaşın içindeki yerine oturtması gerekir. Bu yapılmadan ne stratejik planın geliştirilmesi ne de uygulanabilmesi mümkün değildir.

Komünist Hareketimizin, bu perspektifle, önümüzdeki dönemde stratejik planımızı daha da geliştireceği ve stratejik önderlik düzeyini yükselteceği kuşkusuzdur.

b) Güçlerin Mevzilenme Planı ve Öncelikleri

Hala bazı detaylardan yoksun olsak da buraya kadar yapılan belirlemelerden nasıl bir hareket planı çıkmaktadır? Stratejik planda en genel biçimiyle ele alınmış olan güçlerin somut düzenlemesi nasıl olacaktır ve bunu uygularken stratejik önderlik hangi güçlere ağırlık verecek ve hangi hatta yürüyecektir?

Açıktır ki, komünist hareketin bugün herşeyden önce bu savaşı yönetecek öncüye ve onun doğrudan yönlendirebileceği güçlere ihtiyacı vardır. Bu, işçi sınıfının nispeten geniş ileri kesimleri üzerinde etkili olan bir komünist partisinin yaratılması demektir. Devrimin önder gücü olan işçi sınıfı, bu planda ona biçilen rolü az çok oynamaya başlamadan, bir bütün olarak bu planın uygulanma şansı yoktur.

Hiç kuşkusuz ki, işçi sınıfının bir siyasal parti olarak örgütlenmesi ya da partinin işçi sınıfı içindeki çalışması, ne sadece strateji ve taktikler sorunudur, ne de strateji, taktik ve politik gelişmelerden soyutlanmış ve pedagoji düzeyine indirgenmiş bir "sınıf çalışması" sorunudur. Partinin işçi sınıfı içindeki çalışması bir bütündür ve politik olduğu kadar ideolojik ve pratik-sendikal yanlar taşır; sosyalist olduğu kadar demokratik görevleri de kapsar. Bu çalışmanın içeriği ve güncel görevleri örgütsel planımız tarafından ortaya konulmuştur.

Bu örgütsel planı, bu plandan milim sapmaksızın uygulamak, stratejik ve taktik planlarımızın başarısının da ön koşuludur. Aynı şekilde stratejik ve taktik planların da örgütsel planının uygulanmasını kolaylaştırmak, yardımcı olmak gibi bir rolü daha olacaktır. Her üç planın kesişme noktası, işçi sınıfı içinde gerçek bir politik çekim merkezi olma hedefinde somutlaşmaktadır. Bunun öncelikle örgütsel planımızın bir sorunu olması nedeniyle, örgütsel planın aynı zamanda stratejik ve taktik planların ilk aşaması, stratejik ve taktik önderliklerin de güncel bir sorunu olarak ele alınmasında hiçbir mahzur yoktur.

Anti-empyrialist demokratik devrime ilişkin tüm stratejik planlar, devrimci bir işçi hareketinin ve onu az çok etkisi altında birleştirmiş, planları uygulayabilecek belli güçleri elinde bulunduran komünist bir partinin varlığı varsayımı üzerinde yükseldiğinden —ki, sürekli yinelediğimiz gibi bundan

bugün, bizim durumumuzu geçici ve özel bir durum olarak ele almak ve bu zaafı gidermeyi herşeyin önüne almak gerektiği sonucu çıkar— stratejinin hangi sorununa el atsanız, komünist hareketin ve işçi hareketinin bugünkü zaafiyeti ile karşı karşıya gelirsiniz. Müttefiklerini yedekleyebilmesi için öncünün —en azından onlara güven veren— bir gücünün bulunması gereklidir. Bir devrim söz konusu olduğuna göre ve toplumun geniş küçük burjuva kesimlerini bu devrime çekebilmek için, öncünün kendisini ortaya koyabilmesi gerektiği sonucu çıkar. Aynı şeyin, ana darbenin doğrultusunu gerçekleştirmek, yani reformizmi yalıtarak devrim üzerinde proletaryanın hegemonyasını gerçekleştirebilmek için de geçerli olduğu açıktır. Reformizmin yalıtılması salt ideolojik bir eğitim ve aydınlatma sorunu olmadığına, aynı zamanda belirli bir güç ilişkisi sorunu olduğuna göre, bu güce sahip bir devrimci işçi hareketinin varlığı bu konuda da zorunlu bir ön koşul teşkil etmektedir.

Örgütsel planın stratejik planımızın ilk aşamasını teşkil ettiği tespiti ile aynı anlama gelmek üzere stratejik planımızın öncelikli hedefi, işçi sınıfı içinde gerçek bir çekim merkezi haline gelmek, komünist partisini inşa etmek, devrimci bir işçi hareketi yaratmaktır. İlk öncelik budur. Stratejinin diğer tüm sorunlarını ancak buna bağlı olarak çözümleyebiliriz.

Bu, stratejimizin kilit sorununu oluşturan, Kürt ulusal hareketinin proletarya önderliğindeki sınıfsal mücadelenin bir bileşeni haline getirilmesi görevi bakımından özellikle geçerlidir. Devrim düzeyine ulaşmış bir hareketi yedeklemek —olanaksız değilse de— çok zor bir sorundur ve bu zorluk, Batı'da geliştirilecek devrimci bir işçi hareketinin ve bu hareketin öncülüğünde yaygınlaşan bir özgürlük hareketinin kendisini çok daha yoğun bir biçimde ortaya koymasıyla aşılabılır. Bu yoğunluğun derecesi, en az Kürt ulusal hareketi düzeyinde bir eylemlilik geliştirmekle belirlenir. Taktik planımızı da ayrıca ele alacağımızdan, burada şu kadarını belirtelim ki, bunun nesnel koşulları Batı'da da genel olarak mevcuttur ve sorunun esasını önderlik sorunu oluşturmaktadır.

Kürt ulusal devrimine ilişkin görevlerimizin sadece kelimenin dar anlamıyla bir yedekleme sorunu olmadığı, bunun da içinde yer aldığı daha genel bir sorun olarak, başlamış bulunan, fakat dengesiz ve bölgesel bir biçimde gelişen anti-emperyalist demokratik devrimimizi ilerletmek, Batı'ya taşımak, yaygınlaştırmak ve başına geçerek zafere ulaştırmak sorunudur. Zira Kürt ulusal devrimi, anti-emperyalist demokratik devrimimizin Kürt ulusal sorunundan patlayarak gelişmesinin somut bir biçimi ve temel bir bileşenidir. Dolayısıyla, komünist hareket bilinmeyen bir geleceğin sorunu üzerine değil, varolan,*gelişen bir devrim üzerine, bu devrimi nasıl geliştireceği ve önderlik edeceği üzerine konuşmakta, stratejik ve taktik planlar yapmaktadır. Öte yandan, bugün devrim, gerek emperyalistler, bölge gericiliği ve Türk faşist diktatörlüğünün azgınca saldırıyla boğulmak istenmesi, gerekse de bu devrime öncülük eden küçük burjuva hareketin yaşamaya başladığı tıkanıklar ve bunun

sonucu olarak uzlaşma eğilimlerinin uç vermesi nedeniyle, önemli bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Bu tehlikenin savuşturulması sadece ulusal hareketin değil, aynı zamanda ve ondan daha çok proleter hareketin görevidir. Zira devrimin öncüsü proletaryadır.

Demek ki sorun, Kürt ulusal devriminin başına nasıl geçileceği, bunun neye öncelik verilerek yapılabileceği sorunudur. Çok basit bir politik gözlem bile, bunun ancak Batı'daki işçi ve emekçi hareketinin devrimcileşmesinden geçtiğini görebilir. Devrimi ilerletmek kadar Kürdistan devrimini kurtarmanın yolu da, Batı'da ikinci bir cephe açılmasından geçmektedir. Bu komünist çalışmanın sadece örgütsel ve stratejik nedenlerle değil, aynı zamana taktik nedenlerle de Batı'da yoğunlaşmasının gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Komünist çalışmanın Batı'da, kentlerde ve işçi sınıfı içinde yoğunlaşması, Kürdistan'da hiçbir çalışma yürütülmeyeceği anlamına gelmez. Böyle olsaydı, bu, en başta, her iki ulustan ve çeşitli milliyetlerden Anadolu proletaryasının enternasyonalist, komünist öncüsünü yaratma iddiamızın inkarı olurdu. Gerçek bir komünist sınıf partisi yaratma görevi, her türlü güncel, acil politik gelişme ve görevden bağımsız, temel, sürekli ve genel komünist bir görevdir. Hareketimiz, en baştan itibaren Kürdistan proletaryasını da örgütlemeyi hedeflemektedir ve onun da öncüsü olma iddiasındadır. Öte yandan bugün Kürdistan proletaryası ve yarı-proletaryası içinde çalışmak sadece genel sosyalist görevlerimiz bakımından değil, stratejik önderlik iddiamız bakımından gerekli ve zorunludur. Batı'daki bir devrimci işçi hareketinin gelişimine bağlı olarak, Kürt ulusal hareketinin önderliğini kazanma en başta Kürdistan proletaryası aracılığıyla gerçekleştirilebilir. Bu yapılmadıkça, ortaya stratejik bir zaafın çıkacağı kuşkusuzdur.

Bu nedenle de, gerekçeleri ve kendisi herkesin malumu olan şeritten ve bu şeridin kent merkezlerinden başlayarak Kürdistan proletaryası ve yarı-proletaryası içinde çalışma geliştirilmelidir. Bunun stratejik önceliklerimiz içinde değerlendirilmesi gerekir. Kürdistan'ın diğer büyük ve önemli proleter kent merkezlerinde gelişme ise, kısa vadeli değil uzun vadeli bir perspektifle ve daha çok Batı'daki işçi hareketinin gelişimiyle bağlantısı içine ele alınmalıdır. Öte yandan, başlangıçta hedef aldığımız Kürdistan şeridinde kır çalışması ikincil ve kent çalışmasına tabi biçimde ele alınmalıdır. Her halükarda, hedeflediğimiz Kürdistan bölgesinin kent merkezlerini esas almalı; bunun dışında hiçbir şeyin, örgütsel, taktik ve stratejik planımızın Batı'nın işçi hareketine yönelmeyi esas alan güncel hedefini, bu en temel önceliği bozmasına izin vermemeliyiz.

Batı'nın kent proletaryası içinde gelişmeyi esas alan stratejik bir yönelim bakımından belirli bir sıralama söz konusu olduğunda stratejik önderliğin yoğunlaşması gereken kesimler öncelikle hangileridir? Açıktır ki, bunlar kentlerin şu an hareket içinde bulunan ya da önemli bir birikime sahip olan güçleridir: Kent yoksulları, memurlar, gençlik ve demokratik kadın hare-

ketleridir. Hiç kuşkusuz ki, gelececek bir devrimci proleter harekete bağlı olarak bu kesimlerin yedeklenmesi, birçok sebepten dolayı, Kürt ulusal hareketinden önce ve daha çabuk gerçekleştirilebilir bir gelişmedir. Stratejimizin kilit sorununun işçi hareketiyle, Kürt ulusal hareketinin birleşmesi sorunu olduğunu bir an bile unutmadan, bu olası gelişme hattında ilerlemenin bugün için özel bir mahzuru da yoktur. Aksine bu, kentlerdeki devrimci eylemi güçlendirmenin ve bu yolla Kürt ulusal hareketi içinde etki yaratmanın da en hızlı yoludur.

Belirtilmelidir ki, proletarya ile birleşme faaliyetimize bağlı olarak kentlerde ve kent emekçilerini esas alan bu yönelimin, sadece konjonktürel, yani kitle hareketinin bugün daha çok kentlerde yoğunlaşmasından gelen bir sebebi yoktur. Bunun yanı sıra bu öncelik, kentlerin, ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşamda tuttukları yer ve bunun sonucu olarak devrimimizde oynayacağı belirleyici rolün görülmesinden kaynaklanmaktadır. Son 30 yılın devrimci tecrübesi de, bunu yeterince ortaya koymuştur.

Kent yoksulları arasındaki çalışmanın, daha çok ve öncelikle bu yoksulların barındığı büyük kentlerin gecekondu semtlerinde yoğunlaşacağı açıktır. Bu semtlerin nüfus bileşiminin aynı zamanda Kürt ya da alevi ağırlıklı olması da buralarda gelececek hareketin özelliklerini belirlemektedir. İstanbul, İzmir, Adana ve Mersin başta olmak üzere, yoğun ulusal duygularla yüklü, fakat PKK'nin tam olarak kucaklamadığı ve giderek düzene ve rejime karşı muhalefetleri ulusal olmak yanı sıra ve daha toplumsal bir özellik kazanan/kazanmak zorunda olan, bu nedenle de ulusal hareketin bunları örgütleme perspektifinin sınırlarını aşan çok önemli bir yarı-proleter Kürt nüfusu, bu gecekondu semtlerinde yoğunlaşmıştır. Muhalefetlerinin toplumsal özellikler de kazanmaya başlaması, bu kesimlerin örgütlenebilmesinin daha çok komünist bir hareket tarafından gerçekleştirilme olanağını da koşullandırmaktadır. Komünist hareketin ve stratejik önderliğin bu önemli potansiyele öncelik vermesi zorunludur. Bu potansiyelin örgütlenmesi, aynı zamanda Kürt ulusal hareketi ile kurulan bir köprü olacaktır. Bu kesimin ulusal talepler yanı sıra, doğrudan toplumsal taleplerle harekete geçirilmesi hattında ilerlemek gerekir. Bunun yanı sıra büyük kentlerin gecekondu semtleri, coğrafi olduğu kadar büyük kentlerin bir çok yükünü çekme anlamında da stratejik öneme sahiptirler. Kent ayaklanmalarını esas alan bir hatta yürüyen komünist hareketin bu stratejik önemi de gözeterek buralarda yoğunlaşması gereklidir. Öte yandan bu semtler devrimci etkinin ve otoritenin kısa sürede geliştirilebilmesi olanaklarını da bağrında taşımaktadırlar. Bunu gözeterek komünist hareketin düşmanın buralardaki dayanaklarını, bu geri hatlarını vurarak gelişmesi, diğer şeyler yanı sıra devrimci şiddeti daha yoğun kullanan bir çalışma tarzını geliştirmesi de gereklidir.

Memur hareketinin bugünkü yükselişinin anlık ve geçici bir olgu olarak ele alınamayacağı kuşkusuzdur. Bu emekçi kesimin mevcut düzene karşı

muhalif bir konumda olmasını ve farklı formlarda mücadeleyle yönelmesini belirleyen güçlü ekonomik ve toplumsal nedenler mevcuttur. Bunlar işçi sınıfına, kentlerde tüm bir devrim dönemi boyunca önemli ölçüde etkili olacak geniş bir yedekler ordusu kazanma olanağı yaratmaktadır. Yanısıra, hareketin yükselttiği bazı taleplerin -örneğin grevli-toplusözleşmeli sendika hakkının- daha yıllarca faşist diktatörlüğün bastırma çabasıyla karşılaşacağı kesin bir gerçektir. Faşist rejimin parça parça vermek zorunda kalacağı bazı tavizlerin ise birer kırıntı olmaktan öteye gidemeyeceği ve daha önemlisi bu kırıntıların oldukça uzun yılların suskunluğu altında çok önemli bir potansiyel enerji depolamış olan emekçi memur hareketini tatmin etmesi de olanaksızdır. Devrimci proletaryanın emekçi memur hareketinin bu durumunu ve eylemliliğini iyi değerlendirmesi gerekir. Bu noktada esas engelin, bu hareketi etkisi altında tutan küçük burjuva reformizmi olduğu hesaba katılmalı ve ana darbeyi doğrudan buraya yöneltilmelidir. Bu reformizmin yalıtılması çalışmasının doğrudan ve önemli bir parçası olacaktır.

1980 12 Eylül askeri faşist darbesi sonrasında maruz kaldığı çok yönlü saldırıların bir sonucu olarak gerileyen ve bugün —liseli gençlikteki canlanmayı dışta tutarsak— ciddi veya etkili bir atılım yapamayan demokratik gençlik hareketi, gerçekte, son 30 yıllık devrimci tecrübenin de kanıtladığı gibi, proletaryanın kentlerdeki en önemli müttefiklerinden birisidir. Demokratik gençlik hareketinin esasen öğrenci gençlik hareketi olduğu da kuşkusuzdur. Zaten proleter nüfusun önemli ölçüde genç unsurlardan oluştuğu düşünülürse, en azından kısa ve orta vadede ayrı bir genç işçi hareketi beklemenin anlamsız olduğu, böyle bir hareketin doğrudan parti önderliğinde bir işçi hareketi olarak gelişip güçleneceği açıktır. Öte yandan Batı'da bir köylü gençlik hareketi ise ancak kentlerde devrimin gelişmesine ve kırsal alana sıçramasına bağlıdır. Demokratik bir gençlik hareketinin esasen liseli, üniversiteli vb. bir öğrenci gençlik hareketi üzerinde yükseleceği kuşkusuzdur. Bu nedenle de komünist hareket bu gençlik kesimine yönelmeli; burada da önceliği liseli gençliğe vermelidir.

Bugün özellikle kentlerde komünist hareketin, proleter ve yarı-proleter kadınlar arasında doğrudan kendisine bağlı sosyalist bir kadın hareketi geliştirme şansı kadar, geniş küçük burjuva kadın kitleleri ve özellikle de emekçi ev kadınları arasında güçlü bir demokratik kadın hareketi geliştirme olanağına da sahiptir. Bu tip bir güçlü demokratik kadın hareketinin bugüne kadar çıkmamış olması, burada oluşan muazzam potansiyeli görmemizi engellememelidir. Böyle bir kadın hareketi sadece bu devrim aşamasında proletaryaya önemli bir yedek sunmakla kalmayacak, aynı zamanda diğer tüm çalışmaları için de önemli bazı olanaklar yaratacaktır.

Aynı etki gücü bulunmamakla birlikte, komünist hareketin tek tek (ya da bunların birkaçı birarada) anti-emperyalist ve demokratik talepler temelinde örgütlenmiş demokratik hareketleri yedeklemeye yönelik sistemli bir

çalışması da olmalıdır. Bu noktada reformizmin yalıtılmasının bu hareketlerin ilerici, demokratik potansiyelini ve gücünü önemli ölçüde artıran ve açığa çıkaran temel bir rol oynayacağı kuşkusuzdur.

Açıktır ki, bugün stratejik önderliğin en zayıf yanını, devrimin kent ve özellikle de kırlarda çok önemli bir müttefiki olmalarına karşın, kısa vadede gericiliğin bir yedeği olarak kalacağı şimdiden belli olan bütün kent esnafları ve küçük üretici köylülüğün nasıl devrimin kuvveti haline getirileceği sorunu oluşturmaktadır. Komünist hareketin örgütsel ve stratejik planlarının önceliğini bozmasına hiçbir biçimde izin verilemeyeceği açıktır. Bununla birlikte bu durumun proletaryayı özellikle de Batı'nın geniş kırsal alanında yedeksiz bırakacak stratejik bir zaafa dönüşmesine de izin vermemek gereklidir. Bu çelişkiyi çözmenin yolunun da Batı'nın kent merkezlerindeki devrimci hareketin güçlenmesinden geçtiği açık olduğuna göre, stratejik önderliğin ve taktiğin bu hatta yoğunlaşması en doğrusu olacaktır. Bununla birlikte, güncel risk şuradadır ki, olgunlaşmakta olan iç savaş koşulları, özellikle de Batı'nın sunni ve Türk köylülüğünün karşı-devrimin doğrudan savaş gücü ve temel yedeği olma tehlikesini yaratmaktadır. Bu tehlikeyi kısa vadede hemen gidere-meyeceğimiz açık olduğuna göre, bize rağmen gelişecek iç savaş ortamında, en azından Batı'nın kırsal kesimlerinde mevzi tutabilmek bakımından, güçler elverdiği oranda, alevi (Tahtacı, Yörük, Türkmen) köylerinde çalışmanın koşulları yaratılmaya çalışılmalıdır. Bunun daha önce sözü edilen alevi-Kürt ağırlıklı Kürdistan şeridi için de geçerli olduğu açıktır.

Bu çerçevede ve yukarıdan beri yapılan sıralamaya bağlı olarak, başta aleviler olmak üzere dinsel azınlıkların ve Anadolu'da yaşayan tüm ulusal azınlıkların, bugünkü rejimin baskısını doğrudan yaşadıkları ve önemli bir demokratik potansiyel taşıdıkları görülmeli; bu potansiyeli devrim lehinde savaşa katabilmek için özel bir çaba harcanmalıdır.

Aleviler bakımından bunun zaten güçlü bir temeli vardır. Osmanlı dönemi deneyleri kadar, son 30 yılın devrimci tecrübesi de, bu kesimin ilerici bir rol oynadığını ortaya koymuştur. Dahası, aleviliğe, sadece dinsel (mezhep-ci) bir azınlık ve bunun yarattığı demokratik tepkinin temsilciliği olarak bakılamaz. Alevilik aynı zamanda, tüm tarih boyunca halk hareketlerinin Anadolu'daki en yaygın ve somut biçimi olmuştur. Bunun yarattığı ilerici bir gelenek söz konusudur. Her ne kadar cumhuriyetle birlikte ilan edilen laiklik, alevileri reformcu bir hareketsizliğe ittiyse de, özellikle '70'li yıllarda sivil faşistlerin alevilere karşı giriştiği katliamlar ve devletin kışkırttığı alevi-sunni çatışması, bu kesimin örgütlenmesine ve mücadele etmesine yol açmıştır. Hiç kuşkusuz, bu dönemde alevi potansiyelin devrimci hareketin geneli içinde bir ifade biçimi olmasına rağmen, 1980 sonrasında bir çok faktörün bir sonucu olarak, özgül demokratik bir alevi hareketinin geliştiğini söylemek gereklidir. '80'li yıllarda bir yandan aleviliği yedeklemeye çalışan faşist diktatörlük, öte yandan da, ulusal hareket ve toplumsal muhalefetle baş edemeyince klasik oy-

ununu yeniden devreye sokmuş ve ırkçı-şeriatçı sivil faşist güçler eliyle yeni katliamlara ve alevi-sunni kışkırtmasına girişmiştir. Sivas katliamı, alevilerin yeniden toparlanmasına, örgütlenme çabalarını geliştirmelerine ve hatta yer yer silahlanma eğilimine girmelerine yol açmıştır. Alevi hareketi içinde mücadele edilmesi gereken gerici, devletle uzlaşmacı bir eğilimin de bulunduğu açık olmasına rağmen, bu hareketin esasen ilerici bir eğilim taşıdığı kuşkusuzdur. Stratejik ve taktik önderliğin bu eğilimlerden yararlanması gereklidir.

Aynı şekilde, son dönemlerde ulusal uyanış kıvılcımlarının çıktığı Laz, Çerkez, Abhaz ve Gürcü milliyetlerden demokratların giriştiği çabalar da, devrimci proletarya tarafından desteklenmeli ve geliştirilmeye çalışılmalıdır.

Proletaryanın bu mevzilenme planını uygulayabilmesi ve bu güçleri mevzilerine yerleştirebilmesi, birbirine sıkı sıkıya bağlı iki temel koşulun yerine getirilmesine ya da bu doğrultuda önemli adımlar atılmasına bağlıdır. Birincisi, daha önce de belirtildiği gibi, proletaryanın devrimci niteliğine uygun bir konuma gelmesi, belli ölçüde etkisi olan devrimci bir işçi hareketinin geliştirilmesidir. Ki bu daha çok, komünist hareketin sınıf hareketi ile kura-acağı bağlara ve bu bağların derecesine bağlıdır. İkincisi ise, proletaryanın ana darbesinin doğrultusunu güçlendirmesidir. Bunlar stratejik önderliğin güncel önemli iki sorunudur.

Birincisi ile kopmaz bağları olan bu ikinci sorun, devrimde proletaryanın hegemonyası sorunu ile, geniş küçük burjuva yığınların reformizmin etkisinden kurtarılacak proletarya arkasındaki devrimci mevzilere çekilmesi sorunu ile doğrudan ilintilidir. Ana darbenin doğrultusu sorunu, küçük burjuvaziyi kimin kazanacağı sorunudur. Küçük burjuvazi bugüne kadar olduğu gibi düzen içi reform umutlarının peşinden mi gidecektir; yoksa devrim yoluna girerek proletaryanın peşine mi takılacaktır? Proletaryanın devrimdeki hegemonyası, bunun doğrudan bir sonucudur.

Daha önce de değinildiği gibi, son tahlilde, orta burjuvazinin politik eğilimine tekabül eden reformizm, sadece bu sınıfın politik temsilcilerinin karşı-devrimci faaliyetlerinden değil, aynı zamanda bir çok kaynaktan beslenerek ideolojik ve politik boyunduruğunu koruduğu kuşkusuzdur. Bugün reformizmin yalıtılması sorunu bu boyunduruğun kırılması sorunudur.

"Bütün yolların Ron:a'ya çıkması" gibi, bu sorunda da ilk adım ve öncelik gelip işçi sınıfına dayanmaktadır. Bu çabayı öncelikle, burjuva reformizminin çok çeşitli türlerinin yoğun etkisi altında bulunan ve kendiliğinden karakterinin doğal bir sonucu olarak zaten reformcu olan ve reformizmi sürekli besleyen işçi hareketi saflarında yoğunlaştırmak gerekmektedir.

Burjuva reformizminin işçi hareketinden yalıtılması sorunu, bir bütün olarak işçi sınıfını sosyalist siyasal sınıf bilincine ulaştırılması çalışması, partinin işçi sınıfı saflarındaki çok yönlü komünist çalışması sorunudur. Partinin

işçi sınıfı saflarındaki demokratik görevleri ve ona taşıdığı demokrasi bilincinin esas içeriği de sosyalist bir perspektif taşır; demokrasi mücadelesinin öncüsü olarak işçi sınıfını, herhangi bir görüş açısından değil, doğrudan onun tarihsel rolü ve sosyalizm için mücadelesi görüş açısından eğitir. Sosyalizm için mücadelesinde işçi sınıfının neden demokrasi için mücadele vermesi ve öncü olması gerektiğini kavratmayı esas alır. Bu olmadan *"işçi sınıfının siyasal bir devrime katulmasının dahi onu komünist yapmaya yetmeyeceği"* (Lenin), işçi sınıfının herhangi bir burjuva siyasetin basit yedeği olarak kalacağı son derece açıktır.

Burada da, bir kez daha, işçi sınıfı saflarındaki komünist çalışmanın güçlenmesinin aynı zamanda stratejik önderliğin güncel en önemli sorunlarının da çözüm anahtarı olduğu gerçeğine geliriz. Stratejik önderliğin geliştirilmesi bakımından da, sınıf içinde yoğunlaşma hatunda ilerlemeliyiz.

Burjuva reformizmine karşı mücadele, burjuva ideolojisinin her türüne karşı ideolojik mücadelenin bir parçası olmakla birlikte, sınıf hareketi içinde burjuva reformizminin, çok değişik maskeler altında, en somut görünümü sendika ağaları ve bir bütün olarak sendika ağalığı kurumudur. Bu kurumun parçalanması, işçi sınıfı saflarındaki burjuva reformcu boyunduruğun kırılması yönünde çok önemli bir adım olacaktır. Bu kurum sadece genel ve temel görevlerimiz bakımından değil, işçi sınıfının belirli bir devrimci rol oynamasını sağlayacak güncel bazı adımları önlemesi bakımından da önemli bir engel konumundadır. Bugün işçi sınıfının mücadele koşullarında ve bilincinde önemli sıçramalar yaratacak ve onun sosyalist siyasal bilincinin gelişimini kolaylaştıracak bir genel grev —ki, reformcu içeriğine karşın böyle bir genel grevin Türkiye'nin bugünkü politik koşullarında esasen devrimci bir rol oynayacağı kuşkusuzdur— konusunda bu açıkça görülmektedir. Bu yönüyle sendika ağaları engeline karşı mücadele, doğrudan taktiğin ve stratejinin de alanına girmektedir. Sendika ağalarına karşı mücadelenin bu yönü, özellikle bunların bir süredir gündeme getirdikleri *"işçi partisi"* kurma girişimleri gerçeğe döndüğü oranda daha fazla öne çıkacaktır. Sendika ağalarının bir *"işçi partisi"* kurma çalışmalarında çok açık gözüktüğü gibi, bu politik çabalar, düzene karşı kendiliğinden tepkisi gelişen işçi sınıfı üzerindeki reformcu boyunduruğu sıkmanın, onu iflas eden sosyal-demokrasinin yerine yeni sosyal-demokratik biçimlerde tahakküm altında tutmanın bir manevrasıdır. Böyle bir partinin, işçi sınıfını bugünkü düzen ve rejim altında reform hayalleriyle oyalamanın yeni biçimi olacağı açıktır. Bu nedenle de bu ve benzeri partilerin siyasal strateji ve taktiklerinin, stratejinin ana darbesinin doğrultusunun en önemli hedefi olacağı kuşkusuzdur.

Zira, bizim bugünkü özgün durumumuzdan bağımsız olarak ve işçi sınıfı içinde az çok politik bir güç olabildiğimiz koşullarda, siyasal stratejinin ana darbesinin doğrultusundan, bu doğrultunun reformizm olmasından anlaşılması gereken esas olarak şudur: Faşist diktatörlüğün devrimci bir yol-

dan yıkılması mücadelesinin karşısında, rejimin belli reformlarla değiştirilmesi, reformlar yoluyla bir burjuva demokrasinin geliştirileceği yolunda yığınları avutan tüm politik görüşler ve bu görüşlerin dayandığı politik güçler, en önemlisi de bu güçler arasında devrimci gelişmeyi en fazla frenleme rolü oynayan güç (ya da güçler) ana darbenin esas doğrultusudur. Bu doğrultunun menziline giren politik güçler, yalıtılması gereken güçlerdir; bu güçlere yönelik ateşin ve ateşin bu güçler üzerindeki yoğunlaştırılmasının esas nedeni de, onları savaş dışı bırakmak, gerek faşist diktatörlükle bunlar arasındaki hattı, gerekse de daha önemlisi bunlarla küçük burjuvazi arasındaki hattı koparmaya yöneliktir. Daha basit bir tanımla ana darbenin doğrultusu, proletaryanın döşemeye çalıştığı devrimci hattın önünü kesmeye çalışan reformcu hattın koparılacak devrimci hattın geliştirilmesi, ilerletilmesi çalışmasıdır. Bunun için reformcu hatta faaliyet gösteren tüm güçler, ana darbenin doğrultusunun ateş menzili içindedir.

Ana darbenin doğrultusunun bu temelde kavranması ve ana görüş açısının bu olması kaydıyla, bu menzile giren güçlerin ya da burjuva reformizminin o gün için öne çıkan biçimlerinin döneme, duruma ve hatta tek tek kesimlere göre belirli bir değişiklik göstermesi doğaldır. Stratejik önderliğin görevi, ana görüş açısını kaybetmeden, her durumda ana darbenin doğrultusunun yoğunlaşacağı özel hedefi bulup buraya yüklenmektir. Daha askeri bir analogi ve genel biçimiyle söylersek, yalıtma silahını reformcu hattın kendisine yöneltmek; ateşi bu hat üzerindeki sabit mevziler kadar yeni giren güçlere de yoğunlaştırmak gerekir.

Bu nedenle de bugün, sadece komünist bir sınıf partisi yaratmanın genel görevleri bakımından değil aynı zamanda stratejik önderliğin güncel görevleri bakımından da, işçi sınıfı içinde ana darbenin doğrultusunu sendika ağaları hedefine yoğunlaştırmamız gerekir.

Sosyal demokratik biçimiyle reformizm genel bir iflas yaşamasına karşın gerek işçi hareketi içinde gerekse de politik etkimizi daha kısa sürede ve hızlı biçimde geliştirebileceğimiz bazı kesimler (memurlar, aleviler ve kısmen Kürtler) arasında hala en etkin güç olması nedeniyle yalıtma mücadelesinin yoğunlaştırılması gereken hedeflerin başında yer almaktadır. Memur hareketi içinde bu menzile küçük burjuva reformistlerinin de girdiği ve özellikle de bu hedefe yoğunlaşmak gerektiği kuşkusuzdur.

Kürt ulusal devrimi açısından ana darbenin doğrultusunu, Kürt sorununun bugünkü rejim içinde reformcu yollardan çözmeye yönelik düşünce ve girişimlerin, uzlaşma eğilimlerinin bütünüün ifadesi olan geniş bir kesim oluşturmaktadır. Kürt ulusal devrimci güçlerinin uzlaşmaya yönelik düşünceleri ve bu yöndeki her adımının da bu menzile gireceği açıktır. Kürt ulusal hareketi içindeki reformcu eğilime karşı mücadele, bugün devrimi ilerletmek ve boğulmasını engellemek bakımından çok önemli stratejik ve taktik bir görevdir.

Bir bütün olarak Türkiye çapında ele alındığında, doğrudan emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin politik ve demagojik girişimini temsil etmelerine karşın gerek küçük burjuva reformcu aydınları etkisine alan "2. cumhuriyet", "Yeni Demokrasi Hareketi" vb. girişimlerin, gerekse de yığınlar için "reformcu bir umut" olarak algılanan politik islamın bugün menzilin merkezine doğru geldikleri de görülmelidir.

Devrimin geliştirilmesi için mücadele edilmesi, değiştirilmesi gereken olumsuz önyargı ve gelenekler, bir yönüyle devrimci bir hattın döşenmesi ve ilerletilmesi çabası önündeki engellerin giderilmesi mücadelesidir —ki engellerin bir kısmı ortadan kaldırılabildiği gibi bir kısmı da kaldırılamaz fakat onu aşmak için uygun yol ve yöntemler bulunur— öte yandan, bunlar aynı zamanda ana darbenin doğrultusunun hedefleri arasındadır. Mücadelenin gelişebilmesi ve ilerleyebilmesi için bunların mücadeleden yalıtılması gerekir.

Türk halkının yasalıcı-reformcu mücadele gelenekleri söz konusu olduğunda, geleneklerin aşılması için yürütülecek mücadelenin kendisi büyük önem kazanmaktadır. Hiç kuşkusuz ki bu geleneklerin aşılması, esasen nesnel koşullardaki ve bunun bir parçası olarak kitle hareketinin kendisindeki değişikliklerin ürünü olacaktır; sınıf mücadelesi kendi geleneklerini yaratacaktır. Bununla beraber bunların aşılması için yürütülecek iradi çabanın da büyük önemi vardır. Komünist hareketin tüm bunlara karşı sistemli bir ideolojik mücadele yürütmesi gerekir.

Fakat bundan daha önemlisi, bu geleneklerin komünist ve devrimci hareketler üzerindeki etkileridir. Bu toplumun bir parçası olarak komünistlerin ve devrimcilerin, bu toplumun özelliklerinden tamamen azade olması mümkün değildir. Komünist hareketin saflarına katılan herkes bu toplumun içinden, bu toplumun ona kazandırdığı tüm özellikleriyle birlikte gelmektedir. Tüm olumsuz ilişki, alışkanlık ve zaafardan arınmak ise, bir süreç sorunudur; sadece ideolojik-teorik bir sorun değil, esasen pratik bir konudur.

Batı'da bugün yaşanan önderlik boşluğunu, sadece nesnel koşullara, sadece proletarya ve halkın olumsuz geleneklerine vb. bağlayamayız. Aynı zamanda önderliğin kendisinden, iç zaaflarından kaynaklanan nedenler vardır ki, bunlar örgütsel, çalışma tarzına ilişkin vb. olduğu kadar devrimci iradenin zayıflığına ilişkin yönler de taşımaktadır. İrade zayıflığı sınıf mücadelesinin hemen hemen her alanında ve birçok sorunda kendisini ortaya koymaktadır. Önderlik iradesindeki zayıflık, bugünkü tarihsel koşulların gerektirdiği atılım ruhu ve perspektif eksikliğinde kendini ortaya koymaktadır.

Türkiye "sol hareketi"ne yıllar boyu reformizm ve revizyonizmin hakim olması bir tesadüf olarak görülemez. Aynı bir inceleme ve tartışma konusunu olmakla birlikte, burada şu kadarıyla belirtilmelidir ki, diğer nedenleri bir yana, "sol hareket"nin içinden çıktığı ve içinde hareket ettiği koşulların ve toplumsal özelliklerin de bunda önemli payı vardır. '71 hareketi ve onun ortaya koyduğu büyük devrimci irade sadece 50 kısır yıllık sağcı geçmişe, bir

tepkisi değil, aynı zamanda bu toplumsal özelliklere ve geleneklere karşı bir tepkidir. '74-'80 döneminde zayıflayan, kendiliğindencililiğin ve sağcılığın etkisi altına giren bu devrimci iradenin, Marksist-Leninist bir kalıba dökülerek sahiplenilmesi ve geliştirilmesi gereklidir. Bu açıdan, ideolojik-sınıfsal niteliği ve teorik görüşleri bir yana, PKK'nın kendi ulusal ve toplumsal özelliklerinin kavrayışı ve olumsuz tüm özellikleri aşmak için gösterdiği iradi çabalar da bazı yönlerden örnek alınmalıdır.

Komünist iradenin, sadece mücadelenin bu tarihsel, toplumsal, ulusal-kültürel vb. olumsuz koşullarını aşmak için değil, aynı zamanda, gerisinde kaldığı devrimin öncülüğünü yakalayabilmek bakımından, devrimci iradi çabalarını, soyunduğu öncülük misyonunun gerekleri bakımından ortaya konulması gereken iradeyi yoğunlaştırması zorunludur. İradenin yoğunlaşma derecesi ve —deyim yerindeyse— yapması gereken sıçramanın mesafesi, kendisi ile tarihsel gidişin ve devrimin bugünkü ulaştığı düzeyin mesafesi kadar olmalıdır.

Hiç kuşkusuz ki, bu iradi çabalar ve sınıf mücadelesinde iradenin daha da artırılması gereken rolü, bir bütün olarak iradi müdahale sorunu, mücadelenin tüm alanlarında gerekli ve zorunludur. Sorunun sadece silahlı mücadele alanıyla sınırlandırılması ve darlaştırılması yanlıştır; silahlı mücadele de, iradi müdahalelerde —üstelik iradi bir vuruş tarzında— bulunulması gereken alanlardan birisidir.

Komünist hareketin mücadele alanımızı ve kendine özgün mücadele koşullarımızı daha iyi tanıması ve stratejik planlarımızı buna göre yapması, olumsuz özellikleri ve bunları aşmak için neler yapılacağını, bunun bir parçası olarak da devrimci iradenin nasıl bir rol oynayacağını belirlemesi çabası, hiç kuşkusuz ki, daha da derinleştirilmelidir. Kökleşmiş bazı milliyetçi ve dinsel önyargılara, "devletçi ve orducu" geleneklere vb. karşı nasıl bir mücadele yürütüleceği de bunlar arasındadır.

Hiç kuşkusuz ki, bunun yolu genel olarak açıktır ve Marksizm-Leninizmin bize öğrettiği gibi bu yolun, sınıf mücadelesini daha da derinleştirmekten, toplumsal bölünmeyi bu eksenlerden çıkararak sınıfsal ve toplumsal talepler eksenine oturtmaya çalışmaktan geçtiğini ortaya koymaktadır. Sınıf ayrışmasının ve karşıtlığının önemli ölçüde geliştiği Türkiye gibi bir ülkede bunun daha kolay yapılabileceği de açıktır. Bununla beraber sınıf karşıtlıklarının üzerini örten ve sınıf mücadelesinin "saf" ve çıplak biçimlerde gelişmesini engelleyen tarihsel karşıtlıklar ve önyargılar, ulusal, siyasal, kültürel, dinsel vb. etkenler —ki bunların tümü, aynı zamanda devrimimizin ilk adımının neden anti-empyralist demokratik devrim olduğunu gösteren nedenlerin bir kısmıdır; demokrasi mücadelesi, sınıf karşıtlıkları ve savaşımının, çıplak bir biçimde gelişmesini engelleyen etkenleri ortadan kaldırmak için de gereklidir— her durumda devrimci eylemin gelişimini etkilemeye devam edeceklerdir. Tüm bu etkenler en somut biçimleriyle incelenmesi ve stratejik

planın hesapları içine dahil edilmesi de bu nedenle gereklidir. Komünist hareket tüm bu sorunlarda daha fazla detaya inme çabasını önümüzdeki dönemde daha da geliştirmelidir.

Stratejik önderliğin yönelimleri bakımından, son bir nokta olarak belirtmelidir ki, bugünkü durumuyla önemli bir askeri gücü elinde bulunduran ordu ve polis kurumuna (ve Kürt ulusal hareketine karşı mücadelede oldukça büyük deneyim kazanmış olan MİT, Kontrgerilla vb. gizli kesimlerine) karşı mücadele, bu kurumların parçalanması ve dağıtılması sorunu, özellikle yoğunlaşılması gereken alanlardan birisidir. Ordunun parçalanması sorunu, esasen sınıf mücadelesinin gelişimine bağlıdır ve bunun sonucu olarak geniş emekçi yığınların ordunun karşısına dikilmesi onu dağıtması sorunudur. Devrimin önemli bir stratejik sorunu olarak ordunun parçalanmasını gerçekleştirecek esas gelişme budur. Bununla beraber, bu gelişmeye kadar, ordunun parçalanması hedefine bağlı olarak sistemli bir politik çalışma yürütülmelidir. Bu çalışmada esasen işçi, emekçi ve gençlik yığınları içinde yürütülecek anti-militarist bir çalışmanın konusu olmakla birlikte, bu ordunun yapısı, özellikleri vb. gibi özgül ve özgün unsurların dikkatli bir incelenmesini ve buna uygun taktikler geliştirilmesini de gerektirir. Bu, en başta, düşmanı tanımak, onun güçlü ve zayıf yanlarını tespit etmek ve savaşın bütünü içinde bunlardan ustaca yararlanabilmek için gereklidir. Öte yandan bu tip bir çalışmanın, örgütsel planın ordu içinde gizli çalışmaya ve gizli çalışmanın sorunlarına yaklaşım bakımından kolaylıklar sağlayacağı kuşkusuzdur.

c) Devrimimizin Gelişme Çizgisi Üzerine

Devrimin yolu ya da daha somut ve uygun bir tanımla devrimimizin gelişme çizgisi sorunu, strateji kadar taktikleri de ilgilendiren geniş ve karmaşık bir sorundur.

Strateji, belirli bir aşamayı esas alarak, savaşın genel gidişini ve bütünü, bu bütünün planlanmasını ve bu planın hayata geçirilmesini esas almakla birlikte, nesnel gelişmenin ürünü olan politik gelişmeleri, bunların bürünebileceği biçimleri ve dolayısıyla, savaşın alabileceği biçimleri, doğal olarak öngörmez. İşçi sınıfını daha genelde savaşa ve savaşın tüm biçimlerine hazırlamak göreviyle yükümlü olan strateji, savaşın hangi somut durumda hangi biçime bürüneceğini önceden görmemek gibi doğal eksikliğini, taktik gibi önemli bir aracın yardımıyla aşar.

Esas görevi, devrimin şu ya da bu döneminin savaşın şu ya da bu muharebesinin planlaması ve özellikle de bu muharebenin örgütlenme ve savaş biçiminin tayin edilmesi olan taktik; mücadelenin gelişimi içinde, hareketin alacağı biçimlere göre bu görevini yerine getirir.

Bununla beraber, ne devrimin kaderini tayin edecek olan stratejik saldırının kendisi bir sırdır; ne de program ve teorinin nesnel gerçeği incelemesine dayanarak ortaya çıkardığı sonuçları alıp, bunlardan her ülkede

savaşın genel gidiş özelliklerini ve olası uğraklarını önceden görmenin ve buna göre genel bir davranış çizgisi saptamanın önünde bir engel vardır. Aksi-ne "devrimin öznel koşullarını hazırlamanın" en önemli araçlarından birisi olan strateji, nesnel verilerin ışığı altında, savaşın genel gidiş yönünü saptayabilir, davranışlarının genel çizgisini buna göre belirleyebilir.

Zaten aksi söz konusu olsaydı, yani proleteryanın devrimci mücadelesi tamamen bilinmezlikler ve nesnel gelişmenin önceden görülemeyen alan ve biçimlere dayansaydı, bu durumda, ne öncünün devrimin öznel koşullarını hazırlamak gibi bir görevi olurdu, ne strateji gibi çok önemli bir araca ihtiyaç bulunurdu. Böyle bir durumda, öncünün sadece taktik gibi bir araçla yolunu bulması da mümkün olurdu.

Stratejik planın görevi, sadece savaşacak güçlerin savaş alanında nasıl düzenleneceğini saptamak ve bunu bir kez saptadıktan sonra sahnedeki taktikler lehine çekilmek, yani taktiğe sadece böyle bir genel davranış rehberi sunmak değildir. Stratejinin günlük mücadele ve gelişmeler içinde sürekli müdahale edeceği güncel görevleri olduğu —stratejik önderlik— gerçeğini bir yana koysak bile, stratejik planın çizdiği genel davranış çizgisinin kapsamı da bir mevzilenme planından çok geniştir.

Strateji, aynı zamanda düşmanın ve proleteryanın genel davranış özelliklerini, bu güçlere savaşın gidişine ve bizzatıhi savaş alanının kendisine etki edebilecek maddi, mânevi, lehte olduğu kadar aleyhte, bilinebilir tüm unsurları hesaba katarak hangi ana hatta yürüyeceğini belirleyebilir. Stratejik önderlik bu hattı döşemekle yükümlüdür. Devrimin olası gelişme çizgisi denilen şey de, zaten budur. Bu faaliyetin, hiçbir iniş ve çıkıştan, acil ve güncel gelişmeden etkilenmeyecek, uzun vadeli ve nihai çarpışmayı ilgilendiren genel yönleri bulunduğu gibi; doğrudan iniş ve çıkışlara, tek tek muharebelerle bağlı olarak taktik tarafından gerçekleştirilecek ve güçlendirilecek yönleri de mevcuttur. Dahası, strateji yine nesnel ve öznel bir dizi verinin ışığında, bütün savunma ve saldırılardan, tek tek çarpışma ve kuşatmalardan sonra gelecek nihai çarpışmayı —ayaklanmayı— görmek, buna göre hazırlanmak ve buna varıncaya kadar yaşanacak tüm gelişmeleri bu yöne doğru kanallandırmaya çalışmakla da görevlidir.

Teori ve programımızın, Türkiye'nin toplumsal maddi gerçeği, tarihsel, toplumsal, siyasal, kültürel, geleneksel vb. kendine has özelliklerini incelemesinden ortaya çıkan sonuçlar, stratejimizin devrimin gelişme çizgisini, en azından genel hatlarıyla ortaya koymasına olanak vermektedir.

Bu genel hatları şu biçimde özetlemek mümkündür: Birincisi, Türkiye'yi anti-emperyalist demokratik devrime ve bu devrimin zaferine götürecek olan yolun, burjuvazi-proletarya, devlet-halk vb. açık sınıfsal ve siyasal karşıtlıklar yanı sıra, fakat bunlardan daha çok, Türk-Kürt, sunni-alevi, laik-şeriatçı gibi somut biçimler üzerinde yükselen bir iç savaş ya da iç savaşlar serisinden geçerek gelişeceğidir. Kürt ulusunun faşist diktatörlüğe

karşı açık mücadelesi olarak Kürt ulusal devriminin gelişimi -ki bu gelişim, Kürt ulusunu da kendi içinde hainler ve yurtseverler olarak bölmüştür—bugün Türkiye'yi hızla bu kavşağa doğru götürmektedir. İkincisi, devrimin kaderini tayin edecek nihai çarpışmalar kentlerde verilecektir. Kentlerin toplumsal, ekonomik ve siyasal yaşamdaki yeri kadar, Türkiye'deki mücadele geleneklerinin kendisi de, kentlerin esas ve belirleyici bir rol oynadığını ortaya koymuştur. Kürt ulusal devriminin bugün ulaştığı denge aşamasında takılıp kalması ve Kürdistan ölçeğinde bile devrimi ilerletmenin yolunun kentlerden geçtiğinin görülmesi de bu gerçeğin bir başka ifadesidir. Kentlerin bu rolü, devrimci proletaryaya, nihai bir saldırı için, topyekün bir kent ayaklanmasına hazırlanma görevi yüklemektedir. Bunu öngörmek, bugünden kentleri ve kent-sel ayaklanmaları esas alan bir hatta örgütlenmemiz ve ilerlememiz gerektiğini de ortaya koymaktadır. Üçüncüsü, fakat ne bu ayaklanma tek bir çarpışmadan ibaret olacaktır, ne de gelişme düz bir çizgi izleyecektir. Kürt ulusal devriminin bugünden kanıtladığı gibi, devrimin dengesiz biçimlerde gelişmesi, bir çok ayaklanma ve iç savaşlardan, bunlar arasındaki "nefes molları"ndan vb. geçerek gelişmesi, güçlü bir olasılıktır. Bu nedenle de devrimimizin nispeten uzun süreli bir karakter taşıyacağını şimdiden söyleyebiliriz.

Devrimin belli başlı bazı özgün karşıtlıkları üzerinde iç savaşlar serisi halinde ve nispeten uzunca bir zaman dilimine yayılarak gelişmesi, dengesiz bazı özellikler göstermesi, özellikle Batı'da merkezlerden çevrelere doğru bir gelişme eğrisi çizmesini belirleyen başkaca faktörler de söz konusudur. En başta, alevi-sunni, laik-şeriatçı, Türk-Kürt vb. karşıtlıklar, devrime olduğu kadar karşı-devrime de önemli yedekler sunmakta; bu da karşı-devrimin, bu yedeklerle nispeten uzun süre manevra yapabilmesini ve güçleri dengede tutabilmesini sağlayıcı bir faktör oluşturmaktadır. Özellikle de Anadolu'nun tahıl ambarı olma özelliği taşıyan genişçe bir bölgesinin uzunca bir süre gericiliğin cephe gerisi olması güçlü bir olasılıktır. Aynı şekilde, faşist ordunun sayısal ve askeri gücü kadar, Kürdistan'da gerilla savaşımı konusunda edindiği deneyimleri, artan savaş kabiliyetini vb. de savaşı uzatıcı bir faktör olarak düşünmek gereklidir. Ve nihayet, bugünkü emperyalistler arası çelişkiler, bölgesel karşıtlıklar devam ettiği sürece, Anadolu'nun jeo-stratejisinin de savaşı uzatıcı bir rol oynayacağı düşünülmelidir. Zira, bu koşullar altında, hem emperyalistlerin birbiriyle rekabetinin birbirleri aleyhine bu savaşa müdahale çabaları, hem de devrim güç dengelerini bozmaya başladığında emperyalizmin müdahalelerini açık bir işgale dönüştürme olasılığı nedeniyle —ki bu koşullarda bölge ülkelerinde durumun kendisi büyük önem kazanır—savaşın daha da uzaması ve genişlemesi güçlü bir olasılıktır. Bugün emperyalizmin Kürt ulusal devrimi karşısındaki pozisyonu açıktır ve bu devrimin Batı'ya da taşınarak yaygınlaşması durumunda olabileceklere ışık tutmaktadır.

Bu tespitlerden birçok sonucun çıkarılması mümkündür. Fakat

çıkarılması gereken, sonuçların başında, hiç kuşkusuz ki, bir partizan savaşının oynayacağı rol ve dolayısıyla, bugünden bu savaş biçimini hazırlamaya yönelmenin önemi yer almaktadır.

Partizan savaşının rolü, böylesine karmaşık ve uzun süreli bir savaş sürecinde, güçlerimizi örgütlenme ve savaşırmanın, nispeten zayıf girmemiz olası olan bu süreçte —güçsüzün güçlüye karşı bir savaş tarzı olarak— güç biriktirebilmemize olanak tanıyan uygun savaş biçimlerinden birisi olmasından kaynaklanmaktadır. Öte yandan, yine bu karakteri gereği, topyekün bir ayaklanmaya giden yol da, ayaklanmanın güçlerini biriktirme ve olgunlaştırmanın, ayaklanmanın değişik evrelerinde güçleri yeniden toparlayabilmenin uygun bir aracı olması, partizan savaşının devrimimizde, olumlu ve önemli bir rol oynayabileceğini göstermektedir. Kürdistan devriminin yeni bir atılım göstermesi ya da Batı'daki kitle hareketlerinde belirgin bir gelişme yaşanması ve ilerici güçlerin palazlanması koşullarında, sivil faşistlerin bu ilerici güçlere ve devrime karşı başlatacakları saldırılardan başlayarak —ki bu da kontrgerillanın bir biçimidir ve bu savaş tarzı bugün faşist diktatörlüğün resmi ve gizli güçlerince, sadece Kürdistan'da değil, Batı'daki zayıf ilerici güçlere karşı da uygulanmaktadır— kitlesel bir iç savaş doğru evrilecek olası bir iç savaş süreci, hiç de uzak bir sorun olarak görülmemelidir. Bu nedenle de bu savaşa şimdiden hazırlanmak, onun uygun biçimlerini hazırlamaya koyulmak acil bir görev halini almıştır.

Bununla beraber, partizan savaşının devrimimizde oynayacağı rolü göremeyen yanlış eğilimler kadar, bu savaşı alabildiğine abartan, onu proletaryanın ve devrimin tek savaş biçimi haline getirmeye yönelik yanlış eğilimler de belli bir tehlike oluşturmaktadır. Abarınacı ve mükemmelliyetçi anlayışlar, en azından bu savaş biçimini kullanılmaz hale getirmektedir. İster bu savaş biçiminin niteliği ve rolünü anlayamamanın sonucu olarak gelişen yanlış anlayışlar olsun, isterse de moda küçük burjuva gerilla eğiliminden etkilenerek, Marksizm-Leninizmin mücadele biçimlerini ele alış çizgisinden tamamen uzaklaşarak küçük burjuva idealist ve iradeci bir sınıf mücadelesine yönelen anlayışlar olsun, bu mücadele biçimini mücadelenin bütünün içindeki doğru yerine oturtamadıklarından önemli yanlışlara sürüklenme tehlikesi yaşamaktadırlar.

Hiç kuşkusuz, küçük burjuva idealist, iradeci bir gerillacılık anlayışının eleştirisi, çok daha geniş ve kapsamlı bir sorun oluşturduğundan, ayrıca ele alınmalıdır. Fakat bu mücadele biçiminin niteliği ve mücadelenin bütünde oynayacağı role ilişkin burada yapacağımız bazı değerlendirmelerin, hem bir yönüyle bu anlayışa yanıt teşkil edeceği, hem de bundan daha önemlisi, hedeflediğimiz partizan savaş konusunda kendi kavrayışımızın derinleşmesine yardımcı olacağı açıktır.

Marksist-Leninistler, partizan (ya da gerilla) savaşını, her koşulda tali, yardımcı, alt bir savaş biçimi olarak görürler. Bu savaş biçiminin, ne genel

olarak kitle hareketinin ve devrimin, ne de özel olarak silahlı mücadelenin temel bir biçimi olması mümkün değildir. Bu nedenle de, çoğu kez yapıldığı gibi, bu savaş biçiminin "ne zaman temel ne zaman tali olacağı" vb. üzerine bir tartışma da yanlış ve spekülatiftir, bu mücadele biçiminin niteliğine ilişkin yanlış bir kavrayışın ürünüdür.

Partizan ya da gerilla savaşı, öncelikle, silahlı mücadelenin biçimlerinden birisidir. Doğası ve tarzı gereği, daha dar örgütlenmiş gruplara dayanır. Tarih boyunca gerilla savaşı, güçsüzün güçlüye karşı bir çarpışma biçimi olmuştur. Fakat tarih, tek başına bu biçime dayanarak —ki bu sürekli güçsüz bir konumda kalındığının ifadesidir— herhangi bir savaşın kazanıldığını göstermemiştir. Ya gerillalar yenilmiştir; ya da gerilla savaşının sonucunda büyük güçler toplayarak —ki bu savaş biçiminin esas amacı ve rolü de budur— düzenli bir orduya, savaş tarzına geçerek güçlü düşmanı yenmişlerdir. Dolayısıyla, her askeri savaşın temel amacını oluşturan, düşman ordularının son ferdine kadar etkisiz hale getirilmesi amacı bakımından ele alındığında, bu savaş biçiminin, savaşın kaderini tayin edebilecek bir biçim olmadığı, fakat ona geçişi kolaylaştırıcı bir biçim olduğu görülebilir.

Güçsüzün güçlüye karşı bir çarpışma biçimi olarak gerilla savaşı, daha güçlü, düzenli ve örgütlü büyük ordulara (güçlere) karşı küçük birliklerin düzensiz, esnek ve hareketli savaş biçimlerinden birisidir. Bu yönüyle, bu tip bir savaş düşmanı güçten düşürürken, onu uygulayanın güç toplamasına hizmet eder. Öte yandan gerilla savaşına, büyük düzenli orduların cephe savaşı esnasında da başvurulabilir ki, bu durumda da gerilla savaşı, düşmanın cephe gerisini ve geri hatlarına vurmaya, geri ve ileri hatları arasındaki bağlantıyı koparmayı hedefleyen bir savaş biçimidir. Her iki durumda da, yani ister güçsüzün güç toplamak ve büyük bir ordu haline gelerek cephe savaşına geçmek amacıyla, isterse iki düzenli ordunun cephe savaşı esnasında onun cephe gerisi ve hatları arasında onu güçten düşürme hedefine tabi olsun; yardımcı bir savaş biçimidir. Öte yandan gerilla savaşı, her durumda düşmanın ana kuvvetleriyle karşı karşıya gelmekten uzak durur. Onun cephesi ile cephe gerisi, ön hatları ile geri hatları arasında ve bu hatları koparmak amacıyla hareket eder; ana kuvvetlerine kanatlardan ve arkadan düzensiz, ani ve hızlı tarzlarda saldırarak kayıplar verdirmeyi hedefler. Bu yönüyle de bu tip bir savaş biçiminin temel savaş biçimi —diğer savaş türlerine göre ve tamamı içinde— olamayacağı çok açıktır.

Askeri savaşlar için geçerli olan şey, gerçekte ondan çok daha karmaşık, zengin biçimler içeren ve kuralları bakımından çok daha büyük esneklik ve hareket kabiliyetine sahip olan siyasal savaşlar bakımından çok daha fazla geçerlidir. Özellikle bu savaş, temel bir sınıf olan proletaryanın iktidarı fethetme savaşı olduğunda, bu sınıf hareketinin doğasından kaynaklanan zenginliğin çok yeni ve gelişkin biçimler yarattığı da, o ölçüde açıktır. Proletaryanın grev, gösteri, silahlı ayaklanma vb. temel ve sınıfın en geniş kesimlerini

katmaya müsait mücadele biçimleri yanında gerilla savaşının çok tali, alt ve yardımcı bir savaş biçimi olarak kalacağı kuşkusuzdur. Sorunu darlaştırarak, proletaryanın silahlı mücadelesi olarak ele alsak dahi, bu mücadelenin temel biçiminin silahlı bir kitle ayaklanması olduğu yine su götürmez bir gerçektir. İster ayaklanmadan önce bu stratejik hedefe varmak için güç toplamak amacıyla olsun, isterse ayaklanma anında olsun, isterse de ayaklanmalar arasında dağılan güçleri yeniden toplamak amacını gütsün, bir tür cephe savaşı olan topyekün ayaklanmaya hizmet eder. Gerilla savaşının öne çıktığı dönemler olabilir, fakat bu durumda bile bu biçim, temel değildir. Bununla beraber gerilla savaşının öne çıktığı koşullarda, başlıca mücadele biçimlerinden biri olduğundan, genelleştikinden vb. bahsetmek, bu yönlü tanımlar kullanmak mümkündür.

Bu nedenle de, Lenin'in belirttiği gibi, "işçi partisi, hiçbir zaman gerilla savaşını tek, hatta başlıca mücadele yöntemi olarak göremez; bu yöntemin ötekilerden aşağı tutulması gerektiği, sosyalizmin örgütleyici ve aydınlatıcı etkisiyle soylulaştırılması gerektiği" perspektifiyle hareket eder.

Ve yine Lenin'in belirttiği gibi, "Hareketi belli özel bir mücadele biçimine bağlamayan komünistler, "...faaliyetlerini daha önce kararlaştırılmış herhangi bir plan veya politik mücadele yöntemi ile sınırlamaz; **partinin elindeki güçlere uygun olması ve var olan koşullar altında en iyi sonucun elde edilmesini (abç) kolaylaştırmak** koşuluyla her türlü mücadele yöntemini tanır."

Bu belirlemelerden, devrimci proletaryanın yardımcı bir savaş yöntemi olarak gerilla savaşını alması, bunu mücadele biçimleri arasına katması, bir partizan savaş biçiminde kendi somut koşullarımıza uyarlaması ve onu hazırlaması gerektiği sonucu çıkar. Bu savaş biçimi, ayaklanmaya giden yolda proletaryanın kendisinin ve müttefiklerinin güç toplamasına, ayaklanmanın özne koşullarının ve güçlerinin olgunlaştırılmasına yardımcı olabilecek önemli bir mücadele yöntemi olma özelliği taşımaktadır. Aynı şekilde, devrimimizin olası gelişme çizgisi ve güncel politik durumun gelişme yönü de, bu savaş biçiminin hazırlanması için yürütülen çalışmaların hızlandırılması görevini ortaya koymaktadır.

Bu hazırlığın güncel görevleri nelerdir? Bu hazırlığın bir partizan savaşının askeri strateji ve taktiklerinin geliştirilmesi konusunu da kapsamaması gerektiği açıktır. Daha çok önümüzdeki dönemin bir sorunu olarak bu görev, yürütülecek pratik hazırlıklar üzerinde yükselebilir ve yönü siyasal strateji tarafından aydınlatılmalıdır.

Böyle bir askeri stratejinin (ve taktiklerin) siyasal strateji tarafından şimdiden önerilebilecek, belli başlı yönleri neler olabilir?

Birincisi; bu partizan savaşının kentsel ağırlıklı olacağı kuşkusuzdur. Bu yardımcı savaş biçimi kent ayaklanmaları hedefimize tabi olmalıdır. Çizilecek askeri stratejinin ve geliştirilecek taktiklerin buradan hareket etmesi

gerekir. Bununla beraber, gerek kentlerdeki devrimci mücadelenin gelişmesinin kırıları da etkisine alabileceği, gerek uzayıp gidecek bir iç savaş sürecinin bütünsel ihtiyaçları, gerekse de Kürdistan'daki savaşa katılmanın ihtiyaçları kır gerilla yöntemleri konusunda da şimdiden hazır olunması gerektiğini ortaya koymaktadır. Bu nedenle de, partizan savaşının eğitimi bir bütün olarak gerilla yöntemlerinin öğrenilmesi temelinde yürütülmeli, uzmanlaşmanın her türü bu temel eğitim üzerinde yükseltilmelidir. Bu uzmanlaşmada kent gerilla yöntemlerine ve tekniklerine öncelik verilmelidir.

İkincisi, partizan savaşı, onun saldırı gücünü oluşturan gerilla ile savunma gücünü oluşturan milisin bir bileşimi olmalıdır. Partizan savaşının askeri strateji ve taktikleri, bu bileşimi gerçekleştirmeyi, gerilla ve milis tarzı savaş ve örgütlenme biçimlerinin geliştirilmesini hedeflemelidir. Bu tip bir savaşın en azından ilk aşamalarında milis savaş tarzı ve örgütlenmesi önde olacağından, taktiklerin bu savaş ve örgütlenme tarzını geliştirmeye yönelmesi gereklidir.

Üçüncüsü, partizan savaşı ve özellikle de onun gerilla biçimi, çok iyi bir hazırlık üzerinde yükselmelidir. Siyasal ve örgütsel hazırlık başta ve belirleyici olmak üzere, yürütülecek askeri hazırlığın gücü bu savaşın kaderini belirleyecektir. Bu nedenle de eğitimden teçhizata, mevzilenme ve savaş planlarından yeni savaş teknik ve taktiklerinin geliştirilmesine kadar tüm askeri hazırlık somut bir plana kavuşturulmalıdır. Böyle bir plan, askeri stratejinin bir ön aşaması, ilk evresi olarak değerlendirilmelidir. Bu hazırlık, teknik bir hazırlığa indirgenmemeli; eğitim politikası ise sadece bilgilendirmeye dayalı olmamalı, pratik bir yön taşımalı, "savaşın savaşılarak öğrenileceği" askeri kuralı üzerine oturtulmalıdır.

Taktik Planımızın Belli Başlı Yönleri

"Taktiğin konusu(nun), nispeten kısa olan, hareketin kabarması ve alçalması, devrimin hızlanması ve yavaşlaması döneminde proletaryanın davranış çizgisini saptamak, eski mücadele ve örgütlenme biçimlerinin ve eski sloganların yerlerine yenilerini koyarak, mücadele ve örgüt biçimleri arasında uyum sağlayarak vb. bu çizginin uygulanması için mücadele etmek" (Stalin) olduğu açık olmasına karşın, bu işlevini yerine getirmede taktiğin üzerine etki eden bir dizi unsur vardır.

Taktik, bir yorum ve durum kaydedicisi değil, aksine onu kullanan komünist öncünün devrimci niteliğinin bir parçası olarak değiştirici bir araçsa; ve esas görevi hareketin alçalma ve yavaşlaması döneminde onun hızlanmasını sağlamak ve kabarmasının öznel koşullarını hazırlamak, kabarma ve hızlanması döneminde de onu devrimle taçlandırmak ve iktidarı ele geçirmesini sağlamaksa; taktiğin bu rolünü oynayabileceği tüm koşul ve olaklara sahip olması da zorunludur. Öncelikle, başarılı bir taktik önderlik için,

öncünün bu taktiği uygulayabilecek güçlere sâhip olması gerekir. Dahası, Lenin'in de belirttiği gibi, "taktik adına layık kapsamlı bir siyasal hareket planından bahsedilmek için, önce örgüt gereklidir."

Politik mücadele, fiili güçlerle yürütülen bir mücadeledir. Bu güçlerden yoksun olduğunda, bu mücadelenin en temel araçlarından birisi olan taktiğin işlevini yerine getirmesi beklenemez. Zaten bu nedenle taktik saptanırken, belirli bir durumda, fiili güç ilişkilerinin olabildiğince nesnel ve somut bir analizinin yapılması zorunludur. Taktik nesnel ve öznel tüm koşulların ayrıntılı bir tahlilini gerektirir.

Bugün taktik planımızı saptarken, en temel sorunun, tıpkı stratejik planda olduğu gibi, işçi sınıfı hareketi içinde belirli ve az çok etkili politik bir gücü elinde bulunduran komünist bir partinin henüz bulunmaması olduğu açıktır. Bu, taktik planımıza doğrudan etki eden bir unsurdur. Buradan çıkan açık bir sonuç olarak, taktik planımızın zorunlu bir biçimde parti inşası sorununa tabi olarak ele alınması gerektiğidir. Partinin inşasını hedefleyen örgütsel plan, tıpkı stratejik plan gibi, taktik planın da bir ön aşaması, ilk evresi olarak kavranmadığı sürece, en mükemmel bir taktik planın dahi uygulanma şansının bulunmadığı iyice anlaşılmak zorundadır.

Bunu bir ön koşul olarak almak kaydıyla, bugünkü taktik planımız, uluslararası ve iç politik durumun, düşmanın pozisyonu ve taktiklerinin, kitle hareketi ve bir bütün olarak nesnel koşulların ayrıntılı ve somut bir tahlili üzerinde yükselmelidir.

a) Politik Durum Tahlilinden Çıkan Bazı Sonuçlar:

Ayrıca ele alınan uluslararası ve iç politik durum değerlendirmesinden çıkan çok açık bir sonuç olarak, bugün Türkiye'deki politik durumun kendine has ve ilginç bir görünüm arzettiğini söyleyebiliriz. Bu özgünlük, Kürdistan ile Batı arasında görülen dengesizlikte, devrimin eşitsiz gelişiminde ifadesini bulmaktadır. Bir başka anlatımla, Kürdistan'da devrim yaşanırken, Batı'da devrimin nesnel koşulları gelişir ve olgunlaşırken, bunun bir parçası olarak kitle hareketi —kendi içindeki iniş ve çıkışlara karşın— bir yükseliş yaşarken, öncünün ve bu gelişimi kendi etrafında toplayacak devrimci bir çekim merkezinin olmaması, en genelde de öznel koşullardaki zayıflık nedeniyle, bu durum devrimci bir yükselişe ve saldırıya dönüşmemektedir.

Bu özgün ve geçici durumun yarattığı bir dizi sonuç mevcuttur. Bu durum, en başta, Türkiye devriminin bir bileşeni olan Kürt ulusal devriminin Batı'ya sıçramasını ve birleşik bir devrim olarak gelişmesini engellemektedir. Öte yandan da, bugün tarihinin en derin krizini yaşayan işbirlikçi tekkelci kapitalizm ve faşist diktatörlüğü, açık bir yönetememe krizi yaşadığı halde, tam bir çürüme, kokuşmuşluk ve kan deryası içinde varlığını sürdürebilmektedir.

Düzenin ve rejimin bugün yaşadığı krize ilişkin tahlillerimiz, bu krizin sadece konjonktürel olmadığını ortaya koymaktadır. Hiç kuşkusuz ki, krizin

konjonktürel, güncel ekonomik ve politik boyutları mevcuttur. Ekonomik kriz, kapitalizmin uluslararası krizinin doğrudan bir parçası olarak —bir fazla üretim krizi tarzında— derinleşmektedir ve burjuva iktisatçıların da kabul ettiği gibi, birkaç yıl sürecek bir gelişme eğilimine sahiptir. Faşist diktatörlüğün güncel olarak, politik bir kriz içinde bulunduğu, bunun bir tür yönetememe krizi olduğu, burjuva politik kurumların tam bir çözülme süreci yaşadıkları ve bir çözüm üretemedikleri de kuşkusuzdur. Burjuvazinin, en azından, ciddi olarak bir hükümet sorununun olduğu açıktır.

Bunlarla beraber, bu kriz, sadece konjonktürel olmadığı gibi, esasen yapısaldır. İşbirlikçi tekeller kapitalizmin iyice çürümesinin ve faşist rejimin iflasının bir ifadesi ve sonucudur. Bugünkü kriz, esasen bir rejim krizidir. Bu yapısal ve konjonktürel krizin güncel ekonomik ve siyasal nedenleri olduğu gibi, derin tarihsel ve toplumsal kökleri mevcuttur.

Diğerlerini bir yana koyacak olursak, rejimin krizini koşullandıran en önemli nedenin yaşanan Kürt ulusal devrimi olduğu, Kürt ulusal devriminden patlayarak gelişen devrimimizde yattığı kuşkusuzdur. Devrim, bugünkü rejimle toplumsal gelişmenin —en temel tanımıyla üretici güçlerle üretim ilişkileri ve bu ilişkilerin ideolojik, siyasi, hukuki, kültürel, ahlaki vb. ifadesi olan üst yapısının— arasındaki muazzam karşıtlığı ortaya sermekle kalmamış, toplumsal ve siyasal ilişkilerde çok yönlü ve köklü alt üst oluşlar yaratmıştır. Bugün artık sorgulanan, sadece devletin belli bir aşamada almış olduğu faşist biçim değil, aynı zamanda 70 küsür yıllık tarihiyle bir bütün olarak devlettir.

Kürt ulusal devrimi, Kürt ulusunun gerek kendi içinde ve gerekse Türk ulusu ile olan ilişkilerini alt üst etmekle kalmamış, aynı zamanda Türkiye'deki politik ilişkileri de bir bütün olarak sarsmıştır. Devrim Kürt ulusunu bugünkü faşist egemenlik sisteminden tamamen koparı, bu ulusun artık hiçbir biçimde eskisi gibi yaşamak istemediğini ve faşist diktatörlüğün de onları artık eskisi gibi yönetemeyeceğini ortaya koyarken, etkilerini Batı'ya da taşımış; faşist diktatörlüğün Batı'da da yönetmekte çok zorlandığı bir süreci başlatmıştır. Bugün Batı'da bu süreç yaşanmaktadır ve ekonomik kriz, bu süreci derinleştirmektedir.

Buna rağmen henüz Batı'da devrimci bir durumun varlığından bahsedemeyiz. Devrimci durumun etkenleri, tek tek ve birbirlerini etkileyerek gelişirken, henüz tamamen birleşerek ve olgunlaşarak devrimci bir durum halini almamıştır. Fakat gelişmenin yönü, devrimci duruma doğrudur.

Bu nesnel gelişmenin bir unsuru ve esas konusu mücadele ve örgüt biçimleri ve sloganlar olan taktiğin kaçınılmaz hareket noktası olarak kitle hareketine ve gelişimine kısaca bir göz atıldığında, bu süreç daha açık olarak görülebilir.

1989 yılı Batı, 1990 ise Kürdistan açısından kitle hareketi bakımından tam bir dönemeç noktası teşkil etmektedir.

1989 yılına kadar Kürdistan'da esasen öncünün gerilla savaşı tarzında

gelişen mücadele, bu tarihten itibaren nispeten geniş kesimleri içine alan devrimci bir kitle hareketi niteliğine büründü. Başlangıçta sadece belirli ögelerle sınırlı olan kitle hareketi, 1990'dan itibaren hızla yaygınlaştı ve 1991'den itibaren de Kürdistan'ı saran devrim hareketine dönüştü. Hareket serhıldanlar ve genel direnişin bir biçimi olarak kontak-kepenk kapatma eylemleri, gösteriler vb. tarzında gelişti. Serhıldanlar, Kürdistan koşullarında, yerel (kısmi) ayaklanmaların bir biçimi haline geldi. Bunların genel ve topyekün bir ayaklanmaya dönüşmesi ve az önce de belirtildiği gibi önemli ölçüde Batı'daki kitle hareketinin devrimci gelişimine bağlıydı. Gerek bu tür bir hareketin gelişmemesi, gerek faşizmin başvurduğu misilleme yöntemleri ve bunların eşine az rastlanır bir vahşete dönüşmesi, gerekse 1991 Genel Seçimleri'nin arkasından 1992 Ocak'ında kurulan DYP-SHP koalisyon hükümetinin —PKK'nin bazı yanlış taktiklerinin de etkisiyle— yarattığı reformcu beklentiler, hareketin düşüşe, bir bekleme dönemine girmesine, devrimin hız kesmesine yol açtı. 1992 Newroz'u, bir yandan kitle hareketinin en tepe noktasına ulaştığını göstermekle birlikte, öte yandan da, düşüş noktasının başlangıcına işaret etmektedir. Bu dönemden sonra kitle hareketinde yer yer kısmi çıkışlar olsa da, hareket bir durgunluk ve bekleme halinde seyretmiştir. Kitle hareketi bakımından 1992 Newroz'undan bugüne kadar geçen dönemi, her uzun süreli devrimde ayaklanmalar arasında yaşanan kaçınılmaz durgunluk dönemlerinden biri olarak değerlendirmek yanlış olmayacaktır. Bu aynı zamanda devrimin denge aşamasına tekabül etmektedir. Zaten tarafların (PKK ve devletin) dengeyi kendi lehlerine bozmak için üçüncü güçleri devreye sokmaya yönelik taktiklerde yoğunlaşmasının, diplomasinin öne çıkmasının ve sorunun daha da uluslararasılaşmasının nedeni de buradadır.

Hiç kuşkusuz ki, bu dengeyi devrim lehine bozacak esas güç, Batı'da gelişecek devrimci bir işçi-emekçi hareketi (ya da daha zayıf bir olasılık olarak Güney Kürdistan'daki devrimci bir gelişme) devreye girmedikçe, denge durumunun sürmesi doğaldır.

Bununla beraber, doğada olduğu gibi, toplumsal ve siyasal yaşamda da, ne kadar sürerse sürsün, her denge durumu geçicidir. Bugünkü koşullar devam ettiği sürece bu denge durumunu bozacak esas güçler ise PKK'nin tutumu ve taktikleri kadar faşist diktatörlüğün taktikleri olacaktır. Emperyalist güçlerin taktiklerinin de bu noktada önemli bir etken olarak hesaba katılması gereklidir.

Batı'daki kitle hareketi de 1989'da önemli bir dönüşüm yaşamıştır. Daha önceki —1984'lerden başlayarak 1987 Netaş grevi ile zirveye çıkan— tek tek ekonomik grevler aşaması 1989 Bahar Eylemleri ile genel, birleşik bir aşamaya girmiş; hedefi genel grev/genel direniş olan kısmi siyasal gösteriler, birleşik protestolar evresine ulaşmıştır. Hareketin kendiliğinden (reformcu) bir nitelik taşıması ve devrimci önderlikten yoksun olması; bu hareketin sürekli inişli-çıkışlı bir grafik göstermesine, bazı teşebbüslere ve etkisiz

türden bazı genel grevlere karşın başarılı etkili bir genel grev/genel direniş yönünde ilerlemesine engel olmuştur. 1989 yükseliş 1991 Zonguldak Direniş ve 3 Ocak Genel Grevi ile zirveye ulaşmasına karşın, sendika ağalarının hükümetle anlaşmalarının da bir sonucu olarak gerileme sürecine girmiş ve ardından DYP-SHP koalisyon hükümetinin yarattığı reformist beklenti nedeniyle bu gerileme, yaklaşık iki yıllık bir durgunluk evresine dönüşmüştür. Zonguldak Direniş ve 3 Ocak genel grevi, Körfez savaşının yarattığı ortamın da etkisiyle, çok önemli bir devrimci fırsat ve saldırı imkanı yaratmış olmasına karşın, devrimci ve komünist güçlerin zayıflığı bu imkanın gerçeğe dönüştürülmesini engellemiştir. Bu potansiyelin değerlendirilmeyişinin de etkisiyle ve devrimci bir duruma dönüşmemesinin sonucu olarak, nispeten uzayan durgunluk —1992 boyunca yükselerek süren emekçi memur hareketini dışta tutarsak— ancak 1993 yazından itibaren yeni bir yükselişe dönüşmüştür. Sivas katliamını protesto eylemleri —ve onun içinde çok cılız bir biçimde boy veren politik grev denemeleri— hareketin politik ağırlığı daha fazla yeni bir yükseliş döneminin habercisi olmuştur. Koalisyon hükümetinin iflası ve kitlelerin hiçbir acil talebinin karşılanmamış olması, emperyalizm ve burjuvazinin dayattığı özelleştirme ve işçi kıyımı saldırısı, patlayan ekonomik krizin sonuçları vb. gibi nedenler, 1994 başından beri yaşanan yeni yükseliş koşullandırmıştır. Kendiliğindenliğin doğası gereği hareket ağır ve tedrici bir biçimde gelişmektedir. 20 Temmuz eylemini, bu yükselişin ulaştığı yeni bir aşama ve bir tür işçi-memur ortak genel grevi olarak değerlendirmek mümkündür. Bu eylem sendika ağaları için hareketin potansiyelini göstermek ve yığınları geri çekmek için yapılmış bir yasak savmayken; işçi ve emekçiler için ise daha başarılı ve etkili bir genel grevin provasıdır.

Kitle hareketindeki bu yükselişin devrimci bir nitelik taşımadığı, kendiliğinden ve reformcu bir niteliğe sahip olduğu açıktır. Bununla birlikte, bu hareket rejimle çatışması temelinde nesnel olarak ilerici, yer yer de devrimci bir rol oynamaktadır. Hareketin talepleri ve yönelimi düzen ve rejim içi bazı ekonomik ve politik reformların elde edilmesine yöneliktir. Bugün kitle hareketinin esas biçimi halini almış olan genel grev/genel direnişin hedefinin de bu olacağı açıktır. Fakat etkili ve başarılı bir genel grev/genel direnişin nesnel ve pratik olarak devrimci bir rol oynayacağı kuşkusuzdur. Böyle bir durumda, devrimci bir durumun ve yükselişin olgunlaşıp egemen olması güçlü bir olasılıktır.

Burjuvazi bunu çok iyi bildiğinden, bu tip bir gelişmeyi engellemek için çok yönlü tedbirler almakta ve taktikler izlemektedir. Hiç kuşkusuz, burjuvazinin bu konudaki en büyük dayanağı sendika ağalarıdır. Devrimci ve komünist hareketlerin zayıflığı sendika ağalarının işçi sınıfı üzerindeki boyunduruklarını korumalarını ve hareketin gelişmesini frenlemelerini sağladığı gibi, bu zayıflık burjuvazinin izlediği taktiklerin genelde başarılı olmasını sağlayan önemli bir etkidir.

Burjuvazi ve faşist diktatörlüğün bugünkü nesnel koşullar altında esas korkusu ve tüm taktiklerinin yönelimi, Batı'daki kitle hareketinin bir genel grev/genel direniş biçimi almasını ve bunun Kürt ulusal devrimiyle birleşerek, devrimci bir saldırının tüm koşullarının olgunlaşmasını önlemeye yöneliktir. Esasen zora, faşist şiddete dayalı taktikler izleyen faşist diktatörlük, öte yandan da "reform" vaatlerini sürekli diri tutarak, zaman zaman bu yönde girişimi olacağı —"demokratikleşme Paketi", "Kürtlere kültürel haklar" vb.— izlenimi yaratarak kitleleri yatıştırmaya ve kitle hareketini frenlemeye çalışmaktadır.

Bunu yapamadığı ve ekonomik krizin baskısı arttığı oranda faşist diktatörlük, terörü daha da arttırarak ve yığınları gerici bir iç savaşla tehdit ederek politik krizini aşmaya çalışmaktadır. Faşist rejimin bugünkü taktiklerini de bu belirlemekte ve diktatörlük, olası bir devrimci gelişmeye karşı iç savaş hazırlıklarını arttırmaktadır. Kürdistan'da açık bir sömürgeci savaş yürüten ve devrimi zor yoluyla ezmeye çalışan faşist diktatörlük, Batı'da da tipik iç savaş taktikleri izlemektedir.

Yer yer "reformcu" manevralara girişme olasılığı bulunmasına karşılık faşist diktatörlüğün, iç savaş ve iç savaş taktikleri hattında ilerleyeceği gözükmemektedir. Zira, en az birkaç yıl süreceği şimdiden belli olan ekonomik kriz, Kürt ulusal devrimini ezemediği sürece derinleşerek sürececek olan politik kriz ve bunların yaratacağı tüm sonuçlar, hem kitle hareketinin gelişmesi ve yaygınlaşması olasılığını, hem de bir bütün olarak politik durumun daha çatışmalı ve karmaşık bir yön taşımasını koşullandırmaktadır. Uluslararası ve bölgesel durumun, faşist diktatörlüğün tüm uluslararası ilişkileri ve pozisyonun da bu yön üzerinde etkili olacağı belirtilmelidir.

Komünist hareketin bugünkü taktik planı tüm bu veriler üzerinde yükselmek zorundadır. Bu taktik planın, birinci olarak, Kürt ulusal devrimi ve Batı'da devrimci bir duruma doğru —çok ağır bile olsa— giden nesnel koşulların yarattığı güçleri ve olanakları değerlendirmeyi engelleyen bugünkü zaafiyeti gidermeye yönelmesi gerekir ki; bu yönüyle taktik plan, esasen örgütsel planın konusu olan bu sorunun çözümünü kolaylaştıracak ve güçlendirecek bir özellik taşımalıdır. İkinci olarak ise, Batı'daki kitle hareketinin devrimci bir duruma gidişini hızlandıracak, kolaylaştıracak ve bu yolla Kürt ulusal devriminin gelişmesini ve Batı'ya da yayılarak birleşik bir devrim halini alabilmesini sağlayacak bir yapıda olması gerekir.

b) Taktiğimizin İçeriği ve Görevleri:

Taktik planımızın güncel hedefi, genel grev ve genel direnişin örgütlenmesi, bunların öznel koşullarının olgunlaştırılması olmalıdır. Gerek böyle bir genel grevin gerçekleşmesi durumunda oluşacak devrimci ortam, gerekse de politik durumun şimdiden iç savaş yönünde evrilen yönü, taktiğimizin aynı zamanda, önümüzdeki bu dönemin ihtiyaçlarını şimdiden gözeten, dönemin mücadele ve örgüt biçimlerini, bunlardan birisi olarak si-

lahlı mücadeleleri hazırlayan bir hatta ilerlemesi gerektiğini göstermektedir.

Bu içerik önümüzdeki görevlerin daha çok birer hazırlık görevi olduğunu da göstermektedir. Bu hazırlık görevi, bir iç savaşın gerektirdiği mücadele ve örgüt biçimlerine hazırlık görevi kadar, genel grevin örgütlenmesi gibi daha yakın ve acil görevimiz bakımından da geçerlidir.

Zira, bugün nesnel bakımdan iyice olgunlaşmış olmasına karşın, genel grev/genel direnişin neden gerçekleştirilemediği sorusunun cevabı, kitle hareketinin ve onun bugünkü genel grev/genel direniş biçiminin, bir bütün olarak da devrimin öznal koşullarındaki zayıflıkta aranmalıdır. Sorunun esası, önderlik sorunudur.

Farklı koşullarda —ya da başkaca ülkelerde olduğu gibi— reformcu bir genel grevin, komünist/devrimci bir önderliğin olup olmamasından bağımsız olarak, sendikalar ya da ona rağmen kendiliğinden işçi hareketinin doğal önderleri tarafından gerçekleştirilebilir olduğu açıktır. Fakat Türkiye’de ve bugünkü politik koşullarda bu tip bir gelişme şansını oldukça zayıf hale getiren nedenler vardır. En başta, işçi sınıfının sendikal mücadele ve örgütlenme bilincinin, deneyim ve geleneklerinin, sendikal yapı ve sendika ağlarının gücünün vb. bu tip bir gelişmeyi frenlediği açıktır. Fakat bundan daha önemlisi, reformcu içeriğine karşın, bugünkü politik koşullar altında bir genel grev/genel direnişin oynayacağı, oynayabileceği nesnel devrimci rol, işçi sınıfının reformcu siyasal bilincinin onu kaldıracabileceğinden daha ağır bir hale getirmektedir. Bunun önemli ölçüde devrimci bir önderlik sorunu olduğu kuşkusuzdur. Komünist hareketin taktiği bu önderliği gerçekleştirmeye ve genel grev konusundaki tüm öznal zayıflıkları gidermeye yönelmelidir. Bu görevin de, öncelikle ve esasen, genel grevin gerçekleştirilmesinden önceki bir hazırlık görevi olduğu açıktır. Görev; tamamen öncünün devrimci iradesinin ilgi alanına giren bir sorun olarak öznal yetersizliklerin giderilmesidir.

Genel bir vurguyla, Batı’da kitle hareketinde bir yükseliş yaşandığı kesin bir gerçektir. Buna karşın bunun devrimci bir yükseliş olmaması ve öncünün durumu nedenleriyle taktiğimiz aktif savunma taktiği olacaktır. Bu nedenle de öncü, hazırlık, güç biriktirme ve fırsat kollama çizgisinde ilerlemelidir. Aktif savunma taktiği öncüye, bekle gör tavrına saplanmama, fırsat buldukça düşmana darbeler indirme görevini yükler. Batı’dan farklı olarak Kürdistan’da süren ulusal kurtuluşçu devrimin saldırı taktiğini gündemleştirmesine karşın öncünün durumu bu taktiği uygulamaya imkan vermemektedir. Bu nedenle de öncü, Kürdistan’da asıl olarak güç biriktirme fırsat kollama ve değerlendirme çizgisinde hareket etmeli ve taktiği bu çerçevede uygulayıp, geliştirmelidir.

Genel grev konusundaki öznal yetersizlikleri aşmak ve fiilen onun örgütlenmesine öncülük etmek, sadece propaganda ve ajitasyon çalışmasına indirgenemeyeceği gibi partinin örgütsel güçleri ve genel örgütsel çalışmasıyla da sınırlandırılmaz. Öncünün kendisini ortaya koyması ve

başlangıçta çok dar kalsa bile, sınıfın geri kalan kesimlerine bir çekim merkezi olmak üzere, en ileri kesimleri fiilen bu eyleme doğru yönelmesi gerekir.

Bunun için öncelikle genel grev/genel direniş komitelerinin hemen kurulmasına girişilmelidir. Devrimcilerin ve komünistlerin bulunduğu her alanda, buna hazır sınıf ve emekçi kesimleri de katarak hemen genel grev/genel direniş komitelerini kurmaya girişmek, sınıfın geri kalan kesimlerine ne yapılması gerektiğini göstermek bakımından gerekli ve önemlidir. Bu doğrultuda komünistlerin ve devrimcilerin bulunduğu, sınıfın ileri kesimlerinin çağrımıza yanıt verdiği yerler dışında da pilot bölgeler seçilmeli ve buralarda da genel grev/genel direniş komitelerinin kurulması çalışmasında yoğunlaşılmalıdır. Kuruluşlarını sınıfın diğer kesimlerine duyuran ve sürekli onlara çağrılar yapan genel grev/genel direniş komiteleri, gelişmelerinin belli bir aşamasında bölge ve iller düzeyinde birleştirilmeli, ortak bir merkez yaratmaya yönelinmelidir.

Genel grev/genel direnişi, tek günlük ve tek biçimli bir eylem gibi görmek son derece yanlıştır. Aksine bugünkü koşullarda bir genel grev/genel direniş, bir çok başarısız girişimin yerel ya da ülke ölçeğinde girişilen deneme ve provaların, bunların toplamı olarak gelişen bir sürecin ürünü olabilir. Bu perspektifle komünist hareket, genel grev/genel direniş komitelerinin belli bir düzeye ulaştığında, seçilmiş pilot bölgelerde, yerel ve sınırlı kalsa bile, doğrudan kendi çağısı ve inisiyatifıyla iradi planlı iyi bir hesaplama ve zamanlamaya dayalı genel grev/genel direniş girişiminde bulunmalıdır. Gösterilerle tahkim edilmiş bu genel grev/genel direniş girişimleri, diğer bölgelerde de gösteriler, dayanışma eylemleri vb. aracılığıyla desteklenmeli ve yaygınlaştırılmaya çalışılmalıdır.

Taktikimizin bu eylem planına kilitlenmesi, şaşmaksızın bu hedefe yönelmesi gerekir. Bu öncü bakımından sınıf mücadelesine iradi müdahalelerin somut bir biçimini oluşturduğu gibi sınıfın geniş kesimleri bakımından da örnek alabilecekleri bir çekim merkezinin oluşması, buzun kırılması anlamına gelecektir.

Bu doğrultuda komünist hareketin, hem kitlelerin diğer tüm mücadele ve örgüt biçimlerini bu hedefe göre ele alması, hem de tüm çalışmalarını buna göre düzenlemesi gerekir.

Öncünün kendisi ve eylemleri kadar, dönemin diğer tüm mücadele ve örgüt biçimlerini genel grev/genel direniş hedefine tabi kılmak, ona doğru yönlendirmeye çalışmak da, bu hedefi güçlendirmenin bir yoludur. Tüm işçi eylemleri, siyasal gösteri ve protestolar, tek tek grevler kadar 3 Ocak, 20 Temmuz vb. gibi genel işçi eylemleri, genel grev/genel direniş hedefine tabi olarak ele alınmalı; bu hedef doğrultusunda güç biriktirmenin araçlarına dönüştürülmelidir. Başta fabrikalar olmak üzere, sendikalar, kitle örgütleri, işçi komiteleri, SŞP, KÇSP gibi platformlar vb. içinde genel grev/genel direniş komitelerinin hemen kurulması doğrultusunda propaganda, ajitasyon ve

örgütlenme çalışması hızlandırılmalıdır.

Diğer emekçi kesimler arasında da, bir işçi-memur genel grevine bağlı olarak genel direniş yönünde propaganda ve ajitasyon yoğunlaştırılmalı; güçlerin bulunduğu her yerde, genel direniş komitelerinin kurulmasına girişilmelidir. Kurulacak bu komiteler aracılığıyla öncelikle emekçi semtlerinde zamlar, vergiler vb'den yola çıkarak, kitlelerin nispeten ileri kesimlerini içine alan yasadışı gösterilerin örgütlenmesine yönelinmeli; bu gösteriler, kitlelerin ileri kesimlerini genel direnişin zorunluluğunu kendi deneyleriyle kavrayacakları biçimler olarak görülmeli ve kullanılmalıdır.

Önerilen taktik planın günün tüm acil devrimci görevlerini kapsamadığı, fakat kavranması gereken halkaya işaret ettiği kuşkusuzdur. 1989 sonrası yükseliş dönemine birçok açıdan hazırlıksız ve yetersiz olarak girmiş olan, komünist hareketin —temel ve genel bazı görevleri bir yana— bugün acil olarak çözümülemesi gereken birçok görev daha mevcuttur. Genel grev/genel direniş hedefine kilitlenmeyi bozmayacak tarzda bu acil görevler hemen ele alınmalıdır. Kürdistan'daki devrimi ilerletmek, işçi hareketiyle Kürt ulusal hareketinin birliğini sağlamak, Batı'daki yükseliş devrimci bir yükselişe dönüştürmek, işçi ve emekçi hareketinin genel grev/genel direniş eşiğini aşması ya da bu yönde gerçekten kaydedeğer adımlar atması koşullarında ortaya çıkan olanakları değerlendirebilmek ve tüm politik gelişmelerin daha çatışmalı ve Batı'yı da içine alacak kitlesel iç savaşlara doğru seyrettiği bir ortamda bu savaşa hazır olmak vb. gibi zorunluluklar, bugünün ve geleceğin diğer mücadele ve örgüt biçimlerinin hazırlanmasını acil bir görev olarak komünist hareketin önüne koymaktadır. Yani sadece "modern şartlarda savaş sanatını, savaşın bütün biçimlerini ve bu alanda bilimin bütün buluşlarını öğrenmek, bunlardan akıllıca yararlanmak, bunları yetenekle birleştirmek veya bunlardan birini ya da diğerini şartların gereğine göre zamanında kullanmak oluşturur. (...) Mücadelenin bütün biçimlerini öğrenmek, belirli bir duruma özel olarak uygun düşen biçimleri savaş alanında akıllıca birleştirmek ve mücadeleyi yetenekli bir biçimde geliştirmek partinin görevidir"(Stalin) biçiminde özetlenen genel ve stratejik gerekler bakımından değil, aynı zamanda bugünün ve bugünkü gelişmenin bizi zorunlu olarak götüreceği dönemin acil devrimci görevleri açısından da bu mücadele ve örgüt biçimlerinin geliştirilmesine yoğunlaşmak zorundayız. Ki, silahlı mücadele ve bunun biçimlerinin geliştirilmesi bunların başında yer almaktadır.

Fakat silahlı mücadele sorunu, sadece bir mücadele biçimi değil, aynı zamanda sınıf mücadelesine yaklaşımın genel bir sorunu olduğu için ve bu vesilesiyle bu genel yaklaşımımızı bir kez daha özetlemek ihtiyacı bulunduğundan, sorunu bu yapıyla da ele almak yararlı olacaktır.

c) Silahlı Mücadeleye Yaklaşım ve Güncel Askeri Politika

Devrim kitlelerin eseridir. Devrimci bir süreç, kitlelerin yasal ve

yasadışı, barışçıl ve askeri, kısmi ve temel bir dizi mücadelelerini, bu mücadelelerin içiçe geçerek gelişimini kapsar. Proletarya gibi çok yönlü tarihsel görevlerle donanmış temel bir sınıfın hareketi söz konusu olduğunda, bu mücadelenin ve biçimlerinin çok yönlü, karmaşık ve zengin bir içerik taşıması da o ölçüde kaçınılmazdır. Proletaryanın sınıf savaşımının kavranması; bu mücadelenin amaçları ve içeriğinin, çok yönlü ve karmaşık yapısının, zengin ve çok çeşitlilik arzeden biçimlerinin, tüm bunlar arasındaki ilişkilerin doğru olarak anlaşılması demektir. Proleter sınıf mücadelesinin katedeceği devrimci sürecin anlaşılabilmesi, mücadelenin tüm bu süreçte aldığı/alabileceği biçimlerin kestirilebilmesi, öncünün ve proleter kitlelerin bu biçimlerin bilgisine ve onları pratikte ustaca kullanma beceresine ulaştırılabilmesi, yerinde ve zamanında bunların ustalıkla kullanılabilmesi, yukarıda belirtilen sınıf mücadelesi kavrayışına ve bu kavrayışın derinliğine bağlıdır.

Silahlı mücadele sorunu, bir yönüyle, proleter sınıf mücadelesinin temel amaçlarından birisi olarak devrimci iktidar mücadelesini —genel olarak, her yerde ve her zaman, kaçınılmaz bir biçimde zorla ve güç kullanılarak çözümlenebilen tüm iktidar sorunlarında olduğu gibi, proleter devrimin temel sorununu oluşturan proletarya diktatörlüğü sorununun da— çözümünde en temel biçim olması bakımından özel ve önemli bir yere sahiptir. Öte yandan da, proleter sınıf mücadelesinin gelişmesinin herhangi bir aşamasında bulunduğu biçimlerden birisi olarak, tıpkı diğer mücadele biçimleri gibi belirli, somut bir rol oynayan mücadele biçimlerinden birisidir. Bir araç, yöntem ve mücadele biçimi olarak silahlı mücadele-de, tıpkı diğerleri gibi ve onlar kadar, mücadelenin bütünü içinde tuttuğu yere ve role göre değerlendirilmeli; ona, bunun ötesinde özel bir anlam yüklenilmemelidir. Bununla beraber, bu yöntemin —özellikle de yanlış kullanıldığında— yol açacağı/açabileceği sonuçlar, onun doğasından ve kendine has özelliklerinden kaynaklanmaktadır ki, bu da onun daha dikkatli bir biçimde ele alınıp çözümlenmesi ve kullanılması gerektiğini ortaya koyar.

Silahlı mücadelenin kendisi de çok çeşitli biçim, yöntem ve araçlara sahiptir. Bunlar bireyler ya da dar grupların şiddet eylemleri ve bireysel, dar grupsal terör yöntemlerinden geniş kitlelerin silahlı savaş biçimlerine kadar çok geniş ve zengin bir çeşitlilik arzeder. Savaş tarzının doğası gereği, genellikle küçük gruplar biçiminde örgütlenişine ve en azından başlangıçta daha çok kitlelerin nispeten ileri kesimlerine dayanmasına karşılık gerilla savaşı da, sonuç olarak kitlesel bir silahlı savaş biçimidir; geniş halk yığınlarının ayaklanmasında ifadesini bulan çarpışma biçim ve yöntemleri de, kitlesel silahlı savaşın bir başka biçimidir. Uluslar (ve devletler) arasındaki düzenli ordu savaşlarının, silahlı mücadelenin en kitlesel ve geniş bir biçimi olduğu da kuşkusuzdur.

Silahlı mücadelenin kendisi kadar çok çeşitli biçimleri bakımından da önemli olan sorun, nerede, ne zaman ve nasıl kullanılacağı sorunudur. Mark-

sizm-Leninizmin bu sorulara verdiği cevaplar çok açıktır. Bu cevaplar tamamen pratik bir biçimde, bu mücadele biçimlerini doğurur ya da bir ihtiyaç olarak dayatan nesnel ve öznel koşulların incelenmesi temelinde verilebilir. Yani, tüm mücadele biçimleri gibi, silahlı mücadele (ve onun değişik biçimleri) de, bu biçimin somut ve tarihsel bir incelemesini ve buna göre tutum alınmasını gerektirir.

Silahlı mücadele sorununda ilkesel olan yan, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin temel bir sorunu olarak iktidar sorununun —iktidarın ele geçirilmesi ve korunmasının— nasıl çözümleneceği temel sorunundan kaynaklanmaktadır. Tüm ilke sorunları gibi bu sorun da, proleter devrim ve onun temel içeriği olarak proletarya diktatörlüğü sorunu üzerinde yükselmektedir. Bu sorunun çözümünün ancak ve ancak şiddet yoluyla gerçekleşebilir olması, bunun temel aracı olarak silahlı mücadeleye ilkesel bir karakter kazandırmaktadır. Bu nedenle de, proletaryanın devrimci iktidar savaşının ancak devrimci şiddet yoluyla gerçekleşebileceği ve bunun aracının da proletaryanın silahlı mücadelesi/ayaklanması olduğunun kabulü ya da reddi, komünistlerle her soydan oportünist ve revizyonistleri ayırdeden temel ayrıçlardan birisi olmuştur.

Hiç kuşkusuz ki, bu ilkenin kabulü, bir söz derekesine düşürülemez. Bu ilkeye uygun davranılıp davranılmadığını gösteren en önemli kıstas, herşeyde olduğu gibi burada da, pratiktir. Yığınların ayaklanması ve bu ayaklanmanın hazırlanması tamamen siyasal bir sorun olmakla birlikte, siyasal mücadelenin en üst biçimi olarak silahlı mücadelede bu ayaklanmanın temel bir unsurudur. Silahlı ayaklanmayı lafta kabul etmek, fakat pratikte, daha baştan itibaren buna yönelen pratik bir hat izlememek, teori ile pratik arasındaki çelişkinin, yani oportünizmin en açık ifadesidir. Ayaklanmanın kendiliğinden olacağını sanmak ve böyle bir ayaklanma oluncaya kadar kolları kavuşturup beklemek bu oportünizmin bir biçimidir. Devrimin zaferi için silahlı ayaklanmayı şart gören komünist bir örgütün, baştan itibaren buna uygun bir yönelim içinde bulunması gerekir.

Devrim, nesnel ve öznel koşulların bütünüdür; sadece birinin değil her iki koşuldaki belirli bir olgunluğun ürünü olabilir. Nesnel koşullar belirleyici olmakla birlikte, tek başına kendiliğinden hareketin gelişimi, komünist proletaryanın iktidarıyla taçlanan bir devrimi getirmez. Bunun için devrimin subjektif koşullarının da hazırlanmış olması gerekir. Tamamen komünist öncünün devrimci iradesinin ilgisine giren bu alan, kitleler içinde yürütülen komünist çalışma ve örgütlenme çalışmalarının tamamı kadar, devrimci strateji ve taktiklerin kendisini de kapsar. Komünist öncü, silahlı bir ayaklanmayı ve onun zaferini getirecek doğru bir hat çizmek, buna uygun taktikler izlemek kadar, tüm politik ve örgütsel çalışmasında yığınları silahlı bir ayaklanma konusunda eğiten ve hazırlayan bir yönelim içinde bulunmak zorundadır. Tüm bu eğitim ve hazırlık çalışmasının da söze indirgenemeyeceği, pratik bir içerik taşıdığı

kuşkusuzdur. Devrimin öznel koşullarının hazırlanması, diğer herşey gibi, basitten karmaşığa doğru bir hat izler ve nesnel koşullardaki gelişmeyle birlikte güçlenir. Bu gelişmenin her bir evresi, komünist harekete, kendine has pratik görevler yükler. Komünist hareketin sözleri konusundaki tutarlılık, ciddiyet ve samimiyetinin ölçütü de, bu görevler karşısındaki pratik tutumuyla belirlenir.

Bu anlatılanların çerçevesi dışında silahlı mücadele sorununa, hele hele onun değişik biçimlerine yaklaşım konusuna ilkesel bir içerik vermeye kalkışmak, onu mücadelenin bir biçimi ve aracı olarak değil de, kendisi olarak ele almaya, amaç haline getirmeye ve fetişleştirmeye başlamak demektir. Bu, mücadeleyi kolaylaştırması koşuluyla her türlü mücadele aracını tanıyan, mücadele biçimlerini kendi somut ve tarihsel koşulları içinde ele alan marksist diyalektik materyalizmden uzaklaşmaya başlamanın en açık göstergesidir. Silahlı mücadeleyi fetişleştiren, silahlı mücadelenin şu ya da bu biçimini diğerleri aleyhine mutlaklaştıran, mücadele biçimlerinin saptanmasını tamamen iradi ve dogmatik bir soruna dönüştüren, buna dayanarak "sistem"ler kurmaya çalışan çeşitli küçük-burjuva "teori"ler ile Marksist-Leninist teori arasındaki farklılık da burada yatmaktadır.

Mücadelenin silahlı biçimlerini en genelde ve öncelikle bir araç olarak kavrayan komünistler, bu aracı da tıpkı diğerleri gibi, "partinin elindeki güçlere uygun olması ve mücadelenin gelişimi kolaylaştırması" koşuluyla, her dönemde benimser ve uygularlar. Partinin, kitle hareketinden bağımsız olarak, başvurduğu silahlı eylemler bunun en açık ifadesidir. Partinin durumuna ve onun örgütsel (ve politik) gelişimini kolaylaştırması amacına bağlı olarak başvuru silahlı eylemler, hedefleri ve sınırları çok net olarak belirlenmiş bir hatta yürütülmek zorundadır. Öncünün kendi güçlerine dayanarak yürütülen ve son tahlilde öncünün gelişimini kolaylaştırmak amacıyla ifadesini bulan bu tip silahlı eylemler, çok çeşitli hedeflere sahip olabilir. Örgütün ihtiyaçlarının giderilmesine yönelik kamulaştırma eylemlerinden faşizm ya da benzer koyu bir terör rejiminin hüküm sürdüğü yerlerde öncünün bu teröre karşı kendisini silahlı savunma hakkını kullanmasına kadar geniş bir alanı kapsayabilir. Ve yine, bu ikincisi ile ilişkisi içinde, henüz devrimci bir durum olmadığı ve kitlelerin silahlı savaşının gündemde bulunmadığı koşullarda bile, öncünün ve kitle hareketinin gelişmesinin önündeki bazı engellerin devrilmesi, mücadeleye zarar veren belirli güçlerin cezalandırılması vb. amacıyla, diğer mücadele araçlarının yanısıra ve onlara bağlı olarak devrimci şiddetin kullanılması gündeme gelebilir.

Öncünün bu silahlı eylemlerinin teorize edilmeye kalkışılması, hangi biçimiyle olursa olsun kitle hareketinin yerine geçirilmeye çalışılması, hatta —bu eylemlerin belirli bir propagandif ve örgütleyici etkisinin bulunabileceği tamamen reddedilmese dahi— bu eylemlere "silahlı propaganda", "kitleleri kızıştırmak", "büyük motorun çalışmasını sağlamak" vb. roller atfetmeye

girişilmesi, komünist bir görüş açısından tamamen uzaklaşmak ve küçük burjuva "öncü savaşı"nın eksenine oturmak demektir. Komünist hareketin hedefleri ve amacı çok net belirlenmiş, sınırları kalın hatlarla çizilmiş silahlı eylemlerinin, herhangi bir ekonomik grev dahil, kitle hareketinin hiçbir biçiminin yerine geçirilmeyeceği, en fazlasıyla bu hareketin gelişimi kolaylaştıran sınırlı bir rol oynayacağı son derece açıktır. Bunun geniş yığınların devrimci hareketinin bir biçimi —dolayısıyla da sınıf mücadelesinin taktiklerinin bir konusu— olarak silahlı mücadele sorunu ile karıştırılması çok tehlikeli ve yanlış bir anlayıştır.

Komünistler, gerek ilkesel içeriği ve stratejik değeriyle, gerek bir mücadele biçimi olarak taktik anlamıyla, gerekse de bir araç olarak öncünün günlük eylemlerindeki örgütsel rolüyle, silahlı mücadeleyi bir bütün olarak kavramalı; silahlı mücadelenin tüm bu fonksiyonlarını kendi formu içinde değerlendirmelidirler.

Bu belirlemeler ışığında yaklaşıldığında, silahlı mücadele bakımından Anadolu'daki durum nedir?

Açıktır ki, bugün silahlı mücadele esasen Kürdistan'da süren bir mücadele biçimidir. Batı'da ise, unsurları gelişmesine rağmen henüz bu mücadele biçiminin nesnel ve öznel koşulları tamamen olgunlaşmamıştır. Batı'da komünist ve devrimci örgütlerin, kendi güçlerine dayalı silahlı eylemleri söz konusudur.

Komünist hareketimiz bugün, devrimci şiddeti daha yoğun ve yaygın bir biçimde mücadelesinin hizmetine sokarken; aynı zamanda yarına dönük olarak silahlı mücadeleye hazırlık görevlerine daha sıkı bir biçimde sarılmak zorundadır. Bu hazırlık bir yandan ayaklanma hedefi ve stratejik planımızın devrimin olası gelişme rotası konusunda öngördüğü görevlerin zorunlu bir sonucudur. Öte yandan da politik gelişmenin iç savaşa doğru evrilen yönünün ve Batı'da devrimin nesnel koşullarının giderek olgunlaşmasının da gösterdiği gibi, uç verme eğiliminde olan bu mücadele biçimine şimdiden hazırlanmak gibi acil politik bir görevdir.

Stratejik planımızın devrimci bir ayaklanmaya giden yol ve bu yolda bir partizan savaşının oynayacağı/oynayabileceği rol konusundaki belirlemeler açık ve nettir. Ayaklanmayı bilinemez bir geleceğin bilinemez bir sorunu olmaktan çıkarıp günün hazırlanmak üzere ele alınan bir sorunu haline getirmeyi, bu yolda iradeye düşen rolün tam bir biçimde yerine getirmeyi hedefleyen bu stratejik plan içinde, partizan savaşının önemli bir rolü olduğu kuşkusuzdur. Bu rol, nesnel gelişmelerdeki belirli bir olgunlaşmaya bağlı olarak ayaklanmanın subjektif koşullarını oluşturmak ve olgunlaştırmak, ayaklanmanın gelişimini hızlandırmak gibi yardımcı, fakat önemli bir roldür; öte yandan partizan savaşı, nispeten uzayıp giden ve bir dizi arayla süren bir iç savaş tarzında gelişmesi daha olası olan devrimimizin tüm bu aşaması boyunca önemli bir çarpışma biçimi olacaktır.

Diğer mücadele biçimlerinden farklı olarak, partizan savaşının başlatılması —nesnel koşullarının varlığı zorunlu bir önkoşuldur ve bunu bir yana koyuyoruz— üzerinde dikkatlice düşünülmesi gereken önemli bir sorundur. Zira, gelişmesinin belirli bir noktasından sonra bu mücadele biçiminden dönmek —diğerlerine göre— çok daha zor olduğu gibi, geliştikçe ihtiyaçları daha da artan böyle bir mücadele biçiminin sürdürülebilmesi de oldukça büyük zorluklar içerir. Buradan, böyle bir mücadele biçimini göze almamak gibi bir sonuç çıkmaz; fakat buna çok iyi hazırlanılması gerektiği gibi son derece açık bir sonuç çıkar. Dünya devrimci hareketlerinin deneyimi, bu doğrultuda elde edilen belli başarıların iyi bir hazırlıktan geçtiğini kanıtlamıştır. Bu hazırlık, tüm örgütü olduğu gibi yığınların ileri kesimlerini de hazırlamayı, siyasal olduğu kadar askeri, teknik ve eğitsel olduğu kadar savaş kabiliyetini geliştirmeye yönelik pratik hazırlıkları da içeren/içerecek olan çok yönlü bir süreçtir.

Yaklaşmakta olan "fırtına" bizim silahlı mücadeleye hazırlık görevlerimizi daha da hızlandırmamız gerektiğini çok net bir biçimde ortaya koymaktadır. Daha karmaşık ve çatışmalı bir yöne doğru giden nesnel durum, yeni mücadele biçimlerinin doğuşunu da koşullandırmaktadır ve silahlı mücadele bunların başında yer alacaktır. Bu gelişmeler faşist diktatörlüğü daha fazla şiddete dayalı mücadele yöntemlerini geliştirmeye itmektedir. En azından 1992 başından, DYP-SHP koalisyonunun kurulmasından itibaren, Batı'da da tipik iç savaş taktikleri ve yöntemleri izlemeye başlayan faşist diktatörlük, tüm bu süreç boyunca yeni biçimlerde örgütlediği ırkçı ve şeriatçı faşist güçleri ve bir bütün olarak kontrgerillayı da kullanarak kitlesel bir iç savaş tezgahlamaya; kitle hareketini ve Batı'nın zayıf devrimci güçlerini bu yolla ezerek kanlı diktatörlüğünü korumaya, devrimin gelişmesini engellemeye çalışmaktadır. Türk-Kürt, sunni-alevi, şeriatçı-laik vb. biçimlerde gerçekleşecek bir iç savaşın tehditi bugün ciddi alternatiflerden birisidir. Dolayısıyla komünist hareketin silahlı mücadele konusundaki hazırlıklarını hızlandırması, bu nedenle de zorunlu ve acildir.

Bugün komünist hareketin silahlı eylemleri, daha önce de vurgulandığı gibi, somut bazı amaçlar ve iyice belirlenmiş sınırlar içinde yürümektedir. Mali ihtiyaçları gidermeye yönelik kamulaştırma eylemlerini bir yana koyacak olursak, bu eylemler bazı cezalandırma faaliyetleri ve örgütsel kimi faaliyetlerin güvenliğini sağlama hedefiyle sınırlıdır. Bu pratiğin daha da geliştirilmesi, bu amaçla tüm örgütün eğitim ve donanımının sağlanması gerektiği son derece açıktır. Zira, bugün yetersiz kalan bu pratik, yönü gittikçe şiddetlenen sınıf mücadelesinin önümüzdeki dönemlerinde daha da yetersiz olacaktır. Devrimci, komünist kadroların ve örgüt eyleminin silah zoruyla tasfiye edilmeye çalışıldığı, koyu bir faşist terör rejiminin hakim olduğu bugünkü koşullarda, devrimci ve komünist örgütlerin kendilerini silahlı koruma hakları, en doğal ve meşru haklardan birisidir. Bu hak, yasadışı tüm örgüt

faaliyetlerinin ve bu faaliyetin kadrolarının korunması anlamına geldiği gibi; faşist terör rejiminin ele başlarının, polis ve ordu şeflerinin, kontrgerillanın gizli kollarının vb. imhası, kendini savunma ve koruma çerçevesinde mütalaa edilmelidir. Öte yandan, devrimci mantığın tamamen yitirilerek sadece devrimci duygusallık temelinde gelişen bir intikam hareketine ve bu temelde de, faşist diktatörlüğün resmi güçleriyle süren bir düelloya dönüşmesine izin vermeksizin, faşist katil sürülerinin, işkencecilerin vb. cezalandırılması da, tamamen meşru, haklı ve gereklidir. Yukarıda vurgulandığı gibi, tüm bu eylemlerde esas dikkat edilecek nokta, inisiyatif ve psikolojik üstünlüğü kesinlikle kaptırmamaktır. Ayrıca belirtilmelidir ki, bu —ve diğer tüm silahlı— eylemlere sahip çıkıp çıkmama sorunu tamamen pratik bir sorun olarak örgütün güvenliği ile ilişki içinde ele alınmalıdır. "Ses getirmeyi", "örgütün propagandasını yapmayı" vb. esas alan bir "sahiplenme" çizgisinin küçük burjuva "silahlı propaganda" anlayışının bir tezahürü olduğu açıktır. Bununla beraber, bugün komünist hareketin silahlı eylemlerinin bu yönde yoğunlaşmaması gerektiği de açıktır. Daha doğrusu yoğunlaşılacak yön bu değildir.

Silahlı eylemin üzerinde esas yoğunlaşması gereken hedefi, komünist faaliyetin önündeki engellerin devrilmesi olmalıdır. Bu engeller çok çeşitlidir. İşçi sınıfı saflarındaki komünist ve devrimci güçleri sürekli bir biçimde tasfiyeye uğratan ve aslında birer sendika-korucusu olan sendika ağalarından, diğer patron uşaklarına, grev kırıcılara vb. yönelik devrimci şiddet geliştirilmeli; devrimci sınıf hareketinin gelişmesi önündeki bu engeller —diğer şeyler yanısıra— bu yolla da temizlenmelidir. Aynı durumun, gençlik, memurlar, semtler vb. çalışma alanlarındaki devrimci ve komünist çalışmanın ihtiyaçları bakımından da geçerli ve gerekli olduğu kuşkusuzdur. Özellikle semtlerde, faşist diktatörlüğün dayanaklarını oluşturan ya da onunla çok yönlü bağlar içinde bulunan güçlere karşı bu yönde sistemli bir mücadeleye girilmek zorundadır. Bu güçler ırkçı ve şeriatçı faşistler, devletin muhbiri, muhtar vb. işbirlikçileri ve polisle işbirliği içinde halka kan kusturan, onları çok yönlü bir biçimde sömüren mafya güçleridir. Bu güçlere karşı geliştirilecek devrimci şiddetin, bunların semtlerden sökülüp atılması çalışmasının bir parçası olduğu, bunların etkilerinin kırıldığı oranda devrimci etkinin gelişmesi ve egemen olması amacına yöneldiği kuşkusuzdur. Bu nedenle de sorun sadece bir şiddet sorunu olarak görülemez. Bu semtlerdeki politik kitle çalışmasının bir parçasıdır; bu çalışmanın tüm biçimleri yanısıra devrimci şiddet de kullanılmalı ve geliştirilmelidir.

Bu çalışmanın kendiliğinden ve gelişigüzel yürütülemeyeceği son derece açıktır. Seçilmiş pilot semtlerde —ki bu semtlerin neye göre seçileceği yerel çalışmanın ihtiyaçları tarafından belirlenmeli, yerel özellikler dikkate alınmalıdır— belirli hedeflere karşı sistemli bir mücadele biçiminde gelişmelidir.

Komünist ve devrimci hareketin önündeki bu engeller, aynı zamanda

düşmanın geri hatları, onun cephe gerisidir. Dolayısıyla bunlara yönelülecek olan devrimci şiddet, aynı zamanda düşmanı cephe gerisinden vurarak güçten düşürme, onun geri ve ileri hatları arasındaki bağlantıyı koparma vb. gibi, doğrudan gerilla tarzı bir karakter ve içerik taşımaktadır. Hem bu karakterinin bir sonucu olarak, hem de bu tip bir faaliyetin özellikle de genişlemeye ve belirli bir sisteme kavuşmaya başladığı andan itibaren taşıdığı/taşıyacağı risklerden dolayı çok iyi planlanmış gerilla yöntemleriyle yürütülmesi gerektiği son derece açıktır. Görülmektedir ki, komünist hareketin önümüzdeki dönemde bu hedeflere yönelik silahlı eylemlerini, devrimci şiddeti geliştirmesi, aynı zamanda doğası gereği, belirgin bir gerilla tarzının da geliştirilmesi anlamına gelmektedir.

Bu perspektifle ve artan iç savaş tehditinin, sivil faşist örgütlenme ve saldırılarda gözlenen artışın değerlendirilmesinden çıkan çok açık bir sonuç olarak, belli başlı semtlerde milis (öz savunma) tipi örgütlenmelerin geliştirilmeye çalışılması gereklidir. Nüfus bileşiminin Kürt ve alevi yoğunlukta olduğu bazı semtlerde bu tip bir örgütlenmeyi oluşturmanın koşulları olgunlaşmıştır ya da hızla olgunlaşmaktadır. Bu nedenle de belli başlı semtlerde milis tipi örgütlülükler geliştirme çabasına hız verilmeli; buna öngelecek biçimde komünist hareketin taraftarlarından oluşan öz savunma gruplarının inşasına başlanmalıdır.

Kürdistan'da da kentlerde ve kent emekçileri arasında örgütlenmeyi esas alıyoruz. Burada da taktiğimizin ana yönünü kitle hareketini geliştirmek, ulusal genel direnişin örgütlenmesine çalışmak ve sürmekte olan silahlı savaşa kentleri esas alarak hazırlanmak ve katılmak oluşturuyor. Dahası, Kürdistan'daki gelişimimizi hızlandıracak yolun Batı'da gerçek bir çekim merkezi olmamızdan geçtiğini, örgütsel olduğu kadar stratejik ve taktik olarak da bu hatta yüklenmemiz, örgütsel ve siyasal planlarımızı buna göre yapmamamız gerektiğini biliyoruz. Bugün Kürdistan'ın belirli bir şeridinde, bu şeridin belli başlı kentlerini temel alarak örgütlenmeyi hedefliyoruz.

Kürdistan'ın şu anki durumu, bu kentlerdeki ve onların kırındaki örgütlenme çalışmamızın Batı'daki çalışmaya göre çok daha büyük zorluklar taşımasını da koşullandırıyor. Örgütsel faaliyetin güvenliği diğer yerlere göre daha büyük önem kazanıyor. Öte yandan, örgütlenmekte olduğumuz şeritte ulusal hareketin ve devrimin görece zayıf kalması, bize buralarda devrimi iletirmek için daha özel görevler yüklüyor. Kentlerdeki demokratik eylemi, kitle hareketini geliştirme yanısıra, kitlelerin devrime katılmasının ve kendilerini savunmasının bir biçimi olarak milis örgütlenmesi ve savaşın geliştirme görevi, daha büyük bir önem ve aciliyet kazanıyor.

Kürdistan'da örgütlü olduğumuz ve örgütlenmeyi hedeflediğimiz kentlerde yürütülecek silahlı eylemlerin çok daha dikkatli ve planlı, çok daha donanımlı ve güçlü olması gerektiği son derece açıktır. Bu çalışmanın ekseni, milis örgütlülüğü ve savaşımını geliştirmek oluşturmalıdır.

Kürdistan'da kırsal alandaki faaliyet, ikincil ve kentlere tabi biçimde ele alınmak durumundadır. Bugün kır gerillası yoluyla düşman kuvvetlerini eze eze gelişme ve bu yolla Kürdistan devriminde önderliği ele geçirme hattında yürüyemeyeceğimiz açıktır. Ne var ki ulusal kurtuluşçu bir devrimin hüküm sürdüğü bu ülkede, gerek kent gerekse de kırdaki mücadeleye silahlı biçimlerde katılmanın zorunlu olduğu kuşku götürmez. Bunun birinci biçimi silahlı müfrezeler, diğer biçimi ise milislerdir. Komünist öncü stratejik ve taktik planına bağlı olarak, kentlerde yürüttüğü çalışmaya ve silahlı eylemlere seyyar üsler teşkil etmek, güçlerinin silahlı eğitimi için olanaklar yaratmak ve Kürdistan devrimine silahlı biçimlerde katılmak için kent ve kırlarda konumlandırılacak ve gerilla tarzı mücadele yürütecek müfrezeler oluşturmaktır.

Güncel askeri politikamızın belli başlı esasları ve yönlerini bu biçimde özetlemek mümkündür. Bu politika, örgütsel planımızın ve onun kendisi ve sınıf hareketinin gelişimini kolaylaştırmak amacıyla devrimci şiddeti daha fazla geliştirmeye yönelik güncel amacıyla ilişki içinde ele alınmak kadar; strateji ve taktikimizin silahlı mücadeleye hazırlıkta ifadesini bulan güncel yönlerinden birisiyle bağıntısı içinde değerlendirilmelidir.

Güncel askeri politikamız ne tip örgütsel görevler yüklemektedir? Bu politikayı uygulamak için atılması gereken örgütsel adımlar nelerdir?

Birincisi, merkezi bir Askeri Komite kurulmalı; bu komite söz konusu askeri politikanın geliştirilmesi ve uygulanmasında Merkez Komitesi'nin en temel yardımcısı olmalıdır. Bu komite öncelikle, silahlı mücadelenin teorisi, stratejisi ve taktikleri üzerine yoğunlaşmalı, silahlı mücadele deneyleri ve buradan çıkarılacak sonuçlar üzerine teorik ve siyasal bir faaliyet yürütmelidir. (...)*

İkincisi, yerel silahlı eylemler ve askeri faaliyet (...)**

Üçüncüsü, şiddetlenmekte olan mücadelenin ihtiyaçlarına bağlı olarak okullarda, fabrikalarda, işyerlerinde ve semtlerde milis örgütlenmelerine gidilir. Seçilecek belli başlı bazı semtlerde, milis örgütlülüğünün geliştirilmesi yönünde adımlar atılmalı, halkın silahlanması ve kendini savunması yönünde ajitasyona hız verilmelidir. (...)*** Milisin halkın nispeten ileri kesimlerini içine alan kitlesel bir örgütlülük olduğu unutulmamalıdır.

*, **, *** Yayınlanamaz.

**PARTİNİN TEMEL TAKTİKLERE
ve
ÖRGÜTLENME PERSPEKTİFLERİ**

ÖRGÜTLENME PLANININ GENEL ÇERÇEVESİ

Birlik çalışmasının yarattığı olanaktan yararlanarak devrimimizin ve onun önderi öncü partisinin inşası sorunlarını yeniden düşünen komünistler, komünist hareketin gerçekliğini ve gelişiminin vardığı evreyi; işçi sınıfı hareketinin gerçeklerini, başlamış ve sürmekte olan devrimimizin ilk adımının gelişim çizgisinin komünist öncünün önüne koyduğu çözüm bekleyen temel sorunu ve görevleri denetlenebilir bir doğrulukla belirlemeye dayalı olarak, gerçek duruma ve devrimci gelişmenin ihtiyaçlarına yanıt veren bir örgütsel plan (ya da örgütlenme stratejisi) hazırlayarak, örgütsel kendiliğindenciliği aşacak devrimci iradeyi inşa etmeyi, strateji ve taktiğe öngelen, örgüt sorununun çözümü için öncelikli temel koşul olarak kabul etmektedirler. Bu bakımdan, şu gerçeklerin özellikle vurgulanması zorunluluğu vardır.

İki ülke ve iki ulus gerçeğini kapsayan Türkiye bütünü ve devrimimizin ilk adımı olarak anti-emperyalist demokratik devrim bakımından ele alırsak, devrimimizin ilk adımının, temel görevlerinden biri olan Kürt ulusal sorununun çözümü üzerinden patlak verdiğini açık bir biçimde vurgulamamız gerekir. İkinci bir olgu da devrimimizin çok belirgin olan dengesiz gelişimidir. Kürt ulusal kurtuluş hareketi devrimimizin temel bir yedeği olarak harekete geçmiştir, ama devrimin öncüsü olarak proletarya ulusal harekete karşı kayıtsızlık içindedir. Oysa bütün Cumhuriyet tarihi boyunca, proletarya hiçbir zaman böyle muaazzam bir hazır devrimci yedeğe sahip olmamıştır. Proletaryanın devrimci bir biçimde harekete geçmesi, yalnızca KUKH'nın karşı karşıya olduğu yenilgi tehlikesi bakımından değil, bütün Türkiye'nin kaderini ve geleceğini belirleyebilir, Balkanlar'dan Kafkasya'ya, bütün Ortadoğu ve Orta Asya'ya değin etkilerini hissettiren muazzam bir devrimci deprem yaratabilir. Herşey, proleter yığınlara ve proleter yığın hareketine sıkı sıkıya bağlı, onun devrimci enerjisini açığa çıkarıp güçlendirecek, faşist diktatörlüğe karşı

özgürlük savaşımının başına geçmesini sağlayacak devrimci öncünün yaratılması sorunda düğümleniyor. Kürt ulusal sorununun yakıcı ve ertelenemez hale gelen çözümü üzerinden patlak veren anti-emperyalist demokratik devrimin gelişimini, proletarya yığınlarının devrimci savaşımının gelişimi belirleyecektir. Temel sorun, işçi sınıfının devrimci görevleri karşısındaki kayıtsızlığıdır ki, bu da esasen proleter yığın hareketine sıkı sıkıya bağlı bir devrimci önderliğin örgütlenememiş olmasından başka bir şey değildir.

İşçi hareketinin dışında doğan komünist hareket, bütün gelişim evreleri boyunca teorisinin proleter sınıf karakterine ve programının odağında proletarya durmasına karşın, proleter sınıf hareketine dayanan bir politik güç olmamıştır. Bu çelişkili durum komünist hareketi kesin bir yol ayrımına getirmiştir. Ya teorisi ve programı ile eylemi arasındaki devrimci tutarlılığı sağlayarak, proletarya hareketine sıkı sıkıya bağlı, öncü politik hareketi, devrimin önderi gerçek bir politik sınıf partisi olarak gelişecek ya da bir başka yola girecektir. Bütün tarihi boyunca yaşadığı çelişki, en keskin biçimde kendini göstermekte ve çözümünü dayanmaktadır. Komünist hareket bu çelişkiyi, teori ve programının gösterdiği yolda çözecek devrimci iradeyi ortaya koyma görüş açısı ve kararlılığına sahiptir.

Sınıfın yetiştirdiği, ileri, öncü, doğal önder vb. işçilerin, bir öncü sınıf partisi olarak birleştirilememiş olması, ortak bir politik irade oluşturmamaları, sınıfın politik eyleminin düşük ve geri düzeyinin belirleyici nedenidir. Oysa gerçekte, sınıfın politik eyleminin gelişimi için gerekli dinamikler ve nesnel koşullar mevcuttur. İleri, öncü vb. işçilerin öncü bir parti olarak birleştirilememiş olmaları, sendika bürokrasisi ve ağalarının hareket üzerindeki egemenliği, sınıfın devrimci enerjisinin ekonomik sendikal mücadele zemininde hapsolarak düzen içi kanallarda tükenmesini getirmektedir. Öncünün bilinçli ve iradi müdahalesi olmaksızın, sınıfa kendi kendine bu zemini aşamadığı için kızmak, güvensizlik beslemek tam olarak kendiliğindencilığe teslim olmakla, kuyrukçulukla ve öncülük iddiasından vazgeçmekle eşdeğerdir.

* * *

Komünistler güçlerinin sınırlılığı koşullarında, teori ve programları, öncülük iddiaları adına sınıfa karşı belirleyici görev ve sorumluluklarla karşı karşıya oldukları, komünist hareketin, işçi hareketinin ve Türkiye'deki devrimci gelişmenin kritik bir tarihsel eşikten geçmekte olduğu günümüz koşullarında, devrimci gelişmenin yaşamsal ihtiyacı olan devrimci öncü partiyi örgütleyebilmek için ana güçlerini kesin bir kararlılıkla ve duraksamaksızın işçi sınıfı içerisinde çalışmaya teksif etmekle yükümlüdür. Bu noktada ki, her tereddütün, her yalpalamanın, her zikzağın davaya çok büyük ve onarılmaz zararlar vereceğinin bilinç ve sorumluluğuyla hareket edeceklerdir. Komünist hareket programı ve teorisinde vurgulanan öncülük iddiasını, tamamen bilinçli ve iradi bir biçimde sınavdan geçirecektir. Şu ya da bu gerekçeyle ana

güçlerin parçalanmasını getirecek biçimde diğer toplumsal kesimlere yöneltilmesi, işçi hareketine dayanan işçi sınıfının en ileri, en savaşkan, en fedakar ve en seçkin unsurlarının irade ve eylem birliği olan öncü partinin inşa edilmesi davasına, temel görevin başarılmasına ciddi zararlar vererek geciktirecek vahim bir hata ve kendi tarihimizden hiçbir şey öğrenmemek olacağı için kabul edilemez olarak görülmektedir.

Bugünkü koşullar altında komünist hareketin örgütlenme planının ekse- ni ve yönlendirici unsuru, ana güçlerin kesin bir kararlılıkla sınıfa yöneltilmesi göreviyle belirlenir. İşçi sınıfının yoğunlaştığı kentler temel çalışma alanlarıdır. Temel çalışma alanı olan proletaryanın yoğunlaştığı kentlerin tamamının aynı düzeyde ele alınamayacağı, belirli önceliklerin saptanması gerektiği de açık bir konudur. Komünist hareket en yetişkin kadrolarını, olanaklarının en büyük bölümünü öncelikli temel çalışma alanlarına seferber euneli, öncü partinin inşa edilmesi çalışmasındaki örgütsel kendiliğindencilik öncelikle bu düzeyde aşılmalıdır.

Sınıfa yönelik çalışmaların bütün unsurlarıyla örgütlenmesi, emek sermaye çelişkisinin beşiği ve kapitalizmin hücresi olarak fabrika ve işletmeler temelinde ele alınmalı, ama işçi yığınlarının bütün günlük yaşamını kucaklayabilmesi için, sınıfın sendikalarda örgütlü ve sendikaların en önemli proleter kitle örgütleri olduğu ve işçi yığınlarının üretimden geriye kalan zamanının yerleşim alanlarında, semtlerde geçtiği gözden kaçırılmamalıdır. Semtler, özellikle işçi kitlelerinin yoğunlaştığı emekçi semtleri, komünist çalışmanın temel alanları içinde ele alınmalı ve görülmelidir. Pratik çalışmanın propaganda, ajitasyon (kitle ajitasyonu) ve örgütlenmeden oluşan üç temel biçiminin, birbirini tamamlayan komple bir iş olarak, işletme ve fabrikalarda, sendikalar içerisinde ve semtlerde sistematik bir biçimde ve olanaklı en geniş bir temel üzerinde ve berrak bir devrimci içerikle yürütüldüğü ölçüde etkili olması, proleter yığınları sarsarak siyasal mücadelede uyandırarak, birleştirip etkinleştirmesi kaçınılmazdır.

İşletme ve fabrikalardaki çalışmanın, işçi-patron ilişkileri temelinde yürütülmesi, sendikalardaki çalışmanın "sendikal" çalışma olarak anlaşılması, semtlerdeki çalışmanın "semt" çalışması olarak anlaşılması, komünist programın terk edilmesi, politik kitle ajitasyonu ve öncü politik partinin örgütlenmesinden vazgeçmek, kendiliğindencilik önünde, çalışmanın kapsam ve içeriği bakımından tekrardan en tehlikeli biçimde diz çökmek olur.

Semtlerdeki çalışma, semtte gecekondulaşma, yol, su, elektrik, kanalizasyon ve diğer belediye hizmetleri vb. sorunlar temelinde ele alınırsa, proleter ve emekçi yığınların politik sınıf bilinci geliştirilemez. Kuşkusuz, semtteki parti örgütü bu sorunlara ilgisiz kalamaz. Bu sorunlar yığınları harekete geçirmenin başlangıç noktalarından birisi olabilir fakat yığınlar, düzene ve politik iktidara bu temel üzerinde sistematik olarak yöneltilemez. Bütünde en geniş temeli ve zengin içeriği ile yürütülen parti çalışması "proleter ve emekçi

yığınlarla partinin temas kurduğu, ulaştığı bir alan olarak semtlerde sürdürülmeli"dir. Semt parti örgütleri, parti örgütünün hedeflediği işkollarını, fabrika ve işletmeleri daima gözönünde tutmalı, bu hedefleri destekleyecek biçimde yeni ilişki ve bağlantılar kazanmaya yönelmelidir.

İşçi yığınlarının yoğunlaştığı emekçi semtleri, komünist öncünün, şehir yoksullarına yönelik çalışmaları açısından ise temel alanlar ya da üslerdir. Gelişmelerin gösterdiği gibi metropollerin varoşları, anti-faşist mücadelenin stratejik alanları olarak öne çıkmaktadır. Kent yoksulları, kentte proletaryanın dolaysız bir yedeğini oluşturur. Kent yoksulları içerisinde milyonlarla sayılan işsizlerin ana kitlesi, metropol kentlerin çevresini saran gecekondu semtlerinde yoğunlaşmıştır. Bütün bu veriler, sınıfa yöneltilen ana güçlerin bir bölümünün semtlerdeki parti örgütlerinde konumlandırılmasının önem ve gerekliliğini gösterir. Fakat bu konumlandırma, sınıfa yönelik çalışmanın, fabrika-işletme temelinde ve sendikalar içinde ihmal edilemez çalışmanın zayıflatılması ya da bir kenara bırakılması pahasına olamaz. Bu çerçevede parti örgütü, semtleri bir propaganda, ajitasyon ve örgütlenme (özellikle yeni ilişki ve bağlantılar geliştirme, milis örgütlenmesini gerçekleştirme, anti-faşist gösteriler düzenleme, miting, yürüyüş, gösteri vb. eylemlere güçleri seferber etme vb.) üssü olarak ele almalıdır.

* * *

Sınıfın kitlesinin yoğunlaştığı kentler, gençliğin büyük kitlesinin yoğunlaştığı alanlardır. Gençlik, kentte proletaryanın yedekleri içinde önde gelir. Köylü gençlik dışta tutulursa, gençliğin ana kitlesini oluşturan burjuva ideolojisi ve düzen tarafından en az bozulmuş, en az koşullandırılmış ortaöğrenim gençliği sahip olduğu büyük devrimci potansiyelle, proletaryanın muazzam bir yedeğidir. Gençliğe yönelik çalışma, ana güçlerin sınıfa yöneltilmesinden sapılmaksızın ele alınması ve sistematik bir biçimde yürütülmesi gereken ihmal edilemez bir görevdir. Gençlik arasındaki çalışmanın örgütlenmesi, komünist öncünün gençlik içerisinde etkisi altına aldığı sevgi ve sempatisini kazandığı gençlere dayandırılmalı; fakat gerek gençlik kadroları yetiştirmek ve gerekse partili kadrolar hazırlamak için, bu çalışmaya gerekli donanımlı, nitelikli güçler ayırmaktan kaçınmamalı, gençlik içinde kadrolaşmaya özel ve büyük bir önem verilmelidir.

* * *

İşçi, emekçi (ev kadınları dahil) ve genç kadınların parti çizgisine kazanılmaları ve faşist diktatörlüğe karşı özgürlük mücadelesine seferber edilmeleri de ihmal edilemez devrimci görevlerimiz arasındadır. Proletarya ve emekçi yığınların yarısını oluşturan proleter ve emekçi kadınlar, devrim ordusunun da yarısını oluştururlar. Parti çalışmasının yarısı, muazzam bir devrimci potansiyele sahip olan ve üstelik bakir bir çalışma alanı olan, işçi, emekçi ve genç kadınlara yönelik çalışma olmalıdır. Ne var ki, bu, okullarda ve semtlerdeki, örgütlenme ve çalışmalardan ayrı, kendi başına bir sorun değildir. Bu

alanlarda parti çalışmasının, özel yöntemleri ve özel örgütleri gerektiren, özgün yanları olan bir çalışma olarak ele alınması ve yürütülmesi gerekir.

* * *

Örgütlenme planının temel aldığı kent merkezlerinde, son yıllarda özellikle hareketlenen büyük bir kitle olarak emekçi memurlar, proletaryanın diğer önemli bir yedeğidir. Komünist etki altındaki emekçi memurların parti örgütlerinde birleştirilerek emekçi memurlar içerisindeki komünist çalışmaya ve gelişen emekçi memur hareketinin yükselme trendlerinde komünist müdahale, başka güçlerin uygun biçimlerde seferber edilmesi de dahil olmak üzere özel olarak örgütlenmelidir. Gerek emekçi memur hareketi içerisindeki özel yeri ve gerekse parti kadroları yetiştirme olanakları bakımından eğitim emekçilerine bu alandaki çalışmada daha özel bir ağırlık verilmelidir.

* * *

Silahlandırılmış işçi ve emekçi yığınların devrimci başkaldırısının baskı ve gücüyle, sermaye egemenliğinin en temel dayanağı olarak faşist ordunun parçalanıp dağıtılması, devrimimizin zaferinin kesin koşullarından birisidir. Ancak bu gerçek, orduda özellikle astsubaylar, askeri okul öğrencileri ve erler arasında komünist çalışma ve örgütlenmenin önemsiz olduğu anlamına gelmez. Komünist hareket bu alandaki devrimci görevlerine karşı geleneksel bir ilgisizlik içerisinde. Bu ilgisizliğin aşılması, askeri okullar ve astsubaylar arasında devrimci çalışma ve örgütlenmenin başlatılması görevi örgütsel planımızın kapsamı içinde olmalıdır.

* * *

Bu aşamaya denk düşen örgütlenme planı içerisinde yer almayan, komünist sempatanların, çevrelerin, yakınlık duyan güçlerin bulunduğu alanlar için, legal ve illegal merkezi yayınların düzenli bir biçimde ulaştırılmasını sağlayacak bir ilişki ve bağlantılar ağıının örgütlenmesi hedeflenmeli ve bu, örgütlenme planının ortaya koyduğu bir görev olarak kabul edilmelidir.

* * *

Ana güçlerin kesin bir kararlılıkla sınıfa yöneltilmesi hedef ve görevi Kuzey Kürdistan kentlerini bu aşamada temel çalışma alanları olarak öne çıkarmıyor. Oysa bugün için devrimimizin kalbi Kuzey Kürdistan'da atıyor. Ulusal kurtuluşçu devrim, devrimin eşitsiz gelişiminin yarattığı büyük zorluklara boğuşuyor ve ciddi biçimde yenilgi tehlikesiyle de karşı karşıya. Proletaryanın görünen kayıtsızlığı, devrimci gelişmenin çözümünü komünistlerin gündemine koyduğu en önemli sorunu oluşturuyor.

Kürt proletaryası ve yoksul köylülüğünün ulusal kurtuluşçu devrim içinde kendi sınıf talepleri ve görüş açısıyla bağımsız biçimde yer alması komünistlerin acil ve temel görevleri arasında yer alıyor. Bu görevin başarılması Kürdistan seksiyonunun örgütlenerek geliştirilmesini ihmal edile-

mez temel bir görev olarak ortaya çıkarmaktadır. Bununla birlikte, ulusal kurtuluşçu hareket içinde özellikle de ulusal kurtuluşçu devrimin en ileri olduğu alanlarda komünist etkinin geliştirilmesi sorunu, yalnızca Kuzey Kürdistan'daki komünist çalışma ve örgütlenme kapsamında düşünülemez. Hatta bu aşamada, ulusal kurtuluşçu devrim üzerinde komünist etkinin geliştirilmesi konusu, esas olarak, Batı'da devrimci işçi (ve emekçi halk) hareketinin geliştirilmesine, Batı'da ikinci cephenin atılmasına bağlıdır. Batı'daki devrimci gelişme Kuzey Kürdistan'daki komünist çalışma ve örgütlenmeye muazzam bir itilim sağlayacaktır.

Kuşkusuz ki, bütünüyle sınıfsal bir görüş açısına dayanan örgütlenme stratejimiz Kürdistan'da da geçerlidir. Ama Kürdistan seksiyonu Kuzey Kürdistan'ın gerçeklerine yanıt verebilecek şekilde bu planı özelleştirecektir. Bununla birlikte halen örgütlü komünist çalışmanın gelişmekte olduğu öncelikli çalışma alanı olan komünist hareketin geleneksel etkisinin bulunduğu Kürdistan ve Türkiye sınırı boyunca bir şerit halinde uzanan stratejik bölgede, komünist çalışma, işçi sınıfı, gençlik, emekçi memurlar ve kent yoksullarına yönelecektir.

Komünist hareket kentlerdeki devrimci siyasal örgütlenme boşluğunu doldurmaya alternatiftir. Kuzey Kürdistan'da seksiyon modeli yönünde geliştirilmesi gereken komünist örgütlenme, tarif edilen çalışma alanlarında kentleri temel alma görüş açısından sapmaksızın, bu şeridin kırsal kesimlerinde de, tarım proletaryası, yoksul köylülük ve köylü gençlik arasında komünist çalışmayı geliştirmek ve ilerleyen ulusal kurtuluşçu devrime katılarak güçlendirmek hedefiyle hareket edecektir.

* * *

Bu örgütlenme planının başarısı iki temel koşula bağlıdır: İlkin, bu planın ortaya koyduğu görevleri berrak bir biçimde kavrayan, bu görevleri başarma yetenek ve iradesine sahip bir merkezin, planın devrimci ihtiyaçlarını yanıtlayabilecek tarzda örgütlenmesi, bu çalışmaya önderlik etmesini, yönetmesini sağlayacak araçları sağlamca kurması gerekir.

İkinci olarak, plan, güçlü yerel örgütlerin inşa edilmesini öngörmektedir. Kuşku götürmez ki, planın uygulanması bütünüyle insan unsuruna, çizgiye bağlı, kararlılık ve tutarlılıkla çizgiyi uygulayacak kadroların hazırlanmasında düğümlenmektedir. Propagandacı, ajitatör ve örgütçülerin yetiştirilmesi örgütsel planın ana sorunudur. Bu sorunu çözemeyen merkez, ne bu örgütlenme planını uygulayabilir ve ne de proletarya hareketine dayanan devrimin önderi, proletaryanın politik kurmayı olarak partiyi inşa edebilir. Stalin'in çok doğru olarak vurguladığı gibi, bir kez çizgi belirlendi mi, - Birlik Kongremiz partinin irade ve eylem birliğinin temellerini ve parti çizgisini kalıba dökmüştür- herşeyi kadrolar belirler. Parti çizgisini uygulamada, partiyi inşa etmede kendini ortaya koyacak kadroların mücadelenin ateşi içinde yetiştirilmesi; işte çözülmesi gereken can alıcı sorun budur.

SINIFA YÖNELİK ÇALIŞMALAR ve SENDİKALAR POLİTİKASI

I- Sınıfa yönelik çalışmalar

Örgütsel bölünmüşlük ve bu nesnel durumun koşullandırdığı rekabet, işçi hareketine bağlanamamış olması nedeniyle politik gücünün cılız ve gelişmemiş oluşu, komünist hareketin gelişiminin önde gelen bazı ayırıcı çizgileridir. Yoğun bir yarış içerisindeki örgütler, faşist diktatörlüğün sistematik saldırıları altında zaman zaman büyük ve ağır darbeler pahasına gelişip ilerlerken, işçi hareketi de benzer bir biçimde sermayenin, sendika bürokrasisinin ve faşizmin saldırıları altında kendi yolundan gelişimini sürdürmektedir. Yakın dönemin örneklerinde 12 Eylül darbesinden sonraki ilk büyük kitle grevi dalgası olan '89 bahar atılımında ya da merkezinde Zonguldak madencilerinin durduğu 3 Ocak genel grev denemesinde ve akabinde büyük Ankara yürüyüşüne değin uzanan '90 sonu kitle grevi dalgasında görüldüğü gibi, işçi sınıfı hareketinin temel zaafı, komünist bir önderlikten ve sosyalist fikirlerden yoksunluğudur. Bu temel zaaf, işçi hareketini güçten düşürmekte, faşist diktatörlüğün ve sermayenin saldırıları altında sendika bürokrasisi ve ağalarının oyun ve manevralarıyla devrimci enerjisinin düzen içi kanallarda tükenmesini getirmekte, burjuva partilerin ve reformizmin hegemonyasının sürgit devamını sağlamaktadır. Diğer yandan, sınıfa ve sınıf hareketine dayanmıyor olmak, komünist hareketi örgütsel ve politik olarak güçsüz düşürmekte, Kürt ulusal özgürlük mücadelesiyle dayanışma örneklerinde en bariz bir biçimde görüldüğü gibi, politik çağrılarını yanıtsız kalmaktadır.

Komünist pratiğin temel sorunu bu gerçeklerde verilmiştir: Devrimci

teori ve programının odağına proletaryayı koyan, kendisini proletaryanın politik öncüsü olarak ilan eden komünist hareketin, işçi sınıfı hareketi ile bağlanmış, sınıfa dayanan bir politik güç oluşturamıyor olmasında somutlaşan çelişkinin çözümü, bir başka anlatımla sınıf hareketine sıkı sıkıya bağlı öncü politik kurmayının, partinin oluşturulması temel görevi, devrimci pratiğin derhal çözümü gereken en zor ve ana sorununu oluşturmaktadır. Devrimci lafazanlık biçimindeki deformasyon, teori ile pratiğin, söz ile eylemin tutarlılığının kurulamamış olmasından kaynaklanmakta ve büyük bir demoralizasyon kaynağı olmaktadır. Teori ve programla devrimci pratik arasındaki tutarsızlığın kavranarak devrimci pratiğin eleştirisinin sorunu haline getirilmesi, devrimci pratiğin geliştirilmesinde temel bir başlangıç noktasını oluşturmalıdır. Bu çelişkinin döne döne tekrarı, gerçeğin çıplak bir biçimde vurgulanması, eğer pratiğimiz bu gerçeği değiştirebilecek kapsam ve içeriğe, örgütlenmeye sahip değilse bizi bir milim bile ilerletemez. Aynı örgütler olarak bölünmüş olan Komünistlerin süregelen çalışmalarının kapsam, içerik ve örgütlenmesinin, kullanılan yol ve yöntemlerin, araçların, ilişki biçimleri ve taktiklerin, devrimci pratiğin belirleyici sorununu çözemediğini bir başka gerçek olarak saptamak ve ikinci bir başlangıç noktası olarak kabul etmek gerekir. Kuşkusuz bu, herşeyin kusurlu olduğu anlamına gelmez, bununla birlikte komünist pratiğin sıkı bir eleştirel analizine ve yeniden kurulmasına ihtiyaç olduğunu göstermektedir. Hiçbir şey eleştiriden muaf olmalı, ama herşeye sıfırdan başladığı gibi bir yaklaşım, elde edilmiş olan gelişme ve ilerlemenin, kazanımların görmezden gelinmesi de kabul edilemez bir şeydir.

Aynı örgütler olarak gelişimini sürdürmek, komünist hareket için yalnızca muazzam bir enerji israfına neden olmakla kalmıyor, uzun yıllar devam eden bu durum aynı zamanda örgütleri kendine dönük davranmaya ve kendi varlığı için politika yapmaya koşullandırarak, kronik ve yapısal hastalıkları da üretiyordu. Komünistler dikkat ve enerjilerini, sınıf hareketine önderlik, sınıf hareketini arkalama sorununa yoğunlaştırmak ve radikal bir biçimde kendine dönüklükten, kendisi için politika yapma tarzından kurtulmak zorundaydılar, zorundadırlar. Ortaya koyduğumuz birlik iradesi bugüne değin örgütlerin ayrı ayrı çözmeye çalışır gördükleri sorunun çözümünü çok daha olanaklı hale getirmektedir. İçtenlik, tutarlılık, kararlılıkla günün en yakıcı devrimci ihtiyacı olan örgütsel birliğe yönelmek, gerek duyulan radikal dönüşümün, gelişimin bir aşaması ve elle tutulur bir göstergesidir. Güven içerisinde söyleyebiliriz ki, birleşme yönünde ortaya koyduğumuz devrimci irade, sınıfa önderlik iddiasına denk düşen bir pratiğin kurulmasının ve çok belirgin kronik bir hastalık olan kendine dönük politika tarzından kurtulmanın da dönemecini simgelemektedir. Bu, yalnızca daha ileri yeni bir başlangıç olarak kabul edilmeli, bütün gerekli diğer unsurlarla tamamlanmalıdır.

Örgütlerin kendine dönük, sınıfa nesnel olarak kapalı ve uzak politika

tarzının, doktrinerlik, sekterlik, komünizmin saf teorik ilkelerinin kitabı bir tarzda ve canlı yaşamdan kopuk tekrarı, devrimciliğini kanıtlama çabası vb. biçimlerde kendini gösteren belirtileri, komünistleri sınıf için anlaşılabilir kılmakta, sınıfa yöneldikleri ve sınıf içinde hareket ettiklerinde bile sınıftan kopuk kendi grup dünyalarında hapsolmalarını getirmektedir. Sınıf için anlaşılır olmak, sınıfın kendi öz politik deneyimleriyle, komünist hareketi sinamasına imkan sağlamak, devrimci pratiğin gerçekliğinde egemen olan ve hüküm süren politika tarzının radikal bir dönüşümünü emretmektedir. Sınıfla varolan fiziki bağ ve ilişkileri, güçlerini sınıfa yöneltme düzeyleri ne olursa olsun, komünist örgütlerin pratiğinin sınıfı dönüştürücü olmadığı, sınıfın saf- larında nesnel olarak denetlenebilir devrimci bir mayalanma yaratamadığı açık bir gerçektir. Kuşku yok ki, bunun sınıf hareketinin nesnel durumuyla bağınusı vardır. Burada üzerinde durmayacağımız çok önemli negatif nesnel faktörlere karşın, yine de sınıfın saf- larında öncünün iradi müdahalesi alanına giren, değerlendirilmesi tamamen kendi öznel durumuna, çalışmalarının içerik ve örgütlenmesine, araçlarına, kullandığı yol ve yöntemlere, taktiklerine bağlı olan büyük devrimci olanaklar mevcuttur. Teorik olarak öngörüldüğü gibi, pratik olarak tamamen doğrulanabilir ki, sınıf mücadelesinin içerisinde devrimci olanaklar barındırmayan hiçbir anı söz konusu değildir. Proletarya devri- minin güncelliğinin, günlük pratik devrimci çalışmalar tarafından yanıtlanması gereken somutlanışdır bu. Ve devrimci eylem (en geniş anlamıyla "devrimci eylem"), yalnızca devrimci imkanlara dayandırılabilir. Devrimci ve komünist hareketin zayıflığına karşın, ülkemizde, abartmaksızın muazzam devrimci imkanlar mevcuttur.

Komünistlerin çalışmaları, güncel durumun.sunduğu bütün devrimci olanaklardan yararlanabilecek kapsam ve içeriğe sahip midir? Devrimci eleştiri öncelikle burada, çalışmaların kapsam ve içeriği üzerinde yoğunlaşmalıdır. Komünist hareketin gerçeklerine dönelim. Özel olarak sınıfa yönelik çalışmalar nasıl bir zemin üzerine oturmaktadır? Kongreler sürecinde, sendikal anlayışlar zemini üzerinde muhalefet örgütlenmeleri, daha yüksek ücretler ve sosyal haklar için sendikal bürokrasiye yapılan baskı, 1 Mayıs, 15-16 Haziran vb. gibi özel günlerde daha belirgin olarak politik kitle ajitasyonu ve politik eylem örgütlenme çalışmaları bütün alanlara yayılıp sistematik bir biçimde yürütülme de, dönem dönem sınıfın mücadeleye atılan kesimleriyle sınıf dayanışmasının örgütlenmesi, bunlara, sınıfın geniş yığınlarına gidemey- en ve geniş yığınlar için çok fazla anlaşılır da olmayan yayınları, bildiri ve broşürleri de eklemeliyiz. Komünist hareketin gerçeğini tam olarak resmetme- se de, bu kısa özet, çalışmaların kapsamının darlığını yine de aşağı yukarı gerçeğe yakın bir biçimde vermektedir. Durumun anlaşılmasını kolay- laştırmak için sorun bir başka şekilde şöyle konulabilir. ABD emperyalistleri- nin tam bir küstahlıkla Bağdat'ı bombalamalarında, Almanya'da faşistlerin ya- bancılara yönelik sayısız ırkçı katliamcı saldırılarında, faşist diktatörlüğün

Somali'ye asker göndermesinde, Olağanüstü Hal'in tekrar tekrar uzatılması örneklerinde, Çernobil nükleer felaketinin ülkemizde yığınların sağlığını tehdit ettiğinin gizlendiğinin açığa çıkarılmasında, sayısız defalar ortaya dökülen devletin sermaye sahipleri tarafından yağmalanması örneklerinde, gençliğin tüm siyasi haklarının ortadan kaldırılmış olmasına karşı ya da işçi sendikalarının politikaya katılmasını yasaklayan yasalara karşı vb. ekonomik, siyasi ve bir tüm olarak toplumsal yaşamın bütün alanlarında ortaya çıkan somut sorunlardan hareketle, bu sorunları ve talepleri eksiksiz proleter sınıf görüşü açısı ile ele alan, işçi sınıfının saflarını saran politik kitle ajitasyonunu örgütleyemiyor olmak, komünist hareketin çalışmalarının çok dar kapsamlı ve içeriğinin zayıf olduğunu ortaya koymaktadır. Sınıfa yönelik çalışmalarda ekonomik-sendikal mücadele zemini üzerinde durmak gibi bir dar kapsamlılık hüküm sürmektedir. Ülkemiz komünistlerinin daima yüksek bir değer biçtikleri "Ne Yapmalı" da Lenin, daha yüzyıl öncesinde, böyle dar kapsamlı ve içeriği zayıf bir çalışmanın, asla sınıfın politik bir parti olarak gelişimini sağlamaya muktedir olmadığını, bu çalışmadan devrimci, öncü bir partinin çıkamayacağını parlak bir biçimde açıklamıştır. Çalışmaların dönüştürücü gücünün zayıflığı herşeyden önce bu dar kapsamlılıkta, ekonomik-sendikal mücadele zemininde hareket etmekte somutlaşan kendiliğindencilikte aranmalıdır. Komünist hareketin politika tarzının radikal dönüşümü, kendine dönüklüğe kesin bir kararlılıkla son vererek sınıfa dönmesi, çalışmaların kapsamının genişlemesi ve içeriğinin zenginleşmesi için ihtiyaç duyulan görüş açısı genişlemesini ve politika tarzının sınıfın gerçek (onu peşinden sürükleyebilen) politik öncüsü olma yolunda dönüşümünün önünü açacaktır. Komünist hareketin, kesin bir kararlılıkla girmesi gereken yol, toplumsal yaşamın bütün yönlerini, bütün değişik sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanını ve bunların devletle ilişkilerini kucaklayabilen bir kapsamda, teorik görüş açısı ve programıyla bağlantısını, gelecek duygusu ve perspektifini titizlikli koruyarak, her belirli anın devrimci politikasını yapmaktan geçmektedir. Bu iş, programın, teorik gerçeklerin ve ilkelerin açıklanmasının tekrarıyla başarılamaz. Burada önemli olan, ilkelerin sınıf tarafından kavranmasını ve sınıf mücadelesinde bir silah haline gelmesini sağlayacak kanalların açılması, programın temel hedef ve talepleriyle, güncel talep ve sorunlar arasında bağının kurulabilmesidir. Programla, günlük sorun ve talepler arasındaki bağının kurulamayışı, günlük pratik çalışmalarda programın esamesinin okunmayışı, günlük çalışmaların genel devrim planının bir parçası olarak ele alınamadığının, bütünden kopuk olduğunun ve programının esasen daha bugünden uygulamaya sokulduğunun kavranamadığını gösterir. Günlük çalışmalar bakımından sorun şöyle konamaz, "burjuva devlet parçalanacak, iktidar işçi sınıfı ve ezilen yığınlar geçecek ve program uygulamaya girecek". İyi ama işçi sınıfı ve ezilen yığınların devrim için hazırlık ve seferberliği de programın uygulanmaya sokulması değil midir? Gösterdiği hedef ve talepler

lerin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfı ve çalışan milyonların devrimci hazırlık ve seferberliği sorununu da program ileri sürmüyor mu? Programla günlük devrimci çalışmalar arasındaki bağının kurulamayışı, çalışmaların içerik ve kapsamı bakımından bir başka temel eleştiri noktası yapılmalıdır.

Gelecek görüş ve açısı program bağıntısı korunarak, günün devrimci politikasını yapmaya geçişi vurgularken, çok değişik ve sayısız sorun ve talepten kalkarak, ama herşeyden önce içeriğin, taşınacak mesajın berrak ve anlaşılır bir şekilde kurulmasından başlayarak, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme (en geniş anlamıyla örgütlenme) çalışmasının anı yakalayabilecek tarzda düzenlenmesini ve her bir durumun öncü tarafından yanıtlanabilmesini vurguluyoruz. Öyle ki bu, öncünün bir yeniden konumlanması ve yapılması anlamına gelmektedir. Aruk dikkatinin odağında, sınıf ve geniş yığınlar için politika yapmak ve tüm çalışmaların sınıfın ve yığınların önderliğinin üstlenilmesi görüşüyle düzenlenmesi problemi durmalıdır.

Şu soru sorulabilir ve sorulmalıdır: Yukarıda çalışmaların kapsamını göstermek için çizilen tablodan, geniş çaplı hareket ve örgüt planları çıkarılabilir mi? Devrimci görevleri özellikle yerel örgütler tarafından böylesine dar kavranışı, gelişmiş bir öncü politik örgütlenmeyi, devrimci mesleğinin hakkını veren örgütçüleri, propagandist ve ajitatörleri yetiştirebilir mi, ya da bir ihtiyaç olarak ortaya koyar mı? Asla abartmaksızın söylenebilir ki, çalışmaların kapsamının darlığı ve tek düzeligi çalışmaların örgütlenmesini de belirlemekte ve yönlendirmektedir.

Çalışmaların örgütlenmesinde kendiliğindencilik, program-örgüt bağının pratik olarak kurulamamasından başlıyor. Programın odağında, toplumun sonuna değin en devrimci sınıfı olan proletarya durduğuna göre çalışmaların da öncelikle açık bir bilinç ve kesin bir irade ile sınıfa yöneltilmesi gerekmez mi? Pratik olarak ele alındığında, program devrimci eylemin kılavuzu değil de adeta bir laf yığını olarak görülmektedir.

Pratik olarak ele alındığında, lafta ne denirse densen, çalışmalar, incelemeler seçilmiş ve planlanmış işkollarına, işlemlere yöneltilmiş değil, adeta nerede bir sempatizan varsa oraya yöneliniyor. Bu, işlerin düzenlenmesi ve örgütlenmesinde, planın, belirlenmiş hedeflerin, devrimci iradenin yerini kendiliğindenciliğin aldığını açıkça göstermektedir.

Bireylere, birebir ilişkilere yönelik çalışmadan, sınıfa, geniş yığınlara yönelik çalışmaya geçilememesi, ya da kitle ajitasyonu çalışmasının sistematik bir biçimde örgütlenememesi, komünistlerin kesin bir biçimde aşmak zorunda oldukları bir başka temel problemdir.

Pratik çalışmaların etkili ve sonuç alıcı olabilmesi, bir an için içeriğin belirleyici önemini saklı tutmak kaydıyla, propaganda, ajitasyon ve örgütlenmeden oluşan pratik çalışmanın temel unsurlarının bir bütün halinde ele alınıp, birbirini tamamlayabilecek tarzda birleştirilmesine bağlıdır. Çalışmaların düzenlenmesi ve örgüt sorunlarında kendiliğindencilik, pratik

çalışmanın üç ana biçiminin birleştirilmemesinde görülmektedir. Çalışmaların bütün değişik unsurlarıyla birbirini tamamlayıcı tarzda örgütlenmemiş olduğu bir gerçektir. Filan fabrika veya işletmede bir sempatizanı görevlendirmek, onu en amatör bir biçimde geliştirmeye ve onun aracılığı ile varlığını göstermeye çalışmak ya da dışardan birilerini görevlendirerek yine en amatör biçimde ilişki kurmaya yönelmek, ikellikten başka nedir ki? Komünist hareket saygınlık uyandıran propagandistler, ajitatörler ve örgütçüler yetiştirememişse, bu, kendiliğindencilğin ürettiği amatörliğin göstergesi ve sonucudur.

Eleştiri konusu yapılması gereken diğer bir sorun ise sınıfa yönelik çalışmaların illegalitenin dar ve ilkel bir şekilde anlaşılmasının da bir sonucu olarak, donanım bakımından en alt sırada yer alan kadrolara bırakılmış olmasıdır. Buna, yeni kadrolar kazanmak ve kadroların düzeyinin yükseltilmesi için sistematik bir çalışmanın bulunmayışı da eklenmelidir.

Güçlü ve etkili olabilmesi için, fabrika ve işletmelere yönelik çalışmalar merkezde tutularak, sendikalar içinde, işçi semtlerinde vb. sınıfın bulunduğu her alanda yürütülmesi, komünist çalışmanın sınıfı dört bir yönden kuşatması gerekir. Oysa bu bakımdan ele alındığında da iradi, örgütlü bir durumdan çok, rastgele ve kendiliğindenci bir durum egemendir.

Araçların azlığı ve sınırlılığı, varolan araçların hakkıyla değerlendirilememesi, kullanılması olanak dahilinde olan araçlar arasında bilinçli tercihler yapılamayışı, araçlar ve yöntemler söz konusu olduğunda alışlagelmiş şeylere geleneksel bağımlılığın yarattığı donukluk, tutuculuk vb. olumsuz gerçekler, çalışmaları güçten düşüren şeylerdir. Daha önemlisi araç ve yöntemlerin sınıfa, geniş yığınlara ulaşmaya, onların mücadelesini örgütlemeye ve yönlendirmeye dönük olmaktan çok, örgütlerin kendilerini ifade etmeye, kendi varlıklarını duyurmaya yönelik olmasıdır. Çalışma yöntemlerinin ve araçların, yığınların öncüsü olmayı hedefleyen bir açıdan yeniden kurulması, çoğaltılarak zenginleştirilmesi, bu alandaki tutukluğun aşılması büyük bir öneme sahiptir.

Mücadelenin ortaya çıkardığı çok değişik mücadele ve örgüt biçimlerini alıp geliştirme, genelleştirme ve kullanma bakımından mücadelenin gelişiminin bir ihtiyacı olarak ortaya çıkardığı, çalışmaların önünü açabilecek, güç verecek (örneğin, sendika bürokrasisine ya da patronlara, patron temsilcilerine vb. karşı uygun biçimlerde devrimci baskı ve zor kullanımının örgütlenmesi) mücadele biçimlerini kullanılmasında, tutuk, yaratıcı olmayan, sağ bir pratik görülmekte, öncü davranışı değil, ortalama bir tutum sergilenmektedir.

Sınıfın ortamından ve ruh halinden kopukluk, sınıfın önderliği iddiası üzerinden çok iradi ve sistematik bir çalışmanın yürütülememesi, mücadelenin ihtiyaçlarına denk düşen, yanıt veren politikaların pratik olarak geliştirilmesini önüyor. Örneğin ekonomik mücadelede olduğu gibi, sınıfın

siyasal eyleminin gelişimi bakımından da, ileri işçilerin veya işyerlerindeki doğal işçi önderlerinin somut sorunlar üzerinde bir irade ve eylem birliği oluşturacak politikaların önemi halen anlaşılabilmiş değil. Kaldı ki, komünistlerin böyle bir politikayı lafzi olarak değil pratik olarak geliştirmeleri, ileri işçilerin komünistlerle mücadele içinde kaynaşması, dönüştürülerek kazanılması bakımından da çok büyük bir önem taşıyor.

Komünistlerin, güçlerinin parçalanmışlığı, örgütlerin kendine dönüklüğü, çalışmaların içeriğinin zayıflığı ve dar kapsamlılığı, örgütlenmesindeki kendiliğindencilik, araçların azlığı ve etkin bir şekilde kullanılmaması gibi, bütünüyle komünist hareketin kendi durumundan kaynaklanan sorunlar nedeniyle, sınıfa etkili bir şekilde gidilememekte, bu durum son yıllarda belirginleşen olumsuz nesnel faktörlerle de birleştiğinde sınıfın devrimci rol ve yeteneklerine karşı güvensizliğin yarattığı umutsuzluk, bir yandan sınıf dışı devrimcilik ve politika arayışlarını, diğer yandan da reformist ve ku-yrukçu bir tarzda sınıfa yönelmeyi koşullandırmaktadır. Komünist hareket, içinden geçmekte olduğumuz bu dönemde, sınıfa karşı teorik ve pratik pozisyonlarında geriye savrulma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Bu tehlikelere karşı güçlü bir biçimde dikkat çekilmesi, gelişme gösterip kafasını uzattığı her durumda eleştiri silahıyla hücumla geçilmesi vb. elbette gerekli ve önemlidir. Ancak daha önemli ve asıl olan, komünistlerin sınıfa yönelik geleneksel çalışma tarzının devrimci bir eleştirisini temel alarak, yerel örgütlerin ve çalışmaların yeni bir tarzda yeniden yapılandırılmasıdır. Teori ve pratiğin birliğini sağlayabilmek için öncünün devrimci irade ve tutarlılığı, burada en büyük sınavdan geçecektir.

* * *

Ortaya konulan değerlendirme ve düşünceler temelinde değişim yönümüzü ve görevlerimizi daha yalın biçimde ifade edebilmek için şunları vurgulayabiliriz.

1) Komünistlerin kendi varlıklarını kanıtlamaya, duyurmaya yönelik, diğer bir anlatımla kendilerine dönük politika tarzını terk etmesi, sınıf ve en geniş yığınlar için, onların mücadelesinin örgütlendirilmesi ve öncü pozisyonlarının yakalanmasını hedefleyen her bir durumun, sorun ve talebin, çatışmanın talep ettiği, ileri sürdüğü, öncülük rol ve misyonuna denk düşen bir politika tarzına geçmesi, anın devrimci politikasını yapma yönünde ustalaşması, sınıfın geniş yığınlarıyla komünist hareket arasına duvar ören politik sekte rizmin bütün belirtilerinden kurtulması,

2) Çalışmaların ekonomik-sendikal mücadele zemini üzerinden sürdürülmesinde somutlaşan dar kapsamlılıktan kurtarılması, burjuva toplumun bütün yönlerini, değişik sınıfların devletle ve karşılıklı ilişkilerini kapsayan en geniş politik mücadele zemini üzerine politik kitle ajitasyonunun sistematik bir biçimde örgütlenmesi temeline oturtulmasının sağlanması,

3) Politik çalışmaların içeriğinin merkezde ve yerel merkezlerde, her

bir durumu yanıtlayan politikaların yığınlara taşıyacağı mesajın ve göstereceği hedeflerin en büyük titizlikle incelenmesi ve kurulması, "bir şey yapmamaktan, hiç yoktan iyidir" mantığının terk edilmesi,

4) Pratik devrimci çalışmanın propaganda, politik kitle ajitasyonu ve örgütlenme olarak temel yönleriyle birbirini tamamlayan bir bütün oluşturabilecek tarzda örgütlenmesi, sorunlarının (yerel önderliklerin rol ve işlevi, iş bölümü, kadrolaşma, kullanılacak araç ve yöntemler vb.) sıkı bir biçimde incelenmesi, çalışma tarzı, eldeki bütün güçlerin örgütlenmesi ve mücadelenin her türlü ihtiyaçlarını yanıtlayabilen araçların kurulması ekseninde yerel örgütlerin gerçek bir örgütlenme ve politik çekim merkezleri olarak yeniden yapılandırılması,

5) Sınıfa yönelik çalışmaların, ekonominin bütünü ve ülkenin toplumsal ve siyasal yaşamında oynayabileceği belirleyici rol nedeniyle, iradi ve planlı bir biçimde öncelikle, petrokimya ve enerji, demir çelik, metalurji, ulaşım ve haberleşme, harp sanayi ve banka sektörlerine yöneltilmesi için yerel örgütler düzeyinde, çalışma alanlarında durum'un incelenmesi, somut çalışma planları geliştirilmesi,

6) Etkili ve sonuç alıcı olabilmesi için, fabrika ve işletmelerde, sendikalar içerisinde ve işçi semtlerindeki çalışmaların bir bütün olarak örgütlenmesi, işçinin günlük yaşantısının bütün alanlarında komünist propaganda ve ajitasyonla, örgütlenme çalışmasıyla sistematik ve sürekli bir biçimde yüz yüze gelmesinin başarılması,

7) Çalışmalarda kullanılan araç ve yöntemlerde, mücadele ve örgüt biçimlerinde, geleneksele, alışlagelmiş olana bağımlılıktan kurtulmak, sınıfın politik bilinç ve örgütlenmesinin, faşizme, sermayeye ve sendika bürokrasisine karşı savaşımının gelişmesine hizmet edebilecek, en geniş işçi yığınlarına ulaşılmasına uygun düşen, araç ve yöntemlerin, mücadele ve örgüt biçimlerinin, deneylere dayalı olarak hareketin canlı gelişiminden bulunup çıkarılması, çoğaltılıp çeşitlendirilerek zenginleştirilmesi, mücadele biçimlerinde tutukluğun aşılması,

8) Bugünkü koşullarda her durumda somut anlatımını bulabilecek şekilde, ileri işçilerin birliğinin, temel bir politika tarzı olarak değerlendirilmesi ve gözetilmesi,

II- Sendikalar Politikası

Bugün 1,5 milyon civarında işçiyi birleştiren, işçi kitle örgütleri olarak sendikalar, sınıf mücadelesinde büyük bir önem ve ağırlığa sahiptirler. Her ne kadar, bu 1,5 milyon işçi, sınıfın bir ölçüde ayrıcalıklı büyük bir azınlığını oluşturuyorsa da, yine de sınıfın mücadele deneyi, örgütlenme düzeyi ve sınıf bilinci en yüksek kesimleri sendikalarda örgütlü bulunuyor. Ve işçi sendikaları, sınıfın politik iktidar savaşımına çekilmesi ve komünist harekete kazanılabilmesi bakımından, işçi yığınlarına yönelik komünist parti

çalışmasının temel alanlarından birisi olarak büyük ve ihmal edilemez bir önem taşımaktadır.

Halen sermayenin izlediği açık sendikasızturma saldırısı, sendikalara yönelik eleştirilerimiz ne olursa olsun, burjuvazinin işçi sendikalarına verdiği büyük önemi ve mevcut yapı ve özelliklerine, uzlaşmacı çizgilerine karşın, orada kendisi için gerçek bir tehlike gördüklerini ele vermektedir. Sermayenin ve kollektif kapitalist olarak devletin taşeronlaştıırma ve işçi kıyımı terörüyle izlediği sendikasızturma politikası, sendikaları güçten düşürerek teslim almayı, kontrolü altında tutarak ekonomik ve politik sistemin, mevcut burjuva düzenin bir vidası ve eklentisi haline getirmeyi hedefliyor. Aynı amaçla, sendikaların bölünmüşlüğünü derinleştirmek için çok değişik yöntemler uygulanıyor. Sendikaların en dar mesleki sorunlarla uğraşmanın ötesine geçmemesi için politika yasağı sürdürülürken, çok sınırlı yasal grev hakkı ile sendikalar silahsızlandırılmış bulunuyor. Mali denetim vb. gibi yöntemler, sendikaların tepesinde demoklesin kılıcı gibi sallanıp duruyor. Sermaye bütün bunları sendikalı işçileri sık sık büyük bir işsiz kitlesinin varlığı ile tehdit ederek ve sendikaları vaadlerle oyalama yöntemleriyle birlikte uyguluyor.

İşçi sınıfına ve onun en önemli kitle örgütleri olarak sendikalara karşı savaşımında sermaye ve faşist diktatörlüğün, özellikle konfederasyonların ve sendika merkez yönetimlerindeki sermayenin işçi uşaklarının şahsında, güvenilir bağlaşıklara sahip olduğu kuşku götürmez. Üretimden, geniş işçi yığınlarının yaşam biçiminden ve ortamından kopmuş, sendikalardan elde ettikleri yüksek ücretler ve sahip oldukları ayrıcalıklar sayesinde burjuva bir yaşam tarzı sürdüren, sendika yöneticiliği pozisyonlarını bu ayrıcalıklı burjuva yaşam tarzını koruyup sürdürebilmenin araç ve güvencesi olarak gören sendika bürokrasisi ve ağaları, düşünce tarzı bakımından da bütünüyle burjuvalaşarak düzene adapte olmuşlardır. Burjuvalaşmış işçilerin, kapitalist sınıfın işçi uşaklarının oluşturduğu bu kariyeristler güruhu, toplumsal konumu itibarıyla işçi sınıfı ile burjuvazi arasında yer almakta, profesyonel sendika yöneticiliği biçimindeki mesleki konumu itibarıyla da burjuvazi ve işçi sınıfı arasında bir köprü vazifesi görmektedirler.

Sendika ağa ve bürokrasisi ile geniş işçi yığınları arasındaki çelişki kendini değişik biçimlerde dışa vurmakta, sendikaların tabanında ve geniş işçi yığınları arasında, onlara karşı derin bir güvensizlik görülmektedir. Sendika yönetimlerine karşı duyulan derin güvensizliğe karşın, işçilerin harekete geçirilmesinde sendikalar belirleyici oluyor. Sınıf, sendikalara bakıyor ve sendikaların tavrına, sorumluluğu üstlenmesine büyük bir önem veriyor. Yine de sınıfın saflarında sendikalara karşın güvensizlikten ve hatta güçlü bir güvensizlikten sözedilebilir. Ancak herşeye karşın, örgütlü işçiler sendikaları kendi örgütleri olarak görüyorlar.

Sendikalı işçilerin geniş yığını, sendikaları kendisinin de etkin, aktif bir unsuru olduğu bir işçi kitle örgütünden çok, avukatı ve iş takipçisi olarak

görüyor. Kendi sorunlarını ve örgütünü sendika bürokrasisi ve ağalarına havale ediyor. Sermaye ve sendika üst yönetimleri de tam olarak böyle olmasını istiyor, işçi sınıfının bilinç ve iradesini bu yönde şekillendirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Böylece sınıfın sendikalara bakış açısının değişmesi büyük bir sorun olarak öne çıkıyor.

Sendikalar, işçi kitle örgütleri olmalarına karşın, sınıf barışı ve sınıf işbirliği platformunda hareket ediyor, burjuva düzenin ve burjuvazinin devlet egemenliğinin devamı ve değişmezliğini temel alıyor, devletle çatışmadan kaçınma ve uyum politikası izliyorlar. Sınıfsal kavramlar giydirilmiş, hatta birçok durumda çıplak bir biçimde pasif bir reformizm ve pasif bir burjuva demokrasisi savunuculuğu, sendikalara egemen ideolojidir. Bu, egemen sendika ağı ve bürokrasisinin toplumsal konum ve çıkarlarına tekabül etmektedir.

"Ücret sendikacılığı", yani sendikaların en dar mesleki sorunlarla, ücretler ve sosyal haklarla uğraşması egemen sendikacılık anlayışıdır. Kaldı ki, sendikalar "ücret sendikacılığının" bile hakkını veremiyorlar. Bu durumda, sendikaların rolü bir toplu sözleşme aygıtı olmaktan ibarettir. Sendikalar, bırakınız ezilen, sömürülen diğer toplum kesimlerinin haklarını, sorun ve taleplerini savunmayı, sınıfın genel sorunlarına karşı bile ilgisizdirler. Sermaye ya da hükümetle mücadeleye tutuşan işçilerle sınıf dayanışmasını geliştirmekten bile uzak duruyorlar. Ne kapsamlı bir grev hakkı için, ne politika yapma hak ve özgürlüğü için, ne işsizliğe karşı ve ne de işçi kısıymı terörü ve sendikasızlaştırma politikasına karşı ciddi bir mücadeleye giriştikleri görülüyor. Çok zorlandıklarında bir şeyler söylüyor ya da en çok yasak savma kabilinden ufak tefek şeyler yapmaktan ileri gitmiyorlar. Güç ve olanaklarını, sınıfın ve ezilen yığınların savaşımına seferber etmiyorlar. Sendikaların mesleki darlığına karşı mücadele, çok büyük ve belirleyici bir sorun olarak öne çıkıyor.

Sendikaların iç işleyişi ve yapısı, faşist diktatörlüğe sermayenin dikte ettirdiği yasalar ve sendika bürokrasisi ve ağalarının çıkarları ve egemenliği nedeniyle anti-demokratik öğelerle belirleniyor. Bürokratik ve gerici norm ve kurallar etrafından belirlenen yapı ve işleyiş, sendika bürokrasisi için etkili bir korunak, tabanın aktif ve etkin katılımcılığına dayanan, sınıf mücadelesini temel alan sınıf sendikacılığının gelişiminin önünde ise güçlü bir barikat oluşturuyor. Böylece, geniş üye kitlesinden kopuk, onlara yabancılaşmış her çeşit uzlaşma ve anlaşmayı kotarabilecek bir sendika yapısını şekilleniyor, bu yoldan da sendikalar burjuva düzenin bir eklentisi haline getiriliyor.

Sermayenin ve sendikalardaki yönetici kastın kısıktığı ve derinleştirdiği sendikal bölünme, sendikaları güçten düşürdüğü gibi, sınıfın ileri kesimlerini ve doğal işçi önderlerini de parçalıyor. İleri kesimlerin ve doğal işçi önderlerinin bir politik sınıf iradesi ve tutumu şekillendirmelerini önleyerek, sınıfın politik eyleminin gelişiminin önüne bir barikat olarak dikilerek sabote ediyor.

Komünistler işçi kitle örgütleri olduklarına göre, ister sendikaların yapı ve işleyişleriyle ilgili olsun isterse mevcut siyasal sistemle, toplumsal ve ekonomik düzenle veya iç ya da uluslararası gelişmelerle ilgili olsun, sendikaların karşı karşıya geldikleri tüm sorunlarda, sınıf mücadelesi ilkesi ve görüş açısı temelinde tavır almasını talep etmeli ve öne sürmelidirler. Sınıf sendikacılığı, "sınıf mücadelesi ilkesi ve görüş açısı"nın sendikalar ve sendikaların karşı karşıya geldikleri sorunlara tutarlılıkla uygulanmasından ibarettir.

Bu temelde, günümüz koşullarında sendikaların "bağımsızlığı", "partiler üstülüğü" ya da dışılığı vb. gibi, işçi sınıfını ve sendikaları, burjuva partilerin ve hükümetlerin, devletin yedeğine bağlanmasından başka bir anlama gelmeyen yaklaşımlarla, sistematik bir biçimde mücadele edilmelidir. Öyle ki, bu mücadele, genel açıklamalar biçimindeki propaganda ile sınırlı kalmamalı, esasen en geniş günlük politik mücadele temelinde her soruna yanıt verebilen ve sendikaların tavır almasını talep eden günlük sistematik kitle ajitasyonunun örgütlenmesi biçiminde yürütülmelidir.

Sermayenin ve faşist diktatörlüğün işçi sendikalarının politikaya karışmasına ilkesine karşı, bu ilkedен kaynaklanan yasaların şahsında olduğu gibi daha da önemlisi günlük politik gelişmeler zemininde, sendikaların bütün politik sorunlarda sınıf mücadelesi ilkesi ve görüş açısı ile tavır alması talebiyle mücadele edilmelidir. Kuşkusuz sendikalar, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin temel araçlarıdır ama onlar, aynı zamanda sınıf örgütleri olarak politik mücadelenin kaldıraçları olmak zorundadırlar. Sendikaların tam bir mesleki dar görüşlülük batağına saplandığı dikkate alındığında, özellikle bu yanın öne çıkarılmasının önem ve gerekliliği ortaya çıkmaktadır. Bugün sendikaların politik mücadelenin birer kaldırıcı, yardımcı araçları haline getirilmesi mücadelesi, işçi sınıfının politik eyleminin gelişiminde çok önemli bir rol oynayabilir.

Sendikaların mesleki dar görüşlülüğüne karşı savaşım, sınıf dayanışmasının geliştirilebilmesinde olduğu gibi, işçi sınıfının toplumun diğer ezilen, sömürülen ve haklarından mahrum edilerek aşağılanan tüm kesimlerinin, sermayeye ve faşist diktatörlüğe karşı talep ve mücadelelerin desteklenmesi bakımından da büyük bir önem taşımaktadır. Ancak, sendikaların mesleki dar görüşlülüğüne karşı savaşım, eğer gençliğin ya da kadınların, kent yoksullarının ya da memurların, Kürt ulusunun ya da kır yoksullarının faşist diktatörlükle veya sermaye ile girdikleri çatışmaların desteklenmesi sorunların çözümü ve taleplerinin formüle edilmesi vb. biçimlerde günlük gelişmeler bazında somutlaşmazsa ciddi herhangi bir ilerleme elde edilemez.

Sendikalar gerek ana gövdesini Kürt ve Türk işçilerinin oluşturduğu Türkiye işçi sınıfının birliği için ve gerekse işçi sınıfının burjuva ideolojisinin hegemonyasından kurtuluşu ve burjuvaziden kesin bir biçimde bağımsızlaşabilmesi için, Kürt ulusal özgürlük mücadelesi karşısında, tam demokratik ve tutarlı enternasyonalist bir tavır almak zorundadırlar. Burjuva ide-

olojisinin ülkemizde aldığı somut biçim olarak Kemalizm'den, Türk milliyetçiliği ve şovenizmden kopuş, sınıfın burjuvaziden bağımsızlaşmasının zorunlu koşullarıdır.

Sendikalardan, işçi sınıfı üzerindeki kapitalist sömürüye ve burjuvazinin siyasal egemenliğine karşı ve sosyalizmden yana açık tutum almaları talep edilmelidir. Sınıf örgütleri olarak sendikalar için herhangi orta bir yol ya da kapitalizmden ve sömürüden yana tavır almak söz konusu olamaz.

Kuşkusuz kapitalizm koşulları altında, sömürüyü frenlemek ya da geri letmek, iş ve yaşam koşullarını iyileştirmek, ücretler ve sosyal haklar için girilecek mücadelelerin bir şekilde geçici anlaşma ve uzlaşmalarla sonuçlanması kaçınılmaz bir şeydir. Ancak, sendikalardan bütün bu durumlarda da "sanayi barışı", "toplumsal uzlaşma" vb. biçimindeki sınıf uzlaşması ve işbirliği yaklaşımı ile değil, gücünü işçi yığınlarının etkin seferberliğinden alan sınıf mücadelesi temelinde hareket etmeleri talep edilmelidir. İşçi sınıfının politik bilinç ve eğitimi yalnızca faşist diktatörlüğe ve sermayeye karşı mücadele içinde geliştirilebilir.

Sendikalar ancak demokratik bir yapı ve işlerliğe sahip olurlarsa, sınıf örgütleri olarak varlıklarını sürdürebilir, sınıf mücadelesi çizgisi üzerinde durabilir ve kendilerini bürokratik yozlaşma ve donukluktan, tabana yabancılaşmaktan koruyabilirler. Esasen işçi yığınlarının sendikaları sahiplenmeleri, sendikaların bütün çalışmalarına etkin ve enerjik biçimde katılmaları için yürütülecek ajitasyon ve örgütlendirme çalışması, sendikaların demokratik bir yapı ve işleyişe kavuşması için yürütülen mücadelenin bir başka yüzünden ya da farklı bir biçimde yansımastan başka bir şey değildir. Sendikaların demokratik bir yapı ve işlerliğe kavuşturulmasında olduğu gibi sendika bürokrasisi ve ağalığına karşı savaşım bakımından da bir dizi somut talep ileri sürülebilir ve sürülmelidir.

* * *

Bu ilkeler temelinde komünistlerin izlemeleri gereken politikanın genel çerçevesi belli başlı şu noktalarda çizilebilir. Ancak her hâlükarda, belli başlı versiyonlarıyla burjuva sendikal çizginin teşhiri ve sınıf sendikacılığı anlayışının propagandasının sistematik olarak sürdürülmesi gerekir.

1) Sendikalardaki komünist çalışmanın ihmal edilmesini sendikaların ve sendikalarda örgütlü işçi yığınlarının sendikal bürokrasi ve ağalarının etkisine terk edilmesini getiren, sekterce ilgisizliği ifade eden tavır ve yaklaşımlardan kesin biçimde kaçınılmalı, sendikalar, tutarlı bir biçimde sermayenin saldırılarına karşı olduğu gibi sendika bürokrasisi ve ağalarına karşı da savunulmalı ve sahiplenilmelidir. Kitlesef örgütler oldukları sürece, gerici bir yapı ve yönetime sahip olsalar bile sendikalarda çalışılmalı, sendika bürokrasisi ve ağaları ile sendikaları bir ve özdeş gören tutumlardan özenle sakınılmalıdır.

Herhangi bir biçimde, özellikle bugünkü koşullarda, komünistlerin

sendikalara karşı olduğu gibi bir izlenim yaratabilecek, sendikalarda örgütlü yığınlara bu yönde mesajlar taşıyacak tutum ve yaklaşımlardan titizlikle kaçınılması gerekir. Dahası komünistler sendikalara herkesten daha çok sahip çıkmalıdır. Bu sahipleniş, salt bir propaganda ve ajitasyon sorunu olarak değil, işyeri temsilcilikleri ve işyeri temsilcileri toplantıları başta olmak üzere bütün sendikal kurulların işletilmesi için çalışmak ve tabanın bu yönde aktif olarak seferber edilmesi, tabanla sendikalar arasındaki bağın güçlendirilmesi, sendikaların tüm güç ve olanaklarını mücadeleye seferber etmelerini sağlamaya çalışmak biçiminde anlaşılmalıdır.

Sendikaların sahiplenilmesini ve dönüştürülmesini, salt sendika yönetimlerinin değiştirilmesi olarak anlayan yaklaşımlar, özünde reformist ve sendikalisttir. Bu dönüşüm, sendikaların burjuva çizginin bütün belirti ve yansımalarından kurtarılmasını, burjuva sendikal anlayışların, bu anlayışlara dayanan ilişki biçimlerinin ve mücadele tarzının tasfiyesini ve sınıf sendikacılığı çizgisinin geliştirilmesini kapsamalıdır.

2) Sendikalar içerisindeki çalışmayı, "sendikal çalışma" olarak ele alan ekonomik sendikal zeminde kalan bir mücadele tarzı, pratik olarak komünistler bakımından esas tehlikeyi oluşturmaktadır. Bu esasen politik sekteleşimin kendini sendikalizm biçiminde göstermesinden başka bir şey değildir. Doğal olarak sendikalarda örgütlü geniş işçi yığınlarını, öncü partinin görüş açısı ve saflarına kazanmayı, burjuva sendikacılık anlayışını, sendika bürokrasisi ve ağalarını söküp atmaya, sendikaları sosyalist sınıf görüşüyle doyurarak dönüştürmeyi hedefleyen bu mücadele, ekonomik sendikal sorunlar zemini üzerinde başarıya ulaşamaz. Mesleki dar görüşlülük üreten bu zemin bilinçli ve iradi bir şekilde terk edilmeli günlük politik mücadele zeminine, ekonomik, sosyal ve siyasal yaşamın tüm yönlerini proletarya ile bütün diğer sınıflar ve bu sınıfların kendi aralarında olduğu gibi devletle ilişki ve bağıntılarını da açığa vuran tüm sorunları kapsayan en geniş alan üzerinden yürütülecek politik kitle ajitasyonu temeline dayandırılmalıdır. Ancak bu şekilde, sendikalarda yürütülen çalışma, bütününde yürütülen parti çalışmasının tutarlı bir parçası ve tamamlayıcısı olabilir.

3) Komünistler geniş işçi yığınlarıyla kendi aralarına suni çitler ören her türlü tavır ve yaklaşımdan kaçınmalıdırlar. Her durumda, komünistler gibi düşünmeyen ileri işçiler ya da doğal işçi önderleri ve sınıfın geniş kesimleri ile somut sorunlar ve sınıfın yakıcı talep ve çıkarları zemininde canlı ve mücadeleyi geliştiren, ileri götüren birliktelikler oluşturulmalı, yığınları mücadele içinde dönüştürüp, kazanacak mücadele tarzını geliştirmelidirler.

Kuşkusuz ki, sendikal muhalefet örgütlenmelidir. Ancak bu örgütlenmenin komünist parti örgütlenmesinin yerine ikame edilemeyeceği ve her zaman genel geçer bir biçiminin olmadığı da açık bir gerçektir. Sendikal muhalefetin örgütlenmesi ve gelişimi, en önce komünist öncünün sınıf içerisindeki güç ve etkinliğinden başlayarak, sendika bürokrasisi ve ağaları ile

sınıf arasındaki nesnel çelişkinin keskinleşmesi temelinde birçok faktöre bağlı olduğu bir gerçektir. Bugünkü durum ve yaşanan deneyler, özellikle delege seçimleri ve şube kongreleri dönemine denk gelen, sınıf sendikacılığının geliştirilmesinin ihtiyaçlarına ve muhalefetin durumuna yanıt verebilen örgütlenmeler, o döneme özgü örgütlenmeler yaratılması biçiminde ele alınmalıdır. Esasen bu, öncünün ve birlikte hareket edebileceği güçlerin, kuvvetlerinin bir eylem ya da hareket planına göre düzenlenmesinden ibarettir.

4) Komünistler kronik muhalif görünümü yaratan, pratik olarak kendilerini tecrit eden taktiklerden kaçınmalı, eğer tam olarak ifade etmek gerekirse, ellerini ateşe sokmak anlamına gelen sendikalarda sınırlı ve zayıf bile kalsa mevzi kazanma taktikleri izlemeli, bütün resmi sendika kurullarında yer almaya, mevziler elde ederek deneyim ve güç biriktirmeye yönelmeli, yukarıdan (resmi sendikal pozisyonlardan) çalışma ile aşağıdan işçi yığınları arasında çalışma ve mücadeleyi birleştirebilmelidirler. Mevzi kazanma taktiği, kendi görüş açımızdan ve mücadele tarzımızdan vazgeçmeyi, gerileyerek reformistlerle aynı pozisyonlara düşmeyi ifade etmez. Ama kendi görüş açımızın ve mücadele tarzımızı özenle koruyarak, reformizmin etkisi altındaki işçilerle sendika yönetimlerinde birlikte çalışabilmeyi kapsar. Sınıf içerisindeki güç ve etkiye denk düşmeyen, yalnızca devrimci işçilerden yönetimler oluşturma arayışı, sendika bürokrasisi ve ağalarına karşı mücadelede dayanılabilecek, oralardan resmi sendikal sıfatlarla işçilere seslenmek vb. biçiminde imkanlar elde edilebilecek mevzileri kazanmayı önlemekte, komünist işçileri kronik muhalifler haline getirmekte, işçilerin sinayarak tercih yapabilecekleri bir alternatifin pratik olarak yaratılmasını önlemektedir. Sendikalar içerisinde mevziler kazanmak, eğer bu mevziler işçi yığınlarının siyasal bilinç ve örgütlenmesinin geliştirilmesinin, sendika ağalığına karşı mücadelenin ve sınıf sendikacılığı hareketinin büyütülüp pekiştirilmesinin etkin ve pratik bir aracı haline getirilmezse, devrimci bakımdan bir kazanç olmayacağı açıktır. Sendikaların resmi kurullarında elde edilen her mevzi bir pozisyon değişikliğini ve buna bağlı olarak görevlerin öncelik ve somutlanışını da değiştirir.

Sendikalarda elde edilen her mevzi, o düzey ve çapta belirleyici/yönlendirici hale getirir. Bu durumda olan Komünistler ikili bir görevler kombinasyonu ile karşı karşıyadır. İlk ve ağırlıklı boyut, sınıf sendikacılığını propaganda ve ajitasyon konusu olmaktan çıkarıp somut bir gerçeklik haline getirmektir. Sözler, elde edilen sendikal pozisyonun etki gücü ölçüsünde eyleme dönüştürülmeli, sınıf sendikacılığı işçilerin özdeneyimleriyle sinayabilecekleri pratik alternatif olarak ortaya çıkarılmalıdır. Diğer boyut, kazanılan mevzinin sendikal hareketin bütününde halen muhalif bir odak olduğu gerçeğidir. O halde sendika bürokrasisi ve ağalarına karşı savaşım da sürecek fakat elde edilen pozisyon yeni bir unsur olarak devreye girecektir.

5) "Kahrolsun Sendika Ağalığı", "Sendikalar İşçilerindir" şiarlarında

ifadesini bulan politika, sendika ağalığına karşı savaşımında, komünistlerin sendikal organlarda kendileri gibi düşünmeyen işçilerle birlikte görevler üstlenmelerini, onlar arasında bir ittifak ve işbirliği görevini ortaya koymaktadır.

6) Burjuva sendikacılığına karşı sınıf sendikacılığı anlayışının propagandasının etkin ve sistematik tarzda yürütülmesi ihmal edilemez bir görevdir. Bununla birlikte, sendika bürokrasisi ve ağalığına karşı mücadele, genel sendikal anlayışların propagandası olmaktan ve pratikte ekonomik sendikal sorunlar zemininde yürütülmekten kurtarılıp günlük politik mücadele temeline oturmaksızın başarılı ve sonuç alıcı bir biçimde yürütülemez. Günlük politik mücadelenin en geniş zemini üzerinde yürütülmesi ve bütün sorunlara yayılması gereken bu mücadele yalnızca politik teşhir çalışmasıyla sınırlı değildir. Teşhirden, savaş hilelerine ve uygun biçimlerde devrimci baskı ve zor kullanımına değin uzanan zengin bir çeşitlilikle yürütülmek zorundadır. Sendika bürokrasisi ve ağalığının genel teşhiriyle sınırlı bir mücadelenin yetersizliği, deneylerden açıkça görülmektedir.

7) Sendika bürokrasisi ve ağalığına karşı savaşımında, bütün sendika yöneticilerini, sendika ağası ve bürokrasi olarak gören ve karşısına alan kolaycı, toptancı mantık ve yaklaşımdan kaçınılmalıdır. Bütün sendika yönetimlerinin aynı kefeye konamayacağı açık bir gerçektir. Bu mücadelede gerçek bir temele dayanan akılcı ayrımlar yapılabilir. Özellikle şube yöneticileri arasında, ortak iş yapılacak ya da kazanılabilecek önemli güçlerin varlığı gözden kaçınılmamalıdır. Bu güçlerle ortak çalışma ve mücadelelerde, sınıfın çıkarları için birlikte hareket etme ve mücadele içinde, dönüştürüp kazanılmasını temel alan bir mücadele tarzı geliştirilmelidir.

8) Sendikal parçalanmışlık ve öncü işçilerin bir politik sınıf partisi olarak birleştirilememiş olması, sınıfın, bir politik irade oluşturmalarını önlemekte ya da politik sınıf iradesi oluşturmalarını sağlayabilecek araçlardan mahrum bırakmakta, sınıfın politik eylem ve etkinliğini olanaklı olanın çok gerisine düşürmektedir. Bu koşullarda, komünistlerin ister sendikalar içindeki çalışmalarında isterse sınıfa yönelik çalışmalarının bütününde atacakları her adımda, sınıfın, tüm ezilenlerin ve sömürülenlerin en yaşamsal sorun ve talepleri için öncü işçilerin ortak bir politik irade oluşturabilmelerini, öncü işçilerin irade ve eylem birliğini temel bir politika tarzı olarak değerlendirmelidirler. Sendikaların, işyeri temsilciler toplantıları, sendika şubeleri platformları, fabrika ve işyerlerinin yoğunlaştığı bölgelerde ya da şehirler düzeyinde özel olarak hazırlanacak işçi kitle toplantıları, işyeri ve fabrikaların yoğunlaştığı yerlerde açılacak işçi lokalleri ya da uygun diğer araçlar, öncü işçilerin gelişen somut durumlarda bir politik irade ve eylem birliği oluşturmaları bakımından etkin bir biçimde değerlendirilebilecek araç ve yöntemlerdir. Sınıfa yönelik, özel olarak aynı amacı gözeten süreli yayınlarda ayrıca ele alınmalıdır.

9) Sendika Şubeler Platformu, (SSP) şehirler düzeyinde bile sınıf dayanışmasının geliştirilemediği, sendikal parçalanmışlık ve rekabetin güçlü olduğu, öncü işçilerin bir politik sınıf iradesi ve eylem birliği oluşturamadığı koşullarda, sınıf mücadelesinin nesnel ihtiyaçlarını yanıtlama arayışlarının bir ifadesi ve yansıması olarak doğmuştur. Şubeler platformlarına tümüyle ilgisiz kalmamış olmakla birlikte yine de komünistler, onunla sistematik bir biçimde ilgilenerek, sınıf örgütlenmesinin bir biçimi olarak ele alıp etkilenmeye, geliştirmeye ve yönlendirmeye çalışmamışlardır. Sınırlı deneylerin sunduğu veriler bile gösteriyor ki, SSP'ler komünist hareketin sınıfa bağlanmasının, öncü işçilerin politik-irade ve eylem birliğinin sağlanmasının elverişli bir aracı olabilir ve önemli bir mücadele odağı haline gelebilirler. SSP'lere katılımın genişletilmesi, yapılanışı ve işleyişinin geliştirilmesi, işyeri temsilcilikleri ve sendika işyeri temsilciler toplantıları ile bağlarının güçlendirilmesi bu yolda atılabilecek adımlardır.

10) Sendikal parçalanmışlık ve rekabet, işçi sınıfını ve sendikaları sermaye ve faşist diktatörlük karşısında zayıf düşürmekte, sendika bürokrasisi ve ağaları için sınıfa karşı geniş bir manevra alanı yaratmaktadır. Sendikal rekabet ve bölünmüşlüğü'nün alternatifi olarak sınıf sendikacılığı anlayışını sunmak, pratik, somut bir durumun karşısına genel anlayışlarla çıkmak, somut politika zemininden uzak durmak ve herhangi bir pratik alternatif öne sürememek demektir. Değişik durumlara denk düşebilecek farklı alternatifler geliştirilebilir ve geliştirilmelidir. Komünistler, işçi sendikalarının birliği için mücadelenin önderi olmalıdır. İşçi sendikalarının birliği politikası, sınıfını, ezilen ve sömürülen yığınların yaşamsal çıkarları için sendikaların eylem birliği yoluyla mücadeleyi kapsadığı gibi, genelde her işkolunda tek sendika için propagandayı ve somut olarak rekabetin kızıştığı iş kollarında rekabet eden sendikaların somut olarak birleşmesi için referandum önerisini de kapsamalıdır. Bu son referandumda rakip sendikalara karşı, rakip sendikaların birleşmesi üçüncü pratik bir alternatif olarak, komünistler tarafından ileri sürülmeli, bu temelde sendikalar üzerinde tabanın devrimci baskısı örgütlenmelidir.

11) Komünist öncü, güçlerinin elverdiği koşullarla, çalışmaları daha sistematik bir biçimde yürütmek üzere, sendikalar içerisinde hücreler kurmalıdır. Keza faaliyetini geliştirdiği oranda sendikalar içinde bölükler (fraksiyonlar) oluşturmak da onun görevlerindendir.

EYLEM BİRLİĞİ POLİTİKASININ YÖNÜ

Nesnel ekonomik ve toplumsal durumu bakımından devrimin güçleri arasında yer alan toplumsal sınıf ve kesimlerin saflarında, yüzeyde görülen ve sanılanın ötesinde devrimci olanaklar vardır. İşçi sınıfının kent yoksullarının, memurların, gençliğin, emekçi kadın yığınlarının, şehirli küçükburjuva aydın kesimlerin vb. arasında özgürlük isteminin yaygın ve güçlü oluşu, faşist diktatörlüğe ve egemen sınıflara karşı yaygın tepki ve hoşnutsuzluklar, bunun açık göstergeleridir. Batı'da, komünist, devrimci, ilerici ya da anti-faşist örgütlerin çeperlerinde toplayabildikleri sınırlı güçler, bugünkü durumda devrimin toplumsal güçlerinin sahip oldukları devrimci olanakların ancak çok küçük bir bölümünü oluşturmaktadır. Bu çelişkili durum, bir ölçüde genel geçer bir şey gibi görülse bile, bu düzeye varmış olması yığınlarla yaklaşımda görülen sekterizmin ve yığınların, devrimci örgütlerin yeteneklerine karşı güvensizlikle belirlenen ve onları bir alternatif olarak görmeyen mesafeli bir tutum alışından kaynaklanmaktadır.

Öncülük iddiasında olan herhangi bir devrimci, komünist ya da ilerici örgütün politik etkisi, güç ve olanakları, örgütlülük düzeyi, küçümsenmesi karamsarlıktan başka bir şey olmayan bu büyük devrimci olanakları açığa çıkarmaya ve harekete geçirmeye yetmemektedir. Eylem birliğinin konusu herşeyden önce ve esasen bu olanakların açığa çıkarılıp harekete geçirilmesi ve değerlendirilmesiyle ilgilidir. Devrimci eylem doğal olarak devrimci olanakları temel alır ve devrimin öncüsü her bir durumun barındırdığı devrimci olanakları değerlendirerek, devrimi ve devrimin önderliğini örgütleyip hazırlayabilir.

Bugün eylem birliği taktiğinin konusunun böyle tanımlanması, hazır güçler olarak örgütler arasındaki ilişkinin de bu bakımdan önemli olduğunu gösterir. Eğer, komünist, devrimci, ilerici örgütlerin büyük ya da çok büyük politik güçleri olsaydı, (böyle bir durumda da eylem birliği gereksiz olmazdı) o zaman örgütler arasındaki ilişki, mücadelenin ileri sıçratılması veya daha geniş çaplı bir saldırının püskürtülebilmesi vb. bakımından, güç dengelerini etkileyebileceği için kendi başına önemli bir sorun olurdu. Ancak, örgütlerin güçlerini onlarla, yüzlerle, en kabadayısından binlerle sayıldığı bugün, durumun böyle olmadığı açık bir gerçektir.

Bugünkü koşullarda eylem birliği sorununun, örgütlerin dar anlamda şu ya da bu eylemde güçlerini birleştirmelerinin, biraraya getirmelerinin ötesinde, devrimin toplumsal güçlerinin saflarında varolan devrimci dinamikleri harekete geçirecek ve devrimci olanakları açığa çıkaracak tarzda ortak iş yapma, yığınların en yaşamsal çıkarlarını, talep ve sorunlarını savunmayı ve elde etmeyi hedefleyen çalışmaların birlikte örgütlenilerek, devrimci yığın savaşımının yolunu açma, ya da gelişimine bir imkan yaratma sorunu olarak anlaşılmalıdır.

Kitlelerin devrimci mücadeleye çekilmeye, devrimci bir biçimde harekete geçirilmeye en yakın kesimleri, en yakıcı sorun ve talepler, mücadelenin genel ve büyük çıkarları için, devrimci örgütlerin, dar grup ya da örgüt çıkarlarını aşarak, güç ve eylem birliği yapmalarını, mücadelenin örgütlenmesini birlikte üstlenmelerini talep ediyorlar. Kitlelerin bu talebinin devrimciliği ve onların mücadele isteğini dile getirdiği, her türlü kuşkunun ötesindedir. Eylem birliği politikamızın konusu, aynı zamanda yığınların bu talebine sahip çıkma, bu talebin öncü kavgasını verebilme sorunudur.

Eylem birliği, komünist hareket için belirgin biçimde aşmaya yöneldiği kendine dönüklüğü, kendisi için politika tarzını aşmanın ya da pratik olarak egemen olan darlık ve sektarizmin etkilerinden kurtularak yığınlar karşı ilkel tutumunu düzeltme biçimlerinden birisidir. Kitlelerin, devrimcilerden, mücadelenin birlikte örgütlenmesi ve eylem birliği talebi, aynı zamanda örgütlerden olumlu bir değişim ya da dönüşüm istek ve beklentisini de ifade ediyor. Esasen bu, kitlelerde örgütler hakkında varolan olumsuz imajın düzeltilmesi sorunundan farklı bir şey de değildir. Eylem birliği, kitlelerde varolan olumsuz yargıların ve güvensizliklerin düzeltilmesinin bir yolu olarak da üzeri atlanamaz, ihmal edilemez bir sorundur.

Bugün komünistlerin taktiği, harekete çekilmesi olanaklı en geniş yığınları açık ve doğrudan ya da dolaylı biçimde faşist diktatörlüğe karşı özgürlük mücadelesine seferber etmeyi kapsar ve bütün imkanları uygun biçim ve araçlarla değerlendirmeyi öngörür. Eylem birliği bu görevle bağlıdır, faşist diktatörlüğün, emperyalizmin ve gericiliğin karşısına, özgürlük için devrimci yığın hareketiyle dikilmenin araçlarından, komünistlerin yığınlar gitme biçimlerinden birisidir.

Komünist hareketimiz, işçi sınıfı ve emekçi yığınların, Kürt halkının, gençliğin, emekçi memurların, kır ve kent emekçilerinin, gecekondu yoksullarının, kadınların, çözümü şu ya da bu biçimde yığınların mücadelesinin konusu olan yaşamsal sorun ve talepleri uğrunda faşist diktatörlüğe karşı, devrimci kitle hareketini örgütleyip geliştirebilmek için, tarafların birbirinin bağımsız varlığının kabulü ve tanınması demek olan, ajitasyon, propaganda özgürlüğüne dayalı olarak, diğer devrimci örgütlerle, ilerici, anti-faşist ya da yurtsever güç ve örgütlerle birlikte iş yapmaya, ortak çalışmalar yürütmeye ve eylemler düzenlemeye hazır olduğunu ilan etmelidir.

Bu temelde, muhatap olabilecek örgütlerin politik güç ve örgütlenmelerinin zayıf olduğu koşullarda, eylem birliği çalışmasının ağırlık noktasını, merkezi düzeydeki ilişki biçimleri -yukarıdan eylem birliği çalışması değil, fabrikalar, okullar, semtler vb. doğrudan doğruya tabandan, yığınların içinden -aşağıdan eylem birliği çalışması oluşturmalıdır. Bu iki biçimin karşı karşıya konmasının akılcı bir yanı olmadığı açıktır. Ama ağırlık noktası aşağıdan eylem birliği çalışmasında olmalıdır, yukardan atılacak adımlar, bunun önünü açacağı, destekleyip teşvik edeceği ve bir kısım taleplerini karşılayarak yönlendireceği ve yığınlara mesaj vereceği için ihmal edilmemelidir.

• Yukarıdan, özellikle belli bir güç ve örgütlülüğü olan, bir geleneği temsil edebilen diri örgütler, nesnel toplumsal durumu itibarıyla devrimin güçleri arasında yer alan sınıf ve tabakaların yaşamsal sorunlarını ve ezilen halk yığınlarının en ivedi taleplerini formüle eden, bu sorun ve talepler için faşist diktatörlüğe ve sennaye egemenliğine karşı mücadeleye çağıran, her alanda, yığınların mücadelesini birlikte örgütlemeyi üstleneceklerini ilan ederek belirli bir ilişkiler sistemi kurabilirler. Bu özellikle yığınlara mesaj vermenin yanı sıra, aşağıdan eylem birliği çalışmalarının önünü açacağı ve güçlendireceği için önem taşır. Kitlelerin eylem birliği talebinin biçimsel olarak sahiplenilip, devrimci lafazanlık olarak yozlaşmaması, devrimci bir kitle hareketliliğinin örgütlenmesinde gerçek bir seferberlik olabilmesi için, en büyük inisiyatifin, yerel, kesimsel ve birimler düzeyindeki (il komiteleri, semt birimleri, okullar, fabrikalar vb.) örgütlemelere dayandırılması gerekir. Burada örgütler arasında en dar anlamda rekabet ve didişmeden tamamen farklı olarak, kitlelere gitme, kitleleri mücadeleye seferber etme ve örgütleme çalışmasının en ağır yüklerini taşıma, ihtiyaçlarını yanıtlama, politik inisiyatifi elde tutma vb. biçimde yığınlar üzerinde politik hegemonya için mücadele sorunu vardır. Bu, henüz devrimci ve komünist harekete yabancı bir tarzdır. Komünistlerin, yığınlara yaklaşımı, çalışma tarzı ve kadro şekillenmesi de yığınlar için politika, yığınların devrimci öncüsü olmanın gerekleri ve bakış açısıyla radikal bir dönüşümünü ve yeniden yapılanmasını gerektirmektedir. Komünistler, kesin bir biçimde, devrimci hareketin, kör döğüşüne değin varan, devrimi, yığınların genel ve büyük çıkarlarını hiçe sayan kiskançça re-

kabet geleneğinin karşısına tam bir tutarlılıkla dikilebilmelidir.

Komünistlerin yığınların öncüsü olmada gösterdikleri tutukluk, örgütler arasındaki yoğun grup rekabeti ortamında şekillenmiş olmaları, kendileri gibi düşünmeyenlerle birlikte çalışmada gelenek ve deneyim yoksunluğu, özgüven zayıflığı ve yerel örgütlerin cılızlığı, günün ihtiyaçlarına ve kitlelerin talebine yanıt verebilen bir eylem birliği politikasını geliştirmenin önündeki çok ciddi sorunlardır. Bunlara, eylem birliğini bağımsız çalışmaların karşısı bir şey gibi gören ve diğer ucta eylem birliği yapabilecek güçleri bekleyip kalma biçimindeki girişkenlik, inisiyatif yoksunluğu ve kendi gücünü kullanmada tutuk yaklaşımları da eklemeliyiz.

Önce de vurgulandığı gibi, örgütlerle işbirliği politikası, bugün için özellikle kitlelere yaklaşımı kolaylaştıracağı, kitlelere gitmenin, ulaşmanın bir biçimi olarak önem taşımaktadır. Fakat bu önemsiz ve ihmal edilebilir olduğu anlamına gelmez. Komünist, devrimci, yurtsever ve ilerici örgütlü güçler arasında eylem birliğine gerekli özen ve ağırlık verilecektir. Ancak eylem birliği çalışmasının doğal ve özel muhatabı, devrimci harekete en yakın ve mücadele isteği olan yığınlardır. Eylem birliği politikasının en özel ve özgün yanını ise, kitleler içinde örgütlere angaje olmamış, mesafeli duran bizim gibi düşünmeyen, ama mücadele isteği olan insanlara alan açmak, mücadeleye, atılmaları için imkan yaratmak oluşturmaktadır. Bu, onlara ortak çalışma ve mücadelenin yüklerini birlikte omuzlama imkanı sağlamak yoluyla aramızdaki mesafenin kapatılması ve ortak mücadele içinde dönüştürülerek kazanılma politikasıdır. Fabrika ve işletmelerde, semtlerde, okullarda bu tamamen olanaklıdır ve zaten bugünkü aşamada eylem birliğinin konusu olan şey, örgütlerin etrafında birleşmiş küçük güçlerin ötesinde, işçi sınıfının, çalışan emekçi yığınların, gençliğin vb. safları arasında varolan büyük güçlerin açığa çıkarılması ve harekete geçirilmesi de bu yoldan olanaklıdır. Semtlerde, fabrika ve işletmelerde, okullarda vb. olanaklı en geniş güçleri birleştiren ve yığınlar için haklı ve meşru zeminlerde kalmaya, hareket etmeye dikkat göstererek, yasadışı protesto ve gösterilerin örgütlendirilmesi, geniş bir çalışma alanı açmaktadır.

PARLAMENTODAN DEVRİMCİ AMAÇLARLA YARARLANMA

Türkiye güçlü olmasa da belli bir parlamenterizm geleneğine sahiptir. Ezilen ve sömürülen milyonlar, burjuva liderlerin arkasından gitmeye, burjuva partileri desteklemeye ve oy vermeye eğitilmişlerdir. Çok yanılısamalı bir biçimde, burjuva ideolojisinin hegemonyası altında burjuva partilerin varlığı + seçimler + parlamento, demokrasi olarak sunulmakta ve algılanabilmekte, milyonlar, parlamentoda dönen dolaplardan habersiz, ülkenin oradan yönetildiğini, belirleyici kararların orada alındığını vb. sanmakta, temsilcilerini oraya göndermek istemektedirler. Günümüzde devletin ve sermayenin en ücra köşelere değin ulaşabilen güçlü propaganda aygıtlarının da etkisiyle, yığınlar için parlamento, kendi çıkarlarının da söz konusu olduğu önemli bir politik kurum olarak görülmektedir.

Daha önceki on yıllarda dönem dönem olduğu gibi, son yıllarda Kürt ulusal hareketi egemen sınıfların parlamento kurumunu Kürt kitleleri nezdinde teşhir ve mahkum etmiştir. Yığılan sorunlar karşısında iktidar yoksunluğu ve herhangi bir çözüm üretememesiyle parlamento, Batı açısından da teşhir olmakta, hızlı bir güven kaybına uğramaktadır. Bunlarla birlikte, en genelinde parlamenterizmi geleneğinin bulunduğu, yığınların, orada kendi çıkarlarının temsil edildiğini, ülkenin oradan yönetildiğini sandığı ve kendi temsilcilerini oraya göndermek istediği vb. olgular, ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi yığınların politik gelişimi için, belediye seçimleri, genel seçimler ve parlamentonun devrimci amaçlarla kullanılması sorununun ihmal edilemez devrimci görevler ortaya çıkardığını göstermektedir. Geniş yığınların kazanılması ve devrimci hazırlığı çalışmalarında, parlamenterizme karşı savaşımında hareket

edilebilecek ilkeler ve özellikle taktikler, komünist politikanın önemli sorunlarıdır.

Komünistler parlamenterizme karşı ilkesel tutumlarını baştan itibaren açıklıkla ilan etmişlerdir. Dünya ölçeğinde günümüz koşullarında parlamenterizm yönündeki eğilimin geçici güçlenmesine karşın, parlamenterizm tarihsel bakımdan aşılmıştır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların devlet yönetimine doğrudan ve sürekli katılımını, seçilmiş temsilcileri üzerindeki egemenlik ve denetimini olanaklı kılan, yasama ve yürütmeyi birleştirerek bürokrasiyi azaltan, devlet yönetimini bırıtleştiren sovyetler (konseyler, komünler, halk meclisleri vb.) işçi sınıfı ve emekçi yığınların devlet örgütlenmesinin en ileri biçimi olarak parlamenterizmin aşılması demektir.

"Sol" adına, işçi sınıfı ve çalışan yığınların öncülüğü adına, parlamenterizm biçimindeki reformizmin yaygın ve güçlü olduğu koşullarda, parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanma taktiği sekterce reddedilmeksizin, parlamenterizme karşı savaşımın aralıksız ve yoğun olarak sürdürülmesi asla ihmal edilemez bir görevdir. Bu ilkesel tutumun, temel bir yönünü de, işçi sınıfı ve çalışan yığınların, parlamentoda çoğunluk oluşturmak yoluyla iktidarı, burjuvazi ve egemen sınıflardan alınabileceğine dair yaygın ve güçlü hayallerine (parlamenter ahmaklık) karşı savaşım, iktidarın alınabilmesi için işçi sınıfı ve emekçi yığınların silahlı başkaldırısının hazırlanmasının kaçınılmaz bir zorunluluk olduğunun açıklanması ekseninde sistematik bir biçimde sürdürülmesi oluşturmalıdır. En demokratiğinden, en uydurmasına değin parlamento, burjuvazinin sınıf egemenliğini gizleyen "demokratik" bir örtüdür. Parlamentoların sahip olduğu hukuki yetkiler ne olursa olsun, iktidar, parlamento dışındaki devlet organlarındadır. Ülkemizde, bu herşeyden önce MGK ve Genelkurmaydır.

Parlamento sınıf mücadelesinin bir alanıdır. Parlamento politik mücadelenin başlıca alanı olarak gören yaklaşım ve mücadele tarzı, parlamenterizm biçiminde reformizmin tuzağına düşmek, düzen içine çekilerek burjuvazinin hegemonyası altına girmek demektir. "Sol"da, günümüz koşullarında bu türden eğilimlerin belirgin bir biçimde güçlenmekte olduğu asla gözden kaçırılmamalıdır. Diğer yandan, lafta ne denirse densin parlamento sınıf mücadelesinin bir alanı olarak görmeyen yaklaşım, seçimler ve parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanılmasının reddini getiren sekterce ilgisizliktir. Parlamento dışında yığınların devrimci inisiyatifini geliştirmeyi, parlamento dışı mücadele yöntem ve biçimlerini temel alan komünistler, bunu parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanma taktiği ile birleştirmek, parlamento geniş yığınlara seslendikleri, burjuvazinin iktidarının gerçek yüzünü teşhir ettikleri bir kürsü olarak kullanarak, parlamento dışı mücadeleye tabi kılarlar.

Komünist harekette bir ölçüde aşılmış olmakla birlikte, genelde devrimci harekette, tarihsel kökleri '70'lerin başındaki, devrimcilik reformculuk ayrışmasına dayanan boykotçu bir damar vardır. İşçi sınıfı ve emekçi

yığınların devrimci önderliğe kavuşturulması sorununun çözümünü pratik olarak dikkatinin odağına koyan komünist hareket, politik sektterizmin bir belirtisi ve bir çocukluk hastalığı olan boykotçuluğun etkilerinden kendini kurtarmalıdır. Bu boykotçu damarla, belirli koşullar altında tamamen doğru ve geçerli olan boykot taktiği farklı şeylerdir. Komünistler boykot taktiğini reddetmek bir yana uygun koşullar altında en tutarlı uygulayıcılarıdır.

Parlamento seçimlerinden devrimci amaçlarla yararlanmada izlenebilecek taktik, bağımsız komünist adaylar göstermekten, komünistlerin diğer olanaklı güçlerle devrimci bir seçim bloku oluşturulmasına ya da devrimci bir kitle partisi vb. kurulmasına değin varan çok değişik biçimlerde somutlaşabilir. Şimdiden şu kadarı söylenebilir ve söylenmelidir: Komünistlerin örgütsel ve politik güçlerinin zayıflığının yanı sıra, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme özgürlüğünün bulunmadığı faşist diktatörlük koşullarında, devrimci amaçlarla kullanmak üzere parlamentoya komünist adayları göndermeyi başarabilmeleri bugün için zordan da öte imkansız gibi bir şeydir. Bu durumda, komünistler seçimler döneminde devrimci, yurtsever, ilerici ve anti-faşist güçlerle devrimci bir temelde olanaklı en geniş güçleri birleştiren seçim anlaşmaları yapmaya dayanan taktikler izlemeyi öngörmelidirler. Bunun nasıl somutlaşacağı şu anın bir sorunu değildir.

Komünistlerin muhtarlık, belediye başkanlığı ve belediye meclis seçimlerine, deneyim, güç, örgütlülük ve politik hazırlık düzeyi hesaba katıldığında, bugünkü koşullarda daha büyük bir önem vermeleri gerekir. Olanaklı en geniş güçlerin, devrimci mücadelenin gelişiminin genel çıkarlarını merkezde tutabilen anlaşmalar yapabildikleri durumda, seçimlerin kazanılmasına değin uzanan başarılar elde edilebilmesi olanaklıdır ve bu durumda, belirli bir ölçüde elde edilen mevzileri mücadelenin önemli dayanakları haline getirilebilirler.

KOMÜNİST GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİ

Belirli bir yaş döneminin getirdiği ataklık, dinamizm, yenilik ve değişmeye açıklık, toplumsal idealler için dövüşme ve öğrenme tutkusu, sorgulama yeteneği vb. özgün özellikler taşısa da diğer toplumsal sınıflardan bağımsız, ayrı bir sınıfsal kategori oluşturmeyen gençlik, proletaryanın yedekleri arasında özel bir yer ve ağırlığa sahiptir. Gençlik gelecek demektir; komünist öncü yalnızca geleceği temsil ettiği için değil aynı zamanda genç kalmayı başarabilmek için de gençlik yığınlarının parti saflarına kazanılması ve devrim mücadelesine seferber edilmesi görevlerine büyük bir önem verir. Bu bakımdan, toplumumuzun genç nüfus yapısı ayrıca dikkate değer bir olgudur.

Ülkemizde komünist hareket, gençliğe yabancı değildir. Gençlik yığınları ile geleneksel bağları vardır. Hatta oluşumunun ve evriminin belirli evrelerinde bir gençlik hareketi görünümü vermiştir. Gençlik yığınları arasında çalışma ve örgütlenmede, içerisinde negatif öğeleri de barındıran zengin deneylere sahiptir. Bu deneylerin yeni kuşaklara taşınması, eleştirel bir analize tabi tutularak özümlenmesi halen de önemli bir görevdir. Ancak teoriye ve deneylere dayanarak, gençliğin komünist örgütlenmesinin geliştirilebileceği, parti çizgisine ve devrim mücadelesine kazanılabileceği aşıkardır.

Komünist öncünün gençlik içerisindeki güçlerinin, komünist gençlik örgütünde, MLKP-K'nın ideolojik ve siyasi önderliği altında, örgüt çizgisine sıkı sıkıya bağlı ama MLKP-K'dan ayrı örgütlenmesi, örgütümüzün yedekleri kazanma ve harekete geçirme çalışmasının, hegemonya arayışının etkili bir

biçimidir. Her ne kadar, son on yıllık dönemde paralı eğitim marifetiyle yükseköğrenim gençliğinin sınıfsal (toplumsal köken itibarıyla) bileşiminde, egemen sınıflar ve orta sınıflar lehinde önemli bir değişim yaşanmışsa da genel olarak gençliğin ana kitlesini (işçi, köylü ve orta öğrenim gençliği olmak üzere) ezilen, sömürülen sınıf ve tabakaların gençleri oluşturmaktadır. Bu, MLKP-K'nın gençlik yığınlarını kazanmasının nesnel olarak olanaklı olduğunu, onların istem ve özlemlerini, toplumsal ideallerini ancak komünist öncünün temsil edebileceğini vurgulamaktadır.

Gençliğin diğer toplumsal sınıflardan görece bağımsızlığı, belirli yaş döneminin getirdiği özellikleri, özgün toplumsal yapısı ve sorunları, değişik kategorilerden ayrı gençlik örgütlerini gerekli kılar. Komünist harekete hızla kazanılan gençler henüz parti üyeliğine ve partili mücadeleye hazır olmadıkları için, eğer partiden ayrı komünist gençlik örgütü biçiminde örgütlenmezlerse, partinin çevresinde devrimci enerjisi değerlendirilemeyen, örgütsüz bir yığın oluştururlar. Doğal olarak böyle bir duruma izin verilemez. Toplumsal devrim davasına bağlanan, MLKP-K'ya sevgi ve sempati besleyen, gönül veren, MLKP-K çizgisinde mücadele etmek isteyen genç komünistleri örgütümüz, ideolojik siyasal önderliği altında, gençlik içerisindeki kolu olarak örgütlemeli, komünist gençlik örgütünde birleştirmelidir. MLKP-K'nın ideolojik siyasal önderliği altında mücadele eden, onun çizgisine bağlı komünist gençlik örgütlenmesi, örgütsel bakımdan bağımsızdır. Gençliğin komünist kitle örgütü olarak iç yaşantısı ve örgütlenmesine dair sorunlarda karar hakkı bütünüyle kendisine aittir, bu kapsamdaki bütün sorunlarını kendisi çözer. Komünist gençlik örgütlenmesinin gerekliliğinin ötesinde, onun komünist kitle örgütü olduğu özellikle vurgulanmalıdır. Burada örgütsel darlık ve sekterizme yer olmamalıdır, devrimci bakımdan güvenilir, MLKP-K'ya sempati duyan ve parti çizgisinde gençlik arasındaki çalışmada örgütlü olarak yer almak isteyen her genç komünist gençlik örgütüne alınmalıdır.

MLKP-K programından ayrı bir programı olmayan komünist gençlik örgütü, MLKP-K çizgisini en geniş gençlik yığınlarına götürmekle, gençlik yığınlarını MLKP-K çizgisine kazanmak ve devrim savaşımına seferber etmekle görevlidir. Her alanda MLKP-K çalışmalarına bütün güç ve enerjisiyle katılmak, destek vermek komünist gençlik örgütünün asli görevidir. MLKP-K'nın henüz örgütlenmediği alanlarda, komünist gençlik örgütü, yalnızca gençlik kitlelerine değil, aynı zamanda işçi ve emekçi yığınlara örgütün sesini, yazılı/basılı propaganda ajitasyon materyallerini (özellikle yayın organlarını) taşıyarak MLKP-K'nın örgütlenmesi için siyasal bir temel oluşturmaya çalışmak göreviyle de yükümlüdür.

MLKP-K'nın gençlik örgütüne ve gençlik mücadelesine ideolojik siyasal önderliği, gençlik mücadelesinin yeni ve genel sorunlarının aydınlatılmasını da kapsar. Düzenleyici kesin bir norm olarak, kuşkusuz bu sorunların gençlik önderliği ile tartışılarak çözümlenmesi gerekir. Bu

bakımdan, parti önderliğinden bir kadronun gençlik önderliği içinde yer alması, ilişkilerin düzenlenmesinin ve sorunların gençlik önderliği ile tartışılarak çözümünün etkili bir yoludur.

Komünist gençlik örgütü içerisindeki MLKP-K üye ve aday üyeleri, MLKP-K önderliğinin gerçekleşmesinde ve gençlik örgütünün parti çizgisinde yürümesinde önemli dayanaklardır. Onların aynı zamanda gençlik örgütüne üye olmaları, MLKP-K'ya karşı görev ve sorumluluklarını, MLKP-K'nın onlar üzerindeki tasarruf hakkını ortadan kaldırmaz. Bütün MLKP-K üye ve aday üyeri için geçerli olan parti disiplininin onlar için de aynen geçerli olduğu açıktır.

Birlikle ulaşılan düzeyin ortaya çıkardığı görevlerden birini de genç komünistlerin kitlesel komünist gençlik örgütü olarak birleştirilerek, yeniden yapılandırılması oluşturuyor. Bunun için gerekli güçlere ve uygun koşullara sahibiz. Gençlik çalışması ve örgütlenmesine ayrılacak birkaç deneyim sahibi ve donanımlı kadronun da katkılarıyla, gençlik içerisindeki güçler, komünist gençlik örgütü olarak örgütlenebilir ve örgütlenmelidir.

Komünist hareketin önemli bir kadro rezervinin gençlikte olduğu özel bir hesaba katılmalıdır. Gerek MLKP-K'ya yeni ve genç kadrolar kazanmak ve gerekse gençlik yığınlarını kazanma çalışmasını yürütecek gençlik kadroları oluşturmak, gençlik çalışmasının en önemli sorunu olarak birinci sırada yer alır. Kadrolaşma çalışmasının çok özel bir sorun olarak parti okulu düzeyinde ele alınmasının önemi ve gerekliliği burada saklı kalmak kaydıyla, gençlik çalışmasında bu öncelikli görevin üstesinden gelebilmek için, en önemli noktayı, gençlik önderliğinde yeterli sayıda, gerekli donanım ve deneyeye sahip kadronun bulunması oluşturur. Bu, gençlikte kadrolaşabilmek için sağlam bir dayanak oluşturur. Zaten, komünist hareketin ana güçlerini sınıfa yöneltmeden sapmaksızın, ikinci dereceden öncelikli alan olarak gençlik çalışmasına verdiği önem de bunu gerektirir. En büyük kadro rezervi olmanın ötesinde, MLKP-K'ya girmemiş veya hazır/uygun bulunmamış genç komünistlerin, MLKP-K'nın etkisini, çok değişik alanlara taşıyacakları unutulmamalı, bu durumda olan gençler partinin hedeflerine göre motive edilerek yönlendirilmeli, ilgili parti örgütleriyle ilişkileri kurulmalıdır.

Deneyler yerel parti örgütleri ile gençlik örgütleri arasında düzenli ilişkiler bulunmamasının önemli sorunlar yarattığını gösteriyor. Parti örgütü gençlik mücadelesinin ve çalışmasının sorunlarına yabancılaşıp ilgisizleşebiliyor. Gençlik örgütünün güçleri parti çalışmasına, parti çalışmalarını desteklemeye seferber edilemiyor, parti çalışmasına ilgisizleşebiliyor. Tüm güçlerin seferberliğini ve birleştirilmesini gerektiren eylemlerde, iletişim, koordinasyon vb. sorunlar çıkıyor. Bunlar ve eklenebilecek diğer gerçekler, yerel düzeyde parti örgütü ile gençlik örgütü arasında düzenli bağlantı ve ilişkilerin gerekli olduğunu göstermektedir.

Genç komünistlerin partiden ayrı olarak örgütlenmesinin doğru ve ge-

rekli olduğunu gösteren deneyler, gençlik örgütünde sapmaların ve ciddi sorunların çıkabileceğine de tanıklık etmektedir. Ayrı bir örgüt olmanın yarattığı, koşullandırdığı kendiliğinden doğan eğilimler, gençliğin özgün yapı ve dinamizmi, bilgi, deney ve donanım eksiklikleri vb. nedenler, özellikle de partinin ideolojik siyasal önderliğinin, denetiminin aksadığı koşullarda, bağımsızlaşma, bir nevi gençlik partisi gibi davranma vb. sapmaları koşullandırmaktadır. Partinin, gençlik çalışmasının yeni ve genel sorunlarında gençlik örgütüne yol gösterme, önderlik etme görevlerini aksatması, gençlik önderliğini zor durumda bırakır, kendi başına hareket etmesini kaçınılmaz kılar, sapmaları koşullandırır.

Gençlik her türden ideolojilerin öncelikle girdiği, hızla politikleştiği, etkilenebilirliğe açık en duyarlı kesimdir. Genç komünistler de bu aynı ortamda hareket ederler ve doğal olarak etkilenebilirler. Bütün bunlar, parti önderliği ve genç komünistler tarafından daima gözönünde tutulmalıdır.

Parti önderliği gençlik örgütünün örgütsel bağımsızlığına dikkat ve özen göstermelidir. Deneyler parti önderliğinin sapmalara düşebileceğini gösteriyor. Tepeden inme, oldu bittici tavırlar, parti ile gençlik örgütü arasındaki ilişkileri belirleyen ilke ve normları bozar, partinin saygınlık itibarı ve otoritesini zedeler. Partinin bu türden sapmalara düşmesi, gençlik örgütünü de sapmalara koşullandırır.

MLKP-K ilke olarak, gençlikten kazanılan üye ve aday üyelerin gençlik örgütünde birikip yığılmasına izin vermemelidir. Eğer MLKP-K gençlik örgütünde kadrolaşma çalışmasını sistemli olarak yürüterek, düzenli bir biçimde kendine kadro çekmezse hem gençlikten taze kan akışı durur ve hem de gençlik örgütünde şişme ve tıkanma olur. Bu noktada deneyler, gençlik örgütünde, kendi örgütsel ihtiyaçlarını partinin ihtiyaçlarından öne çıkaran dar yaklaşım ve sapmaların ortaya çıkabileceğini gösteriyor. MLKP-K gençlik örgütünün önderliğinin güçlü tutulmasına dayanarak, bu türden eğilimlerle mücadele etmeli, gençlik örgütün kendi başına bir amaç düzeyine yükselten yaklaşımların gelişmesine izin vermemeli, gençlik örgütünü tutarlı ve bükülmez bir parti ruhu ve görüş açısıyla eğitmelidir.

İŞÇİ EMEKÇİ VE GENÇ KADINLAR ARASINDA KOMÜNİST ÇALIŞMA

Kadın yığınlarının çifte baskı ve sömürüden, sermayenin egemenliğinin köleliğinden kurtuluşu, kadının özgürlüğü, komünist programın ve toplumun sosyalist yeniden kuruluşunun temel bir sorunudur. Yüzyılların köleleştirdiği kadını, yalnızca sermaye egemenliğine başkaldırı, baskı, sömürü ve egemenlik ilişkilerinin tasfiyesi için savaşım özgürleştirebilir; sadece ve sadece toplumsal kurtuluş mücadelesinde etkin bir biçimde yer alan kadın özgürdür.

Komünist hareket bu temel üzerinde, kadınlar içerisinde komünist çalışmaya iki bakımdan yaklaşır:

Bugünkü toplumsal düzen ve siyasal rejim altında, değişik unsurlardan oluşan ve homojen olmayan demokratik kadın hareketi, proletaryanın önemli bir yedeğidir. Proleter devrimin bir yedeği olarak, demokratik kadın hareketinin en geniş kadın yığınlarının parti çizgisinde harekete geçirilmesi için çalışmak, partinin devrim stratejisinin uygulamaya sokulması ve proletaryanın devrimde hegemonyası çalışmasının bir yönü ve biçimidir. Komünist öncü, kadınların her demokratik atılımını, sermayeyle girdikleri her çatışmayı desteklemeli, onların davasının en kararlı ve tutarlı savaşçısı olmalıdır.

İkinci olarak, proletarya (ve emekçi) yığınlarının yarısını, kadın proleter ve emekçiler oluşturur. Komünist öncü, onları devrim ordusunun yarısı olarak örgütleyebilmek için, proleter ve emekçi (ve genç) kadınlar arasındaki çalışmayı parti çalışmasının yarısı olarak ele almalıdır. Burada sorun, kadınlar arasında komünist çalışma, yedeklerin kazanılması ve harekete geçirilmesinden öte, örgütün devrimin ordusunun yarısını oluşturan proleter

kadınları, MLKP-K'da örgütlemesi sorundur. Bugünkü durumda, hali hazırda komünist çalışma bakımından el atılmamış bir alan söz konusudur ve muazzam devrimci olanaklar değerlendirilememektedir.

Son yıllardaki ciddi ve sistemli yönelimleri saklı tutmak kaydıyla, ülkemiz komünist hareketi, kadınlar arasındaki komünist çalışmanın örgütlenmesi bakımından, bazı deneyleri olsa da olumlu bir geleneğe sahip değildir. Kadınlar arasında komünist çalışma söz konusu olduğunda, komünist kadrolarda bir gelenek biçimini almış köklü önyargı, ilgisizlik ve darlıklar vardır. "Kadınlar katılmadan devrim olmaz", "Kadınların özgür olmadığı bir toplum özgür değildir", "Kadının kurtuluşu devrimdedir" vb. şablonlar tekrar edilse de, bunlar daha çok devrimci lafazanlık olarak kalmakta, pratikte, proleter emekçi ve genç kadınların komünist saflarda, iyi savaşçılar olarak örgütlenmesi ve geliştirilmesiyle, kadınlar arasında komünist parti çalışmasının örgütlenmesi ciddi ve sorumluluk isteyen, sistematik olarak bütün yönleriyle uğraşılması gereken bir devrimci çalışma alanı olarak görülmemektedir. Programda söylenenler, teorinin öngördükleri lafta kalmakta, parti çalışmasının kılavuzu olarak pratikte yaşama geçirme kararlılık ve iradesi gösterilmemektedir.

İlgisizlik bir görüş açısı daralmasını da getirmiş, komünist kadrolarda ciddi koşullanmalara neden olarak, şekillenme bozuklukları yaratmıştır. Kadınlar arasında çalışmadan, ezilen cins olarak kadınlara, kadın sorununun açıklanmasının anlaşılması, kadınlar arasında çalışmanın buna indirgenmesi veya bundan ibaret birşey olarak görülmesi darlığın en tipik ve yaygın biçimidir. İlgisizlik ve darlığın, örgütlerin saflarında kadın militanlara yaklaşımda da kendisini göstermesinden doğal birşey olamaz. Nitekim devrimci ve komünist örgütlerin saflarında, toplumdaki kadın sorununun adeta bir türevi, bir yansıması olarak kadın sorunu yaşanmıştır, halen de az çok yaşanmaktadır.

Komünist hareketin son yıllardaki sistematik yöneliminin, başarı ve deneyleri hem proleter, emekçi ve genç kadınlar arasında büyük devrimci kuvvetlerin var olduğunu ve hem de kadınlar arasında komünist çalışmanın ezilen cins olarak salt kadın sorununun açıklanmasına indirgenebilecek bir iş olmadığını gösteriyor. Kadınlar arasında komünist çalışmanın ana sorununu komünist program koymuştur.

Kadın, yüzyılların köleliğinden, erkek sınıf kardeşleri ile omuz omuza sermaye egemenliğine baş kaldırarak, baskı, sömürü, bağımlılık ilişkilerine karşı mücadeleye atılırsa kurtulabilir. Bunun içindir ki, kadınlar arasında komünist çalışma, günlük örgüt çalışmasının bütün yönleriyle proleter, emekçi ve genç kadınlara taşınması, kadınların bütün mücadelelere çekilmesinin komünist öncü tarafından örgütlenmesidir. Ezilen cins olarak kadının köleleştirilmesinin açıklanması sorunu bütün örgütün bir sorundur; ama bu, kadın çalışmasının içerik ve kapsamını belirleyen ana ya da başlıca

unsur değildir. Partinin, kadınlar içindeki çalışmada kadının özel psikolojisinin hesaba katarak özel yöntemler uygulaması, tamamen doğru ve gereklidir ama bu da partinin kadınlar arasındaki çalışmada propaganda, ajitasyon ve örgütlenmede kadın sorununu temel aldığı veya alması gerektiği anlamını taşımaz.

Uluslararası komünist hareketin deneyimleri, teori ve programımız komünist kadının yerinin örgüt safları ve örgüt organları olduğunu ortaya koyar. MLKP-K'nın kadınlar arasında örgütlü ve sistematik olarak yürüttüğü komünist çalışmadan ayrı bir komünist kadınlar hareketi ve komünist öncüden ayrı bir komünist kadın örgütü yoktur. Komünist kadının yeri MLKP-K üyeliği ve örgütüdür.

Kuşkusuz kadınlar arasında komünist çalışmada, kadının ezilen cins olarak özel toplumsal konumunun ve yüzyıllar süren köleliğinin yarattığı özel psikolojisi nedeniyle daha çok kadın komünistlere dayanılması anlaşılır bir şeydir. Ancak, kadınlar arasında parti çalışmasını salt kadın komünistlerin sorunu ve görevi olarak görmek, ilgisizliğin ve darlığın bir başka yansımasıdır. İşçi, emekçi ve genç kadınların partiye katılması ve devrim mücadelesine seferber edilebilmesi için kadın proleterlerin yoğun olarak çalıştığı fabrika ve işletmelerde, semtlerde, okullarda, o alandaki parti örgütüne bağlı kadın komisyonları ya da kurulları örgütlenmelidir. Bu örgütler, parti çalışmasını özel yöntem ve araçlar kullanarak kadınlara taşırlar, kadını örgüt çizgisine, örgüt çalışmasına çekerler, en geniş kadın yığınlarını uyandırmak, onları komünist öncüye bağlamakla görevlidirler.

Kadın komisyonlarının çalışmalarındaki tüm ilke sorunları bağlı bulundukları MLKP-K örgütleri tarafından çözülür, çalışmalarını bağlı oldukları örgüt organının yönetimi altında, onun destek ve yardımıyla yürütürler. Örgütün politika ve kararlarıyla çelişmediği sürece, ilgili örgüt birimleri komisyonların önerilerini kararlaştırmak, desteklemek ve yardımcı olmak zorundadır.

Komünist hareketin kadınlar arasındaki etkisinin henüz cılız olduğu bugünkü koşullarda, fabrikalarda, işletmelerde, semtlerde, okullarda, devlet veya belediye kuruluşlarında, kadınların kitlesel olarak bulunduğu alanlarda kadın kurulları oluşturmaya yönelinmelidir. Kurullarda MLKP-K'nın üye, aday üye ve sempatzıanları çalışabilir, hatta örgüt üye ve aday üyelerinin olmadığı alanlarda, örgüt biriminin yönetimi altında sempatzıanlardan da böyle örgütlenmeler kurulabilir. Parti örgütlerine bağlı kadın komisyonları (parti sempatzıanlarından bile oluşsa), değişik siyasal eğilimlerden veya herhangi bir siyasal akıma angaje olmamış kadınların içerisinde yer aldığı demokratik kadın örgütlenmeleriyle asla karıştırılmamalıdır. Bunlar ya doğrudan doğruya MLKP-K örgütleridir ya da MLKP-K'nın çeper örgütleri. Diğerleri ise kitle örgütü biçimleridir.

Komünist hareketimizin kadınlar arasındaki komünist çalışmaya

verdiği pratik önem, bu çalışmayı parti çalışmasının yarısı olarak tanımlamanın ötesinde tüzüksel düzeyde ele almasından da bellidir. MLKP-K örgütleri, koşulların var olduğu her durumda ve koşulları zorlayarak kadınlar arasında komünist çalışma yürütecek, kadın kurullarını örgütlemekle yükümlüdürler. Duyarlılığın diri tutulması, ilgisiz, dar ve kolaycı yaklaşımlarla mücadele edilmesi, bu yükümlülüğün tamamlayıcı bir devamıdır.

Kadınlar arasındaki çalışmayı örgüt çalışmasının yarısı olarak geliştirebilmek için, özel olarak kadınlar arasında çalışmanın sorunlarıyla uğraşacak, bu alanda örgüt çizgisini geliştirmeye yönelik çalışacak, kadın komisyonlarının deneylerini inceleyip birleştirecek, örgüt saflarında ortaya çıkacak sapmalarla mücadele edecek vb Komünist Kadınlar Konferansı ve Partisiz Kadınlar Kurultayı gibi etkinlikleri planlayıp organize etmek, MLKP-K'nın kadınlara yönelik basınıni yönetmek vb. görevlerde, parti önderliğine yardımcı olacak Merkezi Kadın Komisyonu oluşturulmalıdır.

GİZLİ PARTİ ÖRGÜTÜ VE AÇIK KOMÜNİST ÇALIŞMA

İllegalite denildiğinde çok yaygın bir biçimde gizli örgütlenme teknikleri ve tarzı anlaşılmaktadır. Acaba burada bir yanlışlık yok mudur, bundan öte illegalitenin ideolojik bir özü ya da içeriği yok mudur? Komünistler ister gizli örgütlensinler isterse açık, eylemlerinin içeriği değişmez. Bütün eylemlerine damgasını vuran şey, (hatta komünistlerin reformlar ve parça talepler için yürüttükleri mücadelelerde bile bu böyledir) düzen dışılıktır. Komünist parti ve örgütler bütün eksiklikleriyle daima kapitalist düzene karşı proleter sınıf tarzında uzlaşmaz, yıkıcı, devrimci bir savaşım içerisindeyler. Böyle olduğu içindir ki, komünist partiler takibata uğrar, özgürlükleri yok edilir, işkencelerle, katliamlarla vb. ezilmeye, sindirilmeye çalışılırlar. Düzen aleyhtarlığı komünist partilerin illegalitesinin özüdür ve işte bu anlamda komünist partiler özünde daima yasadışıdır. Örgütlenmelerinin gizli mi açık mı olacağı, gizli örgütlenme ve açık çalışma biçimlerinin hangi düzeyde ve nasıl birleştirileceği, içerisinde hareket edilen politik ortam ve koşullara göre değişir, gizli ya da açık örgütlenme mutlak değildir, gizli örgütlenen bir komünist partinin açık çalışma imkanlarından yararlanması ne kadar doğru ve gerekli ise, tersine açık örgütlenme koşullarında da ideolojik, psikolojik ve teknik olarak her an gizli örgütlenmeye, yeraltına geçmeye hazır olmalıdır. Komünist enternasyonalin çok doğru olarak vurguladığı gibi, komünist partilerin örgütlenmesi, içerisinde hareket ettiği politik koşullara uyarlanmalıdır.

Ülkemizde devrimci ve komünist harekette teknikleri düşük olsa da gizli örgütlenme geleneğinin varlığı asla hafife alınmamalıdır. Devrimciler ve komünistler gizli örgütlenerek eylem özgürlüklerini korumuşlar, düzene ve

faşist diktatörlüğe karşı, devrimci mücadelenin sürekliliğini güvence altına almayı görev bilmişler, siyasi polisin sistematik saldırıları altında çalışmalarını yürütmüşlerdir. Ülkemizde devrimcilikle gizli örgütlenmenin adeta özdeşleşmiş olması, komünistlerin ve devrimcilerin tercihlerinin, gizli örgütlenmeyi fetişleştirmelerinin vb. değil, ülkemiz egemen sınıflarının onlara yaşam hakkı tanımamasının, çok sınırlı legalite olanaklarının bile tamamen güvenilmez olmasının bir sonucudur. Zorunlulukların devrimci bilinç ve irade anlatımını bulmasıdır. 12 Eylül sonrası yeniden toparlanma döneminde gizli ya da açık örgütlenme, devrimcilik-reformculuk saflaşmasının temel araçlarından birisi olmuştur. Devrimcilikten reformculuğa doğru gerileme gösteren politik akımların saflarında gizli örgütlenmeden hızla uzaklaşma, gizli örgütlenmenin tasfiyesi ve legalizm karakteristik bir gelişme çizgisi olmuştur. Gerek bu akımlardaki gerilemelerin, gerek sayıları çok kalabalık olan mücadele kaçkınlarının "eskimiş devrimciler" in yoğun, açık ya da gizli çabaları, liberal aydınların ve faşist diktatörlüğün sistematik propagandasıyla birleşerek, gizli örgütlenmeye karşı yadıgın bir antipati yaratılmıştır. Gizli örgütlenmenin reddi, legalizm, günümüzde reformizme evrimin, düzen içiliğe geçişin bir yoludur. Bu eğilime karşı savaşım ihmal edilmez devrimci bir görevdir.

Diğer yandan gizli çalışma tekniklerinin düşüklüğü, gizli örgütlenmenin çok değişik biçimlerde dar anlaşılması ve uygulanması, hatta pratik olarak yer yer amaç düzeyine yükseltilmesi vb. zaafılar, bir yandan gizli örgütlenme fikrine karşı savaşan reformistlere koz verirken, diğer yandan devrimci örgütlenmelerin gelişimini önleyen bir ayak bağı olmaktadır. Komünistler legalist eğilimlerle savaşımı aksatmaksızın yürütmeli, ama kendi saflarında illegalitenin dar ve sekteer anlaşılması ve uygulanmasına karşı mücadeleyi de ihmal etmemelidirler. Gizli örgütlenme, öncü örgütlerin, öncülük rol ve görevlerini yerine getirmeyi önleyici tarzda anlaşılır ve uygulanırsa devrimci bir araç olmaktan çıkar, bir ayak bağı haline gelir. Öncüyü geniş yığınlardan ve yığınların savaşım ortamından kopararak oksijensiz kalmasına, içe kapanarak boğulma tehlikesiyle yüzyüze gelmesine neden olur. Bugün, komünist ve devrimci örgütlerde gizli örgütlenmenin küçümsemez bir düzeyde dar ve sekteer tarzda anlaşılıp uygulanmasının, devrimci enerjinin önemli bir bölümünün boğulmasını, boşa gitmesini getirdiği bir gerçektir. Bu zaafın aşılması yönünde gösterilecek politik irade, devrimci çalışmaya güç ve dinamizm kazandıracaktır.

Mevcut politik koşullar altında komünist örgütlenmenin sağlam gizli örgütlenme temeline dayanmasının zorunluluğu yeterince açık bir gerçektir. Gizli örgütlenmeyle açık çalışmanın birleştirilmesinde de komünistler düşünce birliği içerisindedir. Ancak, gizli örgütlenme ve açık çalışma bağıntısının pratik kavranışında, açık çalışma ve mücadele olanaklarının değerlendirilmesinde önemli sorunların olduğu da bir gerçektir. Burada kav-

rayış çarpıklıklarının yanısıra kuvvet sınırlılığı da önemli bir rol oynamaktadır.

Komünist örgütlenmenin gizli olduğu koşullarda, her zaman açık çalışma yöntem ve araçlarının kullanılması sorunu vardır. Açık çalışma olanaklarının düzeyi, bunların kullanılma biçimi, yöntem ve araçları durumdan duruma değişir, ama egemen sınıflar bunları hiçbir zaman tamamen tasfiye edemezler. Komünist örgütlenmenin gücü, irade ve yeteneği, yığın bağları, saygınlık ve prestiji de belirleyici bir unsurdur. Gizli örgütlenmeyle yasal ve açık çalışma yöntemlerinin birleştirilmesinde kavranması gereken ana halka, bütün çalışmaların dizginlerinin gizli parti örgütlerinin ellerinde toplanması ve parti çizgisine tutarlı bir bağlılığın her alanda güvence altına alınmasıdır. Açık çalışma yöntem ve araçlarının kullanılmasını, çalışmalara dahil edilmesini örgütleyen de gizli parti örgütü olduğu gerçeği bir kez daha hatırlandığında, gizli örgütlenme ile açık çalışmanın birleştirilmesinde temel ve belirleyici olan gizli parti örgütlenmesinin gelişkinlik düzeyi olduğu açığa çıkar. Ancak sağlam gizli parti örgütlenmesine dayanılıyorsa, böyle bir örgütsel temel mevcutsa, açık çalışma olanakları devrimci bir tarzda ve hakkıyla değerlendirilebilir. Sağlam gizli parti örgütlenmesi derken bunun, hem gizli çalışma teknikleri ve tarzında ustalaşmayı ve hemde parti örgütlerinin işlevselliğini, görev ve sorumluluklarını başarma yeteneğini kapsadığı unutulmamalıdır.

Birinci ve en önemli belirleyici unsur, parti merkezinin gizlilik koşullarında sağlamca örgütlenmesidir. Parti ya da örgüt merkezi, öyle örgütlenmiş olmalıdır ki, diğer örgütlerle bağlantılarını düzenli olarak sürdürebilmeli, her alandaki parti çalışmasının bütün yönlerine, sorun ve taleplerine egemen olmalı, inisiyatifine, inandırma gücüne, saygınlık ve otoritesine, örgütleme yeteneğine dayanarak parti çalışmasını sonuç olarak yönetebilmelidir. Parti çalışmasının sürekliliği ve istikrarı için, merkez en güvenli şekilde korunmalıdır ve gizli örgütlenme parti örgütünün bütün diğer kademelerinde olduğu gibi burada da koruyucu bir kalkan zırhtır. Gizli örgütlenme ve çalışma tekniklerindeki ilkelikler, amatörlükler, kısa görüşlülük, günü kurtarma çabaları vb. siyasi polisin başarısına büyük hizmetler sunan en tehlikeli zaaflardır ve bunların siyasi polisten daha tehlikeli olduğu bir abartma değildir. Tarif edildiği tarzda bir parti merkezinin yaratılması için her türlü olanağın seferber edilmesinden asla kaçılmamalıdır. Bütün mali, teknik vb. olanaklar seferber edilmeli, çalışma gerektiği kadar yardımcı kadro ile desteklenmelidir. Merkeziyetçilik bütün bu bakımlardan da geçerlidir ve tutarlılıkla uygulanmalıdır.

İkinci olarak, gizli ve açık çalışmanın bütün dizginlerini elinde tutabilen yerel parti merkezlerinin inşası gerekir. Kuşkusuz ki, yerel parti önderliklerini inşa edecek olan parti merkezidir, bununla birlikte, yerel parti çalışmasını yönetme rol ve görevini başarı ile yerine getiren yerel parti mer-

kezleri olmaksızın parti merkezinin kendi başına başarılı olması da beklene-
mez. Nitekim, yerel örgütlerin cılızlığı, güçsüzlüğü, komünist örgütlerin önde
gelen, acilen çözüm bekleyen temel bir sorundur.

Üçüncü olarak, parti, ajitasyon ve proganda özgürlüğünü, eylem
hazırlığını güvence altında tutabilmek için, diğer şeyler bir yana en azından
gizli olarak örgütlenmiş basım ve dağıtım örgütüne sahip olmalıdır.

Asgarisinden böyle bir gizli örgütsel temele dayanarak, parti, açık
çalışma olanaklarını devrimci bir tarzda en geniş çerçevede değerlendirebilir,
açık çalışma ve mücadelenin kazanımlarını emme yeteneği göstererek,
gelişimi hızlandırılabilir.

Açık çalışma yöntem ve araçlarının kullanımını örgütleyen, gizli parti
örgütleridir. İster yerel ister merkezi düzeyde olsun açık çalışmanın bütün ip-
leri gizli parti örgütlerinin elindedir. Dolayısıyla gizli parti örgütlerinin yapısı
ve işleyişindeki bozukluklar, açık çalışmaların başarı ve başarısızlığında,
bağlantı ve ilişkilerin sürdürülmesinde belirleyici olur. Diğer şeylerin yanısıra
eğer partinin gizli çekirdekleri düzgün işlemiyor, açık çalışma yürüten
güçlerle bağlanularını sürdürme ve yönetmede başarılı olamıyorsa, bu alanlar-
daki güçler arasında parti çizgisinden sapmalar doğması ve gelişmesi
kaçınılmazdır.

Komünist ve devrimci örgütlerde, militanlarda açık mücadele alan-
larının legal araç ve yöntemlerin oportünizmle kirlenmiş olduğu ve uzak du-
rulması gerektiği gibi bir zihniyetin dikkate değer etkileri vardır. Kuşkusuz
politika tarzındaki kendine dönüklükle, darlıkla çalışma tarzında kendini
gösterebilen bu zihniyet arasında bağlantı vardır. Paralel ya da farklı formlarda
birbirine denk düşen şeylerdir. Ve bu, geniş yığınlara açılmayı frenleyici, dev-
rimci atılım ruh ve girişkenliğini köreltici olmaktadır. Gizli örgütlenme temeli
üzerinde, açık mücadele alanlarını, legal araç ve yöntemleri kullanmak geniş
proleter ve emekçi yığınlara ulaşmak, onların savaşımını örgütlemek, onların
savaşımının gerçek önderi haline gelebilmek en iyi unsurlarını kazanıp saflar-
da örgütleyebilmek için belirleyicidir.

Gizli örgütlenen komünist partisi ya da örgütlerin, açık mücadele alan-
larını, yöntem ve araçlarını kullanması alışlagelmiş yöntem ve araçlara tutucu
bir biçimde saplanıp kalmamayı ve devrimci yaratıcılığı, yığınların durumun-
da ve politik koşullardaki değişme ve gelişmeleri kavrama temelinde, uyum
sağlama yeteneğini gerektirir. Belirli, özgün politik koşullar altında, komünist
öncü, öncülük rolünü yerine getirebilmek bakımından, o dönemin koşullarına
denk düşen, o dönemin ihtiyaçlarını yanıtlayabilen, açık ya da gizli yöntem ve
araçların özgül ağırlığını analize tabi tutarak örgütlemelidir. Aksi takdirde
gelişmelerin arkasında kalarak, sürüklenmesi kaçınılmazdır.

Komünist partinin gücünün kaynaklarından birisi, araçlarının çokluğu
ve yöntemlerinin zenginliğidir. Eskiyen, işlevini kaybeden araç ve
yöntemlerin terkedilmesi ve atılmasında olduğu gibi, yeni yöntem ve araçların

bulunması ve örgütlenmesinde de devrimci olmak gerekir. Eğer durum şu aracı örgütlemeyi, bu yöntemleri kullanmayı gerektiriyorsa, öncü yetenek ve irade bunları başarmayı emreder. Şu eksik, buna sahip değilim vb. sızlanmaların, gerekçelerin devrimci irade zaafiyetinin ve kendiliğindenciliğin su götürmez belirtileri olduğu açıktır.

Bugünkü politik koşullar altında, komünistlerin kullanmakta oldukları açık çalışma olanaklarının, açık çalışma araç ve yöntemlerinin başında açık basın gelmektedir. Hatta, geniş kitlelere ulaşabilecek araçlar söz konusu olduğunda, bugün en önemli yeri tutan, en fazla kullanılma olanağı olan da açık devrimci ve komünist basındır. Bu aracın, bugün bütün diğer araçlar içerisinde en önemli rol ve ağırlığa sahip olduğu bir abartma değildir. Yine de, devrimci ve komünist örgütlerin bu araçları, bugünkü rol ve ağırlığına denk düşebilecek şekilde örgütledikleri ve mücadelede bir araç olarak hakkıyla kullanabildikleri söylenemez. Burada özel olarak bu araçların örgütlenmesi sorunlarına girilemez, ancak şu kadarı söylenmelidir, eğer açık basın bugün için komünistlerin elindeki en önemli mücadele aracıysa, o halde bu aracın üzerinde gerekli yoğunlaşmanın sağlanması gerekir. Diğer yandan, çok önemli sorun da bu araçların açık yayın organları, broşürler, bildiriler, afişler vb. yerel örgütler tarafından pratik çalışmada kullanımının örgütlenmesidir. İlegalitenin dar anlaşılmasının, kendine dönük politika tarzını köklü şekilde aşamamanın, düşmanla karşı karşıya gelmekten sakınmanın ve hatta devrimcilerin kafasında pratikte yansıyan bir şey olarak kendi meşruiyetlerinin bir ölçüde tartışmalı oluşunun, '75-'80 döneminden isabetsiz, yanlış dersler ve sonuçlar çıkarmanın vb. bir sonucu olarak, pratik çalışmada açık basının geniş yığınlara gitmenin bir aracı olarak kullanımında çok sınırlı ve tutuk kalınmaktadır.

'75-'80 döneminde yanlış olan, açık basının geniş yığınlara gitmede, etkin bir sokak ajitasyonu aracı olarak kullanılması değildi. Bu, o dönemin üstün bir yanıdır. O dönemin temel zaafı gizli örgütlenme ve kadrolaşma çalışmasına gerekli önem ve ağırlığın verilmeyişindedir. Bugün komünist hareketin kitleleşerek etkin bir politik güç haline gelme sorununun varlığı açık bir gerçektir. Fabrika önlerinde iş girişi ve çıkışlarında, işçi ve emekçi semtlerinin sokak ve kahvelerinde, okul önlerinde öğrencilerin dağılma saatlerinde, olanaklı olduğu ölçüde geniş katılımlı sözlü ve yazılı kitle ajitasyonu, açık yayınların satışı ekseninde bir çeşit sokak ajitasyonunun örgütlenmesi yöntemi olarak yayın ve etkin biçimde kullanılabilir ve kullanılmalıdır.

Özellikle şeriatçı çevrelerin vakıflar kurarak çok yaygın bir şekilde örgütledikleri, kurs, panel, toplantı, seminer, afiş, yayın çıkarmada önemli olanak ve araçlar yarattıkları biliniyor. Aynı araç komünist propaganda, ajitasyon ve örgütlenme bakımından niçin kullanılsın? Bilinen, alışlagelmiş araç ve yöntemler üzerinde çalışılmadığı, incelenmediği için, bir yoksulluk ve bunun getirdiği sınırlılık da aşılamıyor. Günümüzde açık çalışma olanakları

bakımından, vakıf örgütlenmesi sorunu incelenmeli ve değerlendirilmelidir.

Açık alanlar dendiğinde, yaygın ve doğru olarak, sendikalar, ismine en azından "kitle"selliği bakımından layık kitle örgütleri geliyor. Bu alanlar, kuşkusuz ki, siyasi polise de açıktır. Ancak, komünist propaganda ve ajitasyon bakımından olduğu gibi yeni ilişkiler kurmak ve kitle mücadelelerinin örgütlenmesi bakımından da büyük bir önem taşımaktadır. Komünist parti ve örgütler bakımından işçi kitle örgütleri olarak sendikalar ayrıca ele alınmalıdır. Ancak sendikalarda ve diğer kitle örgütlerinde komünist çalışmaların ciddi bir biçimde örgütlenebildiğini söylemek çok güçtür. Kitle örgütlerinde, komünist propaganda ve ajitasyonun örgütlenmesi, bugün açık çalışmanın çok önemli bir sorunudur.

Bugünkü koşullarda, birçok durumda geniş yığınların öfke ve tepkilerini eyleme dönüştürebilmek bakımından belli bazı kitle örgütleri elverişli bir araç durumundadır. Ancak bu aracın kullanımı birçok faktöre bağlıdır. Herşeyden önce bu tür mevzileri kullanabilmek için, orada, kendi içinde örgütleniş güçlerimiz, belli bir politik etki ve nüfuzumuz olmalıdır. İş, orada belirli etkinliklerin düzenlenmesi yönünde kararların oluşturulmasıyla da sınırlı kalmaz, gerçek bir mücadele aracı haline getirebilmek için bütünlü koordineli olarak güç seferber etmek, desteklemek, çalışmanın yüklerini omuzlamak gerekir. İşçi kıyımı terörünü insan haklarına karşı saldırı olarak değerlendiren bir kuruluş, şu ya da bu örnekte, bunu Meclis ya da Çalışma Bakanlığı ya da patronun bağlı olduğu bir sermaye örgütü nezdinde protesto etmek için değişik herhangi bir biçimde çağrı yapabilir. Güçlerini seferber eden etkin bir komünist öncü, bunu güçlü bir yığın protestosuna dönüştürebilir. Ama bunun başarılabilmesi, değişik alanlardaki güçler arasında dikey örgütsel bağlantıları, sıkı bir koordinasyonu ve güçlü bir siyasal merkezîyetçiliği gerektirir. Yine bu tür kuruluşlar, güç seferber edilerek, uygun çok değişik yöntemlerle, pek çok alana el atmak ve ilişkiler kurmak için değerlendirilebilir ve değerlendirilmelidir.

Mücadenenin güncel sorunlarının tartışıldığı işçi kitle toplantıları başta olmak üzere, seminer, tartışma toplantısı, panel vb etkinlikler önemli açık çalışma biçimleridir. Bu tür araçların sık sık ve yaygın bir biçimde kullanılması, kitle politizasyonu bakımından çok önemli olmasına karşın gerçek şu ki, komünistler az sayıda eğitilmiş, işin hakkını verecek propagandist ve ajitatöre bile sahip değiller. Bu araçların kullanımına karşı içe dönüklükten kaynaklanan bir ilgisizlik de var. İşçi sınıfına yönelik komünist çalışmanın önemli bir bileşeni olarak, somut sorunlarda politik bir sınıf iradesi geliştirmeyi hedef alan, ele alınan konu ya da sorunun hem ilkesel ve hem de pratik-taktik eylem planı bakımından tartışıldığı, iradesini kararlar biçiminde de ortaya koyacak işçi kitle toplantıları düzenlemek sık sık ve yaygın biçimde kullanılacak etkin bir açık çalışma yöntemidir.

Açık mücadele alanlarının değerlendirilmesi, açık mücadele yöntem ve

araçlarının kullanılması, sorunlarının (örneğin seçimler vb) daha kapsamlı bir biçimde incelenmesi gerektiği kuşku götürmez. Kendi öz deneyimlerimiz ve uluslararası deneyimler sıkı bir incelemeye ve tartışmaya konu olmalıdır. Burada son olarak şunları vurgulamalıyız:

Gizli örgütlenme ve çalışmada, gözlenmesi gereken başlıca unsur, örgütsel ilişki ve bağlantılar ile bunların sürdürülme tarzıdır. Burada kitlelerin bulundukları ortamlardan uzak durmanın, kitle ilişkilerini sınırlandırmanın ya da kesmenin kazandıracığı hiçbir şey yoktur, ama gerçekte, gizli örgütsel ilişki ve bağlantıları, gizli parti örgütlerini siyasi polisin açığa çıkarmasının önlenmesi ancak geniş kitle ilişkileri ortamında başarılabilir. Kitlelerin içinde kurulmuş olmak ve en geniş kitle ilişki ve bağlantıları, gizli bir devrimci örgütün güvenilir korunağıdır. Siyasi polisin binleri, onbinleri takip etmesi, böyle geniş bir ortam içinde çalışan gizli örgütleri açığa çıkarması son derece zor ve hatta bir ölçüde olanaksızdır. Onbinler takip edilemez, denetlenemez.

Açık alanlardaki güçler kesinlikle kendi içinde örgütlü olmalıdır. Gizli parti örgütleri açık alanlardaki güçlerini kendi içinde örgütleyemezse, bu güçlerden yararlanamayacağı gibi şu ya da bu biçimde bu güçleri kaybeder. Dahası açık alanlarda örgütsüzlük durumu polis sızmalarına çok uygun bir ortam yaratır. Ancak açık alanlardaki güçlerin örgütlenmesi yoluyla, bu güçlerle düzenli örgütsel bağlantılar sürdürülebilir, bütünle bağıntılı olarak uyumlu hareket etmeleri, denetim ve yönlendirilmeleri sağlanabilir. Polis sızmaları önlenebilir.

Açık alanların, takip ve polis sızmasına da açık olduğu bir gerçektir. Bu, örgütsel bağlantıların tek bir kanaldan ve özel olarak düzenlenmesinin önemini de göstermektedir. Bu alanların doğal gevşetici etkileri de dikkate alındığında, bu alanlardaki güçlerle ilişki ve bağlantıların ustalıkla gizlenmesi ve sıkı (sık olmasada sıkı) bir denetimin gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

Son olarak, gizli parti örgütü açık alanlarda, açık yöntem ve araçlarla yürütülen çalışmaların, kazanımlarını erdebilmelidir. Burada, geliştirilen yeni ilişkilerle örgütsel bağların düzenlenmesi, kazanılan yeni güçlerin parti çalışması için düzenlenmesi, eğitimi ve örgütlenmesinin aksatılmaksızın yürütülmesi ana noktayı oluşturur.

ÜLKÜCÜ VE ŞERİATÇI FAŞİST HAREKETE KARŞI TUTUM

Sömürücü egemen sınıflar ve onların egemenlik aygıtı olarak devlet, ezilen, sömürülen yığınların başkaldırılarını ezmek için savaşımalarında kendilerini, bizzat kendi yaptıkları yasalar ve resmi araçlarla sınırlandırmamışlar, egemenliklerini koruyabilmek için her çeşit mücadele araç ve yöntemlerini kullanmaktan sakınmamışlardır. Resmi devlet güçlerinin yetmediği ya da strateji gereği resmi güçleri dolaysız savaşımın daha sonraki aşamalarında ileri sürmek üzere geri çekmeyi uygun gördükleri dönemlerde, örgütlü sivil güçleri komünist ve devrimci hareketin, devrime yönelen proleter ve emekçi yığınların karşısına dikmişlerdir. Tarihte ilk tipik örnekleri 1905 Rus Devrimi döneminde Karayüz çetelerinde görülen sivil faşist hareket, devrime karşı en gerici reaksiyon, doğrudan doğruya devrimci harekete karşı örgütlenmiş aktif karşı devrimci siyasal bir harekettir. İlk emperyalist savaş sonrası dönemde, Avrupa'da proleter devrimin yığınların eyleminin gündemine girdiği koşullarda sivil faşist hareket en gelişmiş biçimiyle, klasik faşist hareket olarak İtalya ve Almanya'da boy göstermiştir. Bu deneylerden de yararlanan Amerikan emperyalizmi II. Dünya Savaşı sonrası dönemde NATO aracılığıyla sivil faşist hareketi dünya çapında örgütleyerek (Gladyo, Kontgerilla vb.) karşıdevrimci stratejisinin bir parçası olarak kullanmıştır. Halen de belli başlı ülkelerde egemen sınıflar ve devletin bu türden örgütlenmeleri el altında tuttukları bir gerçektir. Devrimci strateji ve taktikler ancak bu gerçek de hesaba katılarak kurulursa başarılı olabilir. Düşmanın strateji ve taktikleri, kullanılabileceği bütün yöntem ve araçlar hesaplanmalıdır.

Ülkemizde son birkaç on yıllık dönemde devrimci hareketin gelişim

koşulları, özel olarak devrimci gelişmeye karşı örgütlenmiş, bunu varlık nedeni edinmiş sivil faşist hareketin daha önceki aşamaları ve öncülleri ne olursa olsun belirgin politik bir güç olarak '65-'70 devrimci yükseliş döneminde MHP ekseninde ortaya çıktığını, sistematik ve sıkı ideolojik, siyasal ve örgütsel hazırlığın ardından 1. MC (Milliyetçi Cephe, AP-MHP-MSP Koalisyonu) hükümetiyle hızla ön plana çıkarıldığını ve '75-'80 devrimci yükseliş yıllarında karşıdevrimin, devrimci harekete karşı savaşında öncü vurucu gücü olarak kullanıldığını gösteriyordu. MHP-Ülkü Ocakları ekseninde örgütlenmiş ırkçı faşist hareketin başlıca uğraşı bütün yöntem ve araçları kullanarak devrimci gelişmeyi kırmak için savaşmak olmuştur.

Egemen sınıflar ve faşist diktatörlük, 12 Eylül darbesi öncesi ve sonrasında MHP'yi iki kez kullanmıştır. '75-'80 döneminde ülkücü çeteler devrimci gelişmeyi kırmak için silahlı terör önde gelmek üzere her türlü yöntemle savaşmışlardır. Sivil faşist çeteleri kullanarak devrimci gelişmeyi boğma çabaları, resmi devlet güçlerinin geri planda tutulması, özellikle siyasal bilinci uyanmamış geniş yığınların, devletin bu siyasal kutuplaşmanın üzerinde ve dışındaymış gibi bir izlenim edinmesine nede olmuş. Oysa MHP'li faşist çeteler MİT, siyasi polis ve özellikle kontrgerilla bağlantılarıyla daima faşist diktatörlükle ilişkili olmuş ve kontrgerilla tarafından yönetilmiştir. Kontgerilla aracılığıyla sivil faşist çetelerin dizginlerinin NATO ve CIA'ya kadar uzandığı, ABD'nin karşıdevrimci stratejisinin basit bir aracı olduğu gerçektir. 12 Eylül darbesinden sonra cuntacılar bu defa, sağa da sola da karşıyız demagojilerine inandırıcılık kazandırmak (muhtemel bir iktidar bölünmesini önlemek vb.) hesaplarla MHP'ye de darbeler indirmişler, bu yoldan kitle desteklerini artırma taktiği izlemişlerdir. MHP, ülkücü örgütlenmesi, darbe sonrasında dağılma ve atomizasyon süreci yaşamıştır. Ancak, daha sonra ve özellikle son 3-5 yıllık dönemde yeniden yoğun bir hazırlık ve örgütlenme çalışmasına girmişlerdir. Bugün bile, faşist diktatörlük, kontrgerilla, MİT, siyasi polis vb illegal bağlantılarla ülkücü çeteleri silahlandırıp, hızla devrimci hareketin ve yığınların üzerine sürebilecek durumdadır.

Cuntacıların MSP örgütlenmesine de darbeler indirdiği biliniyor. Ancak bu da yanıltıcı olmamalıdır. Cuntacılar el altından tarikatlarla bağlantılar kurarak, dinci gericiliği desteklemişlerdir, Suudi sermayesi ile flört etmişlerdir. Ayrıca anayasaya din dersinin zorunlu ders olarak konması vb. yollardan da dinci gericilik cesaretlendirilerek teşvik edilmiştir. Suudi sermayesinden muazzam destek gören dini gericilik, tarikatlar, kuran kursları, vakıflar, yayın organları ve Refah Partisi içinde yuvalanarak, günümüzde çok yoğun ve yaygın bir örgütlenme ve hazırlık çalışması içindedirler. Bunların polis teşkilatı, MİT ve kontrgerilla aracılığıyla faşist diktatörlükle organik bağları da mevcuttur. Hatta son on yıllık dönemde polis içerisinde önemli bir kadrolaşma da yaratmışlardır.

Son yıllarda devlet, asker ve polislerin cenaze törenlerini, devrimci

örgütlere karşı girişilen polis operasyonlarını sivil faşist kitle hareketini geliştirmek ve kışkırtmak için kullanmaya önem vermektedir. Bir yandan aleviliğin yeniden yükselişi teşvik edilirken, diğer yandan tarikatçı faşist hareket destekleniyor. Sivas'ta olduğu gibi katliamlar düzenleniyor. Alevi-sunni kutuplaşması ve çelişkisi kışkırtılıyor. Laik-şeriatçı çelişki ve kutuplaşması için de aynı şey geçerlidir. Türk devleti asla laik değildir. Aleviliğin yükselişi ve laikliğe karşı reaksiyon günümüzde özellikle şeriatçı sivil faşist hareketin gelişimi için kullanılmaktadır. Kürdistan'da tırmandırılan kirli savaşın ve özel tim ve özel ordu örgütlenmelerinin, kontrgerilla faaliyetlerinin ülkücüleri ön plana çıkardığı ve faşist hareket için önemli bir kadro kaynağını oluşturmakta olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Ayrıca sosyal-empyralist revizyonist sistemin dağılması, ırkçı faşist hareketin gelişimi için önemli olanakları açığa çıkarmıştır. Balkanlar ile Kafkaslar'daki milliyetçi çatışmalar, dini bölünmeler vb. bunun çok somut unsurlarıdır.

Ülkemizde devrimci gelişmenin daha önceki süreçlerinin verileri gösteriyor ki, devlet, devrimci gelişmeyi önlemek ve ezmek için savaşımın belli evrelerinde faşist hareketi ileri sürmekte ve ön planda tutmaktadır. Devrimci hareket, gelişiminin belli evrelerinde, ülkücü ve şeriatçı sivil faşist hareketle hesaplaşarak devletin diktiği bu engelleri temizleyerek ileri sıçrayabilir. Burada bir strateji sorunuyla olduğu gibi taktik sorunlarla da karşı karşıyayız. Ülkücü ve şeriatçı faşist hareket, devletin devrimci gelişmeyi ezme stratejisinin bir yedeğidir. Devlet, devrimci gelişmeyi ezmede, devrimci ve komünist harekete karşı savaşımında bu yedek güçleri belli dönemlerde ön plana çıkarsa da, devrimci gelişme bu engellerin temizlenmesi/ortadan kaldırılarak etkisizleştirilmesi yolundan ilerleyecektir.

Strateji ve özellikle taktikler söz konusu olduğunda devrimci gelişmenin daha önceki dönemlerinin deneylerinin değerlendirilmesi, bu deneylerden doğru sonuçların çıkarılması özellikle önem taşımaktadır. '75-'80 döneminde, sivil faşist harekete karşı, devrimci hareket içerisinde en genelde iki taktikten söz edilebilir.

İlki, faşist diktatörlük tespitine dayanan, faşizmi MHP'den ibaret gören yaklaşımları reddederi, sivil faşist harekete karşı öz savunmanın yanı sıra, teşhir ve tecrit görevini siyasi çalışmasında ön planda tutan taktik çizgidir.

Diğeri, oligarşik diktatörlük tespitine dayanan, sivil faşist harekete karşı öz savunma, ezme ve dağıtmayı hedefleyen yaklaşımı öne çıkarmaya çalışan taktik çizgidir.

Birinci yaklaşım, devletle sivil faşist hareketin bağıntısını vurgulaması yönüyle stratejik bakımdan üstün bir yana sahiptir. Ancak, taktik bakımdan devrimci gelişmenin somut ihtiyaçlarını yanıtlamanın gerisinde kalmaktadır. İkinci çizgi, sivil faşist hareketin devletle bağıntısını göremeyen temel stratejik bir yanılgıyı barındırmakta, ama taktik bakımdan devrimci gelişmenin ihtiyaçlarını yanıtlamaya daha yakın durmaktadır. '75-'80 dönemi, ülkücü ve

şeriatçı sivil faşist harekete karşı izlenecek çizgi, bunun devrimci gelişmenin genel gidişatı ve devrimci strateji ile bağıntısı gibi çok önemli bazı sorunların doğru kavranışı bakımından zengin bir deneyim oluşturmaktadır.

Devrimci ve komünist hareketin yakın gelecekte kitleleşme yönünde gerçekleştireceği politik atılım, semtler ve okullar önde gelmek üzere, karşısında ülkücü ve şeriatçı sivil faşist hareketi bulacaktır. Bu yalnızca, sivil faşist hareketin özel olarak devrime karşı hazırlanan siyasal bir reaksiyon hareketi olması karakteristik özelliği nedeniyle değil, aynı zamanda böyle bir durumda devlet bu stratejik yedeklerini ön plana çıkaracağı için de böyledir. Komünist ve devrimci hareket ile faşist diktatörlük tarafından yönlendirilen, desteklenen ve kışkırtılan ülkücü ve şeriatçı faşist hareketin cepheden karşı karşıya gelmesi kaçınılmaz olduğuna göre, bugünkü aşama siyasal ve örgütsel hazırlık görevleri tarafından belirlenmektedir.

Gelişme şöyle bir seyir izleyebilir:

Birinci aşama, siyasal ve örgütsel hazırlık. Siyasal hazırlık, bir propaganda ve ajitasyon savaşımı -kitle ajitasyonu- yürütülmesinin örgütlenmesini, örgütsel hazırlık, diğer şeylerin yanı sıra, daha bu aşamada özsavunma unsurlarının eğitim, donanım vb. örgütlenmesini kapsamalıdır. Bu güçlerle devlet arasındaki bağıntının somut olarak açıklanması, geniş yığınlara gösterilmesi daima önemli bir sorun olarak gündemde tutulmalıdır. Siyasal ve örgütsel hazırlık, pasif değil etkin, eyleme dönük aktif bir çalışma olarak kavranmalı ve uygulanmalıdır. •

İkinci aşama, bu aşamaya geçiş biçimleri, iki evrenin unsurlarının iç içe geçişi vb. ne olursa olsun, bu aşama ülkücü ve şeriatçı sivil faşist hareketin kuvvet kullanarak ezilmesi ve dağıtılması savaşımını kapsar. Özsavunmanın örgütlenmesi -özellikle semtlerde milis- daha da gelişir; ama kuvvet kullanarak ezme ön planda olacağına göre hareketli vurucu güçlerin savaşımı, özgün bir gerilla örgütlenmesi ve mücadelesi belirleyici olacaktır. Bu çizgiyi, ayaklanmaya doğru uzanan politik genel grev ve genel politik direnişin hazırlığı sorunlarıyla bağıntısı içerisinde görmek gerektiğini de ayrıca eklemeliyiz.

Komünist ve devrimci hareketin kendisine dönüklükten kurtulamamış oluşu, ya da geniş yığınlara açılan, geniş yığınların öncüsü olarak gelişmenin politik ve örgütsel gereksinimlerini yanıtlamayı esas alan bir rotaya girememiş olması, kendini ülkücü ve şeriatçı faşist harekete karşı geniş yığınlara seslenen sistematik bir propagandayı kitle ajitasyonu çalışmasını örgütleyememesinde de gösteriyor. Oysa sivil faşist hareket çok etkin bir siyasal ve örgütsel hazırlık içinde bulunuyor. Devrimcilerin 12 Eylül öncesi dönemdeki çalışma yöntemini de kullanan RP ve onun içinde yuvalanmış şeriatçı sivil faşist güçlerin emekçi-yoksul semtlerindeki yoğun çalışmaları ve seçim başarıları gözden kaçırılmamalıdır. RP siyasal eksenli islamın yoğun isticmarına dayanan dinci hareket, toplumun düzenden en çok zarar gören, en

çok ezilen ve sömürülen kesimlerine yönelik yoğun ve sistematik bir çalışma yürütmekte, geniş yığınları yanılabilecek, adil düzen, eşitlik, sevgi, adalet, anti-emperyalizm, anti-kapitalizm vb. gibi temaları demagoji ve istismar aracı olarak kullanmaktadır. Düzen değişikliği, anti-emperyalizm, anti-kapitalizm, eşitlik, toplumsal adalet vb. başta olmak üzere RP ve şeriatçı faşist hareketin düzene kölece bağlı, gerçek yüzünün geniş yığınlar nezdinde açığa çıkarılması, özellikle önem taşımaktadır.

Alevi-sünni ve laik-şeriatçı kutuplaşması proleter ve emekçi yığınları bölerek siyasal bölünmenin, ezen-ezilen, sömüren-sömürülen vb. sınıfsal temelde gelişmesini önlemekte; devleti sınıflarıüstü göstererek ona geniş manevra olanağını sağlamaktadır. Din ve laiklik sorunları karşısında komünist taktikler özenle korunmak durumundadır. Devletin laik olduğu şeklindeki yanılgı geniş ilerici yığınlarla devlet arasında önemli bir bağ oluşturmaktadır. Oysa Türk devleti gerçekte laik değildir. Sünni mezhebine dayalı bir çeşit devlet dininin diyanet işleri adı altında örgütlenmesi ve sözde laiklik bombardımanı ile inanan yığınları denetim ve kontrolü altında tutması söz konusudur. Devlet, onyıllardır Sünni mezhebini korumuş, Alevilere, ateistlere, dini azınlıklara inanç özgürlüğü tanımamıştır. Komünistler, toplumda devlet ve düzen lehinde yapay bölünmeleri önlemek, işçi sınıfını, ezilen ve sömürülen yığınları kendi çıkarları temelinde, sermaye egemenliğine, emperyalizme, gericiliğe ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelede birleştirebilmek için, dini azınlıklara ve mezhepler üzerindeki baskılara, Sünni mezhebinin devlet tarafından desteklenmesine vb. son verilmesi ve inanç özgürlüğü için mücadele etmelidir.

En geniş proleter ve emekçi yığınların dini önyargıların etkisinden kurtarılmasının büyük önemi açıktır. Ne var ki bu, komünistlerin sınıf savaşımının gelişiminin somut ihtiyacı ve koşullarından koparılmış olarak, dini önyargılara karşı savaşımın kendi başına bir sorun olarak ele alabileceklere anlamına gelmez. Dini önyargılarla savaşım, sınıf mücadelesi karşısında ikincil bir sorun olarak, işçi sınıfı ve emekçi yığınların sermaye egemenliğine ve faşist diktatörlüğe karşı birliğinin ve mücadelesinin geliştirilmesiyle bağlı bir biçimde ele alınmalıdır. İslamın en gerici yorumuna dayanmaya çalışan şeriatçı sivil faşist harekete karşı savaşım, politik teşhir çalışmasında dinsel etki altındaki emekçi ve çalışan yığınların komünist hareketten uzaklaşmasını getirebilecek yanılgılardan kaçınılmalıdır. Dinsel etki altındaki yığınlarla, şeriatçı sivil faşist hareketi ayırmaya, 'inanan' yığınların nezdinde bu hareketin egemen sınıfların, düzenin ve faşist diktatörlüğün elinde ezilen ve sömürülen yığınlarla yöneltilmiş bir sopa olduğunun açığa çıkarılması için sistematik bir aydınlatma, propaganda ve kitle ajitasyonu çalışması yürütülmelidir.

Alevi-Sünni; şeriatçı-laik bölünme ve kutuplaşmasını daha çok şeriatçı faşist örgütlenmeler önde olmak üzere dinci hareket kullanmaktadır. Devletin yanı sıra, ülkücü faşist hareket, Türk-Kürt bölünme ve kutuplaşmasını geliştirmekte, Türk halkının en geri yığınlarını Türk milliyetçiliği ve şovenizm

temelinde aktif karşı devrimci bir kitle hareketi olarak örgütlemeye çalışmaktadır. En geri yığınlarda ulusal kurtuluşçu devrime karşı reaksiyon bu yolda kullanılmaktadır. Milliyetçilikle şovenizm, proletarya ve emekçi yığınların birliğine yönelmiş büyük bir tehdit ve proletarya ve emekçi yığınları egemen sınıfların ve devletin yedeğine bağlamak, burjuva ideolojisinden ve politikasından kopuşlarını önlemek için etkili bir silahtır. Geniş proleter ve emekçi yığınlar arasında Türk milliyetçiliği ve şovenizmine dayanan faşist ideolojiye karşı yürütülecek sistematik ideolojik savaş yığınların devrimci birliğinin inşasında büyük bir önem taşımaktadır. Kuşkusuz geniş proleter ve emekçi yığınların eğitimlerini aldıkları okul, onların mücadeleye çekilmesidir, onları mücadele eğitir, ama bu komünist öncünün propaganda ve ajitasyon çalışmasının önemsiz ya da ihmal edilebilir olduğu anlamına gelmez.

Burada Kürt-Türk, laik-şeriatçı, alevi-sünni kutuplaşmalarının ilerici halka yönelmiş büyük bir tehdit olduğunu, ilerici yığınların öz savunmasını ve bununla bağlı olarak silahlanma sorununu gündeme getirdiğini ve komünist öncüye görevler yüklediğini de ayrıca belirtmeliyiz. İlerici yığınların silahlanma ve öz savunma hazırlığı yönünde ajitasyon yapılması ve dahası bu yöndeki talepleri yanıtlayacak örgütlenmelerin yaratılması çok somut güncel görevlerdir.

Ana güçlerini işçi sınıfına yöneltmek; sanayininin geliştiği belli başlı kentleri temel almak durumunda olan komünist hareket, bu kentlerin, işçi-emekçi ve yoksul semtlerinde toplanmış milyonlarla sayılan işsizlerin örgütlenmesi ve devrimci harekete çekilmesi sorunlarına büyük bir önem vermek zorundadır. Düzenin bütün acımasızlığıyla ezdiği, umutsuzluk ve hayal kırıklığına ittiği işsiz, deklase yığınlar, ülkücü ve özellikle şeriatçı faşist hareketin etkilerine ve ona toplumsal dayanak oluşturmaya açıktır. Bununla birlikte nesnel ekonomik ve toplumsal çıkarları nedeniyle komünist hareket bu kitleyi proletaryanın bir yedeği olarak devrimci harekete kazanabilir ve kazanmalıdır. Bu noktada sorun şöyle bir görünüm kazanıyor: Büyük kentlerde toplanmış bulunan, düzenin en acımasız biçimde sefaletle iterek ezdiği muazzam bir çürüme, yozlaşma ve toplumsal düşüklük içerisine ittiği milyonlarla sayılan işsiz yığınları, ya komünist öncü tarafından devrimci harekete çekilerek düzene karşı mücadeleye seferber edilecek ya da, ülkücü ve şeriatçı faşist hareketin toplumsal dayanağı olarak örgütlenecek ve devrimci harekete karşı savaşımın esas gücü haline getirilecektir. Özellikle okullar ve fabrikalar, sivil faşist hareketle devrimci hareket arasındaki mücadele ve çatışmanın önemli alanları olsa da, emekçi semtleri bu çatışmanın asıl alanları olacaktır.

PARTİNİN ÖRGÜTSEL YAPISI

Proletaryanın komünist partisi, sınıf mücadelesine ve devrime önderlik etme yeteneğine sahip, zorlu savaşların gerekli kıldığı kararlılık, sınır tanımamazlık, cüret ve yüksek feda ruhunun cisimleşmiş ifadesidir. Bilgelik, önderlik yeteneği, militanlık ve bükülmez bir irade gibi ayırdedici özellikler üzerinde yükselen ve kitlelerle sımsıkı bağlara sahip çekirdeklerin toplamından oluşan bu illegal kollektif, demokratik merkeziyetçilik temelinde inşa edilir.

Merkeziyetçilik, azınlığın çoğunluğa, alt organların üst organlara ve bütün örgütün kongreye tabi olmasında ifade bulur. Demokrasi ise parti tüzüğü temelinde eleştiri ve tartışma özgürlüğünde, seçme, seçilme ve görevden alma hakkında cisimleşir. Ancak, aşağıdan yukarıya doğru yönetici organların seçimle belirlenmesi kuralı ülkedeki siyasal rejimin niteliğiyle direkt ilişkilidir. Ağır illegalite koşullarında bu tipten uygulamalar kongre kararlarıyla ciddi biçimde sınırlanabilir. Bu anlamda da demokrasi bir fetiş haline getirilemez. Ne var ki, tartışma ve eleştiri özgürlüğü (ortak iradeyle saptanmış kurallar içinde) hiçbir biçimde sınırlanamaz.

Açıktır ki bu özgürlük, faşist diktatörlük şartlarında faaliyet yürüten ülkemiz komünist hareketi bakımından demokrasi sorununun esasını oluşturur. Dolayısıyla da gerek onun hayat bulacağı koşulların yaratılması, gerekse de bu silahı kullanmayı sağlayacak bir eğitim, sürekli üzerinde durulması gereken sorunlardır.

Demokratik-merkeziyetçilik ilkesi üzerinde inşa edilen partinin temel ideolojik yönetim ilkesi kollektivizmdir. Kollektif akıl ve kollektif iradenin ortaya çıkarılması ve bunların bayrağı altında bir çalışma yürütülmesi esastır.

Ne "soçkin bireyler", ne de "soçkin bir yönetim organı" bunların yerine ikame edilemez.

Partinin üyelerinin bir bölümü profesyonel olmalıdır. Bir bölümü ise böyle bir kimlik taşımaz. Bu, leninist iki bölümlü parti modelinin ifadesidir. Söz konusu anlayış somut bir gerçeklik haline getirildiği ölçüde hem üye aday üye kabulündeki dar kapıcılık aşılabacak, hem de partinin geleceğini ve sürekliliğini güvenceye alacak bir çekirdek elde edilmiş olacaktır. Profesyonel devrimcilik kavramının dejenere edilmemesi, yeterli birikim, deney ve eğitime sahip olmayan üyelerin profesyonellik adı altında verimsizliğe, hatta gerilemeye mahkum edilmemesi ancak bu sayede olanaklı olacaktır.

Elbette profesyonel olsun olmasın üyeler arasında davaya bağlılık ve feda ruhu yönüyle hiçbir farklılık yoktur. Bir başka deyişle tüzüğü, programı benimsemek, örgütün bir biriminde yer almak, sınıf mücadelesinin zorlukları ve düşmanın zulmü karşısında devrimin, kolektifin çıkarlarını korumak, devrim yangınına büyütmek için örgütlü tarzda faaliyet yürütmek ve aidat ödemek tüm parti üyelerinin ortak özelliğidir.

Profesyonel olan/olmayan üyeler arasındaki ayrım devrim yangınına büyütmek için örgütlü tarzda faaliyet yürütmede üstlenilecek görevlerle ilgili bir sorundur.

Profesyonel üyeler, birikim, yetenek ve deneyim yönüyle (Marksizmin bütünlüklü kavranışına dayanan bir ideolojik yetkinlik, politik mücadele deneyi, politik olayları anlama ve yönünü çizme yeteneği, belirli bir örgütlenme alışkanlık ve deneyi, siyasi polise karşı mücadele sanatında ustalık ve tüm zamanını mücadelenin hizmetine sunma konularında) daha gelişkin özellikler gösteren ve hangi koşullarda yaşarlarsa yaşasınlar günlerinin yirmidört saatini devrime adayan komünistlerdir. Onların bir başka dünyaları, bir başka dünyaya ait sorunları yoktur. Özel yaşamları, özel çıkar ve iradeleri bütünüyle devrimin çıkar ve iradesine tabidir. Profesyonel üyeler, partinin ideolojik, siyasi ve örgütsel sorunlarını sahiplenmeyi ve çözümü için çalışmayı kendi doğal görevleri saymak durumundadırlar.

Marksist-Leninist bir partinin tüm temel yönetici örgütleri profesyonel özelliği taşıyan üyelerden oluşur. Profesyonel olmayan üyeler ise taban örgütlerinde görev alırlar. Onlar, birikim, yetenek ve deneyim yönleriyle geliştikleri, tüm yaşamlarını devrime tabi kılar hale geldikleri ölçüde profesyonel devrimci kimliği kazanırlar.

Güçlü bir profesyonel devrimci çekirdeğe sahip olmayan bir partinin devrime önderlik edebilmesi olanaksızdır. Buna karşın örgüt hukuku açısından profesyonel olan/olmayan üyeler arasında herhangi bir farklılık söz konusu değildir ve olmamalıdır.

PARTİ BİRLİĞİ

Parti birliği, komünistler için en temel örgütsel ilkelerden biridir. O, ortak bir ideolojik, siyasi zemin üzerinde demokratik merkezîyetçiliğin işletilmesi yoluyla sağlanır. Parti içinde düşünce ayrılıklarının doğallığını ve ortak bir iradeyi ifade eden Parti Birliği'nin unsurları tüzük yoluyla hukuksal güvenceye kavuşturulur.

Proletaryanın farklı tabakaları olgusu, proleter sınıf içinde yarı proleter vb. kesimlerin varlığı, burjuva ideolojisinin estirdiği kuvvetli cereyanlar gibi değişik nesnel ve öznel koşullar Marksist-Leninist bir partide düşünce ayrılıklarını kaçınılmaz kılar. Bu, günümüzde olduğu kadar sosyalizm şartlarında da geçerlidir. Bunlardan ayrı olarak parti üyelerinin bilinç, kavrayış düzeyi, analiz yeteneği gibi nedenler de farklı düşüncelere kaynaklık eder. Bir "sapma"ya giderek de "farklı bir çizgi"ye tekabül etmediği sürece parti içindeki düşünce farklılıkları ve bunlar arasındaki mücadele bir sağlık ve gelişme belirtisi olarak kabul edilmelidir. Ne var ki, "sapma" söz konusu olduğunda orada bir parti zaafından bahsetmek gerekir. Parti sapmaya karşı ideolojik mücadele geliştirmek zorundadır. Parti saflarında, parti çizgisinden "farklı bir çizgi" doğduğunda bu parti birliği ile bağdaşmaz. Parti farklı çizgiyi tasfiye etmek zorunluluğuyla karşı karşıya kalır.

Tüzük ve program temelinde yaşam bulan parti birliği kavramı, parti disiplini kavramından ayrı olarak ele alınamaz. Böylece, fikir ayrılıkları ile bunların mücadelesinin sınırları ve çözüm platformları konusunda bir parti çerçevesi çizme olanağı elde edilir.

Partideki farklı düşüncelerin şu veya bu nedenle bastırılması, canlı ve özgür örgüt atmosferinin yok edilmesi, partiyi yozlaştırır, geriletir ve boğar.

Dolayısıyla fikir ayrılıklarının gizlenmemesi, tersine açık bir biçimde ortaya konulması ve mücadelesinin verilmesi olmazsa olmaz koşuldur.

Parti birliği ilkesini savunan komünistler, bölünmeden yana olmayı, "yolunu şaşırانların" doğru düşüncelere yeniden kazanılmasını, bunun için tüm imkanların seferber edilmesini başlıca metod olarak kabul ederler. Ancak bu, "bölünmeden korkmak" ve partiyi burjuva, küçük burjuva politikalara teslim etmek anlamına gelmez. Dahaşı Lenin'in vurguladığı gibi "ilkelerin çiğnendiğı öyle vahim durumlar olur ki, bütün örgütsel ilişkilerin koparılması bir görev haline gelir."

Kuşkusuz, eğer söz konusu olan günlük siyasal sorunlar yani bütünüyle pratik niteliğı sahip konularsa, bu zeminde, farklı düşünenler arasında bir uzlaşmaya gidilmesi son derece olanaklı ve meşrudur. Hatta kapsam olarak bunu aşan sorunlarda tutum bir düşünce ayrılığı düzeyinde kaldığında ayrılık gereksiz ve yanlıştır. Fakat sapma çizgi ayrılığına dönüştüğünde partinin "oportünistlerden arınarak güçleneceğı" leninist ilkesi temel kılavuz olarak ele alınmak zorundadır. Orada bir uzlaşma yolu seçmek partiyi salt ideolojik bakımdan çürümeye terketmekle sınırlı kalmaz. O'nu pratik bakımdan da felç etmeye yol açar.

Düşünce ayrılıklarının mücadelesi keyfi tarzda yürütülemez. Zaman ve mekan, parti disiplinine bağılı olarak belirlenir ve her ne koşulda olursa olsun parti içi mücadele, parti kurumlarının özellikle de merkezi parti örgütlerinin çalışmasına engel olmamalıdır.

Marksist-Leninist bir partide disiplinin ana fıkrı: "Proletarya devriminin ve komünist partisinin çıkarları herşeyin üzerindedir" şeklinde özetlenebilir. Bu disiplinin en tam biçimde uygulanabilmesi için parti üyelerinin temel sorunlarda aynı görüşü paylaşmaları gerekir.

Partinin her üyesi (ve aday üyesi) düşünce, öneri ve eleştirilerini başta "kendi örgütü"nde olmak üzere, iç yayın, üye, aday üye toplantıları, konferans ve kongre gibi platformlarda dile getirme ve savunma hakkına sahiptir. Bu, geleceğı ilişkin olduğu kadar, geçmişe, yani partinin yönetici organlarının faaliyetlerinin eleştirisine yönelik de olabilir. Bu Marksist-Leninist bir parti için gerekli ve zorunludur.

Buna rağmen tartışma özgürlüğü partinin disiplinini çiğneme özgürlüğüne dönüştürülemez. Bir karar alındığında tüm örgüt buna uymak ve bu doğrultuda hareket etmekle yükümlüdür. Aksi tutum örgütsel anarşizmdir ve kabul edilemez.

Bu nedenle de azınlığın çoğunluğı uyması gibi örgütsel kuralların konferans, kongre gibi organların varlığı ve işlevli kılınması, merkez komitesinin kongrede seçilmesi, azınlığın haklarının güvenceye alınması, parti birliğini sağlayacak başlıca örgütsel dayanaklardır.

Parti birliği ve eleştiri özgürlüğü adına, parti içi çelişkileri gidermek, bunları rafa kaldırmak partinin ideolojik zayıflığının bir belirtisidir. Parti

İçer sorunların mücadele yoluyla çözölmesi her komünist partinin gelişme yasaıdır.

Partinin bu mücadelesinin amacı, irade birliğini sürekli kılmak, hemen hemen her sorunda tam bir fikir birliği oluşturmaktır. Partide, en önemsiz olanlar dahil, ortaya çıkan düşünce ayrılıklarını giderme perspektifi yerine bunlarla yaşamaya alışma düşüncesinin hakim olması, bu sorundaki liberalizmin ifadesidir. Bu liberalizm giderek önemli/önemsiz düşünce ayrılıkları ile ilkesel farklılıkların sürekli hale gelmesine, partiyi felç edecek bir tehlikeye yol açar. Bu nedenle parti, parti içi düşünce ayrılıklarının filiz sürmesini doğal karşılarırken, bunları giderecek ve irade birliğini yeniden tesis edecek bir başlangıç noktası olarak görür; düşünce ayrılıklarını giderme mücadelesini esas alır.

Aksi tutumlar "partiyi sınıksı bir örgütten, homojen bir örgütten birbirleriyle sözleşen ve bazen birleşmelere ve anlaşmalara giden grup ve fraksiyonların birliğine dönüştürür" (Lenin).

Bunlardan ayrı olarak parti birliği ilkesi, parti içinde "özel platformlara sahip ve belli bir ölçüye kadar kendi içine kapanma ve kendi grup disiplini yaratma çabasında olan grupların" (Lenin) ve hiziplerin varlığıyla bağdaşmaz. Parti, açık bir sapma halinde oldukları ve bu, parti içi mücadelede karara bağlandığı halde, kendini dağıtmamakta ısrar eden gruplar ile parti görüşleri ve kararları karşısında açık bir hizip oluşturanları tasfiye etmek hak ve göreviyle yükümlüdür.

NASIL BİR KADRO POLİTİKASI NASIL BİR KADRO TİPİ?

"Her şeyi kadrolar belirler." Stalin'in bu çarpıcı ifadesi tüm komünistler tarafından bilinir. Ne var ki, örgütsel plan ve çalışma içinde bunun gereklerine uyulduğunu söylemek zordur. Bir başka ifadeyle, her şeyi belirleyecek olan kadroların yetiştirilmesi, istihdamı, geliştirilmesi konularında bilinçli bir pratikten ziyade kendiliğindencilik egemendir. Öyle ki, komünist ve devrimci örgütlerin kongre, konferans gibi en üst platformlarında bu soruna dair güncel dayalı ayrıntılı bir çözümleme ve buna uygun politikalar konusu pek az bir yer tutmaktadır. Bunun bir adım sonrası ise yetiştirme faaliyetinde bilinç ve plan unsurlarının ikincil hale gelişidir. Parti ve devrim davasını geliştirme görevi komünistlere bu zaafı mutlaka yenmeyi emretmektedir.

Kuşkusuz kadro politikası ve kadro tipi konusunda, Marksist-Leninist klasikler ile çeşitli komünist eserlerdeki aydınlatıcı malzeme ve öneriler oldukça zengindir. Üstelik bunlar sınıf mücadelesi ateşi içinde şekillendiklerinden, yani pratiğin deslerine ve deneyimlerine dayanan niteliklerinden ötürü daima canlı ve yenidirler. Ne var ki yine de yumağı açacak düğümü çözme ihtiyacı kendini dayatıyor. "Hedefe ulaşmak için şimdi ne yapmalıyız?" sorusunu en iyi biçimde yanıtlamak gerekiyor. O halde, bu sorunda da politik durum ve ihtiyaçlarla bağı içinde somut çözümlemelere gitmek gerekiyor.

Marksist Leninist Parti Deneyimleri Işığında Kadro Politikası ve Kadro Tipi

"Gizli örgüt yönetme sanatı bütünüyle mümkün olan herşeyden yararlanmakta, "herkese yapacak bir iş vermekte" ve aynı zamanda bütün hareketin

önderliğini sırf birtakım yetkilere dayanarak değil, saygınlığa, canlılığa, daha fazla tecrübeye, daha fazla yeteneğe sahip olarak elde tutmakta yatar". (Lenin)

Bu sözler gerek önderlik anlayışı, gerekse de kadro politikası bakımından yeterince uyarıcı ve aydınlatıcıdır.

MK'dan başlayarak aşağıya doğru tüm yönetici örgütler kendi koşulları içinde bu özelliklere uygun komünist kadrolardan oluşmak zorundadır. Aksi halde bırakalım ayağa kalkmaya başlayan kitlelerin başına geçme, onlara önderlik etme ve onlara doğru bir hareket planı çizmeyi, yığınların uyumakta olan devrimci güçlerini uyandırabilmek bile erişilmez bir düş gibi kalacaktır.

O halde sorunun "ayrıntılarını" ele alalım.

A -Kadro Politikası

1) İnsanları Tanımak

Örgüt sorununu insanlar ve insanların doğru seçimi oluşturduğuna göre, yapılacak ilk iş insanlarımızı iyi tanımaktır.

Birincisi, her kadro adayının partili olmadan önceki yaşamı ve partiyle bağ kurma süreci eksiksiz bilinmelidir. Bu, hem örgütün güvenliği açısından hem de bireyin nereden nereye yöneldiğinin ve yönelebileceğinin saptanması bakımından bir zorunluluktur.

İkincisi, kadro, örgütlü faaliyet dönemindeki özellikleri açısından iyi tanınmalıdır. Parti dar veya geniş anlamıyla örgütsel bünyenin her gelişme aşaması ve ihtiyacında doğru görevlendirmeler yapabilmek, her kadrosunu en verimli olacağı tarzda istihdam edebilmek veya tek tek bireylerin gelişimi konusunda yerinde politikalar izleyebilmek için kadrolarını iyi tanımak, onların yetenek ve eksikliklerini, güçlü ve zayıf yanlarını, olumlu veya olumsuz alışkanlıklarını ayrıntılı olarak bilmek zorundadır. Yüzeysel bilgi ve değerlendirmelerle atılacak adımlar ne örgüt, ne de kadrolar açısından sağlıklı sonuçlara yol açmaz.

Kuşkusuz ki kadronun doğru tanınması ancak gerçek yaşam içinde, pratik mücadelenin ateşinde mümkün olabilir. Bu da sistemli bir örgütsel denetimin taşıdığı hayati önemi ortaya koyuyor.

2) Doğru Görevlendirme

Kadronun ve çalışmanın verimli olabilmesi için doğru istihdam temel bir sorundur.

Kadro görevlendirdiği alan ve örgütte yerini bulduğunu hissedebilmeli, bu konuda önceden herhangi bir tereddüdü varsa bile onun yanlışlığına ikna olmalıdır. O, yüklendiği görevi yerine getirdiği koşullarda devrime kişisel nitelikleri temelinde verebileceğinin en fazlasını verebilmelidir. Keza, böylesi mevzilendirmeler süregiden çalışmayı güçlendirici, besleyici olmalı, bunun doğal sonucu olarak da genel siyasal faaliyet geliştirebilmelidir.

Yeteneklerine, özelliklerine uygun olmayan bir alan ve örgütte görevlendirildiği koşullarda, kadronun kendini geliştirememesi bir yana, çalışmadan umulan verim alınamayacak, gerekli atılımlar yapılamayacak, bu

da kadronun devrimci mücadeleye yapabileceği katkılarının sınırı konusunda endişe ve moral bozukluğuna düşmesine yol açacaktır. Sonuç hem kadronun, hem de çalışmanın gerilemesidir. Halbuki doğru istihdam ya da "yerini bulması" aynı insanın hem kendisini, hem de faaliyetini yeni mevzilere doğru taşımasını olanaklı kılacaktır. Komünist öncünün bu konuda kendiliğindencilığa ve yüzeysel kararlarla hareket etme tavrına karşı sistematik bir mücadele yürütmesi hayati bir önem taşır.

3) Kadroların Eğitimi ve Yönlendirilmesi

Komünist öncü, kadroları sahiplenmeyi bilmek, onların tüm sorunlarıyla ilgilenme başarısını göstermek zorundadır. Kadrolar en başta ideolojik-siyasi açıdan sistematik bir eğitime tabi tutulmalıdırlar. Bu görevi yerine getirmemek, kadroları bu konuda kendi çabalarıyla baş başa bırakmak örgütün niteliksel gelişmesini, dolayısıyla da sağlamlaşmasını sabote etmekten farksızdır. Parti okulları, kısa süreli kamplar, örgütsel yayınlar, inceleme programları, siyasal çalışmanın çok yönlü biçimde tartışıldığı toplantılar bu görevi yerine getirmenin önde gelen araçlarıdır. Bunları yararlanabilir kılmak temel bir görevdir. Uluslararası ve yerel deneyimlerin kanıtladığı gibi, ideolojik ve siyasi açıdan zayıf kadrolardan oluşan bir örgütün yalpalamadan, hızlı biçimde yürümesi, tok bir sesle haykırması ve kritik dönemeçlerden ustaca geçmesi çok güçtür. Keza böyle bir örgüt hem azgın karşıdevrim yıllarında burjuvazinin çok yönlü ideolojik bombardımanı karşısında "kaya gibi" durmaz, hem de şu veya bu nedenle önderlik kadrolarını yitirdiğinde karşı karşıya kalacağı görevleri, sorunları hızlı ve başarılı biçimde alt edemez.

Kadrolar yalnızca ideolojik, siyasi açıdan değil, örgütsel tecrübeyi sin-dirme, ruhsal şekillenme, alışkanlıklar ve komünist ahlakın içselleştirilmesi vb. açılardan da eğitilmek zorundadırlar. Bu konulardaki eğitim, yönlendirme ve denetimin zayıf kaldığı koşullarda da öncü gerek düzey bakımından gerileyecek, gerekse de nitelik olarak zayıflayacaktır.

4) Kadroların Yükseltilmesi

Kadroların doğru biçimde ve zamanında yükseltilmeleri kadro politikasının en önemli unsurudur. Bu konuda başarılı bir politikaya ve bunu uygulama becerisine sahip olmayan bir öncünün atılım yapması, devrimin başına geçebilecek bir yapı yaratması çok güçtür.

Yükseltme sorununda kadrolarda, bir parti üyesinin sahip olması gereken asgari özelliklerin yanı sıra, yetenek ve yönetici özellikler gözetilmelidir. Nasıl ki, zamanında yükseltmeme örgüt ve kadro bakımından ciddi bir kayıpsa, aynı biçimde suni yükseltmeler de öncü ve kadro açısından zararlıdır. Yapay yükseltmeler öncü için çalışma veriminin, uyumunun azalması, gelişme temposunun zayıflaması, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının dejenerasyonu gibi sonuçlara yol açarken, kadro için gerileme, moral bozukluğu, kendine ve yeteneklerine güvensizlik vb. biçimlerde olumsuzluklar üretir.

Komünist öncü yükseltmeyi düşündüğü veya kişiliği, yetenekleri,

gelişme temposu açısından bunu dayatan kadroları ideolojik, siyasi, örgütsel ve psikolojik açıdan hazırlamaya özel bir önem vermelidir. Onların yönetici özelliklerini geliştirme ve siyasi perspektiflerini genişletme konusunda atak ve yaratıcı olmalıdır.

5) Kadroların Dağılımı

Devrimin gelişme çizgisine ve örgütsel çalışmanın ihtiyaçlarına bağlı olarak kadroların yeni alan ve bölgelerde istihdamı kaçınılmazdır. Ancak bunun planlı ve iyi düşünülmüş bir tarzda yapılması gerekir. Doğru bir dağılım, faaliyette bir canlanma ve gelişme sağlarken, koşulların zorlaması veya üstünkörü düşüncelerin ürünü olan değişimler birçok açıdan zararlı ve dağıtıcı olacaktır. Dağılımın bu tarzda ve sıkça oluşu yalnızca çalışmanın istikrarını bozucu ve geriletici olmakla kalmayacak fakat herkesi her yeri bilmesi gibi oldukça yanlış ve ilkesiz bir tutuma yol açacaktır.

6) Kadroların Korunması

Komünist öncü kadroların korunmasına özel bir önem vermelidir. Bu aynı zamanda onun kendini koruması anlamına gelir.

Faaliyette ve eylemde kendini feda ruhunun en yüksek örneklerini sunan komünist öncü, bununla insana en fazla değer verme politikasını birleştirmek zorundadır. Komünist öncü için insan bir araç değildir.

Kadroların korunması politikası ancak, birinci olarak onlara düşmanın saldırı ve açığa çıkarma yöntemlerine karşı savaşım olanakları yaratmak (konusuyla ilgili eğitim, ev, kimlik, geçici barınaklar, silah vb.); ikincisi düşmanın hedefi haline gelen, bulunduğu alan veya bölgede iyice deşifre olan kadroları farklı alan veya bölgeye kaydırmak; üçüncüsü, bazı eylemler söz konusu olduğunda "kadroya gereken değeri verme" ve onu hesaba katma tutumuna sıkıca bağlı kalmak yoluyla bir gerçek haline getirilebilir.

B- Nasıl Bir Kadro Tipi

Stalin, Leninist tipte kadroyu, güçlü bir devrimci irade ve pratik kararlılık ile sorunları doğru çözümleme yeteneği ve bunun gerekli kıldığı teorik birikimi-kişiliğinde bir araya toplayabilmiş bir insan olarak tarif eder. Birincisinden yoksun olanların devrimci lafazanlığa, ikincisinden yoksun olanların ise yolunu şaşırmaya açık pratik işgüzarlığa sürüklenmelerinin anlaşılır bir durum olduğunu belirtir.

Bu temel perspektife bağlı olarak kadroların görevlendirilmesinde şunlar göz önüne alınmalıdır:

1) Davaya Bağlılık, Kendini Adamışlık

Bir komünist kadroda bulunması gereken başlıca özellik davaya bağlılık ve kendini adanmışlıktır. Buna tecrit pratik bir sorun gibi bakılmamalıdır, bu tümüyle ideolojik sağlamlıkla ilgili bir sorundur. Yani onun pratik yansımasıdır.

Davaya bağlılık ve kendini adanmışlık harçtır, mayadır. Bu konuda kararlı ve istikrarlı olmadıkları düşünülenler hangi tür özel yeteneklere sahip

olurlarsa olsunlar ileri mevzilerde, yönetici komitelerde görevlendirilmemeli, geri mevzilerde tutulmalı, burada eğitilip dönüştürülmelidir.

Davaya bağlılık ve kendini adanmışlık ne yalnızca bir zor görevi başarmakla, ne de düşmana ininde boyun eğdirmekle sınırlı olan ve salt bunlarla kanıtlanacak bir sorundur. O, yaşamın tümü içinde bir anlam kazanır. Aile, mülk "idealindeki meslek", bireysel olanla kollektife ait olan, zor dönemlerde kritik dönemeçlerde alınan tutumlar gibi konular başta olmak üzere bir tavırlar bütününde ifade bulur. Kuşkusuz işkencehanelerde, zindanlarda ve zor dönemlerde ortaya konulan pratik bunun en canlı dışavurumudur.

2) İnisiyatif ve Kendine Güven

Kadro bulunduğu alanın veya yönettiği işin kurmayıdır. Bunun gerekliliğini yerine getirebilmek için yeterli birikimin dışında, inisiyatif ve kendine güven gerekir. Aksi halde, kadro, memur zihniyeti ve alışkanlıklarıyla donanmış, salt aldığı talimatları yerine getiren, kritik konularda karar vermekten özellikle kaçınan bir insan durumuna düşer ki, bu o alanda devrimci atılımın frenlenmesi demektir.

İnisiyatifsiz ve kendine güven duygusu zayıf kadroların çoğunluğunu oluşturduğu bir örgütün sınıf mücadelesinin başına geçme şansı yok denecek denli azdır.

3) Kitlelerle Bağ Kurma Yeteneği

Komünist kadronun en önemli özelliklerinden birisi, yığınlarla bağ kurma yeteneğidir. Yığınların dünyasına giremeyen, onlardan öğrenmesini bilemeyen, onları eğitemeyen bir kadronun iyi bir komünist olduğu söylenemez.

Yığınlarla, sıradan insanla bağ kurma yeteneği bulunmayan kadronun, komünist sempatizanlarla, hatta tabanda görev yapan kadro adaylarıyla sağlıklı bağlar kurması da oldukça güçtür.

Eğer komünist öncünün asıl gücü, yığınlar nezdindeki inandırıcılığında, saygınlığında ve güvenilirliğinde ise bunun esas olarak onun kitleler içindeki kadrolarının şahsında sağlanabileceği açık bir konudur.

Üyelerin ezici çoğunluğu yığınlarla bağ kurma yeteneğine sahip ve bunu pratik bir gerçeklik olarak gözler önüne seren, komünistlerden oluşmayan bir örgüt olsa olsa bir komplo örgütü olabilir. Fakat asla devrimin öznesi olan kitlelerin öncüsü, kurmayı olamaz.

4) İdeolojik Sağlamlık

İdeolojik sağlamlık, Marksizm-Leninizme, komünizm ereğine sarsılmaz bir bağlılığın yalnızca teorik düzeyde değil, fakat daha da önemlisi, dünyayı değiştirme eylemindeki ifadesidir. Kadronun gündelik yaşamda karşılaştığı maddi ve duygusal sorunları ele alış tarzı ve çözme doğrultusu bunun başlıca göstergesidir. Keza aynı şey, işkencehane ve zindanda düşmana karşı gösterilecek tutumda da ifade bulur.

Elbette dünyayı değiştirme eyleminde ve buna adanan yaşamda ideolojik sağlamlığı sergileyebilmek için, işçi sınıfı biliminin yani Marksist teorinin

öğrenilmesi ve formasyonunun giderek yükseltilmesi gerekir. Böylece yaşamın her türlü sorununa, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları açısından doğru, sağlıklı yanıtlar verme olanağı elde edilir.

Komünist kadro aynı zamanda yüksek bir disipline sahip olmalıdır. Günlük yaşamın ve mücadelenin tüm alanlarında, bilincin ürünü olan böyle bir disiplinle hareket etmek olmazsa olmaz koşullardan biridir.

Disiplini zayıf bir örgüt ve kadro, gerek kendisinin, gerekse de mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayamaz hale gelmeye mahkumdur.

Ülkemizdeki Komünist Kadrolar ve Sorunları

Bu sorunu ayrıntılı bir çözüme tabi tutmak somut bir kadro politikası için kaçınılmaz bir görevdir. Konuyla ilgili detaylara ayrıca girmek üzere burada belli başlı sorunlara dikkat çekmekle yetineceğiz.

a) Türkiye'de komünist kadroların en temel zaaflarından birisi ideolojik zayıflıkları, teorik yetersizlik ve sığlıklarıdır. Bunun biri tarihsel, iki nedeni vardır. Tarihsel nedenin bir ayağını dava adamı sayısındaki azlık, diğerini ise dava adamı olma kararlılığı gösterenlerin maocu dönemin ve kısa bir süre sonra bastıran tasfiyeciliğin etkilerini taşıyan ideolojik şekillenmesi oluşturur. Güncel neden ise yeni ve genç kadroların eğitim yetersizliklerinden ve teoriyi bir silah gibi kullanma bilinçlerinin zayıflığından kaynaklanıyor.

Kadro politikasında bu ideolojik zayıflık öğelerine karşı sistemli bir ideolojik mücadele ve eğitim esas alınmalı, tek tek kadroların ve bir bütün olarak örgütün ideolojik eğitimi ve sağlamlaştırılmasını esas alan özel bir çaba gösterilmelidir. Bu konuda yayın organlarının yanı sıra parti okulu, konferans vb. araçların geliştirilmesine ihtiyaç var. Bu sorun aynı zamanda tek tek kadroların özeline indirgenmeli, saptanan zaaflar ışığında bireylere yönelik özel bir eğitim faaliyeti yürütülmelidir.

b) Anadolu'daki komünist militanın bu ideolojik şekillenme süreci ile yakından ilgili olarak en temel eksikliklerinden birisi de "Rus devrimci atılım ruhu"nun zayıflığıdır.

Bu noktada kendiliğindenciliğin egemenliği veya devrimci irade konusundaki zayıflık, aşılması gereken en önemli sorundur. Bu sorun atılım ruhunu küllendiren başlıca unsurdur. Ki, atılım ruhunu içselleştirememiş kadroların büyük günleri yaratacak güçleri bir araya toplayabilmeleri ve onları devrimci savaşıma sürmelerine olanak yoktur.

d) Gerek eski gerekse de yeni kadrolarda göze çarpan bir başka özellik, gizli çalışmanın gereklerine uyma ve tüm yaşamlarını buna göre düzenleme konusunda gösterdikleri zaaflardır. Ateş hattında olan bir savaşçının yaşam tarzının egemen kılınması acil bir sorundur. "Yerleşikliği" alışkanlık edinen, kavgası ve yoldaşları dışında düşünmesi, tasalanması gereken bağlar kurup geliştiren, böyle bir zeminde, kural ihlalleri ve statükoculuğu kafasında adeta meşrulaştıran kadroların oranı hiç de küçümsenmemelidir. Komünist hareketin bu alanda eğitsel ve örgütsel tedbirlerle ciddi adımlar atması, kararlı bir

mücadele geliştirmesi zorunludur.

e) Devrimci romantizmin zayıflaması, bilgiçlik ve aydın bireyciliği faşist cunta sonrası yıllarda gelişen ve hala önemli ölçüde egemen olan ciddi bir sorun olarak çözüm bekliyor. Kanamakta olan bu yara, kollektivizmi, feda ruhunu, alçak gönüllülüğü, örgüt iradesinin herşeyin üstünde tutulması görevini, anlayışını alttan alta boğuyor. Keza aydın bireyciliğinin gericilik yıllarına has bir şekli olarak kahramanlıklarına diyet isteme tavrı (verilen değerden tatmin olmama, kimi ayrıcalıkların kendine çok görölmemesini bekleme, şu veya bu biçimde keyfiyetçiliği hakkı sayma vb.) şu ya da bu oranda varlığını sürdüren ve mutlaka altedilmesi gereken bir sorunu oluşturuyor.

f) Kadroların eğitimi ve dönüşümündeki yetersizlikler bir diğer sorunu oluşurmaktadır.

Açık ki, eğitim yalnız teorik bir sorun değil, esasen pratik bir sorundur. Kadroların günlük yaşam ve çalışması içinde, onların somut ihtiyaçlarını, başarı ya da hatalarını dikkate alan çok yönlü bir faaliyetdir. Önderliğin ve eğitimcilerin bu konudaki esas görevi kadrolarla yakın ilişki içinde olmak, onların günlük çalışmasının yanında yer alarak, onların somut ihtiyaçlarının belirlenmesi ve bu temel üzerinde eğitim çalışması yürütmektir. Her yerde, her koşulda herkese uyan bir "eğitim reçetesi" aramak yanlıştır. Marksist Leninist klasikler temelinde yürütölen teorik eğitimin de tek tek komünistlerin somut ihtiyaçlarına göre bir plana kavuşturulması gerekir. Dahası, kendi halk gerçeğimizi etraflıca incelemek, bunu tek tek bireylere indirgemek ve ulaşılan kişilik çözümlenmesi temelinde somut bir kadro ve eğitim politikası geliştirmek gerekmektedir.

YAYIN ORGANLARI VE YAYIN POLİTİKASI

Tekniğin ve iletişim araçlarının devsel ilerlemesinin sonucu olarak en geniş yığınlara anında ulaşabilmek bakımından yazılı/basılı iletişimin (basının) önemi görece olarak azalırken, görsel ve sözel iletişim (radyo, tv, sinema, video vb.) muazzam bir önem kazanmıştır. Egemen sınıfların geniş yığınlar üzerinde ideolojik-politik hegemonyalarını koruyup yenileyerek sürdürmelerinde bu araçların oynadığı rol ve temel yerleri açıktır. Sınıf düşmanı, en ileri teknolojiyi, proletarya ve emekçi yığınlara, tüm ezilenlere karşı savaşımın emrine sokmak için elinden geleni yapmaktadır. Devrimci proletaryanın öncü partisinin çağdaş teknolojiyi, propaganda-ajitasyon ve örgütlenmede, parti yaşantısı ve işleyişinde kullanması, en ileri teknolojiyi her cephede yakalaması kesin bir zorunluluktur. İlkel ve eski, geri teknolojiye, araç ve yöntemlere saplanıp kalmak, çağdaş teknolojiyi yakalayacak atılımları başaramamak, politik sınıf savaşımının çağdaş koşullarına uyum sağlayamamayı, geride kalarak olayların arkasından seyretmeyi getirir. Komünist hareket çağdaş teknolojiyi hem merkezi ve hem de yerel düzeyde parti çalışmasının ve proleter sınıf savaşımının hizmetine sokacak örgütlenme yeteneğini göstermelidir. Günümüzde politik çalışmaların yönetiminde, propaganda ve ajitasyon çalışmasında radyo, tv, film, video, kaset vb. araçların kullanımı örgütlenmelidir. Parti basının örgütlenmesinde de en ileri teknoloji yakalanmalıdır.

Sözel ve görsel iletişim araçları, proletarya ve emekçi yığınların siyasal

ve kültürel şekillenmelerinde çok önemli bir yer tutmaktadır. Ülkemiz insanı yazılı/basılı araçlardan politik edinim elde etme, okuma alışkanlık ve geleceğine sahip değildir. Egemen sınıfların geleneksel politika yapma tarzının koşullandırmasının da bir sonucu olarak, adeta bir yetiştirme tarzı, gelişme biçimi olarak, politikada sözlü, yüzyüze propaganda ve ajitasyondan almaya yatkın bir geleneğe sahiptir. Parti liderleriyle yüz yüze gelme, tanıma, inanma ve bağlanma alışkanlık ve geleneğini görmezden gelemeyiz. Bunlar ve aynı doğrultuda eklenebilecek diğer verilerden hareketle; şu sonuçlar vurgulanabilir ve vurgulanmalıdır:

İlk olarak, komünist hareket, yukarıda da vurgulandığı gibi merkezi ve yerel her düzeyde, radyo, tv, video kaset vb. araçları propaganda, ajitasyon ve örgütlendirme çalışmasının emrine sokmalıdır.

İkinci olarak, sözlü propaganda ve ajitasyon çalışması çok büyük bir önem taşır ve özel olarak kadrolaşmayı gerektirir.

Son olarak, merkezi ya da yerel parti önderlerinin yığınlara hitap etmek, yüz yüze gelmek, için illegalite koşullarına saplanmadan bütün fırsatları değerlendirmeleri gerekir.

* * *

Gelişen teknoloji nedeniyle rolünde görece bir daralma olmasına karşın yazılı/basılı araçlar (gazete, dergi, broşür, bildiri, afiş, kitap, vb.) yine de temel bir öneme sahiptir. Bu tür araçlar kurulup örgütlenmeksizin ciddi bir parti merkezi ve parti çalışması düşünülemez bile. İdeolojik politik önderliğin araçları olarak merkezi yayınlar konusu, esasen parti önderliğinin örgütlenmesinden ayrı ele alınamazlar, hatta sorun dolaysız olarak parti önderliğinin örgütlenmesi ve araçları sorunudur.

Yazılı, basılı, temel merkezi propaganda aracı

Maksizm-Leninizm ve uluslararası komünist hareket, Sovyetler Birliği'nde modern revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesinden başlayarak, yaklaşık son 30-40 yıldır, bir gerileme, küçülüp-parçalanma, saygınlık ve kuvvet kaybı dönemini yaşamaktaydı. Sosyal emperyalist sistemin çöküşü ve modern revizyonistlerin, sosyalizmi demagojik olarak kullanmaktan dahi bütünüyle vazgeçerek, tam teslimiyetle dünya gericiliğinin kollarına atılmaları, iflas ve parçalanıp-dağılmaları, bu gerileyişin en negatif düzeye inerek dibe vurmasını da birlikte getirmiştir. Abartmaksızın söylenebilir ki, uluslararası çapta burjuva ideolojinin yoğun saldırı bombardımanı görülmemiş bir düzeye ulaşmış ve uluslararası komünist hareketin varlık hakkını tehdit eder boyut kazanmıştır. Dünya devrim dalgasının geçici geri çekilişi koşullarında ideolojik birliği sarsılan uluslararası komünist hareket, dünya çapında ideolojik tasfiye tehdidi ile karşı karşıya bulunmakta, açıkça bir yeniden saflaşma ve yapılanma sürecini yaşamaktadır. Bu durumun, komünist hareketimize, uluslararası düzeyde görevler yüklediği de ayrıca vur-

gulanmalıdır. Belirgin dengesiz gelişim çizgisiyle, Türkiye komünist hareketinin teorik temellerinin geleneksel zayıflığı reddedilemez bir gerçektir. Komünist hareket kendi aydınlarını yetiştirmede başarılı olamamıştır. Teoriye kayıtsızlık biçimindeki toplumsal özelliğimiz, komünist harekette, kendini, devrimci işgüzarlık, dar pratikçilik teoriye karşı açık ya da gizli ilgisizlik biçiminde göstermekte ve bir kısım yapısal zaafı koşullandırmaktadır.

Ülkemizde komünist hareketin özellikle teorik/ideolojik olarak uluslararası komünist hareketin belirleyici etkileri altında şekillendiği ve teori sorunlarında hazırcı bir geleneğe sahip olduğu itiraz kabul etmez gerçeklerdir. Komünist kadroların teorik düzey ve donanımının zayıflığı, Marksizmin teorik yöntemini kavrama ve uygulama yeteneğinin düşüklüğü bir sır değildir. Teorik-ideolojik bakımdan beslenmeye kapalılık zaafıyla yaşamayı adeta gelenekselleştirmiş oluşu, komünist hareketin örgütsel ve politik gelişiminin cılız kalmasının nedenleri arasındadır.

Marksizmden uzaklaşma, özellikle onun temeli ve devrimci özü olarak proletaryadan ve proletarya sosyalizminden kaçış eğilimlerinin, komünist hareket saflarını da yeni bir popülizm eğilimi olarak etkilediği, bütün bunlara eklenmelidir.

Bu olgular ve değerlendirme unsurları komünist hareketin ideolojik-teorik durumunun tablosunu veriyor. Ayrıca, her düzeyde kurucu bir yeniden yapılanmaktan başka birşey olmayan başarılı birlik çalışması, yeni örgütün ideolojik birliğinin pekiştirilmesini, teorik/ideolojik düzeyin yükseltilmesini önümüzdeki dönemin özel bir sorunu olarak öne çıkarmaktadır. İdeolojik mücadele ve propaganda çalışmasının özel önem taşıdığı bir dönemden geçmekte olduğumuz anlaşılmalıdır. Teorik çalışmanın özel önemi, önderliğin inşası, iç örgütlenmesi ve çalışma tarzı bakımından kesin biçimde değerlendirilmeli merkezi düzeyde propaganda için teorik organ (broşür, kitap, video kaset vs. araçların kullanımı) örgütlenmeli, teorik organ ekseninde merkezi propaganda ve ideolojik mücadele kurumsallaştırılmalıdır.

Teorik organ, kadrolara, azçok belli bir birikimi olan devrimcilere, ilericiler aydınlar hitap eden, parti kadrolarının ideolojik/teorik eğitiminin kolektif temel aracıdır. Önderlik kadrolarının yanı sıra, bu çalışmada incelemeci-yazar ve sözlü propagandist olarak gelişebilecek kadrolar da görevlendirilmelidir. Özel olarak sözlü propaganda çalışması için eğitilerek uzmanlaştırılmış propagandist kadrolara sahip olmamak, pratik çalışmaları zaafa uğratan, komünist hareketin etki gücünü sınırlandıran çok somut bir sorundur. Birlik, kadrolaşmada uzmanlaşma sorununun çözümü için, koşulların olgunlaşması anlamına gelmektedir. Çok sayıda propagandist kadro yetiştirme, acil ihtiyaçlar arasında yer almaktadır.

Teorik çalışma ve ideolojik mücadele, günlük politik savaşımın, devrimci gelişmenin ihtiyaçlarına bağlanmazsa amaçsızlaşarak yozlaşır. Teorik organın görevi Marksizm-Leninizmin genel doğrularını anlatmak, özetlemek

değildir. Asıl olan devrimci gelişmenin, partinin kitle çalışmasının, politik ve örgütsel gelişiminin ihtiyaçlarını yanıtlayabilmek için bugünün ve geleceğin somut sorunlarına uygulayarak Marksizmi geliştirmektir. Marksizmin yöntemine, Marksizm-Leninizmin ilkelerine sadakatle bağlılıkla, kitabilik ve doktrinirlikten kaçınma birleştirilmelidir.

Teorik organın örgütlenmesi ve kurumlaştırılması sorunun, uluslararası komünist hareket ile ilişkilerin örgütlenmesine ve parti okuluyla bağıntısının da ayrıca ele alınması gerekir. Burada sadece şu kadarını söylemeliyiz ki, teorik organ, uluslararası komünist hareket ile ilişkilerin kurumlaştırılması ve parti okuluyla bu üç alandaki görevler bağıntılı olarak el alınmalı, komünist hareketin ihtiyaç duyduğu ideolojik-teorik atılımın dayanacağı temel olarak örgütlenmelidir.

Merkezi İlegal Organ

Örgütün kullandığı/örgütlediği araçlar, içerisinde hareket ettiği politik koşullara uyarlanmalıdır, her bir özgün politik dönemin araçlarının kurulması temel görüşü açılarıyla hareket edilmelidir. Bu, örgütün değişen politik koşulları anlama, her bir dönemin öne çıkardığı görevleri ve her bir döneme denk düşen araçları, mücadele yöntem ve biçimlerini yaratıcı bir biçimde kurma/uygulama olarak çerçevesi çizilebilecek, değişen koşullara politik uyum yeteneğiyle ilgilidir. Belirli araç ve yöntemlerin örgütlenme biçimini mutlaklaştırma, örgütün esnekliğini, canlılık ve yaratıcılığını dumura uğratacağı gibi, bir başka noktadan ele alındığında da politik savaşımın değişen koşullarıyla bağıntılı olarak yeni araçları örgütlemesini önleyerek donuklaştırır ve kronik hastalıklara neden olur.

Birlik sürecinin komünist hareketi yeniden yapılandıran kurucu bir çalışma olduğunun kavranılmasına dayalı olarak, genelde bu nokta sorunların çözümlenmesinde bir anahtar olarak ön plana çıkarılmalıdır. Buradan ele alındığında bütün alanları kapsayan kurucu çalışmanın temel araçlarından birisi, rolü ve görevleri diğer merkezi yayın organlarından belirgin biçimde farklı konmak zorunda olan illegal merkezi organdır. Bu aracı özellikle, önderliğin örgüt çalışmasının doğrudan yönetiminin sorunlarıyla bağıntılı olarak kavranmalıdır.

Yeniden yapılanma çalışmasında, örgüt yapılarının kuruluş ve işleyişi, çalışma tarzı ve kadroların şekillendirilmesinde, değişik alanların örgütsel deneyimlerinin yeni çalışma yöntem ve biçimlerinin geliştirilmesi ve geliştirilmesinde, yeniden yapılandırma çalışmasının özellikle örgütsel alanda ortaya çıkan sorunlarının tartışılması, aydınlatılması ve çözümünde; bazı yerel örgütsel mekanizmaların (basın, dağıtım) kurulup geliştirilmesinde, bütün örgüt çevresi ile MLKP-K örgütleri arasında düzenli bir örgütsel bağın ve bilgi akışının düzenlenmesinde illegal merkezi organ önemli bir rol/işlev yerine getirebilir.

Siyasal koşulların kaypak ve değişken, geleneksel biçimde burjuva yasalılığının tamamen güvenilmez oluşu, hali hazırda yığın hareketinin varolan legal mevzi ve kazanımları korumadaki zayıflığı göz önünde tutulduğunda, örgütün kendi varlığının ve özgürlüğünün güvencelerini yaratması zorunludur. Politik koşulların hızlı değişimi bütünüyle yer altına geçmeyi gerektirdiğinde MLKP-K bu duruma uyum sağlayabilecek politik perspektif ve örgütsel/teknik hazırlığa sahip olmalıdır. Buradan illegal basının ve dağıtımın örgütlenmesi ve işler durumda tutulmasının önemi çıkar. Yerel basın ve dağıtımın sıkı biçimde örgütlenmediği koşullarda illegal organ örgütü geliştirmenin temel bir aracı olamaz. Yerel komünist örgütlerin gelişmenin zayıf ve cılız oluşu, yakın dönemde aşılması hedeflenen bir gerçeğimiz olarak hesaba katılmalıdır. Yerel illegal basının güvenli ve sağlam biçimde kurulması, illegal dağıtımın (elden-bire bir) sıkı biçimde örgütlenmesi, yerel çalışmaya hem önemli bir örgütlenme alanı açacak ve hem de bütün örgüt çevresi ile ilişkilerin düzenlenerek somut örgütsel bağın kurulmasını sağlayacak, böylelikle yerel önderliklerimizin, gerçek birer politik merkez olabilmesinde önemli bir olanak yaratacaktır.

Hiç kuşkusuz illegal merkezi yayın organı, içinden geçmekte olduğumuz döneme denk düşen örgüt çalışmasındaki işlevinin yanısıra, yasadışı parti fikrinden kaçışın, legalizmin çok belirgin bir hastalık olarak yayıldığı, yayılmakta olduğu mevcut koşullarda, tasfiyeci legalizm hastalığına karşı koyuşun ve illegal parti fikrini ayakta tutmanın bir aracı olarak da önem taşımaktadır.

Komünist hareketimizin bugünkü aşamasında ve mevcut politik koşullar altında, illegal merkezi organımız öncünün kendisine dönük olmalıdır. Örgütün geniş yığınlara dönük politik liderlik çalışmasının değil, kendine dönük, MLKP-K örgütlerine ve örgüt çevresine dönük, önderliğin örgütü ve kadroları şekillendirmesinin, doğrudan önderliğin aracı olmalıdır.

Bütün anlatılanlar, merkezi illegal organın yalnızca örgütlenme ve çalışma tarzının sorunlarıyla uğraşacağı anlamına gelmez. Belirli aralıklarla ya da dönemsel olarak, örgütün taktik sorunlarını, parti çalışmasının ana yönlerinin doğrultusunu ele almak ve işlemekle de yükümlüdür. Bu son noktaya bağıntısı içerisinde, örgüt kongresinin yetkisine giren sorunlar (program, tüzük, partinin teorik temelleri ve ideolojik yönü, strateji) hariç, önderlik kendi yetkisi kapsamındaki sorunlarda örgüt tartışması örgütlenmesi gereken durumlarda merkezi illegal organ kullanılabilir ve kullanılmalıdır.

Merkezi illegal organın periyodu, önderliğin çalışma düzeniyle bağıntılı veya paralel ele alınmalı; ancak ihtiyaçlar gerektirdiğinde daha sık aralıklarla çıkarılmalıdır.

Merkezi Politik Yayın Organı

Merkezi politik yayın organı, yayın politikasının ve örgüt yayınlarının en önemli ve kilit yerini tutmaktadır. Bu önem, MPYO'nun örgüt çalışmasındaki yeriyile, üstlendiği görevlerle, rol ve işleviyile bağlıdır. MPYO'nun nasıl örgütleneceği sorunuysa, mevcut politik koşullar altında komünist hareketimizin kazanımları, yarattığı birikim ve olanaklarla bağıntılı olarak çözümlenmelidir.

Doğal olarak MPYO, günlük bütün örgüt çalışmasının odağında, merkezinde durur ve günlük örgüt çalışmasını politik olarak yönlendirir. Bütün politik gelişmeler karşısında örgütün tavrını günü gününe açıklar, talep ve şiarları formüle eder. Bütün MLKP-K örgütleri politik direktifleri ondan alır ve çalışmalarını onun gösterdiği yönde düzenler, ilerletir. Hemen burada, yerel örgütler ve kadrolarda MPYO aracılığıyla ulaştırılan politik direktifleri algılamada ve uygun bir pratik sergilemede çok ciddi zaafların varlığına dikkat çekilmelidir. MPYO ancak bütün MLKP-K örgütleri onun gösterdiği yönde hareket ederse, örgüt çalışmasının gerçek bir düzenleyicisi ve yönlendiricisi olabilir.

Geniş yığınların uyandırılıp harekete geçirilmesi söz konusu olduğunda burada tayin edici olan kitle ajitasyonudur, hatta bu, yığınların ileri kesimlerinin harekete geçirilmesi bakımından da geçerlidir. Komünist hareket gerçek bir politik güç olabilmek için, işçi hareketine dayanmak, sınıfa bağlanmak zorundadır. Bu görev yeni formüle edilmiyor. Farklı şekilde ifade etmek gerekirse, komünist hareketimiz sınıf hareketinin devrimci dönüşümünün mayası olmak ve sınıf hareketinin öncülüğünü ele almak gibi muazzam bir devrimci görevle karşı karşıyadır. Sorun komünist hareketin eyleminin konusudur ve bir başka şekilde değil pratik olarak çözülecektir. Ülkemizde devrimci gelişmenin ilerletilmesi ve sıçratılması bu büyük devrimci görevin başarılması bütün çalışmaların kilit sorununu, kavramamız gereken halkayı oluşturur. Temel kollektif ajitatörümüz olarak MPYO, işte bu büyük devrimci görevin başarılmasında partiyi ve parti çalışmasını günü gününe yönetecek temel araçtır.

Komünist hareket kendini üretme ve politika tarzında (ki çalışma tarzını da bunlar yönlendirir) radikal bir dönüşüm bir sıçrama yaratmak zorundadır. Kendi kendine yeten bir güç olma çabasından, kendine, grupsal gelişiminin ihtiyaçlarına dönük politika tarzından, sınıfa ve geniş yığınlara, onların devrimci savaşımının lideri olmaya, devrim yangınıını büyültmeye dönük politika tarzına geçmelidir. Bu yönde elde edilen birikim ve harcanan çabalar küçümsenemezse de, hala bu sorun aşılabilmiş değildir. Komünist hareketimizin eski kendine dönük politika tarzını aştuğı, herşeyden önce MPYO'da somutlaşmalı ve ağırlıklı olarak geniş yığınlara seslenmelidir.

MPYO'nun geniş yığınlara seslenmesi, MLKP-K örgütlerini yığınların liderliğine yönelmesi alışa geldiğimiz dergicilik anlayışının ötesinde bir

seydîr. Dergicilik genelde içe, dar anlamda grupsal gelişmenin ihtiyaçlarına dönük, ister ele alınan sorun ve konular yönünden ve isterse bunların ele alınış ve işlenme tarzı bakımlarından olsun, ancak politik yapıların kendi çeperine hitap edebilmekte, siyasi akımların geniş yığınlara uzanımına, geniş yığınların politizasyonu ve mücadele mevzilerine yerleştirilmesi rolünü yerine getirememektedir. Geniş yığınlara açılım ve seslenme, devrimci içeriğin sulandırılmasını örgüt program ve çizgisinden uzaklaşmayı, yığınların geri bilinci önünde diz çökmeyi gerektirmez. Önemli olan program ve çizgiye, devrimci ve komünist ilkelere sadakatle bağlılığı koruyarak, geniş yığınlar için anlaşılır olmayı başarabilmektir. Bu yığınlar için anlaşılabilir olma sorununun odağında, bütün sorunların işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının savaşımının liderliğinin yakalanmasının penceresinden görülüp, ele alınması durur. Anlatım tarzından, sorun ve konuların, önceliklerin belirlenmesine değin herşeyi az çok etkiler bu yaklaşım. Proletarya ve emekçi yığınların günlük bilincinden yola çıkılır, ama bu bilinci parti çizgisi, programı ve taktikleri doğrultusunda dönüştürüp geliştirmeyi temel alır.

Burjuvazinin legalitesinin geleneksel olarak güvenilmezliğine, faşist diktatörlüğün legal mevzileri atış altında tutmasına karşın, bir bütün olarak düşünüldüğünde mevcut koşullar altında, MPYO yasal ve açık örgütlenmelidir. Geniş yığınlara ulaşabilmek, kitle ajitasyonunun gerektirdiği bilgi ve materyallerin toplanıp, işlenebilmesi; politik gelişmelerin yükselen ivmesinin yakalanabilmesi vb. günümüz politik koşullarında bunu gerektirmektedir. MPYO'nun örgütlenmesi bir bütün olarak görevlerine, işlev ve rolüne uygun düşmelidir.

Politik ajitasyonun etki gücü ve MPYO'nun ağırlığı kuşkusuz herşeyden önce komünist çizginin saygınlığının bir sonucudur. Bununla birlikte, duyargalarının yaygın ve etkin oluşuyla ve toplanan materyalin layıkıyla işlenip değerlendirilebilmesiyle bağlıdır. Ajitasyon materyalinin toplumun bütün katları arasından, devletin yapı ve işleyişinin tüm kurum, unsur ve yönlerinden egemen sınıfın yaşantısının bütün cephelerinden vb. toplanmasının gerekli ve zorunlu oluşu, MPYO'nun örgütlenmesinin genişliğini olduğu gibi, materyal toplama tarzını da etkileyecek öğelerdir.

(...) *

(...) * MPYO'nun örgütleyici bir işlevi de vardır ve bunlar, bu işlevin bir bölümünü oluşturur. MPYO'nun doğal örgütleyicilik, —parti çevreleri yaratma— işlevi de vardır. Ancak MPYO'nun temel örgütleyici işlevi örgüt çizgisini geniş yığınlara taşımasında, geniş yığınları örgüte yakınlaştırması ve bağlamasında somutlaşır.

MPYO'nun dağıtımının örgütlenilmesi, sorunu kendi başına değil, örgütün günlük politik kitle ajitasyonunun örgütlenmesi sorunu olarak ele alınmalıdır. Politik kitle ajitasyonunun somut örgütlenme alan ve hedeflerine dönük olarak sistematik ve sürekli olmaktan uzak oluşu, yani cılız ve zayıf

oluşu komünist hareketin siyasal etkisinin zayıflığının somut bir göstergesidir. MPYO'nu sokak gösterisine varan satış örgütlenmesi komünist kitle ajitasyonunu oldukça güçlendirecektir. MPYO'nun satış örgütlenmesi, örgüt çalışmasının somut örgütlenme hedefleriyle bağıntısı içinde kavranmalıdır ve bu alanda çok ciddi bir atılım için bütün koşullar ve olanaklar mevcuttur. Olabildiğince çok sayıda sempatizan böyle bir politik çalışma pratiğinde sınanmalı, bu, ajitator eğitiminin de pratik bir yolu olarak görülmelidir. Bazı istisnalar hariç politik yayın organlarının, politik mücadelenin somut ve pratik bir aracı olarak kullanılmasında çok ciddi bir aymazlığın olduğu açıktır.

MPYO'nun örgütü kitlelerin önderi olarak geliştirmenin temel aracı olarak vurgulamak, doğru olmakla birlikte, bu, MPYO'nun örgüte, MLKP-K örgüt ve kadrolarına seslenmeyeceği anlamına gelmez. Girişte de vurgulandığı gibi, MPYO partinin günlük politik çalışmalarını birleştirip yöneten merkezdir. Dolayısıyla bütün günlük somut sorunlarda, örgütün tavrını açıklar, örgüt çalışmasının yönünü, önceliklerini, talep ve şiarlarını ortaya koyar.

MPYO, güçlerimiz ve politik olayların gelişim hızıyla bağıntılı olarak, olabildiğince sık çalışmalıdır. (...) * Örgüt ulaştığı hiçbir düzeyi amaç kabul edemez, her başarı, yakalanan her düzey, daha ileri gitmek için bir dayanak ve başlangıç noktası olarak kavranmalı, örgütün ufku daima açık olmalıdır.

Yerel Basın

Komünist hareketin deneyimleri içerisinde yerel yayın organları (şehir, fabrika, semt, okul vb. gazeteleri) çok önemli bir yer tutmaz. Bazı girişim ve deneyimler olmakla birlikte bir gelenekten sözedilemez. Bu yerel örgütlerin zayıflığının da bir belirtisi olarak görülmelidir. Oysa yerel basın örgüt çalışmasının yığınlar arasında derinleştirilmesinde ve genişletilmesinde, örgütsüz yığınları örgüte yakınlaştırmada çok önemli işlevler yerine getirebilir, ayrıca yerel örgüt kadrolarının politik duyarlılık ve eğitiminin yükseltilmesinde bir araç olabilir. İlegal olduğu koşullarda basım ve dağıtım örgütünü çalışır tutarak da katkıda bulunur. Bir tüm olarak düşünüldüğünde, yerel örgütün politik çalışma ve örgütlenme alanını genişletir.

Bütün yerel örgütlerin ve hücrelerin parti çizgisinde yayın çıkarmak hakları ve görevleridir. Kuşkusuz bu durum yerel örgüt çalışmasının gelişimine, gücüne ve ihtiyaçlarına bağlıdır. Önemli olan MLKP-K örgütlerinin ellerindeki mücadele araçlarına sürekli yenilerini katma, örgütü yeni araçlarla teçhiz etme yaklaşımına sahip olmalarıdır.

"Yerel basın" formülü, yerel örgüt basınının çerçevesini de çizmektedir. Merkezi yayın organlarının işlev ve görevleri, yerel parti basınına ikame edilemez. Yerel örgüt basını, merkezi örgüt basınının tekrarı, taklidi vb. olamayacağı gibi, merkezi örgüt basınıyla rekabet etmesi de hoş görülemez. Yerel basını o alanda, parti örgütünün geniş yığınlara ulaşması,

geniş yığınları örgüte yakınlaştırma perspektifi yönlendirir. O, parti örgütünün kitlelere yönelik önderlik çalışmasının hedef ve görevlerine bağlıdır. Burada temel olan, ortalama insanın politizasyonu devrimci dönüşümü ve örgüte-örgüt çizgisine yakınlaştırılmasıdır. O halde yerel basın, merkezi basının uğraşamayacağı çok somut, özgül, genelden bakınca detay gibi görünen sorunlarla vb. uğraşarak, gerçekten "yerel" olacaktır.

Yerel yayınların yerel parti örgütü ve kadroların, merkezi parti örgütlerine ve yayınlarına karşı görevlerini ortadan kaldırmayacağı, yerel yayınların parti çizgisine bağlılıkları bakımından parti önderliği tarafından denetlenmeleri gerektiği de açıktır.

Yeniden inşa çalışması ve komünist hareketimizin gelişimine bağlı olarak orta vadede, yerel örgütlerin yerel yayınlar çıkarması hedeflenebilir ve hedeflenmelidir.

Kesimlere Yönelik Parti Yayınları

(...)*

Gençlik, kadınlar, sendikalar vb. kesimlere yönelik yayınların işlevi bu kesimlere yönelik örgüt çalışmasının özel araçları olmasında somutlaşır. Seslendiği kesimde ağırlıklı olarak, ortalama insanın bilincinden hareket eder. Ortalama insanın devrimci dönüşümünü, örgüt çizgisine yakınlaşmasını hedefler. Bu tür yayınlar söz konusu kesimin ortalama insanına hitap edebiliyorsa; ortalama insan bu yayınlarda kendini, sorun ve sorularının yanıtını bulabiliyorsa gerçekten işlevini yerine getirebilir.

Kesimlere yönelik yayınlar —özellikle gençlikte görülebildiği gibi— adeta o kesimin merkezi politik organı gibi ele alınamaz. Örgüt çalışmasında her aracın özgün ve somut bir işlevi vardır. Her durumda bunun berrak biçimde anlaşılması ve uygun davranılması parti disiplininin gereği olduğu gibi, örgüt çalışmalarının ilerletilebilmesi de bunu emreder.

Kısa vadede, kesimlere yönelik yayınlar söz konusu olduğunda, gençliğe yönelik yayın organının örgütlenmesi acil bir ihtiyaçtır. Gençlik yığınları arasında örgüt çalışmasının bir dayanağı/aracı olacak bu yayın organının siyasal ve teknik örgütlenmesi profesyonel bir yaklaşımla ele alınmalı, "hiç yoktan iyidir", ya da "göç gide gide düzeler" mantığına izin verilmemelidir. (...)*

Kadınlara yönelik periyodik yayın organı orta vadede bir hedef olarak görülmelidir. Bununla birlikte, önümüzdeki dönemde ihtiyaçlara bağlı olarak düzensiz aralıklarla çıkarılması, kadınlar içerisindeki parti çalışmasının geliştirilmesine önemli katılarda bulunacağı da gözden kaçırılmamalıdır. (...)*

(...)*

(...)*

(...)*

* - Yayınlanamaz.

KUZEY KÜRDİSTAN'IN STATÜSÜ

Kuzey Kürdistan, Türkiye'nin sömürgesidir.

Türkiye Cumhuriyeti, Kuzey Kürdistan'ı siyasi ve ekonomik bakımdan ilhak etmiştir; askeri işgal altında tutmaktadır.

Kürt ulusu, bütün ulusal haklarından yoksun olarak egemen Türk ulusunun devlet boyunduruğu altındadır. Siyasi yönetim aygıtı Türk burjuvazisinin tekelindedir. Kürt ulusu, ulusal kimliğinin yok sayılması nedeniyle de iktisadi-siyasi-kültürel yaşamdan dışlanmıştır. Türk kimliğiyle genel ya da yerel yönetim mekanizmalarında Kürt burjuva, toprak ağası ya da diğer sınıfsal kesimler yer alırlar. Bu durum asıl olarak Kürdistan'ın sömürge statüsünü gizleyici bir faktördür.

Türk devletinin 12 Eylül'e doğru başlattığı ve ulusal başkaldırı karşısında şiddetlendirdiği sıkıyönetim, 12 Eylül yıllarının ulusal zulüm politikası, olağanüstü hal, olağanüstü hal valiliği, koruculuk, özel tim/ölüm mangaları, ordu kuvvetlerinin en büyük bölümünün Kürdistan'a kaydırılması, kirli savaş, iktisadi yaşamın kirli savaşın en etkin şekilde sürdürülmesine göre düzenlenmesi ve daha pek çok şey, Kürdistan'ın sömürge statüsünün birer belirtisi; Türk egemen sınıflarının sömürgeci siyasetlerinin yeni koşullardaki unsurları ve ağırlaştırılmasıdır.

Kürdistan'da iktisadi yaşam, emperyalistler ve işbirlikçi Türk tekелci burjuvazisinin ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına göre şekillenmiş olduğu gibi, öyle de sürmektedir. İktisadi yaşamın bir unsuru olarak, yine Kürdistan'da yaratılmış ve Batı'ya aktarılmış sermayenin sahipleri, "Kürt kökenli" olmaları dışında Kürt ulusuna ait değillerdir. Mevcut sistem içinde Kürt sermaye düzeninden söz edilemez. Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü zenginlikleri, özel olarak emperyalistler ve işbirlikçi Türk tekелci burjuva ve büyük toprak sahiplerinin çıkarları doğrultusunda kullanılır ve talan edilir.

Kürdistan'daki henüz görece önemini koruyan feodal ilişkiler ve Kürt toprak ağalığı, bu sistemin içinde yer alırlar. Keza, Kürt kökenli büyük sermaye sahipleri de aynı sistem içinde ve egemen işbirlikçi tekелci sermayenin unsurudurlar. Kürdistan'da ulusal Kürt burjuvazisi -kent ve kır- mevcuttur. Bu sınıfsal katman, siyasal olarak farklılaşmakla birlikte iktisadi yaşamda, Batı'daki orta burjuvazi gibi Türkiye ve Kürdistan'ın iktisadi bakımından egemen unsur olan emperyalist ve işbirlikçi tekелci burjuvaziye bağımlıdır. Kürt ulusal başkaldırısının yaşandığı günümüzde Kürt ulusal burjuvazisinin siyasal olarak farklılaşması gerçeği, onun iktisadi yaşama da Kürt ulusal bağımsızlığı yönünde katılımını etkilemekte; bu durum, belli bazı öğeleriyle tespit edilebilir bir görüntü oluşturmaktadır.

* * *

Kürdistan'ın sömürgeleşmesi ve emperyalizm ve bölge devletlerinin egemen sınıflarının çıkarları doğrultusunda parçalanması tarih içinde oluştu.

Kürdistan toprakları ve Kürt halkı, günümüze kadar iz bırakan bir şekilde, Osmanlı devleti ve Safevi (İran) devleti arasındaki Kasr-ı Şirin (1648) anlaşmasıyla bölündü. Osmanlı İmparatorluğu, kendi topraklarına kattığı Kürdistan bölümünde Kürt beylerine ve giderek Kürt toprak ağalarına dayanarak siyasi yönetimini sürdürdü. Bu yönetimin içeriği, genel siyasi yönetime katılım olmaksızın içişlerinde özerk; sultana (Osmanlı toprak sistemine göre) vergi ve sultanlığın fetih savaşlarına (ki 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra işgallere karşı pekçok savaşta da Kürt silahlı güçleri kullanılmıştır. Bunların en tipiği Rusya çarlığının işgalleri ve Ermeni soykırımında kullanılan Hamidiye Alayları'dır) asker verme şeklindedir.

19. yüzyıl sonları ve 20. yüzyıl başları, kapitalizmin gelişmesi, uluslaşma süreci imparatorluk sistemini güçlü etkileriyle sarsmaya başlayınca imparatorluk eski parlak günlerinden geriye parçalanmaya, "emperyalist" Avrupa'nın nüfuz alanına, giderek Batı'nın yarı sömürgesi olma sürecine girdi. Bu durum, imparatorluk sınırlarındaki Kürdistan parçasında da etkisini gösterdi. Emperyalist İngiltere ve Fransa, çarlık Rusya'sına karşılık petrol ve diğer yeraltı madenleri bakımından güney ve güneybatı Kürdistan topraklarına egemen olmak için harekete geçtiler. Buna, yükselen emperyalist Almanya da katıldı.

1. Emperyalist paylaşım savaşı, diğer şeylerin yanında Ortadoğu ve Kürdistan üzerindeki yeniden paylaşım kavgasını, güçlerin yeni dizilişleriyle karara bağladı. Osmanlının Kürdistan toprakları en büyük bölümüyle Fransız ve İngiliz emperyalistlerince işgal edildi. Duruma itiraz eden Türk burjuvazisi, Ermeni soykırımıyla önemli avantajlar edinmiş Kürt beyleri ve toprak ağalarının da desteğini alarak, Anadolu'da başlamış emperyalist işgale karşı ulusal kurtuluş savaşının başına geçti. Savaş içinde, dinsel, ulusal, sınıfsal bütün hasımlarının hesabını görerek siyasi tekелini kuran Türk burjuvazisi, Kürt unsurlarla ittifakını Lozan'da özenle korudu ve "Ankara Hükümeti Türklerle-Kürtlerin ortak hükümetidir" formülüyle, emperyalistlerin

Kürdistan'da -eğer isterlerse- referandum formülünü geçersiz kıldı. Bu çözümün gerçekleşebilmesinin önemli bir faktörü Sovyetler Birliği'nin varlığıdır.

Lozan'daki savunularına (Türk-Kürt Cumhuriyeti) ve içteki açıklamalarına (Türklerin ve Kürtlerin meclisi vb.) karşın, Türk burjuvazisi Misak-ı Milli sınırları içindeki cumhuriyeti, gerek ulusal gerek siyasal açıdan kendi siyasi tekelı üzerinde kurmayı başardı; işçilere, köylülere ve Kürt halkına karşı koyu bir diktatörlük kurdu. Kürt ulusu ise, uluslaşma sürecinin geriliği, dinsel/mezhepsel bölünmüşlüğüyle Türk cumhuriyetinin ilanı karşısında etkili bir karşı koyuş gösteremedi. Önemli bir kesim Kürt beyi, toprak ağası ve medrese uleması Türk burjuva sınıfıyla ittifak siyasetine, işbirlikçi olarak devam etti. Diğerleri ise ulusal ve dinsel nedenlerle bağımsızlık /özerklik istemleriyle cumhuriyete karşı arka arkaya isyanlar başlatular. O günkü konjonktürde -l. paylaşım savaşı sonrası emperyalistlerin bölünmüşlüğü gibi- dış ve iç etkenler, Kürt ulusunun bu isyanlarla bağımsızlık ya da özerklik statüsüne ulaşmasını önledi. Kemalist diktatörlük, uluslararası avantajlarını, Osmanlıdan gelme yönetme üstünlüğünü kullanarak uluslaşma sürecinin henüz başındaki Kürt halkını soykırımlarla, zora dayalı asimilasyon ve göçle ezdi; Kürt kimliği, Kürt kültürü dahil bütün ulusal haklarını gaspetti. Bu bakımdan, o günkü sürece, idari-siyasi tekel kurmanın aracı olan Tunceli kanunları ve buna karşı gerçekleşen Dersim isyanında Kürt halkının vahşi soykırımı yoluyla son noktanın konulduğu söylenebilir. Bu, Kürdistan üzerinde siyasi ilhakin tam olarak sağlanmasıdır. Türk egemen sınıfları ve Türk devleti bundan sonra da aynı sömürgeci siyaseti, en ufak ulusalçı girişim karşısında sürdürdü.

Siyasi ilhakin tamamlanmasından sonraki onyıllar iktisadi ilhakin hızlandığı ve tamamlandığı yıllar oldu. 2. Dünya savaşı sonrası yıllara gelindiğinde, emperyalist sermaye ve diğer girdilerle içiçe olmak üzere, işbirlikçi ve tekerci karakterde gelişen Türk kapitalizmi madencilik, metalurji, bankacılık, tekstil vb. dallarda önemli bir güç kazanmıştır; ki bu, Kürdistan'ın ekonomik ilhakinde da önemli bir mesafenin katedilmesidir.

1950'lerden sonra kapitalist-emperyalist dünyanın yeni patronu Amerikan emperyalizminin Marshall yardımı çerçevesinde başlayarak, Türkiye'ye emperyalist sermaye, teknoloji ve diğer girdilerin akışı artmış ve böylece Türkiye çapında kapitalizmin gelişmesi hızlanmıştır. Kürdistan'ı Batı metropollerine, orada emperyalist sisteme bağlayan belirleyici gelişme bu süreçle başlamış, Kürdistan'ın ekonomik ilhaki '60'lı yıllarda tamamlanmıştır. Kürdistan'dan Türk metropollerine ve Avrupa metropollerine '60'larda yoğun bir göç söz konusudur. Bu göç, asıl olarak ekonomik içeriklidir ve kapitalizmin gelişimi ile ilgilidir. Buna karşın 12 Eylül koşulları ve '89'larda yeniden yoğunlaşan göç ise esasen siyasi karakterdedir; faşist diktatörlüğün sömürgeci zulmünün ürünü, ulusal başkaldırıyı ezme çabasının vahşi karakterinin ifadesi-

dir.

Bugün, Körfez savaşındaki emperyalist amaçlar ve buna endekslenen Türk işbirlikçi egemen sınıflarının istemlerinin yarattığı sonuçlar da eklenirse, Kürdistan'da ekonominin bütün dengeleri bozulmuştur. Türk sömürgeciler son 10 yıldır yalnızca ekonomiyi kurulu sektörleriyle yıkıma uğratmakla kalmıyor, yeni ekonomik yatırımlar da yapmıyorlar, ekonomik zenginliğin önemli bir etkisi olarak doğayı -ormanları, akarsuları vb. de- tahrip ediyorlar. Kürdistan'a para, yalnızca sömürgeci savaşı sürdürmek için, silah, tēchizat, savaş güçlerinin maaş ve ödenekleri, askeri hareket gerekleri, işbirlikçi satın almak için akıyor. Öyle ki Kürdistan'da ekonominin, doğanın ve insanın tahribatı, kirli savaşın gereksindiği para akışı, işbirlikçi Türk ekonomisinin de bütün dengelerini altüst etmiş durumdadır. Türk ekonomisinin çöküş ve iflasının başlıca unsurlardan biri, kesin olarak devletin yürüttüğü sömürgeci savaşın ihtiyaçlarıdır.

* * *

Faşist diktatörlük '80'li yıllarda atağa geçen ve artık burjuva-ulusal karakteri netleşen yeni ulusal başkaldırı karşısında da, sömürgeci politikanın bütün öğelerini kullanarak tükenişe ve çöküşe girdi. Sömürgeci siyaset bu koşullarda yeni yöntemler ve araçlar üreterek Kürt ulusal gelişimini göğüslemeye, başkaldırını askeri kuvvetle, zora dayalı göç ve asimilasyonla vahşice ezmeye çalışıyor. Ancak sömürge Kürdistan'ın eski kabuğuna sığdırılması neredeyse olanaksız hale gelmiştir. Hangi biçimde gerçekleşeceği bir yana, gelişmenin yönü Kürt ulusal özgürlüğünün pratik bir gerçeklik haline gelmesine doğrudur. Bau'da proletarya önderliğinde bir devrim hareketinin patlak vermesi halinde ulusal mücadelenin sosyal devrime bağlanması, sorunun tam hak eşitliğine dayalı bir işçi-emekçi Sovyet Cumhuriyetler Birliği yoluyla çözülmesi tümüyle olanaklıdır.

KOMÜNİST HAREKETİN GEÇMİŞİ

TKİH ve TKP/ML Hareketi'nin birliğiyle kurulan MLKP-K, Mustafa Suphi yoldaş önderliğindeki TKP'nin mirasçısıdır.

Ülkemizdeki ilk komünist öncü müfreze ve savaş kurmayı olarak 10 Eylül 1920'de kurulan TKP, yaklaşık beş ay sonra, başta iki önder yöneticisi Mustafa Suphi ve Ethem Nejat yoldaşlar olmak üzere 15 kurucu kadrosunun, Kemalist burjuvazi tarafından katledilmesiyle derin bir yara aldı. Söz konusu koşullar altında parti yönetimine gelen Şefik Hüsnü ve ekibi, partiyi, sınıf işbirlikçisi ve sosyal şöven bir çizgiye yöneltti. Komünist enternasyonalin 1924'te "Aydınlıkçı yoldaşlar"ı yani TKP'yi sınıf işbirliği çizgisi izlemekle eleştirmesine karşılık, Şefik Hüsnü bunun muhatabının partiden uzaklaştırılan kimi unsurlar olduğu yalanıyla aynı yolda yürüdü ve TKP'yi tam bir sınıf işbirlikçisi ve fütursuz bir sosyal şöven parti haline getirdi. TKP, Şefik Hüsnü'nün ölümüne değin bu nitelikleriyle var oldu.

Dağılmaya yüz tutan TKP 60'lı yılların başında modern revizyonistlerin eline geçti. Bu değişimler birlikte revizyonist aydınlar kulübüne dönüşen TKP, daha sonraki yıllarda sosyal-emperyalist Rusya'nın borazanlığını yaptı ve onun çıkarlarının belirlediği bir temel üzerinde sınıf işbirliği çizgisinde yürüdü, karşı devrim kampında yer aldı.

1968'den başlayarak büyüyüp güçlenen işçi, öğrenci ve emekçi köylü hareketinin yarattığı birikim üzerinde yükselen '71 devrimci hareketi ise burjuva liberalizmi ve küçük burjuva reformizminden köklü bir kopuş gerçekleştirdi. THKP-C, THKO ve TKP/ML bu kopuşun örgütsel ifadesi olarak ortaya çıktılar. Sözleriyle eylemleri arasındaki büyük uyumla karakterize olan her üç örgüt, güçlü bir devrimci iradenin temsilcisiydi.

Bu üç örgüt arasında Marksizmden etkilenme düzeyi bakımından belirli farklılıklar vardı. THKO Marksizm-Leninizmden en az etkilenen örgüt durumundaydı ve teoriye fazla ilgi duymuyordu. THKP-C, Marksizm-Leninizmin

genel teorisinden nisbeten etkilenmiş fakat asıl olarak Latin Amerika kaynaklı küçük burjuva bir ideolojik ve siyasal zemin üzerinde hareket etmişti. Diğer iki örgüte göre Marksizm-Leninizm'den daha fazla etkilenmiş olmasına karşın TKP/ML de Maocu küçük burjuva ideolojik konumdaydı. TKP/ML, (sınıfsal niteliğini yanlış değerlendirmesi bir yana) Kemalizme karşı cepheden tutum alma, (pazar sorunu şeklindeki yanlış saptamaya rağmen) Kürt ulusal sorunu karşısındaki tutum, Şefik Hüsnü TKP'sinin sınıf işbirlikçi ve sosyal şoven konumunu gözler önüne serip mahkum etme ve modern revizyonizme karşı tutum konularında Marksizm-Leninizm'den ciddi biçimde etkilenmişti. TKP/ML bu noktalarda THKO ve THKP-C'den oldukça ileri bir konumdaydı.

'71 devrimci hareketinin kahraman bir mücadele sonucu yenilgiye uğramasından sonra, THKO, THKP-C ve TKP/ML'ye mensup devrimciler 1974'ten itibaren yeniden örgütlendiler. '71'in devrimci mirası üzerinde yükselen ve THKP-C ML, TKP-ML Hareketi, THKO adlarıyla faaliyete girişen bu örgütler, ülkedeki devrimci yükseliş koşullarında hızlı bir gelişme gösterip kitleselleşmeye yüz tuttular.

Aynı süreçte Üç Dünya Teorisi şahsında sağa savrulan ve pratikte kendiliğindenliğe yönelen bu gruplar, bir yandan da Marksizm-Leninizm'den daha yoğun biçimde etkilenmeye, ideolojik ve siyasal olarak birbirlerine oldukça yakınlaşmaya başladılar. Ancak her üç örgüt de 1979'a değin küçük burjuva dünya görüşünü aşamadı. Maoculuğun şahsında küçük burjuva ideolojik cendereye hapsedildi.

1979'da Amavutluk Emek Partisi'nin Maoculuğa karşı açtığı savaşım, TKP/ML Hareketini, THKP-C ML'yi, TDKP-İÖ adını alan THKO'yu ve '77 yazında THKO'dan ayrılan (daha sonra TİKB adıyla ortaya çıkan) grubu da etkiledi. Bu örgütler 1979 ortalarından başlayarak temel anti-mark'sist tezlerinin eleştirisi ve mahkumiyeti yoluyla maoculuğu reddettiler. Ancak bundan sonradır ki ideolojik olarak küçük burjuva dünya görüşünü parçalayarak Marksist-Leninist bir kimlik kazandılar.

Böylece 1920'lerde Şefik Hüsnü'nün TKP'yi sınıf işbirlikçisi, sosyal-şoven bir yola sokmasıyla tasfiye olan komünist hareket, 1979'da TKP/ML Hareketi, THKP-C ML, TDKP-İÖ ve TİKB'nin şahsında yeniden ete kemiğe büründü. Bu örgütler daha sonraki süreçte Maocu etkilerden her yönüyle arınma mücadelesine giriştiler. TİKB adını alan THKP-C ML ve TKP/ML Hareketi bu konuda 1984'ten başlayarak sürdürdükleri mücadeleyle TDKP ve TİKB'den çok daha ileri mevzilere ulaştılar.

Birlik Kongresi'nde her iki örgüt (ve onlarda örgütlenmiş komünistler) arasında daha önce varolan '72-'79 dönemine ilişkin görüş ayrılığı bir kez daha tartışıldı ancak giderilemedi. Buna karşın söz konusu ayrılık MLKP-K'da birleşmenin önünde engel görülmedi, sorun oylama yöntemi ile çözüldü ve yukarıdaki düşüncelerde ifade bulan görüşler MLKP-K iradesi olarak kararlaştırıldı.

BİRLİK KARARI

BİRLİK SÜRECİ DEĞERLENDİRİLMESİ VE KOMÜNİSTLER İÇİN DERSLER

1989 Sonbaharından 1993 Başına

Ükümüzde komünist hareketin değişik komünist örgütlerden oluştuğu gerçeği 1989'da ilan edilen birlik çalışmalarının çıkış noktasını oluşturur. Bu, BK'ya değin uzanan zikzaklı süreci koşullandıran cesur ve tarihsel bir ilk adımdır. Yüksek bir iyimserlik ve moral ile fakat doğal olarak deneyimsizlik koşullarında başlatılan dolaysız birlik mücadelesini, sarp bir dağa tırmanmaya benzetmek hakkına sahibiz. Zor bir yürüyüşü başararak buraya geldik ve şimdi, geleceğin görüş açısından birlik mücadelesinin tarihi olan belli başlı gelişmelere göz atabilir, deney ve dersler çıkarabiliriz.

Bu noktadan baktığımızda TKİH, TDKİH ve TKP/ML Hareketi'nin 1989'da başlattığı birlik çalışması ve mücadelesinde deneyimsizlik, zemin zayıflığı, yüzeysellik ve henüz grupsal yaklaşımların (yüksek birlik isteği ve iyimserliğine karşın) güçlü olması, kolektif ya da tek tek, bu çalışmanın taraflarını yanılığlara sürüklemiştir.

Bu çerçevede üzerinde durulması gereken birinci noktayı, birlik sorununun ele alınışında TDKP ve TİKB ile örgütlerimiz arasında var olan temel bir ayrımın, birlik politikası bakımından yerli yerine oturtulmaması oluşturur. Örgütlerimiz arasında birlik sorununun çözümü güncel siyasal bir sorun olmasına karşın, TDKP ve TİKB ile örgütlerimiz arasında henüz bu düzeyde ele alınamazdı. Bunun başlıca nedeni, TDKP ve TİKB'ye kendileri dışında komünist örgütlerin var olduğunu reddeden, sekte ve dar grupçu görüş açısının egemen olmasıdır. Bu konudaki yanılığın hiç değilse TİKB ve TDKP'nin birlik çalışmasına karşı cepheden saldırıya geçtikleri 1990 baharında düzeltilmesi gerekirken, bu inisiyatif de gösterilememiştir.

İkinci olarak, yukarıda işaret edilen yanılığın KBK'ın oluşturduğu ve

örgütlerimizin önderliklerinin de kabul ettiği ve onayladığı tartışma plan ve yöntemini de etkilemiştir. Ayrıca belirtmelidir ki, esasen sorunun beş örgütün birliği çerçevesinde ele alınması, nesnel olarak, örgütlerimiz bakımından birliğin, çözümü siyasal eylemimizin gündemindeki bir sorun olduğu gerçeğini zayıflatıcı veya bir ölçüde karartıcı olmuştur.

Üçüncü olarak; TDKP ve TİKB ile ayrılıklar üzerinde yürütülecek tartışma ve mücadeleden sonra, örgütlerimiz arasındaki ayrılıkların tartışılması ikinci bir aşama olarak planlanmıştır. Bu plan yüksek bir iyimserlik ve beklenti içinde olan örgütlerimizin, ihtiyacını karşılamaktan uzak ve birlik çalışmasında, çok somut ilerleme ve kazanımların üzerine basarak yürümeyi sağlama yeteneğinden yoksundur.

Dördüncü olarak, tartışma planı, hem tartışılan sorunların nerede ve nasıl sonuçlandırılacağı anlamında çok somut bir hedefe bağlanmamıştır ve hem de, ayrılık sorunlarının ele alınmasında tartışmaların resmi örgüt görüşleri üzerinden yapılması gibi isabetsiz bir yöntem benimsenmiş, üstelik de birliğin ideolojik, teorik vb. zemininin varlığı gerçeğinden yalıtık olarak ön plana çıkarılmıştır.

Bu aşamada (89 sonu 90 başı) birlik anlayışı ve politikasında taraflar arasında tanımlanmamış ve somutlaşmamış ayrılıkların varlığı ayrıca belirtilmelidir. Bunun böyle olduğu daha sonra doğan güven bunalımı koşullarında geçmiş sorununa ilişkin ayrılığın giderilmesi konusunun ele alınışında belirlenmiştir.

KBEK'in oluşturulması, kuşkusuz ileri ve olumlu bir adımdır. Fakat KBEK'e birlik çalışması ve mücadelesinde özel olarak tanımlanmış bir inisiyatifin verilmemiş oluşu, KBEK'in doğal inisiyatif gösterememesiyle de birleşmiş ve onu işlevsiz bırakmıştır.

Son olarak, birliğin yöntemi olarak kolektivizm, bu aşamada henüz berrak biçimde kavranarak formüle edilmiş değildi. Anlaşmazlıklar söz konusu olduğunda tarafların karşılıklı önerilerinin iletilmesi ve tartışılması yöntemi bir ölçüde kolektivizm unsuru taşısa da, bu aşamada, birliğin yöntemine ilişkin sorunlarda ortak çözümler üretilmesi yöntemi ve tarafların kendi çözümlerini dayatmaktan kaçınmalarının gerekliliği kavranamamıştır.

Birlik çalışmasının 1990 baharında tıkanıp ve takınlığının aşılması için harcanan çabalara karşın 93 Nisan Toplantısı'na değin bunun sürdüğü bilinmektedir. Tıkanıklık herşeyden önce güven bunalımıyla belirlenmektedir. Bir yandan taraflar umduklarını bulamamış diğer yandan karşı tarafta hayal kırıklığı yaratan objektif ve bir ölçüde subjektif olarak grupçuluğu kısıktan, karşı tarafın iyimserlik ve güven duygusunu öldüren, savunma psikolojisini ayağa kaldıran adımlar atmışlar ve çok ciddi biçimde birbirlerini doğru anlama olanağını yitirmişlerdir.

Güven bunalımı ve tıkanıklık, geçmiş sorunların şahsında çok somut olarak birlik çalışmasının ilerletilmesinin önüne bir engel olarak dikilmiştir.

Öncelikle şunu vurgulamalıyız ki, birlik çalışması ve mücadelesinin olumlu ve olumsuz unsurlarıyla bugünü koşullandıran gelişimine dair analizlerimizde gelecek kaygısı ön plana çıkarılmalıdır. Birlik çalışmasında ortaya çıkan problemler ve yanlışları birlik mücadelesindeki yer ve ağırlıklarından, rollerinden kopuk ele alamayacağımız gibi, geride kalan sorunlara takılıp kalmayı, bunları kronik problemler haline dönüştürmeyi de kabul edemeyiz. Dahası ve en önemlisi, sürecin değerlendirilmesi grupsal duyguları okşamayı ya da kışkırtmayı olduğu gibi, grupları ödüllendirmeyi ya da mahkum etmeyi de hedeflemez. Gelecek bakımından önem taşıyan yanlışlardan dersler çıkarmak sorumluluğumuzun varlığını her yoldaş taktir edecektir.

TKİH, geçmiş sorununa ilişkin ayrılıklarımızın birliğin önünde engel olduğunu güven bunalımı koşulları altında vurgulamıştır. Böyle bir noktaya gelinmesinde bir dizi gelişmenin ve hayal kırıklığının sonucu olan güven bunalımının çok özel bir rolünün olduğu aşıkardır. Daha da önemlisi geline bu aşamada 90 yazı sonunda gerçekleştirilen ilk MK heyetleri toplantısının ve rileriyle birlikte, birlik anlayışı ve politikasındaki farklar -tıkanıklığın somutlaştığı geçmiş sorunu üzerinde- berraklaşmıştır.

Burada geçmiş soununda tarafların yaklaşım ve pozisyonlarını özetlemek yararlı olacaktır.

TKİH, geçmiş sorunundaki ayrılığı birliğin önünde engel olacak nite-likte bir ilke ayrılığı olduğunu, birliğin gerçekleştirilebilmesi için TKP/ML Hareketi'nin (resmiyet düzeyinde) değişmesi gerektiğini katı biçimde savunmuştur. Keza TDKİH de bu mevzide durmuştur.

TKP/ML Hareketi ise geçmiş sorununa ilişkin ayrılığı ilkeye ilişkin olmakla birlikte, bir ilke ayrılığı görmediği gibi bu ayrılığa rağmen birliğin gerçekleştirilebileceğini, bunun, parti birliğine aykırı olmadığını savunmuştur.

Güven bunalımı ve tıkanıklığı aşmak amacıyla 1990 yazı sonunda gerçekleştirilen heyetler toplantısı, en genelde olumlu ve başarılı olmuşsa da, aldığı kararlar birlik çalışmasının önünü açmayı başaramamıştır. Örgütlerin 72-79 dönemine ilişkin değerlendirmeleri Komünist Birlik'te yayınlanmış ve bu ayrılığın parti birliği bakımından önem ve ağırlığı önderlikler arası bir tartışma olarak, somut bir hedefe bağlanmaksızın sürdürülmüş, bu ise bir yakınlaşma sağlamadığı gibi bir ölçüde kemikleştirici olmuştur:

Tartışmaların ağır aksak yürüdüğü ve geliştirici olmadığının belirginleştiği ama heyetler toplantısı ve sonrasında güven bunalımının bir ölçüde zayıflamış olduğu 91 baharında, tıkanıklığa çözüm önerileri yeniden yoğunlaşu. Önderliklerin karşılıklı önerileri sonuç alıcı olamadığı gibi gelişen bunalımı da yeniden depreştirdi.

Şunu söyleyebiliriz ki, 91 yazında TKİH 1. (Birlik) Kongresi ve TKP/ML Hareketi 4. Genel Konferansı'nın öngününde tıkanıklık ve güven bunalımı aşılamamıştı. Taraflar birbirini anlamayı başaramadıkları gibi tıkanıklığa ortak çözüm bulma yolunu da tutamamışlardı.

Eğer genel bir değerlendirme olarak vurgulamak gerekirse 90-91 dönemine açık ve kesin biçimde birlik iradesinin zayıflığı egemendi. Esneklik yoksunluğu ve tarafların birbirlerini anlama çabasının tamamen yetersiz oluşu güven bunalımıyla bağlıydı. TKP/ML Hareketi 4. Konferansı ve TKİH 1. Kongresi -bu kongrede TDKİH ve TKİH birleşti- bu koşullar altında toplandı.

Birlik çalışmaları bakımından Konferans ve Kongrenin önemi, herşeye rağmen örgütlerimiz bakımından birliğin güncel politik önemini ısrarla vurgulamalarında somutlaşır. Ayrıca Konferans ve Kongre, birlik çalışmalarının geliştirilebilmesi bakımından önerilerini formüle etmiş ve ilişkilerin sürdürülmesini kararlaştırmıştır.

Nisan Toplantısı öncesinin iki belirgin gelişmesine daha değinmemiz gerekir. Bunlardan birisi "meşhur" broşürler sorunudur. Birinci birlik girişiminin kırılmasıyla tıkanıklık ve güven bunalımının açtığı nisbeten uzunca süren bu nakahat döneminde birinci broşür küllenmekte olan güven bunalımını bir kez daha depreştirmiş ve bu durum Hareket Konferansı'nın önerdiği BODT'nin kararlaştırılmasını TKİH açısından geciktiren gerekçe olarak birlik çalışmasını engelleyici bir rol oynamış ve hatta daha sonraki süreçlerde de olumsuz bir iz bırakmıştır. 1992 sonbaharında yayınlanan İkinci broşür ise tepkileri derinleştirmiş daha sonraya yansıyan olumsuz izler yaratmıştır.

92 başında gerçekleştirilen heyetler toplantısı, işlevsiz hale gelmenin de ötesinde KBEK'in fiilen dağılmış olmasını resmiyete yükseltmiş, Kongre ve Konferans'ın önerileri bir kez daha tartışılmışsa da süreç üzerinde çok belirgin etkilerde bulunan kararlar alınamamıştır.

Bu uzun nekahat dönemi boyunca, dönem dönem güvensizlik tırmanmış, ilişkilerde soğuma ve mesafe artışı yaşanmış ve ortak çalışmalarda (eylem birlikleri) gerileme olmuş ama, tıkanıklığı ve güven bunalımını aşabilecek güçte olmamakla birlikte, birlik isteği ve iradesi zayıf olarak varlığını sürdürmüştür.

1993 Şubatında Yeni Döneme

Birlik çalışmasının, Kongremizin başarıyla kapatacağı dönemine geçmeden önce, beş yılı kapsayan birlik mücadelesinin zengin deneyimleri içerisinde sürecin bütününde taşıdığı çok büyük önem nedeniyle bir-iki noktanın altını özellikle çizmemiz gerekiyor. Birlik çalışmasının muhatabı olan örgütlerin herbirinin kendi özgül tarihleri ve birlik çalışmasını kendi tarihlerinin baskısı altında yürütüyor olmaları nesnel gerçeğinin süreç üzerindeki etkileri daima hesaba katılmalıdır. En önemli karar anları başta olmak üzere diyebiliriz ki, sürecin belli başlı her anında, örgütler kendi tarihlerinin baskısı altında sorunların çözümü ve birlik çalışmasının ilerletilmesine kendi durumlarından (gelenekler, düşünüş tarzı, iç zorluklar vb.) bakma eğilimi göstermişlerdir. Bu durum daima sorunların çözümü ve birlik çalışmasının ilerletilmesini zorlaştırmıştır. Öncelikle bu kendi durumlarından bakma

eğilimini taşımaları, herbirinin kendi tarihsel şekillenişlerinin koşullandırdığı doğal, kendiliğinden bir eğilim olarak kavranmalıdır. Kuşkusuz ki, birlik çalışmasının her aşamasında "kendi durumundan bakma" eğilimiyle mücadele etme ve yenilgiye uğratma görevi vardır. Birlik mücadelesinin öznesi olarak taraflar, tamamen bilinçli ve iradi olarak diğer tarafı (veya tarafları) anlama (diğer tarafın tarihsel şekillenişinin sürece ve sorunların çözümüne nasıl yansıdığını kavrama) yükümlülüğünü taşırlar. Böyle olduğu içindir ki, sorunların çözümüne ve çalışmanın ilerletilmesi için, tarafların, diğer taraf ya da tarafların durumundan bakmayı, bu yoldan kendi tarihselliklerinin dışına çıkmayı başarmaları gerekir. Birlik ve gelecek görüşü açısıyla değişimin ve yeniden şekillenmenin anahtarı bunda saklıdır.

Karşılıklı anlama çabasının zaafa uğraması ve kendi konumundan bakma tek yanlılığında ısrarın ön plana çıkması güven duygusunu aşındırarak niyetler üzerine tartışmaları davet etmekte, önyargıları kışkırtmaktadır. Oysa güven duygusu, birlik çalışmasında en az diğer konular kadar önemlidir. Birlik çalışmasının aktörleri olarak örgütler (ve tek tek yöneticiler) kesen kes diğer tarafta güvensizlik duygusu uyandırabilecek tutum ve hareketlerden sakınma irade ve yeteneğini göstermek yükümlülüğündedirler. Yürütegeldiğimiz birlik mücadelesinde, örgütlerimizin bu yeteneğe sahip olduklarını kanıtladıklarını belirtmemiz bir övünme olarak kabul edilmemelidir.

Birlik sürecinin diğer bir dersi üzerinde ayrıca durmamızda yarar var. Genel doğruların çalışmaların yönetimi ve ilerletilmesi bakımından taşıdığı önem herkes için açıktır. Bununla birlikte genel doğruların en saf şekliyle çok somut ve özgün süreçlerin sorunlarını çözmeye hemen ve doğrudan yetmediği de bir o kadar açıktır. Birlik mücadelesinde sonuncusunu yeniden keşfetmek durumunda olduk. Doğru yolda ilerleyebilmek, yönümüzü şaşırmamak için genel doğrulra ve teoriye sarılmalıydık; ama eğer bunlara saplanıp kalırsak da ilerleyemezdik. Çok somut bir sürecin, çok somut sorunlarını kavramak ve çözmekle yükümlüydük. Değişik ülkelerde komünistlerin birliğinin çok farklı yollardan gerçekleştiği ve her birinin kendi özgün gelişim çizgisi olduğu da biliniyordu. Biz de kendi somut gelişim yolumuzu bulmalıydık. Bunu birlik mücadelesi içerisinde pratik olarak kavrayarak, yeniden keşfettik. Asıl olan kendi özgül gelişim çözümlerimizi anlamak, buna uygun düşen yol ve yöntemleri bulmak, özel araçları kurmaktır. Bunu başardığımız biliniyor. Bu yaklaşım geleceğe doğru da özenle korumalı, somut ve özgün sorunlar kendi bağlamı içinde kavranıp çözümlenerek ilerlenmelidir.

Komünistlerin proletaryanın çıkarları dışında çıkarları yoktur. O halde komünistlerin tek bir örgüt çatısı altında toplanması yani birlik, bir ilke sorudur. Bugün devrimin gelişme koşulu profesyonel devrimci iskelet etrafında oluşturulacak güçlü bir örgüt ve bunun ortaya koyacağı sağlam bir iradedir. O halde günümüzde bunu gerçekleştirmenin en önemli yolu olarak birlik güncel siyasal bir sorundur.

İki komünist örgüt yılların biriktirdiği grup gelenekleri ve alışkanlıklarıyla dövüğe dövüğe yukarıda ifade edilen ve büyük bir inanç duydukları amaca doğru ilerlemeye çalıştılar. '89-'91 döneminin yenilgisi azimlerini kırmadı.

TKP/ML Hareketi 4. Genel Konferansı ve TKİH 1. (Birlik) Kongresi sorunu her iki boyutuyla yeniden ortaya koydu ve amaca ulaşmak için mücadeleyi sürdürme kararı aldı.

Problemlerin, güvensizliklerin öne çıktığı sancılı bir sürecin ardından gerçekleşen Birlik Olanaklarını Değerlendirme (Nisan) Toplantısı sınıf mücadelesinin gelişim ihtiyaçlarının bir buyruğu, birlik istek ve iradesinin, sözü edilen Kongre ve Konferans kararlarının bir gereği idi. Boy veren derin güvensizliklere ve umutsuzluğa karşın Kongre ve Konferans kararlarının güvenceye aldığı birlik mücadelesi birlik tarihinin önemli gelişmelerinden biriydi.

BODT, "acaba"larla yalpa vuran örgütlerimizin ve üyelerinin birikmiş birlik arzu ve iradesinin sürpriz bir kılıç darbesidir. Katılanlar dahil herkes için sürpriz teşkil eden toplantı sonuçlarının somut anlamı şuydu: "Birbirimizle olduğu kadar, kendimizle de dövüğe dövüğe ilerleyeceğiz"! Umutsuzluktan, güvensizlikten kaynaklanan nedenlerle o dönem epeyce saldırıya uğrayan "irade" ve "esneklik" kavramları tarihin yapılmasına katkıda bulunan iki önemli öğeydi.

Birliğin bir ilke sorunu ve güncel bir siyasal sorun olduğu bilincinin ve birlik arzusunun grupçuluğu somut bir yenilgiye uğrattığı andan itibaren herşeyin çehresinin değişmeye başlaması, bu gelişmenin alınacak kararlar üzerinde temel bir baskı kuvveti olması kaçınılmazdı. TKİH 2. Kongresi ve TKP/ML Hareketi 5. Kongresi bunun somut ifadeleri oldu. TKİH 2. Kongre belgeleri yoluyla geçmiş sorununda birliğin önünde bir engel olmaması gerektiğini ve geçmişte bu konuya neden farklı yaklaştığını açıkladı. TKP/ML Hareketi 5. Kongresi, tarafların birbirlerine dayatmada bulunmamalarını kesin bir dille kararlaştırdı.

Her iki Kongre'nin ardından yapılan heyetler görüşmesi Kongre'lerde alınan bazı kararların ve Kongre duyuru bildirgelerinde yansıtılan kimi düşüncelerin karşılıklı eleştirisi, genel havanın (eleştirilerin, tereddütlerin, birlik iradesinin düzeyinin) iletilmesiyle karakterize oldu. Toplantının belirleyici önemdeki sonucu Kongre iradelerini yansıtan adımın aulması yani BKÖK'ün kurulmasıydı.

Daha önceki KBK deneyi, BKÖK'ün iç uyum, enerji ve irade düzeyinin, çalışmaları derinden etkileyeceğini ortaya koyuyordu. BKÖK süreci bu açıdan isabetli bir seçim yapıldığını gösterdi. Keza BKÖK üyelerinin diğer görevlerinin hissedilir ölçüde birlik mücadelesi görevlerini aksatmayacak tarzda düzenlenmesi, psikolojik olduğu kadar fiili olarak da bir baskı kuvveti veya dolaylı itici güçlerden biri oldu. BKÖK, iç uyum, birlik ar-

zusu, enerji ve birlik iradesi açısından son derece verimli bir süreç yaşadı. De-nebilir ki, onun üyeleri, bir dizi açıdan kendilerini yeniden kalıba dökmeyi de başardılar.

BKÖK çalışmalarına başladığında hiçbir özel olanağa sahip değildi. Toplantı ve çalışma yeri dahil birçok sorunu kendi çözmek zorunda kaldı. Nis-beten sık görüşme zorunluluğunun yarattığı sorunlar aşıldı. Disiplin korundu.

BKÖK, Komisyon belgelerinin yer aldığı Birlik İradesi'nin 4. sayısının yayınlanmasıyla çalışmalarını hızlandırdı. Teknik nedenlerden ötürü Komis-yon belgelerinin birbuçuk aylık bir gecikmeyle basılıp dağıtılması sürecin başında yaşanan en önemli olumsuzluktu. Keza Kongrelerin, saptanan ve örgüt gündemlerini belirleyen kararlar nedeniyle yaklaşık Ocak ayına değin eylem birlikleri sorununda ciddi bir gelişme sağlanmasını engelledi. Bunlar birlik çalışmasına bilinçsizce vurulan darbelerdi. Ne varki tartışma sürecinin 8-9 aylık bir dönemle sınırlanmış oluşu, tarafların bu olumsuzluğun büyümesini engellemeleri izin ciddi bir baskı kuvveti oldu. Daha sonraki süreçte kayda değer hiçbir sapmaya izin verilmedi. Birlik İradesi tartışmaların bir aracı olarak basılıp dağıtıldı. Bu konudaki aksaklıkların üzerine gidildi.

Birlik İradeleri birer kazanımdı. Ancak gerek nesnel koşullar gerekse de yoldaşların Bİ'ye yazmayı özel bir görev olarak kavrayamamaları veya teo-rik düzeylerinin Bİ'ye uygun (tartışmaya katkıda bulunacak) yazılara elverişli olmadığı şeklinde düşüncelere kapılmaları bu aracın daha verimli tarzda kul-lanılmasını engelledi. Burada vurgulanmaya değer bir başka yön de Birlik İradesi 4'te yayınlanan Komisyon belgelerine sıkça başvurulmamasıydı. Başvuru yoğunluğu yazılı ve sözlü tartışmalara endekslenmişti.

Sözlü tartışmalar birkaç kentte gerçekleştirilmesine karşın İstanbul dışında yeterince sık yinelenemedi. Bunda belirleyici olan güvenlik ve yer so-runuydu. 1 Mayıs'a değin yoğun bir pratik içinde olunması ise (seçim, Newroz, 1 Mayıs) başka bir olumsuz etkendi. Herşeye rağmen sözlü tartışmalar oldukça yararlı oldu. Zaten ağırlık sözlü tartışmalardaydı. Tartışmaların başlıca yararı, sorunların konuluşu, yaklaşımlara yön veren unsurlar vb. konusunda yoldaşların birbirlerini daha iyi anlama fırsatı bulmalarında ve ortaya çıkan ayrılıkları tek tek yoldaşlar arasındaki ayrılıklar olarak sindirme, tartışmayı bu zemin üzerinde geliştirme ve kaynaşmaya ciddi biçimde katkı sağlamada ifade buldu. Tüm tartışmalarda üslubun yoldaşça oluşu dikkate değer bir başka un-surdu. Tartışma sayısının artmasına paralel olarak verim de yükseldi. Program ve uluslararası durum tartışmalarında gözlenen şey kısmen bir tutukluluk veya edilgenlikti. Strateji ve taktik tartışmalarında bunun yerini canlı tartışmalar aldı. Çünkü ilk turdaki "acemiliklerden", çekingenlikten kurtulunmuş ve daha iyi hazırlık yapılmıştı. Güçlü bir yoldaşlık atmosferi, farklı düşüncelerin ifade edildiği olgun birer komünist platform olarak bu toplantılar asıl olarak İstanbul'da düzenli ve sıkça yapıldı. Bu şehirde, program, uluslararası durum, strateji-taktik, geçmiş sorunu vb. nin ele alındığı nisbeten geniş çok sayıda

toplantı gerçekleştirildi. Yanısıra gençlik güçlerimiz Birlik başlığı altında kit-
leye açık iki toplantı gerçekleştirdiler.

Birlik sürecinin önemli bir yönü de eylem birliğinde somutlanıyordu. İç kararlılığına rağmen bu sorunda da Ocak ayı ortalıklarına değin epeyce yavaş
gidildi. Bunda söz konusu süreçte içe dönüklük, zamanında bağlantı kurula-
maması vb. olguların önemli bir rolü oldu. Seçim çalışmaları, Newroz, 1
Mayıs süreci ise eylem birlikleri açısından verimli bir birlikteliğin olanak-
larını yarattı. Ortak çalışma alışkanlıklardaki zayıflıktan, inisiyatif eksik-
liğinden kaynaklanan nedenlerle bu konuda varılabilecek en üst noktaya
varılamadı. Ancak herşeye karşın bu süreçteki eylem birlikleri, gelişkin bir
ortak çalışmanın ön koşullarını hazırladı, ruhsal açıdan ortak bir kalıba
dökülmenin imkanlarını yarattı. Birlik havasını güçlü tarzda solumayı
koşulladı, güven eksikliklerine darbe vurdu.

Son bir yıllık süreçte birçok heyetler görüşmesi yapıldı. Bunların iki
yönü vardı. Kaygı, farklı grup olmanın ürettiği psikolojik engel ve sorunlar
ile, aynı zeminde yükselen yönü geriye dönüklük ve dar görüşlülük birinci
yönü oluşturuyordu. Fakat bu daima ikinci bir olgu olarak kaldı, damgasını
vurmayı başaramadı. Yoldaşça mücadele, birlik iradesi, bu zeminde yükselen
esneklik, öğrenmeye, dönüşmeye açıklık, grupçu depresimleri kolektif tarzda
etkisizleştirme, sekterliğe ve sorumsuzluğa göz yummama sorunun ikinci
yönünü oluşturuyordu. Heyetler görüşmelerine damgasını vuran öge buydu.

Heyetler görüşmeleri istisnasız olarak yararlı olmuş, ileriye doğru
adımlar atılmasının yolunu açmış, birlik iradesini bilemiş ve birlik sorumlu-
luğu duygusunu güçlendirmiş, tek tek komünistler arasında güven duygusunu
pekiştirmiş, birlik inancını artırmıştır. Bu genel öz nedeniyledir ki zaman
zaman ortaya çıkan ciddi yalpalamalar, grup psikolojisinin yarattığı
sağırlaşma, kaygıyı teori düzeyine yükseltme ruh hali hep savunmada kalmış
ve yenilgiye uğramıştır.

Gerek BKÖK çalışmaları gerekse de heyetler toplantıları kararlaştırılan
ilkeli, mücadelecilik birliği planının uygulamada, tartışmalı sorunları yeniden ve
yeniden ele almada, yoldaşça mücadele ve ikna temelinde çözüm üretmede
başarılı olmuştur ve örgütlerimizi Birlik Kongresi'ne taşımışlardır.

Raporu tamamlamadan önce, bu son dönemin önemli görevleri
arasında yer alan, TKP/ML-YİÖ ile birlik sorununa ayrıca işaret etmemiz ge-
rekiyor. TKP/ML-YİÖ, süren birlik çalışmaları, yürürlükteki birlik planı ve
BK gündemine ilişkin tartışma ve hazırlıkların gelişimi konularında bilgilen-
dirildi. Yanısıra, süren birlik çalışmasına katılımının sağlanması amacıyla bir
dizi görüşme ve tartışma yapıldığı biliniyor. Tamamen yoldaşça bir atmosfer-
de geçen bu görüşme ve tartışmalarda, TKP/ML-YİÖ'nün yürütegeldiğimiz
birlik çalışmasına olumlu ve sıcak bir yaklaşım sergilediğini vurgulamalıyız.

TKPML-YİÖ ile birlik sorunu BKÖK ve MK Heyetler Toplantıları'nda
bir çok kez gündeme alınıp tartışıldı. Ancak, TKP/ML-YİÖ'nün Birlik Kong-

resi hedefine bağlanmış olarak yürütülen birlik çalışmasına katılmasını olanaklı kılacak ortak bir iradenin oluşturulması sağlanamadığı için, güncel bir sorun olara görülmesine karşın, TKP/ML YİÖ ile birlik sorunu, Birlik Kongresi sonrasına bırakıldı. Bu soruna ilişkin gelişmeleri eleştirel bir değerlendirmeye tabi tutacak olan Birlik Kongremizin TKP/ML-YİÖ ile birlik sorununun çözümünü olanaklı kılacak kararları alacağına inanıyoruz.

Burada son söz olarak, özel olarak, Nisan 1993'te başlattığımız birlik çalışmasından Birlik Kongresi'ne uzanan bir buçuk yıllık süreç için yapılan ve Kongreler'de kesinleştirilip uygulamaya sokulan plan ile aynı dönemde izlenen yöntemlerin son derece isabetli ve amaca uygun olduğunu, başkalarına örnek teşkil edecek genel çizgiler taşıdığını; genel olarak da 1989'dan Birlik Kongresi'ne değin olan beş yıllık dönemin olumlu-olumsuz tüm derslerinin birlik sorunu bulunan komünist ve devrimci örgütler açısından yararlanılacak zengin bir hazine oluşturduğunu vurgulamak, gerçeği ifade etmek olacaktır.

Birlik Kongresi Örgütlenme Komitesi
BKÖK

FESİH KARARLARI

TKİH Delegelerinin Birlik K ngresi'ne Açıklaması

Birlik Kongresine TKİH delegeleri olarak gönderilen komünistler yaptıkları toplantıda, Birlik Kongresi'nde kabul edilen program, tüzük, stratejik plan ile diğ er düşünce ve kararlar temelinde kurulacak yeni komünist örgütte yer almanın tarihsel bir görev olduğu bilinci; TKİH ve TKP/ML Hareketi'nin ilkeli birlik mücadelesinin ürünü olarak doğmak üzere olan yeni örgütün Anadolu devrimine müdahalede güçlü ve ilerli bir komünist mevzi olacağı inanç ve coğkusuyla TKİH'in örgütsel yağamına son vermeyi oy birliğiyle kabul eder ve bunu Birlik Kongresi ile tüm devrimci kamuoyuna açıklarlar.

Delegeler, bu kararın kendilerini seçip gönderen TKİH  yelerinin şağsında tüm örgütün iradesine uygun olduğunu, bu nedenle üyelerin yanısıra tüm aday  yeleri bağladığını vurgular ve TKİH taraftarlarını bu iradeye uymaya, yeni örgütün saflarında birleşip mücadeleyi yükseltmeye çağırırlar.

Delegeler, aldıkları bu kararın TKİH'in, proletaryanın marksist-leninist partisinin kurulması merkezi göreviyle; bunun iki ayağından biri olarak komünistlerin birliği belirlemesi ve nihayet TKİH 2. Kongresi'nin birlik sorunundaki kararlarıyla mutlak biçimde uyum içinde olduğuna dikkat çekerler.

Delegeler, ilkesel ve güncel siyasal bir görevi yerine getirmek ve bunun sonucu olarak da komünist bir devrim partisi yaratmak  ğruna, 20 yıllık tarihi ve 16 yıllık komünist yağamıyla TKİH'i devrimci proletaryanın mirası olarak tarihe armağan etmeyi komünist amaçlarının ve kararlılıklarının aınılmaz bir ifadesi sayarlar.

Delegeler, saflarından Tamer Saatcıoğlu, Adil Can ve Yaşar Okçuoğlu gibi büyük devrimci ve komünist önderler yetiştiren TKİH'in, birlik ve parti hedefiyle tarihe armağan edilmesinin, 44 savaşçının faşist namlular karşısında ve işkencehanelerde kavga bayrağını göndere çeken 44 yoldaşın uğruna yaşamını feda ettiği özgürlük ve sosyalizm amacıyla tam bir uyum içinde olduğuna duydukları sonsuz inancı ifade ederler. .

Delegeler, emperyalizme, işbirlikçi burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin faşist diktatörlüğü ile her türden gericiliğe karşı şanlı bir mücadele geçmişine; 16 yıllık marksist-leninist kimliğe, kızıl bir güneş olan Adil Can'ın yaşam ve eyleminde simgelenen savaşımçı, başeğmez geleneklere sahip TKİH'in tüm olumlu özelliklerinin TKP/ML Hareketi'nin tüm olumlu özellikleriyle birlikte yeni örgütümüzün harcı olacağının bilinciyle hareket ederler. Bu harçla oluşturulacak temelin ve örülecek yapının, komünistleri daha büyük kavgalara, özlenen günlerin gereği olan amansız mücadeleye taşıyacağına duydukları sarsılmaz güveni belirtirler.

Delegeler, Birlik Kongresi'nde kurulacak yeni örgütün, şanlı kavgaların simgesi, özgürlük ve sosyalizm kavgasının güçlü öncüsü olacağına inançlarını ve onun saflarında dövüşüp şehit düşmekten onur duyacaklarını haykırırlar.

Delegeler içinde yer alan TKİH Merkez Komitesi üyeleri, temsil etme yetkisi taşıdıkları MK adına alınan bu kararın ve yapılan değerlendirmelerin içerik ve ruhuna tümüyle kauldıklarını oybirliği ile ilan eder; ve gerek tarihsel gerekse de güncel politik değeri çok yüksek olan bu komünist çağrıyla bir kez daha yinelerler.

ŞAN OLSUN TKİH'E!

ŞAN OLSUN TKP/ML HAREKETİ'NE !

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

YAŞASIN BİRLİK KONGREMİZ !

YAŞASIN YENİ ÖNCÜMÜZ VE SAVAŞ KURMAYIMIZ !

TKİH Birlik Kongresi Delegeleri (...)

TKP/ML Hareketi Delegelerinin Birlik Kongresi'ne Açıklaması

TKP/ML Hareketi delegeleri, Birlik Kongresi'nin ilgili gündem maddesinde, TKP/ML Hareketi'nin fesih sorununu ele aldı. Kongre'nin gündemin ele alınarak onaylanan program, tüzük, strateji/taktik ve diğer sorunlardaki kararları, kurulacak yeni partinin teorik-politik-örgütsel temeli olarak kabul etti. TKİH'le örgütsel birlik amacına ulaşıldığını tespit etti ve TKP/ML Hareketi'ni

oybirliğıyle feshetme karar aldı.

Bu karar, TKP/ML Hareketi'nin 5. Kongresi'nin Birlik kararlarına uygundur ve onun emrinin bir geriğidir. MK'nın da oybirliğıyle katıldığı bu karar, TKP/ML Hareketi'nin tüm üye ve aday üyelerini, örgütlü sempatanlarını bağlar; tüm Hareket çeperini kurulacak yeni partinin etrafında toplanmaya çağırır.

Bu karar, TKP/ML Hareketi'nin, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının politik öncü kurmayını yaratma hedefinin bir adımını atmak, TKİH'le birleşerek yeni bir parti kurmak amacıyla bağlıdır.

TKP/ML Hareketi delegeleri bu kararla, Birlik Kongresinin bir gereğini yerine getirir; aynı zamanda Kongre'nin her iki örgütten oluşacak yeni partinin kuruluş kararını almasını ve Kongre delegelerinin tümünün partinin kurucu üyeleri yapılmasını önerir.

Birlik Kongresi'nin değerli delegeleri, TKP/ML Hareketi, Türkiye ve Kürdistan'da devrim ve sosyalizm savaşımını örgütleyip yönetmek amacıyla 1972 yılının baharında başlattığı yaşamına bugün burada son veriyor. Büyük zorluklar ve büyük kavgalarla geçen şanlı yaşamında O, faşist diktatörlüğe, egemen sınıfların sömürü düzenine ve emperyalizme karşı, devrimci savaşımın öncü komünist gruplarından biri olarak yer aldı. O'nun bütün kavga süreçleri, aynı zamanda modern revizyonizme, reformizme, maoizme, troçkizme ve her türden oportünizme karşı mücadeledir.

Biz delegeler O'nu tarihteki onurlu yerine yollarken, başta önderimiz İbrahim Kaypakkaya olmak üzere, bütün şehitlerimizin huzurunda proletaryanın davasını yürütmede daha ileri, daha güçlü bir silah kuşanmakta olduğumuzun bilinci ve güveniyle onurluyuz.

Şimdi görevimiz, 22 yılda edindiğimiz olumlu geleneklerimizi, kazanımlarımızı, TKİH'in yaşamından gelenlerle birlikte daha ileri bir senteze ulaşmanın kaldırıcı yapmaktır.

Bugün burada tarihe uğurladığımız TKP/ML Hareketi ve TKİH'li yoldaşlarca tarihe uğurlanan TKİH, yeni parti formunun, tarihsel temelleri olarak yaşamaya devam edeceklerdir. Her iki örgütün bütün kazanımlarını, daha ileri sentezin yapı malzemesi yapmaktan çekinmeksizin kararlı, kendine güvenen komünistler olarak yeni partinin temel taşları; önder ve militan kadroları olarak yeni ve daha zorlu görevlere hazırız.

ŞAN OLSUN TKP/ML HAREKETİ'NE !
ŞAN OLSUN MARKSİZM-LENİNİZME !
ŞAN OLSUN BİRLİK KONGREMİZE !
YAŞASIN YENİ PARTİMİZ !

TKP/ML Hareketi
Birlik Kongresi Delegeleri (...)

BİRLİĞİN İLANI

TKİH ve TKP/ML Hareketi Birlik Kongresi delegelerinin, TKİH ve TKP/ML Hareketi'nin feshine ilişkin kararları ayrı ayrı Kongre'ye sunulduktan sonra, birliğin kararlaştırılması ve ilanına geçildi.

Divan, Kongre oturumlarında kararlaştırılan program, tüzük, strateji ve taktikler ışığında yeni örgütün kurulmasını, TKİH ve TKP/ML Hareketi üye ve aday üyelerinin, yeni örgütün kurucu üye ve aday üyeleri olarak kabul edilmesinin kararlaştırılmasını Kongre'ye sundu.

Tek tek isim okuma yöntemiyle yapılan oylamada yeni örgütün kurulması oy birliği ile kararlaştırıldı. Yeni örgütün ismi Markist Leninist Komünist Parti-Kuruluş (MLKP-K) olarak karar altına alındı.

TKP/ML-YİÖ ile birlik sorununun çözümü için önceki oturumlarda yapılan tartışmalarda ulaşılan sonuçlara dayanarak Divan, TKP/ML-YİÖ ile birliğin gerçekleşmesi durumunda, TKP/ML-YİÖ üye ve aday üyelerinin de, MLKP-K kurucu üye ve aday üyeleri olarak kabul edilmelerini Kongre'ye sundu. Kongre, bu öneriyi oy birliği ile karar altına aldı.

KONUŞMALAR

TKP/ML Hareketi Merkez Komitesi Adına Bir Yoldaşın Konuşması

Yoldaşlar,

Lenin, geçen yüzyılın başında, gerçek komünistler, devrim ve komünizm için savaşımın dayattığı sorunları çözmede gösterdikleri irade, bilinç ve kararlılıklarıyla ayrılırlar diyordu. Bu yaklaşım birlik çalışmalarımıza olduğu gibi Birlik Kongremize de yol gösteriyor. Kongremiz, Lenin'in vurguladığı yüksek bilinç, irade ve kararlılığın açık bir göstergesidir. Bu duygu ve düşüncelerle örgütlerimiz TKP/ML Hareketi ve TKİH'den gelen delege yoldaşları, TKP/ML-YİÖ'den çağrılı yoldaşı ve sizlerin şahsında bu üç örgütün bütün savaşçıları ve yine bakışlarını her an üzerimizde hissettiğimiz şehit yoldaşlarımızı, Hareketimiz ve onun MK'sı adına selamlıyorum.

Yoldaşlar,

Gururla söylemeliyiz ki zor olanı başardık ve bugüne geldik. Komünist hareketi işçi sınıfı ve yığınların öncüsü ve önderi konumuna yükseltme hedefi ile Kongremizi toplamış bulunuyoruz. Örgütlerimizin geliştirdiği birlik eğilimi ve mücadelesi, eksiklik ve yetersizliklerine karşın bütünüyle M-L ve proletaryanın davasına bağlılıktan, devrimin önderliğini örgütleme, daha büyük mücadelelere girme istek ve kararlılığından kaynaklanıyor. Daha ileri bir mücadele kararlılığına dayalı program, strateji, taktik, örgüt vb. konularında komünist hareketin kazanımlarını sahiplenme temelinde birliği elde etmek için biraraya gelmiş bulunuyoruz. Ve inanıyoruz ki, bu Kongremiz örgütlerimizin ilkeli ve mücadelecili birlikteliğinin ilan edildiği bir platform olacaktır.

Yoldaşlar,

Bu Kongreyle, Hareketimiz ve TKİH, bir tek örgütte birleşmek için tarihsel bir olanak yaratmış bulunuyorlar. Şimdi, her bir yoldaşın önünde bu tarihsel

görevi gerçekleştirmek gibi büyük bir sorumluluk duruyor.

Bunun siz delege yoldaşların en yüksek inisiyatif ve iradesiyle, böylesi bir kurucu çalışmayla başarılacağından kuşku yoktur.

Yoldaşlar,

Bilindiği gibi bu sorunun 89'a değin uzanan bir tarihi var. 89-91 yazını kapsayan ilk ve başarılı olmayan ama yine de geleceğe doğru yürürken önemli deneyleri kapsayan bir çalışma oldu. BODT'le birlikte yeni bir süreç başlatıldı; üzerinde taruşılan ve giderek pratikleştirilen Birlik planı ve yürüttüğümüz Birlik çalışmaları, örgütlerimizin birliği için koşulların olgunlaştığını ve bunun tamamen olanaklı olduğunu pratik olarakta göstermiş bulunuyor. Bizzat Kongremizin kendisi birlik istek ve kararlılığımızın, böylesi bir gerçek gelişmenin açık ve kesin bir kanıtıdır. Hiç abartmasız bu, Komünist Hareketin gelişim tarihinde yeni bir dönemdir. Partiye daha fazla yaklaşmakta olduğumuz bir evredir.

Komünistlerin parçalanmışlığı, hemen hemen aynı şeyleri ayrı ayrı yapmaya çalışmaları muazzam bir güç ve enerji kaybına mal olmakta ve işçi sınıfının ve yığınların gelişmekte olan mücadelesinin temel zaafının aşılması sorununun en acil ihtiyaç olan politik önderliğin yaratılması sorununun çözümünü geciktirmekte ve mücadeleye büyük zararlar vermekte olduğunu hepimiz yaşayarak biliyoruz. Sınıf hareketiyle sıkı sıkıya bağlı komünist öncünün yaratılması, örgütlenmesi sorunu bugün de temel bir sorundur. Komünistlerin Birliği bu temel sorunun çözümünde en önemli devrimci olanaktır. Bu olanağı değerlendirmek büyük bir sorumluluktur. Doğal olarak grupsal görüş açısı darlığının, aşılmasını, grup çıkarı hesapları ötesinde mücadelenin büyük çıkarlarının büyük hesaplarının yapılmasını gerektirir.

Hareketimiz ve TKİH, her biri kendi açısından komünist örgütlerin varlığı, bu örgütlerin tek bir örgüte birleştirilmesi, Komünist Hareketin yeniden yapılması gerektiğini ortaya koyup, bu yönde çalışmalar yürüterek sektarizmi ve dar grup görüş açısını aşmışlardır. Kongremizin bu gerçek ilerlemenin bir sonucu ve ifadesi olarak tarihe geçeceğinden hiçbir kuşku yoktur. Demek ki, herkesten çok siz delege yoldaşların bunu daha derinden anlama, daha derinden içselleştirme görev ve sorumluluğu vardır. Unutmayalım ki sektarizmin ve dar grup görüş açısının aşılması, bunun etkilerinin, kalıntılarının kalmadığı, tamamen silindiği anlamına gelmez. Bugün az ya da çok her iki örgütün saflarında sektarizmin, dar grup görüş açısının kalıntılarının varlığı biliniyor. Bu kalıntılar burada, bu platformda da görülebilir. Ancak, onların ilkeli ve mücadeleye birlik-teliğimizi ve Kongre ortamımızı kirletmesine hiçbir şekilde izin verilmemelidir, vermemeliyiz. Çünkü Birlik davasının yüce çıkarlara bunu gerektiriyor.

Yoldaşlar,

Kongre öncesi süreç, Birliğin geliştirilmesi, olgunlaştırılması ve somutlaştırılması süreci olmuştur. Bu zeminde Birlik planı kararlaştırılmış ve yaşama geçirilmiştir. Önemli ya da önemsiz, küçük ya da büyük ayrıntıların varlığı bir sır değildir ve bunlar ideolojik mücadele konusu yapıldı ve burada da

yapılacaktır. Birlik Kongresi, birliğin pekiştirilmesi ve somutlaştırılması açısından olduğu gibi, ayrılıkların aşılması mücadelesinde ve ortak şekillenme bakımından da büyük bir önem taşıyor. Öyleyse, her bir delege yoldaş, bu bilinç ve sorumlulukla yeni örgütün kurucu üyesi kimliğiyle hareket etmek, grup ruhu karşısında parti ruhunu yükseltmek zorunda olma gibi büyük bir devrimci görevle yüzyüzedir.

Yoldaşlar,

Birlik, devrim ve komünizm uğruna savaşımımızda anın belirleyici bir görevidir. Birlik planımız, Birlik çalışmalarımız ve bizzat Birlik Kongremizin kendisi, bu görevi başarmak için koşulların olgunlaştığının yeterli kanıtıdır. Evet, biz bu iki örgütün biriktirdiği komünistleri tek bir örgütte birleştiriyoruz. Ve böylece aynı zamanda diğer komünist gruplarla birleşmemizin yolunu da açıyoruz. Komünist bir program, strateji, taktikler ve M-L örgüt ilkeleri temelinde bir Birlik yapıyoruz. Bu tamamen ilkeli bir birliktir. İlkesiz olan, Komünist Hareketin parçalanmışlığı ve birkaç örgütün kendi yolunda yürütmesidir, ilkesiz ayrılıkçılığın devam ettirilmesidir.

Öyleyse yoldaşlar bu Kongre de Birliği ilan ederek ilkelerin bayraktarlığını yaptığımızı, Birlik davasını yüksettiğimizi, işçi sınıfı ve yığınların öncüsü konumuna daha fazla yaklaşmakta olduğumuzu dosta-düşmana göstermek zorundayız.

Şan Olsun Bizi Buraya Getiren Örgütlerimiz TKP/ML Hareketi Ve TKİH'c !

Yaşasın Birlik Mücadelemiz !

Yaşasın Birlik Kongremiz !

Yaşasın Marksizm-Leninizm !

Komünistler Birliğe Haydi Partiye !

TKİH Merkez Komitesi

Adına Bir Yoldaşın Konuşması

Yoldaşlar,

İki örgüt arasındaki birliğin yalnızca bir ilke sorunu değil aynı zamanda güncel siyasal bir sorun olduğunun somut bir kanıtı ve birlik mücadelesinde kazanılan tayin edici bir zafer olarak Birlik Kongresi'ni, onun seçilmiş ve çağrılı delegeleriyle bizi bu zafere taşıyan örgütlerimizin tüm üye ve aday üyelerini coşkuyla selamlıyoruz. Kavgamızın büyük taşıyıcılarını, son nefeslerine değin kıvılcık bayrağı büyük bir gurur ve coşkuyla taşıyan şehit yoldaşlarımızı sonsuz bir sevgi ve saygıyla selamlıyoruz. Birlik Kongresini toplamakla, uğruna yaşamlarını feda ettikleri devrim yolunda yeni bir adım atarak şehitlerimizin anısına bağlı kaldığımızı bir kez daha ortaya koyduğumuz için, büyük mutluluk taşıyoruz.

Yoldaşlar,

Kongremiz, iki komünist örgütün tek bir örgüt olarak kaynaştığı yeni ve farklı bir platformdur. Artık burada yönlendirici olan unsurlar grup olmanın gerekleri değil tümüyle ilkeli ve devrimci temellerde gerçekleşecek olan birliğin ihtiyaçlarıdır. Kongremizin delegeleri ele alınan her sorunun çözümü kavuşturulmasına tümüyle özgür iradelerinin ürünü olan düşünceleri ve oylarıyla yön vereceklerdir. Kuşku yok ki onlar tüm bu süreçte tek bir komünist platformun, Birlik Kongresi'nin üyeleri olarak hareket edeceklerdir. Kuşku yok ki adına layık bir komünist birlik amacı, onları yönlendiren temel düşünce ve tutku olacak, tutumlarını bu kıstasa göre belirleyeceklerdir.

Yoldaşlar,

Kongremiz yeni bir komünist örgüt kuracak. Buna güvenimiz tamdır. Yıllar boyu elde edilen deneyimin herkese, kör grupçuluğun, küçük burjuva mülkiyetçiliğinin bir yansıması olduğunu gösterdiğini umut ediyoruz. Aynı süreç aşılmaz gibi görünen pek çok engelin aşıldığına tanıklık etti. Komünistler grup alışkanlıklarına ve grupçuluğa karşı bugün anlamları çok daha iyi görülebilen iki silahla, irade ve esneklik silahlarıyla dövüştüler. Birlik Kongresi'nin toplanması bu kavgada tayin edici birçok çarpışmanın kazanıldığını gösteriyor. Artık keskin bir kılıç darbesine ihtiyaç var. Sıra ona geldi. Kongremiz hem ihtiyaç duyulan kılıçtır hem de onu sıkıca kavrayan el! Kuşkusuz düğüm çözülecektir.

Yoldaşlar

Baştan itibaren dile getirdiğimiz düşünce ve inançların güvencesiyle vurgularız ki; Kongremizde gerek ayrılıkların tartışılması sırasında gerekse de önceden kestirilemeyecek kimi olumsuz gelişmeler nedeniyle yaşanabilecek gerginlikler birlik iradesinin bükülmezliği ve birlik bilincinin keskinliği karşısında darmadağın olmaya mahkumdur. Kongremiz, karşısına çıkan sorunları çözme iradesi gösterecek, engelleri aşmayı başaracaktır.

Yoldaşlar,

Komünistlerin proletaryanın çıkarları dışında hiçbir çıkarları yoksa ayrı örgütler olarak kalmalarının hiçbir mantığı yoktur. Komünistler sınıf mücadelesine güçlü müdahalelerde bulunma günlük göreviyle yüzyüze iseler birliği bir saat olsun geciktirmeleri bağışlanamaz bir sorumsuzluk ve kendiliğindenciliktir. O halde tam bir komünist kararlılıkla ilerleyelim.

Devrimi örgütleyip gerçekleştirecek en etkili kuvveti yaratmak, sınıf mücadelesinde komünistlerin farklılığı iddiasını boş bir söz olmaktan çıkarıp somut bir gerçeklik haline getirmek, yıkılmayı binlerce kez hak etmiş sömürü düzenini ve faşist diktatörlüğü yerle bir etmek için ortaya çıkan bu devrimci imkandan, bu tarihsel fırsattan layıkıyla yararlanalım, birliği koparılıp alalım. Zorluklar, kaygılar, ön yargılar: bunlar hala varlığını koruyor, her biri görmezden gelemeyeceğimiz gerçeklerdir. Fakat Stalin'in vurguladığı çok daha tayin edici bir gerçek vardır. O'nun sözleriyle ifade edersek,

"komünistlerin zaptedemeyeceği hiçbir kale yoktur."

Birlik Kongresi'ne başarılar diler ve Anadolu'daki sınıf mücadelesini çok yakından ilgilendiren birlik sorununu komünist bir çözüme kavuşturacağına olan sarsılmaz inancımızı bir kez daha vurgularız.

Yaşasın Birlik Kongresi !

Yaşasın Komünistlerin Birliği !

Yaşasın Marksizm Leninizm !

Yaşasın Özgürlük Yaşasın Sosyalizm !

TKP-ML YİÖ Merkez Komitesi

Adına Bir Yoldaşın Konuşması

Değerli Yoldaşlar

Komünistlerin birliği süreci ve mücadelesinde, komünist gruplardan TKİH ve TKP/ML Hareketi'nin gerçekleştirmiş oldukları Birlik Kongresi'nin, komünistlerin merkezileşmesi, proletarya partisinin kurulması ve inşası yolunda atılmış önemli ve tarihi bir adım olduğunu düşünüyor; kongrenizi devrimci coşku ve yoldaşça duygularımızla selamlıyoruz.

Birliğin çokça konuşulduğu fakat tarihe gerçekleşmiş olumlu birlik örneklerinin geçmediği bir coğrafyada yaşıyoruz. Hem devrimci demokrasi güçleriyle kalıcı eylem birlikleri, hem de komünistlerin örgütsel birliği konularında gelenekler yaratamadık. Görünüşte herkes birlik yanlısı oldu. Ne var ki, "ama .." larla her defasında, devrimin mantığı ve sınıf mücadelesinin ihtiyacına uygun bu doğru ve devrimci eğilimin önüne geçildi. İş, birlik girişimi ve pratiğine gelince (özellikle resmi düzeylerde) grup tatmini, grup rekabeti ve fraksiyonel çalışmayı altedecek; devrimci irade, kararlılık ve sorumluluk gösterilemedi. Kaygılar, grup çıkarı ve önyargıları, devrim ve sosyalizmin genel çıkarlarıyla özdeşleştirildi ya da önüne çıkarıldı.

İşte böylesi koşullar altında çeşitli sıkıntı, zorluk ve çarpıklıklara; komünistlerin birliği ruhu ve sorumluluğuyla bağdaştıramadığımız hatalı tutumlara rağmen birlik süreciyle kattığınız yol, elde ettiğiniz başarılar ve bugün geldiğiniz aşama; komünist faaliyet, sorumluluk ve görevler adına sevindirici ve bir o kadar değerlidir.

Komünistlerin birliği mücadelesine "geçmiş olumsuz birlik örnekleri", "tepeden birlik" ve "12 Eylül'ün ruh hali" gibi gerekçelerle karşı durmak, birlik düşüncesine dudak bükme ve ilgisiz davranmak, daha başında sınıf mücadelesinin ihtiyaçları ve gereklerine uygun arayış, çaba ve faaliyete kapıları kapamaktır.

Keza mevcut tıkanıklık, yetmezlik, edilgenlik ve statükoculukta rahatsızlık duymamak; "bilinçsiz sürecin bilinçli yürütücüsü" siyasal öncünün, komünist bilinç, irade ve müdahale ile dolaysız bağına görememektir. Oysa iyi bilinir ki yoldaşlar, leşinist örgütün kurulması ve inşasında yukarıdan iradi ve kasıtlı

müdahalenin rolü belirleyicidir ve doğal ki, aynı şey, "irade ve eylem birliği" üzerinde yükselecek komünistlerin birliği konusunda da pekala geçerli ve gösterilmek durumundadır. Komünist güçlerin dağınıklığı, bölünmüşlüğü ve parçalı haline son vermek, işçi sınıfı ve emekçi halkın örgütlü ve birleşik siyasal ordusunu sömürgeci faşist diktatörlüğün karşısına çıkarmak, ezilen ve sömürülen yığınları ücretli kölelik sisteminden kurtaracak öncüsüne kavuşturmak ve buluşturmak kadar doğru, isabetli ne olabilir ki?

Kürdistan halkının çılgılığı duyulmak; işçi sınıfı ve emekçilerin şaşkınlığı, örgütsüzlüğü ve çaresizliği görülmek; toplumsal-siyasal gelişmelerin etkileyen ve yönlendiren politik öznesi olunmak isteniyorsa; siyasi ve ideolojik mücadele alanında çekici, güven verici, ses çıkarıcı ve kendisinden söz ettirici politik maddi bir güç olmak isteniyorsa; bunu, teorik ve siyasi öngörülerimiz, devrimci politik kültür ve ustalığımızı, değiştirme ve dönüştürme faaliyetimiz ve devrimin siyasal ordusunu hazırlamak pratiğimizle başarmak zorundayız. Devrimin mantığı, iktidar perspektifi ve entemasyonalist dayanışma da bunu gerektirir. İki yol var: ya, tarihi "an"ları kaçırarak ve kafamızı kuma sokmaya devam edeceğiz; ya da mevcut duruma müdahale etmek için sarcısı, etkili mücadele araç ve biçimlerini devreye sokacağız. İkinci yolu tutmaya niyetli isek; komünistlerin birliği sorununu bir ilke ve siyasal sorun görmek zorundayız.

Yoldaşlar,

Birlik süreci yaşandı. Buna güç ve emek verildi. Hatalar yapıldı, sıkıntılar doğdu. Ama büyük ölçüde sorunlar aşıldı ki, bugünkü düzeyi yakalamış bulunuyorsunuz.

Birlik süreci eğiten, öğreten, değiştiren ve dönüştüren bir süreç oldu. Açığa çıkan sorunları çözmeye çalıştı, kimi sıkıntı ve zorlukları aştı. Komünist kadro ve taratarlarda bağımsız düşünme ve karar verme bilincini geliştirdi. Teorik, programatik, stratejik ve taktik konuları tartıştırdı, ilerlemeler sağladı. Bazı haklı kaygıların dışında, biz de süreçte olumlu etkilendik. Herhalde, bu ülkede komünistlerin birliği mücadelesi geri dönülemez bir yola girdi, elde edilen birikim, tecrübe ve kazanımlar kolay kolay kazanıp atılamayacak, aksine bunun başlıca güvencesi olacaktır.

Yoldaşlar,

Kongreniz, proletarya partisinin kurulması ve inşası yolunda bir ilk adım ve güçlü mevzi olacaktır. Yerel ve evrensel alanda vereceğiniz mesajlar önemlidir. Dostun da, düşmanın da gözleri üzerinizde. Ne yazık ki, bazı komünist gruplar da "ölü doğmuş" veya "ilkesiz birlik" beklentileri hala varlığını sürdürüyor. Başarı ve kazanımlarınız, bu gruplardaki yargıları eritmeye zorlayacak; onlarda da birlik düşüncesi ve girişimlerini geliştirip güçlendirecektir. Bu ülkede artık konuşmaktan öte, pratikte başarmayı ve güven vermeyi göstermek gerekir. Her devrimci gelenek ve atılımın bir "ilk"i vardır. ve bu "ilk" ler, her zaman bireysel ve grupsal var oluşlarıyla yönelenler

olmuştur.

Yoldaşlar,

Birlik süreci aynı zamanda grupsal önyargı ve hastalıkların devam ettiğini de gösterdi. Yerleşmiş ve süregelen örgütsel işleyiş ve biçimlenme, grupsal yeniden üretim ve var oluşun ürünüdür. Dolayısıyla aşılması, sabırlı mücadele ve bir zamanı öngörür. O nedenle bazı tutucu alışkanlık, dar ve sekte yaklaşımının ortaya çıkışı umut kırıcı olmamalıdır.

Teorik ve programatik konularda önemli bir irade birliği sağlamış bulunuyorsunuz. Ama bu, herşey değildir. Strateji ve taktik sorunlarında verimli ve derinleştirici bir tartışma süreci içerisindeyiz. Devrimci ve sosyalist düşünceleri, siyasal öncüyü yığınlarla birleştirici pratik politika, taktik, mücadele araç ve biçimleri, sloganları üzerine ilerletici ve somutlayıcı tartışmaların sürdürülmesi kendisini dayatıyor. 22 yıllık pratik politikalar, çalışma tarzı ve taktiklerle savaşıma sanatı sorgulanmalı; tecriti yaşatan, marjinal kılan ve küçülten darlıklar terk edilmelidir.

Yaşasın Birlik Kongreniz !

Yaşasın Komünistlerin Birliği !

Yaşasın Marksizm Leninizm !

MESAJLAR

Marksist Leninist Komünist Parti-Kuruluş'un Kardeş Komünist Parti ve Örgütlere Mesajı

Yoldaşlar,

Onlarca yıllık mücadele tarihi olan TKİH ve TKP/ML Hareketi, seçilmiş delegelerin katıldığı Birlik Kongresinde kendilerini feshederek, komünist bir program, tüzük, strateji ve diğer temel görüşler üzerinde yükselen MLKP-K'yı kurdular.

MLKP-K'nın kuruluşu Kürt ve Türk uluslarının yaşadığı coğrafyada tarihsel bir öneme sahiptir. Çünkü bu adım, son yirmi yıldır örgütsel bölünmelerin alışkanlık haline geldiği, birliğin ise neredeyse imkansız bir arzu sayıldığı bir ülkede atıldı. MLKP-K'nın kuruluşunun güncel siyasal değeri de büyüktür. Çünkü böylece komünistlerin sınıf mücadelesine müdahalesi çok daha güçlenecektir.

Yoldaşlar,

MLKP-K'nın kuruluşu dünya burjuvazisinin kapitalizmin ebediliği, sosyalizmin öldüğü yalanına Türkiye ve Kuzey Kürdistan'dan verilen komünist bir yanıttır.

MLKP-K'nın kuruluşu, devrimci ve komünist hareketi azgın bir faşist terör yoluyla teslim almaya, tasfiyeciliğe sürüklemeye çalışan işbirlikçi Türk burjuvazisine meydan okumadır.

Yoldaşlar,

MLKP-K, komünist hareketin uluslararası niteliğinin bilincindedir

Bunun kendisine yüklediği görevlere çok büyük bir değer vermektedir.

MLKP-K, bugün dünya burjuvazisinin karşısına komünist proletaryanın örgütlü gücüyle, Komünist Enternasyonal'le çıkılmasının başta gelen ve ertelenemez bir görev olduğuna inanmaktadır.

Birlik Kongremizin vurguladığı gibi revizyonist kampın çöküş sürecinde uluslararası burjuvazinin giriştiği çok yönlü ideolojik saldırılar ve Amavutluk Emek Partisi'nde yaşanan teslimiyet ve ihanet sonrası ideolojik birliği iyice sarsılan dünya komünist hareketinin tek tek parçaları için enternasyonal ilişkiler geliştirmek hayati önem taşıyor. Enternasyonal kurma amacına bağlanmış olarak, bir dönem birbirini tanıma, görüş alışverişinde bulunma ve deneyim aktarma çerçevesinde dahi kalsa somut adımlar atmak, komünist parti ve örgütler için öncelikli görevdir.

Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in izinde yürüyen MLKP-K, tek tek ülkelerdeki tüm marksist-leninist parti ve örgütleri, komünist proletaryanın uluslararası birliğini sağlamak, dünya burjuvazisine karşı mücadelede güçlü bir kürsü yaratmak yolunda somut adımlar atmaya, tartışma ihtiyacı duyulan tüm temel sorunları birlikte ele almaya çağırır.

Partinin arifesindeki güçlü bir komünist örgüt olarak MLKP-K, dünya komünist hareketinin tüm parçalarını olanca coşku ve militanlığıyla selamlar.

Yaşasın Marksizm-Leninizm !

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi !

Yaşasın Dünya Komünistlerinin Örgütlü Birliği !

Birlik Kongresi'nin Zindandaki Tutsak Yoldaşlara Mesajı

Yoldaşlar,

Birlik Kongremiz, ilkesel olduğu kadar güncel siyasal bir görev olan birlik sorununu çözerek, gerçek bir zafere imzasını attı.

Zor, engellerle dolu, iyice tanınmayan bir yol; ilkeli, mücadeleci yöntemlerle aşıldı. Bir kez daha kanıtlandı ki "komünistlerin zaptedemeyeceği hiçbir kale yoktur." Şimdi aynı mecrada akan tek bir devrim ırmağı var ve o, devrim okyanusuna doğru çok daha güçlü biçimde akacak.

Yoldaşlar,

Coşkulu, yoğun ve yoldaşça tartışmalara sahne olan Birlik Kongremiz, bölünmenin, tekrar tekrar bölünmenin neredeyse kader haline geldiği Türk ve Kürt coğrafyasında yeni bir komünist gelenek başlattı.

Kazanılan başarının değeri büyüktür.

Birliğimiz, Marksizm-Leninizme azgınca saldıran, sosyalizmin ve sosyalizm uğruna mücadelenin öldüğü yalanlarını durmaksızın tekrarlayan dünya burjuvazisine verilmiş komünist bir yanıttır.

Birliğimiz, uluslararası burjuvazinin demagogilerini tekrar etmenin yanı sıra, faşist terör başta olmak üzere çeşitli metodlarla devrimci ve komünist harekete tasfiyeciliği dayatan işbirlikçi Türk burjuvazisine verilmiş komünist bir yanıt ve bir savaş ilanidir.

Yoldaşlar,

Partinin arifesindeki güçlü bir komünist örgüt olarak MLKP-K'nın, partileşme görevlerini büyük bir hızla gerçekleştireceğine size söz verimiz.

Komünist bir program, tüzük, strateji ve diğer düşünceler üzerinde

yükselen MLKP-K'mızın birliğini gözbebeğimiz gibi koruyacağımıza ve komünist hareketin teorisiyle pratiği arasındaki kopuklukları tümüyle gidereceğimizi size söz veriyor.

MLKP-K'mızın yalnızca bulunduğumuz topraklardaki komünist görevlerini değil fakat enternasyonal alandaki görevlerini yerine getirmede de yüksek bir irade göstereceğine, dünya komünist partilerinin birliği doğrultusunda büyük bir enerji harcayacağına size söz veriyor.

Yoldaşlar,

Siz tutsak yoldaşların, zindanlarda, MLKP-K'nın komünist düşüncelerini ve savaşçı çizgisini onurla temsil edeceğinize güveniyoruz sonsuzdur.

Dört duvar dışındaki tüm MLKP-K'lıların yürekleri siz zindandaki yoldaşlarla birlikte atıyor.

Selam olsun kavgaya bayrağını zindanlarda yükselten MLKP-K savaşçılarına.

**BİRLİK KONGRESİ
DUYURU ve ÇAĞRISI**

TKİH-TKP/ML HAREKETİ BİRLİK KONGRESİ DUYURU VE ÇAĞRISI

İşçiler, emekçiler, gençler, devrimciler

TKP/ML Hareketi ve TKİH'den seçilmiş delegelerin katıldığı Birlik Kongresi sonucu iki komünist örgüt kendilerini feshederek Marksist-Leninist Komünist Parti-Kuruluş'u oluşturdular. Her iki karar da oy birliği ile alındı.

MLKP-K'nın kuruluşuyla sonuçlanan Birlik Kongresi 5-18 eylül tarihleri arasında yaşadığımız topraklarda gerçekleştirildi.

Şehitler için saygı duruşu ve Enternasyonal Marşı'yla açılan Kongremiz canlı, heyecan yüklü tartışmaların, yoldaşça duyarlılığın ve güçlü birlik arzusunun egemen olduğu komünist bir atmosferde sürdü. MLKP-K'nın ilanıyla coşkunun göğü fethettiği Kongremiz savaş sloganlarının ve Enternasyonal Marşı'nın bir kez daha haykırılmasıyla son buldu.

MLKP-K'nın program ve tüzüğünü kabul eden, stratejik plan ve temel taktikler başta olmak üzere pek çok konuda geliştirici tartışmaların ardından zengin düşünceler oluşturup önemli kararlar alan Birlik Kongremiz, yalnızca ideolojik değil, fakat aynı zamanda güçlü bir siyasi birliğin ifadesi oldu.

Kongremiz, TKİH ve TKP/ML Hareketi'nin mevcut üye ve aday üyelerini MLKP-K kurucu üyeleri, her iki örgütün tüm şehitlerini MLKP-K onur üyeleri olarak kabul etti.

Kongremiz, güçlerimizin durumu ve çalışmanın ihtiyaçlarını dikkate alarak gençlik kuvvetlerini ayrı örgütleme, bu amaçla bir komünist gençlik örgütü kurma kararı aldı.

Kongremiz, çağrılı delegelik statüsüyle BK platformunda temsil edilen TKP/ML (YİÖ) ile birlik sorununu bir ilke sorunu olmasının yanısıra güncel

siyasal bir sorun olarak ilan etti. Kongre birliğin gerçekleşmesi halinde TKP/ML (YİÖ) üye ve aday üyesi yoldaşların da MLKP-K kurucu üyeleri olarak kabul edilmesini karar altına aldı.

Birlik Kongresi TİKB ve TDKP ile birliğin bir ilke sorunu olmasına karşın bu iki örgütün tutumu nedeniyle güncel siyasal bir sorun olarak ele alınamayacağını ilan etti. Kongremiz Merkez Komitesi'ne bu iki örgüte karşı birlik perspektifine dayalı bir mücadele görevi verdi.

Tek tek ülkelerdeki komünist parti ve grupların enternasyonal kurma amacına bağlanmış örgütsel ilişkiler geliştirmeleri, ideolojik birliği pekiştirecek, düşünce ve deneyim aktarmaya hizmet edecek ortak yayın faaliyetine girişmeleri, uluslararası gelişmeler karşısında ortak tavırlar üretmeleri görüşünü ortaya koyan Kongremiz, Merkez Komitesi'ni bu perspektife bağlı faaliyet yürütmekle görevlendirdi.

Kongremiz, faşist diktatörlüğe karşı mücadele açısından tek tek gruplar arasındaki eylem birliğinin büyük önemine dikkat çekti ve bu yönde atılacak adımların aynı zamanda, hiçbir grupla örgütsel bağı bulunmayan fakat mücadele etmek isteyen yığınların ileri öğelerini mücadeleye kazanıcı olacağına inancını vurguladı.

İşçiler, emekçiler, gençler

İki komünist örgüt birliği uzun ve çetin bir mücadele sürecinin sonunda gerçekleştirdiler. '89-'91 döneminde yaşanan başarısızlık, hayal kırıklıkları komünist azmi ve inancı yenemedi. On yılların ürünü olan grup psikolojisi, grupsal baskı ve engeller yüksek bir birlik iradesiyle aşıldı. 1993 sonunda başlatılan ve tüm üye, aday üye ve ileri taraftarların katıldığı yazılı ve sözlü tartışmalar planlandığı gibi 9 ay sonra tamamlandı. Birlik Kongresi'nde son kez yinelenen bu mücadele birlikle taçlandırıldı. Elde edilen sonuç tarihi bir anlama sahiptir. Komünist ve devrimci hareketin birleşmeyle değil bölünmeyle karakterize olduğu bir ülkede kazanılan başarının değeri daha da büyüktür.

MLKP-K'nın kuruluşunda cisimleşen birlik, dünya burjuvazisinin sosyalizmin öldüğü ve sosyalizm uğruna mücadelenin bittiği demagojisine verilmiş komünist bir cevaptır. Birlik, kapitalizmin sömürü ve zulüm dünyasına duyulan derin nefretin ifadesidir. Birlik, sosyalizmin insani ve özgür dünyasına dinmek bilmez özlemdir. Birlik, pek çok ülkede süren özgürlük ve sosyalizm mücadelesine Türk ve Kürt coğrafyasından verilen coşkulu bir destektir. Birlik sonucu oluşturulan MLKP-K, dünya işçi sınıfının devrimci eyleminde kazandığı yeni bir kıvılcıktır.

Kazanılan birlik mücadelesi yaşadığımız ülkede işbirlikçi tekelleri burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin iğrenç saltanatına indirilen bir darbedir. Devrim mücadelesini vahşi bir terör yoluyla, kelle ve kulak avcılığı metodlarıyla ezmeye çalışan; komünist ve devrimcileri teslimiyete, burjuva yolsalılığı zorlayan faşist diktatörlüğe bir meydan okumadır. Çünkü, birlik zafere

rini elde eden komünistler daha büyük zaferler için tek yumruk haline geldiler. İşçi sınıfının, gençliğin ve tüm ezilenlerin kavgasını örgütlemek, onun başına geçmek ve savaşın en amansızına atılmak için birlik silahını kuşandılar. Birlik, sermayenin on dört yıldır sayıkladığı ve son yıllarda neredeyse her saat tekrarladığı, komünist ve devrimcileri bitirdim, yok ettim yalanına vurulan komünist bir tokattır. Birlik, daha güçlü bir mücadele için komünistlerden parçalanmışlığı gidermeyi talep eden yığınların ileri kesimlerinin özlemlerine verilen devrimci bir yanıttır.

İşçiler, emekçiler, gençler

Mustafa Suphi TKP'sinin tasfiyesinden 60 yıl sonra 1979'da yeniden ete kemiğe bürünen komünist hareketin günümüzdeki en yetkin ifadesi olarak, Marksist-Leninist Komünist Parti-Kuruluş (MLKP-K) Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden proletaryanın öncü kurmayını, partiyi yaratmanın en önemli adımıdır. Partinin arifesindeki güçlü bir komünist örgüt olarak MLKP-K sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadelede işçi sınıfının bayrağı ve tüm ezilenlerin gür sesi olacaktır. MLKP-K bilimsel sosyalizmin tavizsiz savunucusu olarak özgürlük ve sosyalizm kavgasında öncülük görevini yerine getirecek, bu uğurda yüksek bir feda ruhu ve kahramanlık sergileyecektir.

Birlik Kongremiz işçileri, emekçileri ve gençleri MLKP-K'nın programını, tüzüğünü ve temel görüşlerini incelemeye, MLKP-K'nın kıvılcık bayrağı altında birleşip mücadeleye atılmaya çağırır.

İşçiler, emekçiler, gençler

Bugüne değin burjuva partilerini desteklediniz. Onların yalanlarına kandınız. Sonunda hep hayal kırıklığına uğradınız. İşsizlik, yoksulluk, evsizlik, hayat pahalılığı artıkça arttı. Açlık ve sefalet küçümsenmez boyutlara vardı. Sağlık ve eğitim alanındaki zorunlu ihtiyaçlar lükse dönüştü. Kapitalist sömürü ve soygun sınır tanımaz hale geldi. İşçilerin, memurların, emekçi köylülüğün milli gelir içindeki payı düştükçe düştü. Faşist diktatörlük devlet terörü yoluyla dört yanı kan gölüne çevirdi. Katliamlar, işkenceler ve zulüm günlük yaşamın bir parçası oldu. Tüm bunlarla birlikte fiziki ve ahlaki çürüme korkunç boyutlara vardı. İyileşebilir hastalıklardan ölenlerin sayısı hızla artmaya başladı. İnsan kirlenmesi ürkütücü hale geldi. Namus, onur gibi değerler meta olarak pazara sürüldü. Fuhuş, dilencilik alabildiğine yaygınlaştı. Hayvani bir çark insanı olan her şeyi acımasızca öğütmeye başladı. Kapitalist sömürü düzeninin ve onun partilerinin eseri budur! Siz sustukça her şey daha beter hale gelecek.

Birlik Kongremiz işçi sınıfını, emekçileri ve gençliği sömürüye, zulme ve kişilişsizleşmeye karşı mücadeleye çağırır.

Türk işçileri, Türk gençleri, Türk emekçileri

Emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazi ve büyük toprak sahipleri Kürt ulusuna karşı tam bir soykırım uyguluyor. Kürt halkının yaşadığı toprak kan ve ateş içinde. Bini aşkın köy boşaltıldı, kırsal yerleşim birimleri ve or-

manlar ateşe verildi, yüzbinlerce Kürt sürgün edildi, 7'den-70'e insanlar en ağır işkencelerden geçiriliyor, yurtsever gerillalarla ordu arasındaki çatışmalarda binlerce kişi öldü. Faşist sömürgecilik yakarak, yıkarak, katledeyerek Kürt ulusal mücadelesini durdurmaya çalışıyor. Kürt ulusunun dilini, kültürünü, kimliğini, özgürlüğünü kazanma isteğini bölücülük ve terör olarak sunuyor! Bölücülüğe ve teröre karşı mücadele yalanlarıyla Batı'da Türk halkını ırkçı-faşist saldırılar için kışkırtıyor. Kirli amaçlarla, kirli yöntemlerle ve kirli araçlarla sürdürdüğü sömürgeci savaşı iki halk arasındaki çatışma haline getirmeye çalışıyor.

Bir düşünün: Kürt ulusunun dilini, kültürünü, kimliğini, inkar ederek, ona esaret zincirleri vurarak kardeşlik nasıl sağlanabilir? Sömürgeci faşist terörle, işkence, katliam ve soykırımla birlik nasıl sağlanabilir? Bir ulusun özgürlüğünü elinden almaktan daha büyük onursuzluk olabilir mi?

Kürt ulusunun istekleri haklı ve meşrudur. Bunlar tanınmadan temel hiçbir sorun çözülemez. Eşit, özgür ve gönüllü olması gereken birlik ancak ve ancak sömürgeci faşist boyunduruğun tümüyle ortadan kaldırılması, Kürt ulusunun kendi geleceğini belirleme yani devlet kurma hakkının tanınmasıyla olanaklı hale gelebilir. Gerçek bölücü, bunu engellemek için maliyeti katrilyonlara varan kirli, sömürgeci bir savaş yürüten büyük burjuvalar ve büyük toprak sahipleridir. Birliğin ve kardeşliğin düşmanları olardır...

Birlik Kongremiz Türk işçilerini, Türk emekçilerini ve Türk gençlerini faşist sömürgeciliğin aşağılık plan ve isteklerini nefretle reddetmeye ve soykırıma uğrayan Kürt halkının yardımına koşmaya, bu amaçla grevler, gösteriler, boykotlar, mitingler yapmaya ve askere gitmemeye çağırır.

Yiğit Kürt Halkı

Özgürlük uğruna sürdürdüğü kahramanca mücadele sömürgeci faşistler tarafından soykırımla, sürgünle, Kuzey Kürdistan'ın bir toplama kampına çevrilmesiyle bastırılmaya çalışılıyor. Mücadelen aşağılık korucu sürülerinden, hizbikontradan ve itirafçı soysuzlardan oluşan cinayet şebekeleri kullanılarak ihanet çemberinde boğulmak isteniyor. Özgürlük uğruna bedel ödemeye yanaşmayan, bazı reform kırıntıları uğruna ulusal davayı peşkeş çekmeye çalışan kimi sözde aydın ya da reformcu Kürt çevreleri de ihanete politik destek sunmaya hazırlanıyorlar. Fakat boşuna. Örgütlü halk yenilmez! Faşist sömürgeciliğin, kelle ve kulak avcısı çetelerin kan dökücülüğü, ihanet odaklarının iğrenç planları özgürlük şafağının doğmasını egelleyemez. Gelecek, halkın örgütlü mücadelesi ve silahlı devrimiyle kazanılacaktır. Komünistler bu mücadelede Kürt ulusunun yanındadır.

Kongremiz, Kürt ulusunu, özgürlüğü, kişilik ve onuru için mücadeleyi yükseltmeye, başta serhıldanlar olmak üzere kahramanlıklarını büyütmeye, kölelik zincirlerini daha büyük bir şevk ve kararlılıkla kırmaya, faşist sömürgeciliği ve emperyalistlerin gerici planlarını yerle bir etmeye, silahlı direnme hakkından bir an bile vazgeçmemeye çağırır. Kongremiz, Kürt proleta-

ryasını ve emekçilerini ulusal özgürlük mücadelesini sosyalizm mücadelesiyle birleştirmeye ve bu uğurda Marksist-Leninist Komünist Parti-Kuruluş (MLKP-K) saflarında örgütlenmeye çağırır.

Kongremiz, on yıllardır tam hak eşitliğinden yoksun bırakılan ve faşist diktatörlüğün asimilasyon ve şoven baskıların cenderesinde dil, kültür ve tarihsel gerçeklerine yabancılaştırmaya çalıştığı, Laz, Gürcü, Abhaz, Çingene, Ermeni, Rum, Arap vb ulusal azınlıklar üzerindeki baskıları protesto eder ve bu ulusal topluluklara mensup işçi ve emekçileri demokratik istemleri ve sosyalist özelemleri doğrultusunda MLKP-K'nın kıvılcık özgürlük bayrağı altında toplanmaya ve mücadeleye çağırır.

İşçiler, emekçiler, gençler

İşbirlikçi kapitalist sömürü düzeninin ve faşist rejimin 1993 sonunda iyice yoğunlaşan ekonomik ve siyasi krizi sürüyor.

Emperyalistler ve holdingler ekonomik ve mali krizin yükünü halkın sırtına bindirmek için bir dizi plan yaptılar. Amaç emperyalistlere olan borç ve faizlerin aksatılmaksızın ödenmesi ve işbirlikçi sermayenin büyümesinin güvenceye alınması! IMF buyruklu 5 Nisan paketi bunun en somut ifadesi oldu.

5 Nisan saldırısına, onun zamlar, işten atmalar, vergilerin arttırılması gibi sonuçlarına karşı yükselttiğiniz mücadeleyi misliyle büyütün. Sendikasılaştırmaya, ücretlerin dondurulmasına, kazanılmış hakların gaspedilmesi-ne karşı haykırışlarınızı güçlendirin. Eğitimin tümüyle paralı hale getirilmesi-ne ve tam bir soyguna dönüştürülen harçlara karşı kurduğunuz barikatları yükseltin. Tarım girdileri ile ürünlerin fiyat artış oranlarındaki makasın sürekli emekçi köylüler aleyhine gelişmesine karşı homurtularınızı güçlü protestolara dönüştürün.

Sermayenin saldırı paketine karşı gelişen direnişler üzerine, terörünü iyice arttıran, barışçıl protesto ve direnişler yapan işçilere, emekçilere ve gençlere vahşice saldıran faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi yükseltin. Zam protestolarını, işçi ve emekçi memurların 20 Temmuz eylemini cop, süngü ve kurşunla bastırmaya çalışan faşist devlete karşı direnişinizi güçlendirin. Gebze Belediyesi işçilerine ve ailelerine kudurmuşça saldıran, Aras Kargo'ya panzerlerle hücum eden sermayenin polis ve ordu gücüne karşı mücadelede kararlılığımızı pekiştirin.

Birlik Kongremiz işçi sınıfını Gebze Belediyesi ve Aras Kargo'daki kardeşlerinin çaktığı kıvılcımı gür bir ateşe ve büyük bir yangına dönüştürmeye, diktatörlüğe karşı mücadelede tüm ezilenlerin başına geçmeye çağırır. Kongremiz, sermaye ve faşizmin saldırılarının püskürtülmesi, emperyalist reçetelerin reddedilmesi ve çeşikli ekonomik-demokratik taleplerin elde edilmesi için işçi sınıfını, emekçi memurları, kent yoksullarını ve gençliği genel grev genel direnişe ve bu amaçla derhal komiteler kurmaya çağırır. Yaşadığımız koşullarda tek insani ve onurlu tutum budur. Gerisi kölelik, sefa-

let ve kişiliksizleşmedir.

İşçiler, emekçiler, gençler

Sömürü ve zulüm ebedi değildir. Her iki iğrençlik de yok edilebilir. İnsanlık tarihi Sovyetler Birliği'nde Lenin ve Stalin'de simgeleşen 40 yıllık sosyalizm deneyiyle, Arnavutluk'ta Enver Hoca'da simgeleşen 45 yıllık pratikle buna tanıklık etti. Stalin ve Enver Hoca sonrası dönemde yeni burjuvazinin iktidarı ele geçirmesi ve sosyalizm adına sosyalizmi kirletmesi bu gerçeği örtemez. Sosyalizm ezenlerin sınıfsal, ulusal ve cinsel ayrıcalıklarını yok etti. Sömürü ve zulmü ortadan kaldırdı. İnsani ve özgür bir dünya kurdu. İnsanlığın işçi sınıfı önderliğindeki geleceği, sömürü ve zulme dayanan kapitalist düzenin ve onun tüm hayvani sonuçlarının yok edilmesine gebe dir. Tarihin akış yönü budur.

Birlik Kongremiz, tüm ezilenleri, işçi sınıfının önderliğinde çoğuluğun egemenliğine dayanan, sömürünün, işsizliğin, evsizliğin eğitimsizliğin, hastane kapılarında sürünmenin, ulusal zulüm ve ayrıcalıkların, cinsel baskı ve eşitsizliklerin ortadan kaldırılacağı, kişiliksizleşmenin, insan kirlenmesinin önleneyeceği, fuhuşun, dilenciliğin, serseriliğin yok edileceği, doğal ve tarihi çevrenin tahribinin derhal sona erdirileceği, işçi sınıfı demokrasisinin uygulanacağı sosyalist topluma geçmek için antiemperyalist demokratik devrim uğruna mücadeleye atılmaya, bu savaşımın öncüsü ve savaş kurmayı olan MLKP-K saflarında birleşmeye çağırır.

Yoldaşlar, ileri işçiler

TKİH ve TKP/ML Hareketi saflarında örgütlemiş komünistler bu ülkede yerine getirilemez denilen bir görevi, birliği başardılar. Onu koparıp aldılar ve marksizm-leninizmi rehber alan MLKP-K'yı kurdular. Parti için en büyük adımı attılar. Artık görev sizindir. "İşçiler partiye MLKP-K'ya" şiarını bir gerçeklik haline getirerek kuruluş sürecini hızlandırın. Komünist yapıyı yükseltin, onu yıkılmaz ve yenilmez kılın. "Parti-Mücadele-Zafer" haykırışını bir zafer marsına, sömürü ve zulmün köhne dünyasını yerle bir edecek kızıl top mermilerine dönüştürün.

Yaşasın Birlik Kongremiz!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın MLKP-K!

İşçiler Partiy e, MLKP-K'ya!

Parti-Mücadele-Zafer!

Kahrolsun Faşist Diktatörlük!

Kahrolsun Sömürü ve Zulüm Düzeni!

Yaşasın Özgürlük Yaşasın Sosyalizm!

Eylül '94

YAPIYLA YAPICILAR

Yapıcılar türküler söylüyor,
yapı türkü söyler gibi yapılmıyor ama
Bu iş biraz daha zor.

Yapıcıların yüreği
bayram yeri gibi cıvıl cıvıl,
ama yapı yeri bayram yeri değil.
Yapı yeri toz toprak,
çamur kar.
Yapı yerinde ayağın burkular,
ellerin kanar.
Yapı yerinde ne çay her zaman şekerli,
her zaman sıcak
ne ekmek her zaman pamuk gibi yumuşak
ne herkes kahraman,
ne dostlar vefalı her zaman.

Türkü söyler gibi yapılmıyor yapı.
Bu iş biraz daha zor.
Zor-mor ama
yapı yükseliyor, yükseliyor.
Saksılar konuldu
pencerelere
alt katlarında.

İlk balkonlara
güneşi taşıyor kuşlar
kanatlarında.

Bir yürek çarpıntısı var
her putrelinde,
her tuğlasında,
her kerpicinde.

Yükseliyor
yükseliyor
yükseliyor yapı
kanter içinde